CAMILLA GREBE

CRIME

Jurnalul dispariției mele

GLASS KEY AWARD 2018
BEST SWEDISH CRIME NOVEL 2017

AL DOILEA ROMAN DIN SERIA
HANNE LAGERLIND-SCHÖN

TREI

FICTION CONNECTION

CAMILLA GREBE

Seria: Flickorna och mörkret #2

JURNALUL DISPARIŢIEI MELE

Original: *Husdjuret* (2017)

Traducere din limba suedeză:
IOANA GHIŞA

virtual-project.eu

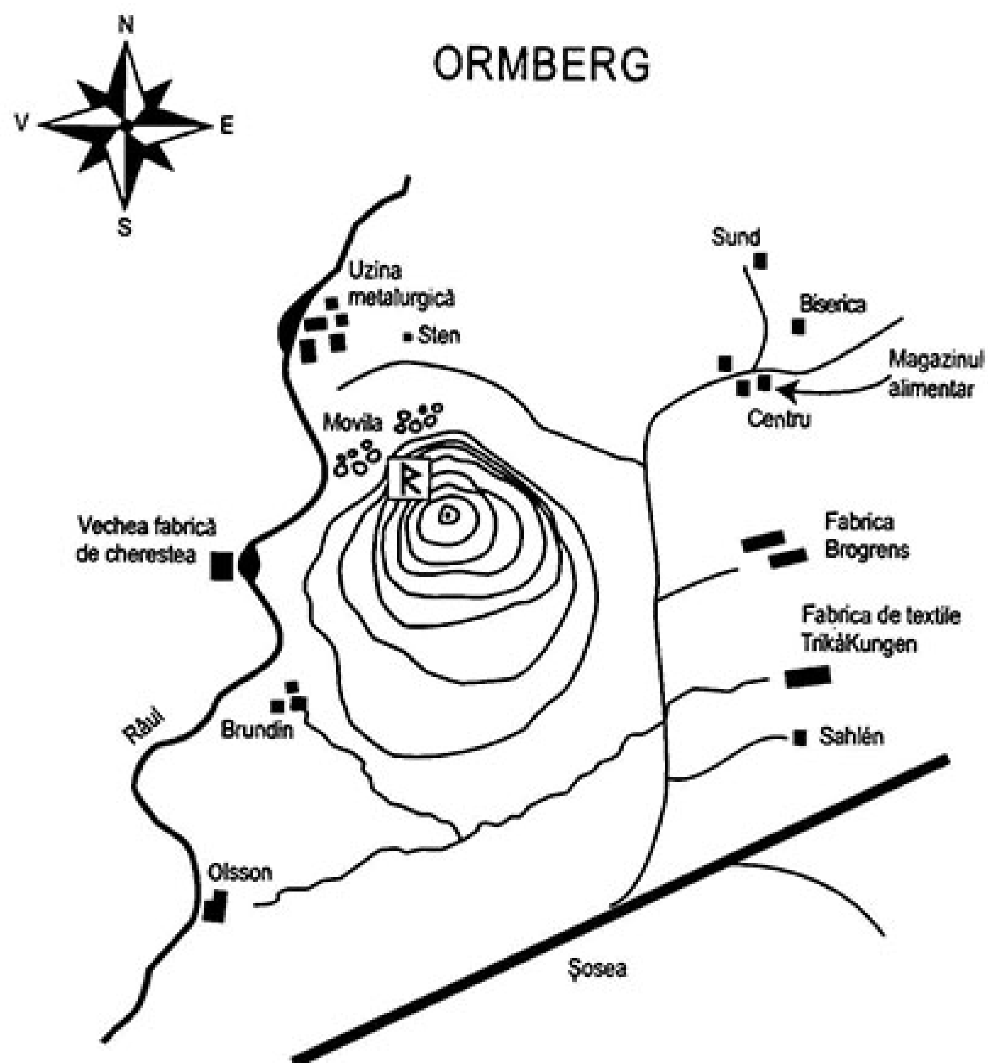

— 2019 —

Pentru Åsa şi Mats, fiindcă aţi demonstrat că există o cale de ieşire chiar şi din întunericul cel mai adânc.

Cine seamănă vânt culege furtună.

Proverb bosniac

N
V
E
S
ORMBERG
Uzina
metalurgică
Sten
Sund
Biserica
Magazinul
alimentar
Centru
Movila
Vechea fabrică
de cherestea
Fabrica
Brogrens
Fabrica de textile
TrikåKungen
Sahlén
Râul
Brundin
Olsson
Şosea

Ormberg

Octombrie, 2009

Malin

Îl ţineam strâns de mână pe Kenny, în timp ce mergeam prin pădurea cufundată în întuneric. Nu pentru că aş fi crezut în fantome, fireşte că nu, în aşa ceva cred numai idioţii. Idioţii precum mama lui Kenny, care stătea ore în şir în faţa televizorului, urmărind programul acela stupid, în care un aşa-zis medium căuta prin case vechi spirite inexistente.

Cu toate astea…

Realitatea era că aproape toţi cunoscuţii auziseră, la movila din pietre, un sunet ca plânsetul unui bebeluş – un fel de scâncet lung şi trist. I se spunea copilul-nălucă şi, cu toate că nu credeam în spirite şi în alte prostii dintr-astea, nu voiam să risc nimic şi nu ieşeam niciodată singură pe întuneric.

Mi-am ridicat privirea spre vârfurile ascuţite ale brazilor. Copacii erau atât de înalţi, că abia întrezăream cerul şi globul albicios al lunii.

Kenny m-a tras de mână. Sticlele de bere se loveau una de alta în punga de plastic, iar izul lăsat de ţigara lui se împletea cu cel al pământului umed şi al frunzelor descompuse. La câţiva metri în urma noastră, Anders îşi târşâia picioarele prin desişurile de afine, fluierând o melodie din topul lunii.

— Ce dracu', Malin.

Kenny m-a tras iar de mână.

— *Ce?*

— Mergi mai încet decât maică-mea. Te-ai pilit *deja* sau ce?

Comparaţia era nedreaptă: mama lui Kenny cântărea pe puţin 200 de kilograme, şi nu am văzut-o niciodată depăşind distanţa dintre canapeaua *plasată în* faţa televizorului şi toaletă. Ba chiar şi traseul ăsta îl făcea gâfâind.

— Ţine-ţi fleanca, i-am retezat-o lui Kenny, sperând să percuteze la tonul meu glumeţ. Să priceapă că invectiva conţinea, de fapt, un fel de respect afectuos.

Eram împreună de numai două săptămâni. Pe lângă hârjoneala obligatorie şi stângace din patul lui, care mirosea a câine, ne petreceam timpul încercând să ne jucăm rolurile. El: dominant, amuzant (câteodată, ironic pe seama mea) şi uneori biruit de o oboseală precoce şi egocentrică. Eu: admiratoare căzută-n extaz, îngăduitoare (chiar cu riscul uitării de sine), întotdeauna un sprijin generos când pe iubitul meu îl apuca depresia. Dragostea pe care o simţeam pentru Kenny era atât de intensă, de necugetată şi de carnală, că de multe ori mă lăsa fără suflare. Totuşi, nu voiam să fiu departe de el nicio clipă, de parcă mi-ar fi fost teamă să nu se arate că totul n-a fost decât un vis, o încântătoare născocire a creierului meu adolescentin, chinuit de dorinţe ascunse.

Brazii din jurul nostru păreau de la începuturile vremurilor. În jurul rădăcinilor creşteau perniţe moi de muşchi verde, iar de ramurile groase ce se apropiau de pământ atârnau bărbile cenuşii ale lichenilor.

De undeva, din depărtare, s-a auzit brusc trosnetul unei crengi.

— Ce-a fost asta? am întrebat eu, poate prea strident.

— A fost copilul-nălucă, a spus Anders cu o voce teatrală, undeva în spatele meu. E aici ca să te *răpeaaască.*

Aproape că urla.

— La dracu', n-o speria! a şuierat Kenny printre dinţi, animat de un neaşteptat instinct protector.

Am chicotit şi m-am împiedicat de o rădăcină, fiind pe punctul de a-mi pierde echilibrul. Însă mâna caldă a lui Kenny era acolo, în întuneric. Sticlele din pungă se ciocneau surd, pe când el îşi schimba centrul de greutate de pe un picior pe celălalt, ca să mă sprijine.

Gestul mi-a adus un val de căldură în inimă.

Brazii se răriseră, ca şi cum s-ar fi dat la o parte. Făceau loc unei pajişti mici unde se afla movila.

Mormanul de pietre din faţa noastră semăna, în lumina lunii, cu o colosală balenă naufragiată, năpădită de un muşchi verde şi gros, şi de mănunchiuri de ferigi care se unduiau uşor în bătaia vântului.

Dincolo de pajişte, silueta întunecată a muntelui Ormberg se profila pe cerul nopţii.

— *Aşadar,* am zis eu, nu puteam mai bine să mergem acasă la unul dintre noi, ca să bem bere? Trebuia să stăm în pădure? E cumplit de frig aici.

— Te încălzesc eu, a spus Kenny cu un zâmbet şmecher.

M-a tras aproape de el, îi simţeam respiraţia duhnind a bere şi a tutun. Mi-aş fi întors faţa în direcţia opusă. Mă forţam totuşi să stau nemişcată şi să mă uit în ochii lui, pentru că asta aştepta el de la mine.

Anders fluiera nestingherit. S-a trântit pe unul dintre bolovanii mai mari şi s-a întins după o bere. Apoi şi-a aprins o ţigară şi a spus:

— Credeam că *îţi doreşti* să-l auzi pe copilul-nălucă.

— Nu există năluci, am zis aşezându-mă pe o piatră mai mică. Numai idioţii cred aşa ceva.

— Jumătate din Ormberg crede în copilul-nălucă, a venit replica lui Anders, după care a deschis berea şi a luat o înghiţitură.

— Păi, tocmai de aceea nu cred în năluci, am constatat eu.

Anders a chicotit la comentariul meu, însă Kenny nu dădea de înţeles să fi auzit ceva. Foarte rar părea să audă ce ziceam şi niciodată nu mă asculta cu adevărat. În schimb, s-a lipit de mine şi mi-a pipăit fundul. Şi-a băgat un deget rece ca gheaţa sub betelia pantalonilor mei. Apoi a îndreptat ţigara spre buzele mele. Am tras cuminte un fum, mi-am dat capul pe spate şi am suflat fumul, contemplând luna plină.

Tăcerea intensifica toate sunetele: murmurul vântului slab răzbătând printre ferigi, pocnetele şi

trosnetele surde, ca şi cum sute de degete nevăzute ar fi bătut darabana pe pământ, şi o pasăre care ţipa fantomatic în depărtare.

Kenny mi-a dat o bere.

Am luat o gură din băutura amară şi rece şi am scrutat întunericul printre brazi. Dacă cineva s-a fi ascuns acolo, sprijinit de vreo tulpină, nu l-am fi putut vedea. I-ar fi fost nemaipomenit de uşor să se furişeze aici, la noi, în luminiş. Ar fi fost ca şi cum ar fi împuşcat căprioare într-un ţarc sau ca şi cum ar fi extras nişte peştişori aurii dintr-un acvariu.

Dar ce ar face asta cineva, aici, în Ormberg?

Aici nu se întâmplă niciodată nimic. De aceea oamenii sunt nevoiţi să inventeze poveşti cu fantome – ca să nu moară de tristeţe.

Kenny a râgâit discret şi a mai deschis o bere. Apoi, s-a întors către mine şi m-a sărutat. Limba îi era rece, cu gust amar.

— *Get a room!* a râs Anders, râgâind şi el. Sonor, ca şi cum râgâitul ar fi fost o întrebare la care aştepta răspuns.

Comentariul l-a incitat pe Kenny, care şi-a introdus mâna în deschizătura gecii mele, a înaintat pe sub pulover şi m-a strâns tare de sâni.

M-am aplecat spre el, ca să mă poată pipăi mai bine, şi mi-am lăsat limba să se plimbe de-a lungul dinţilor lui.

Anders s-a ridicat brusc. L-am dat pe Kenny la o parte şi am întrebat:

— Ce e?

— Am auzit ceva. Suna de parcă… plângea sau se tânguia cineva, gen.

Anders a scos un schelălăit trist şi apoi s-a pus pe un râs nebun, împroşcând cu bere.

— Eşti complet ţăcănit, am zis eu. Trebuie să mă piş. N-aveţi decât să staţi aici şi să pândiţi fantomele.

M-am ridicat, am ocolit movila şi am înaintat pe lângă pietre câţiva paşi. M-am întors şi, constatând că nu eram în raza vizuală a lui Kenny sau a lui

Anders, mi-am descheiat pantalonii şi m-am lăsat pe vine. Ceva, poate un muşchi sau o plantă, mă gâdila pe coapsă în timp ce mă uşuram. Frigul se strecura în jurul picioarelor şi sub geacă. Tremuram.

Ce grozavă idee să venim până aici ca să bem bere. *Minunată!* Dar de ce nu m-oi fi opus când Kenny venise cu propunerea? De ce nu mă opuneam niciodată când Kenny propunea ceva?

Era întuneric beznă, aşa că mi-am scos bricheta din buzunarul jachetei. Am zgândărit rotiţa cu degetul mare şi am lăsat flăcăruia să lumineze pământul: frunze stacojii de toamnă, muşchi catifelat şi pietre mari şi cenuşii. Iar acolo, în crăpătura dintre două pietre, se întrezărea ceva alb şi neted, ca pălăria unei ciuperci mari.

Kenny şi Anders continuau să vorbească despre fantomă, cu voci vioaie şi împiedicate de la bere. Cuvintele năvăleau, se încălecau unele peste altele şi, în răstimpuri, erau întrerupte de râsete.

Poate din curiozitate, poate pentru că nu eram prea nerăbdătoare să mă întorc la ei imediat, m-am aplecat să cercetez mai îndeaproape ciuperca aceea.

Acuma, pe bune, cum dracu' de creşteau ciuperci albe fix în momentul ăsta al anului, în mijlocul pădurii? Aici nu culesesem niciodată altceva decât bureţi.

Am apropiat bricheta de spaţiul dintre pietre, astfel încât lumina slabă să cadă mai bine. Am dat la o parte nişte frunze şi am smuls din rădăcini o ferigă.

Da, într-adevăr, era ceva acolo. *Ceva ce…*

Încă pe vine, cu blugii lăsaţi în jos, mi-am strecurat o mână în crăpătură şi am pipăit cu degetele suprafaţa albă şi netedă. Părea tare, ca piatra sau ca porţelanul. Poate un castron vechi? În orice caz, nu o ciupercă.

M-am întins un pic şi am rostogolit într-o parte piatra de deasupra castronului. Era mai mică decât celelalte şi nu foarte grea, totuşi a căzut cu un

bufnet surd lângă mine, pe suprafaţa acoperită cu muşchi verde.

Iată şi castronul sau ce-o fi fost. Era mare ca un gref, spart într-o parte, şi pe el creştea un fel de muşchi maroniu şi aţos.

Mi-am întins iar mâna şi am pipăit firele subţiri şi întunecate. Le-am strâns între degetul mare şi arătător pentru câteva secunde, până ce creierul a pus cap la cap piesele de puzzle şi mi-am dat seama despre ce era vorba.

Am dat drumul brichetei, m-am ridicat, am făcut câţiva paşi poticniţi în întuneric şi am început să strig. A fost un strigăt sălbatic, venit din adânc, ceva ce nu părea a se mai sfârşi vreodată. Ca şi cum groaza ar fi strivit fiecare atom de oxigen din corpul meu, forţându-l să iasă prin plămâni.

Când Kenny şi Anders au venit lângă mine, aveam încă pantalonii în vine, iar strigătul care-mi ieşea din piept părea imposibil de oprit.

Nu era niciun castron acolo. Nici fire de muşchi.

Era un craniu cu păr lung şi negru.

Ormberg

Opt ani mai târziu, 2017

Jake

Mă numesc Jake. Se pronunţă ca în engleză, *Geik,* pentru că mama şi tata m-au botezat după Jake Gyllenhaal – unul dintre cei mai buni actori din lume. La şcoală, cei mai mulţi îmi pronunţă numele greşit, cu intenţie: spun *iake* ca şi cum ar rima cu Tache, Lache sau mai rău, muţunache. Mi-aş dori să am alt nume, dar nu pot face prea multe în privinţa asta. Sunt cine sunt. Şi mă cheamă cum mă cheamă. Mama şi-a dorit aşa de mult să mă numesc Jake, iar tata a făcut mereu cum a crezut mama, poate pentru că o iubea mai mult decât orice pe lume.

Chiar şi acum, când mama e moartă, e ca şi cum ar mai fi încă printre noi. Câteodată se întâmplă ca tata să îi pună şi ei masa, şi dacă întreb ceva durează mult până să răspundă, de parcă s-ar gândi care ar fi părerea ei. De-abia apoi vine răspunsul: „Sigur, împrumută o bancnotă de o sută” sau „Bine, poţi merge la Saga să vă uitaţi la film, dar să fii acasă până la şapte”.

Tata nu zice aproape niciodată nu la ceva, deşi a devenit un pic mai sever de când TrikåKungen, vechea fabrică de textile, s-a transformat din nou în centru de cazare a celor care cer azil.

Mi-ar plăcea să cred că asta e o dovadă a bunătăţii lui, însă Melinda, sora mea mai mare, spune că se poartă aşa pentru că e prea apatic pentru a fi în stare să protesteze. Când spune asta, se uită cu subînţeles la dozele goale de bere aflate pe duşumeaua din bucătărie, zâmbeşte strâmb şi suflă rotocoale perfecte de fum care se înalţă uşor la tavan.

Mi se pare că Melinda este nerecunoscătoare. Vreau să spun că are voie până şi să fumeze acasă, ceea ce mama nu i-ar fi permis niciodată, dar, în loc să se bucure de asta, spune astfel de lucruri. E nedrept, lipsit de recunoştinţă şi deloc drăguţ.

Bunica obişnuia să spună, pe când trăia, că *nu era mare lucru de capul tatei,* dar că, în orice caz, locuiam în cea mai grozavă casă din Ormberg, şi asta nu era aşa de rău. Nu cred că-şi dădea seama cât înţelegeam din *spusele ei.* Oricum, era OK să nu fie mare lucru de capul cuiva, atâta vreme cât avea în proprietate o casă frumoasă.

Cea mai grozavă casă din Ormberg se află la cinci sute de metri de autostradă, cum intri adânc în pădurea de brazi, pe lângă râul care şerpuieşte până la Vingåker. Există două motive pentru care casa e atât de frumoasă: primul, fiindcă tata e tâmplar şi al doilea, fiindcă rareori se întâmplă să aibă de lucru. Ce noroc, aşa poate lucra la casă aproape tot timpul.

În jurul casei, tata a tăiat tufişurile şi a construit o terasă enormă. E atât de mare, că poţi juca baschet acolo sau te poţi plimba cu bicicleta. Dacă cineva şi-ar lua avânt şi n-ar exista balustradă, ar putea ateriza direct în apă. Nu pentru că vreun adult şi-ar dori asta – apa e rece ca gheaţa, chiar şi în mijlocul verii, iar fundul e plin de nămol, iarbă-de-mare şi râme scârboase. Câteodată, vara, Melinda şi cu mine umflăm vechile saltele gonflabile şi ne lăsăm purtaţi de curent până la vechea fabrică de cherestea. Coroanele copacilor formează un tavan verde care îmi aminteşte de milieurile pe care le croşeta bunica mea. Se aud numai păsările, scârţâitul de cauciuc al saltelelor când ne mişcăm şi susurul micului şuvoi care se varsă în bazinul vechii fabrici.

Când ajungem în acel şuvoi de apă, trebuie să ne ridicăm, să ne luăm în mână saltelele şi să trecem prin apa joasă şi repede până la bazinul plin de nuferi şi iarbă-de-mare.

În tinereţea lui, bunicul, pe care nu l-am întâlnit niciodată, a lucrat la fabrica de cherestea, dar aceasta a fost închisă cu mult înainte de naşterea tatei. Clădirea dărăpănată a fost incendiată de nişte *skinheads* din Katrineholm, când tata avea vârsta

mea, paisprezece ani. Ruinele carbonizate au dăinuit. De departe, par a fi nişte colţi ivindu-se printre arbuşti.

Tata spune că toţi aveau slujbe înainte: fie în agricultură sau la fabrica de cherestea, la Brogrens Mekaniska sau la TrikåKungen. Acum numai ţăranii au de lucru, pentru că toate fabricile au fost închise, iar joburile s-au mutat în China. Uzina Brogrens Mekaniska e tăcută şi părăsită, un schelet de tablă ondulată în mijlocul câmpului, iar castelul de cărămidă al TrikåKungen a fost transformat în centru de refugiaţi.

Acolo nu avem voie să mergem – nici eu nici Melinda –, cu toate că tata ne permite multe. Şi nici nu pare să aibă nevoie să se gândească la ce ar fi spus mama, pentru că răspunsul vine cu iuţeala fulgerului ori de câte ori îl întrebăm. Spune că treaba asta este pentru *propria noastră* siguranţă. De ce îi e teamă mai exact nu se ştie, dar Melinda îşi dă mereu ochii peste cap când tata deschide subiectul, iar asta îl face să se enerveze şi să vorbească despre califat, burka şi violuri.

Ştiu ce înseamnă burka şi viol, dar nu ştiu ce-i ăla *califat.* Oricum, am notat cuvântul, ca să îl caut pe Google – obişnuiesc să fac asta cu cuvintele pe care nu le ştiu, pentru că îmi plac cuvintele, mai ales cele mai dificile. Le colecţionez, gen.

Încă un secret despre care nu pot vorbi cu nimeni. Poţi primi şuturi pentru lucruri mult mai neînsemnate în Ormberg, ca de exemplu să îţi placă un fel greşit de muzică sau să citeşti cărţi. Iar anumite persoane, ca mine de exemplu, primesc mai multe şuturi decât altele.

Ies pe terasă, mă aplec peste balustradă şi privesc spre râu. Norii de vreme rea s-au mai risipit şi au lăsat în urmă un petic de cer albastru, cu un soare de un portocaliu-intens un pic deasupra liniei orizontului. Pojghiţa de gheaţă ce îmbracă scândurile terasei străluceşte în lumina ultimelor

raze de soare, iar apa întunecată a râului curge alene la picioarele mele.

Râul nu îngheaţă niciodată, pentru că e în continuă mişcare. Ai putea face baie în el şi în timpul iernii, dar fireşte că nimeni nu se încumetă.

Terasa e plină de ramuri aduse aici de furtuna din timpul nopţii. Probabil că ar trebui să le adun şi să le arunc în compost, dar stau ca hipnotizat de soarele care atârnă ca o portocală după un colţ de nor.

— Jake, intră odată, ce dracu'! strigă tata din camera de zi. Îţi îngheaţă oasele.

Mă desprind de balustradă, mă uit la urmele umede, imprimate perfect pe gheaţa unde au zăbovit, şi mă retrag în casă.

— Închide uşa, spune tata, tolănit în fotoliul lui de masaj, în faţa televizorului cu ecran plat.

Tata ia telecomanda şi dă volumul mai încet. Mă priveşte. Între sprâncenele lui groase s-a format un rid. Îşi trece uşor mâna pistruiată peste creştet. Apoi, din reflex, o coboară spre butoanele de control ale fotoliului de masaj, care nu mai funcţionează de mult.

— Ce făceai acolo, afară?

— Mă uitam la râu.

— Te uitai la *râu?!*

Ridul dintre sprâncene i se adânceşte, ca şi când aş fi rostit unul din acele cuvinte dificile pe care nu le ştie, însă ia apoi o mină nepăsătoare.

— Mă duc până la Olle într-o clipită, spune el, deschizându-şi capsa de la blugi, ca să facă loc burţii revărsate. Melinda a făcut de haleală. E în frigider. Nu mă aştepta.

— Bine.

— Ea a promis să fie acasă până-n zece.

Dau din cap, intru în bucătărie de unde iau o cola şi urc la mine în cameră simţind fluturi în stomac.

Îmi rămân cel puţin două ore.

E întuneric când iese tata. Uşa se trânteşte atât de tare, că se zgâlţâie fereastra. Un moment mai târziu, maşina porneşte în trombă.

Aştept câteva minute, ca să mă asigur că tata nu se întoarce, apoi intru în camera părinţilor mei.

Patul dublu e nefăcut pe partea tatei. Pe partea mamei pătura e întinsă cu grijă, iar pernele sunt umflate spre perete. Pe noptieră se află cartea pe care o citea înainte să moară, cea despre o fată tânără care se cuplează cu un tip bogat pe nume Grey. El e sadic şi nu se poate îndrăgosti, dar fata îl iubeşte totuşi, pentru că fetelor le place să simtă durere. În orice caz, asta spune Vincent. Mi-e foarte greu să cred că e adevărat – vreau să spun, cui îi place să fie lovit? Nu mie, în orice caz. Cred mai degrabă că fetelor le plac banii lui Grey, pentru că toţi iubesc banii şi cei mai mulţi ar face orice să se îmbogăţească.

Ca de exemplu să încaseze nişte lovituri sau să i-o sugă unui sadic scârbos.

Merg la dulapul mamei şi trag într-o parte uşa glisantă cu oglindă. Nu alunecă prea bine şi trebuie să îi dau un mic ghiont ca să se urnească. Apoi mângâi obiectele de îmbrăcăminte: mătase sclipitoare, rochii cu paiete, catifea moale, blugi aspri şi bumbac şifonat, necălcat.

Închid ochii şi înghit în sec.

E atât de frumos, e perfect. Dacă aş fi bogat, la fel de bogat ca Grey ăla, atunci mi-aş procura un *walking closet,* cum se spune. Aş avea poşete pentru diferite ocazii şi anotimpuri, atârnate de cârlige speciale în garderobă, iar pantofii mi s-ar răsfăţa într-un dulap cu sistem de iluminat.

E imposibil, asta înţeleg prea bine. Nu numai pentru că ar costa o grămadă de bani, ci şi pentru că sunt băiat. Ar fi total deplasat să fac rost de o garderobă cu haine de fată. Dacă aş face asta, aş demonstra doar că sunt un ciudat. Că sunt mult mai bolnav decât Grey ăla – pentru că e în regulă să baţi femei şi să le legi, dar nu să te îmbraci ca ele.

În orice caz, nu în Ormberg.

Scot rochia aurie cu paiete, cea cu bretele fine şi căptuşeală lucioasă, un pic alunecoasă. Mama obişnuia să o îmbrace în seara de Revelion şi când mergea în croazieră în Finlanda, cu prietenele ei.

O ţin în faţa mea şi fac câţiva paşi înapoi, să mă pot vedea în oglindă. Sunt slab şi părul castaniu îmi încadrează ca un mănunchi de pene faţa palidă. Aşez rochia cu grijă pe pat şi merg la comodă. Trag sertarul de sus şi aleg un sutien negru cu dantelă. Apoi îmi dau jos blugii şi hanoracul şi îmi pun sutienul.

Arată cam aiurea, evident. Nu e nimic acolo unde ar trebui să fie sânii, numai un piept plat, alb ca varul, cu sfârcuri mici şi caraghioase. Cupele de dantelă stau moi de piept. Pun câte un ciorap ghemotoc în fiecare cupă, apoi las rochia să-mi alunece peste cap. Ca de fiecare dată când probez rochia cu paiete, sunt izbit de cât de grea este – e grea şi rece pe piele.

Îmi studiez imaginea în oglindă şi, dintr-odată, mă simt nelalocul meu. Mai bine aş fi folosit hainele altcuiva, nu tocmai pe cele ale mamei. Dar bineînţeles că eu nu am haine de fată, iar Melinda are mai degrabă blugi şi bluze, nu ar pune niciodată pe ea ceva atât de minunat.

Mă gândesc ce pantofi s-ar potrivi mai bine cu rochia. Poate cei negri cu pietre roz? Sau sandalele cu curele albastre şi roşii? Aleg pantofii negri – mai mereu îi aleg pe ăştia, pentru că ador pietrele roz şi sclipitoare. Mă fac să mă gândesc la bijuteriile scumpe, ca cele pe care le poartă fetele în videoclipurile de pe YouTube la care se tot uită Melinda.

Fac din nou un pas în spate şi studiez imaginea din oglindă. Dacă părul ar fi ceva mai lung, chiar că aş arăta ca o fată. Poate că am să-l las să crească un pic, măcar atât cât să poată fi prins la spate.

Ideea e tentantă.

Când merg în camera Melindei, las urme pe mocheta cea groasă. Tata a pus mochete în toate camerele, în afară de bucătărie, pentru că e aşa de plăcut să păşeşti pe ele. Ador senzaţia de moale sub pantofii cu toc înalt, parcă ai merge pe iarbă, e ca şi cum aş fi afară.

Trusa de machiaj a Melindei e mare, înăuntru e harababură. Arunc o privire spre ceas şi mă hotărăsc să mă grăbesc. Trasez linii groase cu dermatograf în jurul ochilor, cum face cântăreaţa aceea, Adele, şi întind rujul grena peste buze. Simt cum un val de căldură mă cuprinde la interior, când mă privesc în oglindă.

Arăt trăsnet.

Sunt Jake, şi totuşi nu sunt el, pentru că arăt mai bine, impecabil. Sunt mai eu însumi decât înainte, într-un fel.

Pe hol, pun pe mine unul dintre puloverele Melindei – sunt zero grade afară şi, oricât mi-aş dori, nu pot ieşi numai în rochie. Puloverul negru de lână e aspru şi nasturii au căzut, nu poate fi încheiat. Frigul mă muşcă de picioare când încui uşa. Aşez cheia sub ghiveciul gol şi crăpat şi încep să merg pe drum. Pietrişul scrâşneşte sub picioarele mele, mă concentrez să nu-mi pierd echilibrul pe pantofii cu tocuri.

Noaptea e întunecată, lipsită de culoare şi miroase a pământ umed.

A început să cadă o ploaie rară, amestecată cu zăpadă. Rochia se aude un pic când păşesc, parcă foşneşte. Casele vecinilor de-a lungul drumului stau tăcute, mă întreb dacă mă vede cineva. Dar nu cred că vecinii ar avea vreo obiecţie cu privire la îmbrăcămintea mea. Sunt doar vecini.

Pornesc pe cărăruie.

Şoseaua se află la aproximativ o sută de metri înaintea mea. Pot merge până acolo, dar nu mai departe, pentru că m-ar putea vedea cineva şi ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla. Mai rău decât moartea, gen.

Ador să merg singur prin pădure. Mai ales în hainele mamei. De obicei, îmi imaginez că ies în oraş, în Katrineholm, şi că sunt în drum spre un bar sau un restaurant.

Asta nu se va întâmpla vreodată, fireşte.

Când ajung la vreo doi metri de drum, mă opresc, închid ochii şi încerc să savurez cât mai mult din toată treaba asta, pentru că ştiu că trebuie să mă întorc imediat. Să mă întorc în cea mai arătoasă casă din Ormberg, la televizorul plat şi la fotoliul de masaj şi la camera mea plină cu postere de film. Înapoi la frigiderul plin cu fast-food şi la aparatul de gheaţă care funcţionează numai dacă îl loveşti puternic cu pumnul, de câteva ori.

Înapoi la Jake care nu are nici rochie, nici sutien, nici pantofi cu toc.

Picături reci de ploaie îmi cad pe creştet şi îmi alunecă de-a lungul cefei şi între omoplaţi.

Dârdâi. De fapt, vremea nu e chiar atât de urâtă. În orice caz, nu dacă o compari cu cea de ieri – vântul a bătut atât de tare, gata să ia pe sus acoperişul.

Undeva se aude un bufnet, poate e o căprioară, sunt multe sălbăticiuni pe aici. Odată tata a venit cu o căprioară întreagă, pe care o împuşcase Olle, şi a lăsat-o câteva zile în garaj spânzurată cu capul în jos, până a jupuit-o şi a tăiat-o.

Alte zgomote.

Trosnet de crengi – şi se mai aude şi altceva, un geamăt înăbuşit, ca de animal rănit. Împietrit, iscodesc prin întuneric. Ceva se mişcă printre brazi, se strecoară spre mine prin desiş.

Un lup?

Gândul a răsărit de nicăieri, cu toate că ştiu că nu sunt lupi pe aici. Numai elani, căprioare, vulpi şi iepuri. Cel mai periculos animal din Ormberg e omul, asta a spus inclusiv tata.

Mă întorc cu intenţia de a fugi înapoi spre casă, însă un toc mi se înfige în pământ şi cad pe spate.

O piatră ascuţită îmi apasă palma şi simt o durere puternică la baza spinării.

În secunda următoare, o femeie se iveşte din pădure.

E bătrână. Părul îi atârnă în şuviţe ude în jurul chipului, bluza subţire îi e udă şi ruptă, la fel şi blugii. Nu poartă nici geacă, nici pantofi, iar pe braţe are dungi de sânge şi murdărie.

— Ajută-mă, spune ea cu o voce atât de slabă, că abia pot distinge cuvintele.

Mă târăsc înapoi, pe pământ, ca să o evit, deodată cuprins de spaimă, pentru că arată ca acele vrăjitoare sau ucigaşe nebune din filmele de groază la care mă uit cu Saga. Ploaia s-a înteţit şi de jur împrejurul meu s-a format o baltă mare. Mă ridic pe vine, îmi trag pantofii şi îi iau în mână.

— Ajută-mă, îngaimă ea din nou, în timp ce se ridică în picioare.

Îmi dau seama, bineînţeles, că nu are cum să fie vrăjitoare, dar poate e nebună. Şi periculoasă. Cu un an în urmă, poliţia a prins în Ormberg un bătrân bolnav mintal. Evadase de la spitalul Karsuddens din Katrineholm şi s-a ascuns aproape o lună prin casele goale de vacanţă.

— Cine eşti? întreb, dându-mă înapoi şi simţindu-mi picioarele cufundându-se în muşchiul ud.

Femeia se opreşte. Pare mirată, de parcă n-ar şti cum să răspundă la întrebare. Îşi priveşte braţele, dă la o parte o creangă, şi văd că ţine ceva în cealaltă mână, o carte sau poate un caiet de însemnări.

— Mă numesc Hanne, spune ea, după câteva secunde.

Vocea îi e mai clară, iar când îmi întâlneşte privirea pare chiar să încerce un zâmbet.

Continuă:

— Nu ai de ce să-ţi fie teamă. Nu îţi fac rău.

O privesc, simţind picurii de ploaie lovindu-mă în obraz.

Pare altfel acum, seamănă mai puţin cu o vrăjitoare şi mai mult cu o doamnă în vârstă. O femeie inofensivă, care şi-a rupt hainele şi a căzut în pădure. Poate că s-a rătăcit şi nu mai găseşte drumul până acasă.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Doamna pe nume Hanne îşi examinează hainele rupte, apoi îmi întâlneşte privirea. Observ confuzie şi groază în ochii ei.

— Nu îmi amintesc, îngaimă ea.

În aceeaşi clipă, se aude de la distanţă huruitul unei maşini. Şi ea pare să o audă, pentru că face câţiva paşi în direcţia şoselei şi îşi flutură mâinile. O urmez la marginea drumului şi caut cu privirea în întuneric maşina care se apropie. În lumina farurilor, văd că picioarele goale ale lui Hanne sunt pătate cu sânge, zgâriate pesemne de crengi ţepoase şi pietre ascuţite.

Dar mai văd ceva, văd paietele rochiei mele strălucind şi scăpărând în lumină ca stelele de pe cer într-o noapte senină.

Oricine s-ar putea afla în maşina care se apropie – un vecin sau poate fratele mai mare al unui amic, sau moşul nebun de dincolo de biserică – probabilitatea de a fi o persoană pe care o cunosc e destul de mare.

Mă cuprinde teama, îmi pătrunde în măruntaie şi îmi cuprinde brutal inima.

Un singur lucru e mai rău decât o vrăjitoare, decât nişte pacienţi cu boli mintale sau decât ucigaşe nebune, iar asta e să fiu descoperit. Să mă vadă careva în rochie cu paiete, cu şosete rulate în vechiul sutien al mamei. Dacă s-ar afla în Ormberg, aş putea la fel de bine să mă împuşc.

Mă retrag înapoi în pădure şi mă ghemuiesc în spatele unor arbuşti. Şoferul trebuie să mă fi văzut, dar el sau ea probabil nu m-a recunoscut. E întuneric, plouă cu găleata, să nu mai vorbim de felul în care sunt îmbrăcat.

Maşina se opreşte, iar geamul coboară cu un hârşâit. Muzica răsună în noapte. O aud pe femeie vorbind cu şoferiţa, dar nu o recunosc nici pe ea, nici maşina. După un minut, femeia deschide portiera din spate şi intră. Apoi maşina dispare în noapte. Mă ridic şi mă apropii de drumul care se unduieşte prin pădure, ca un şarpe negru şi strălucitor. Nu se mai aude altceva, numai ploaia.

Doamna pe nume Hanne a plecat, dar a lăsat ceva pe jos – un caiet cu copertă maronie.

Malin

Mă îndoi în bătaia puternică a vântului din parcare. Mă uit la asfaltul negru şi strălucitor, cu gândul la întrebarea pe care mi-a pus-o mama, înainte să sune telefonul.

De fapt, de ce te-ai făcut poliţistă, Malin?

Când mi se pune această întrebare, am obiceiul să râd şi să-mi dau ochii peste cap. Apoi spun probabil ceva despre cum motivul nu are de-a face în niciun caz cu salariul, maşina de serviciu sau minunatele ore de lucru. Dar ideea e că glumesc ca să scap de răspuns. Nu vreau să iau întrebarea în serios, să mă analizez pe mine însămi şi să-mi cântăresc motivaţia. Dacă aş face totuşi o încercare, atunci cred că unul dintre motive ar fi că vreau să-i ajut pe oameni, că o parte din mine crede cu adevărat că-şi poate aduce contribuţia la crearea unei societăţi mai bune. Poate că am în mine şi un fel de imbold de a crea ordine şi a îndrepta lucrurile, în acelaşi fel în care faci curat în casă sau cureţi buruienile în grădină.

Studiile la Academia de Poliţie din Sörentorp, chiar la nord de Stockholm, au fost şi un mod mai la îndemână de a scăpa de aici. Un bilet gratis de plecare din Ormberg şi o scuză excelentă de a evita să vizitez satul la sfârşit de săptămână.

Oare şi scheletul găsit în pădure de mine, Kenny şi Anders, cu opt ani în urmă, să fi contribuit la alegerea acestei meserii?

De fapt, nu ştiu.

În acel moment, a fost în orice caz interesant să mă aflu în centrul unei anchete atât de notorii. Cu toate că victima, o fetiţă, nu a putut fi identificată atunci, iar făptaşul nu a fost prins. Nu mi-aş fi închipuit vreodată că voi ajunge să lucrez tocmai la acest caz.

O rafală de vânt rece ridică o pungă goală de plastic şi câteva frunze, le duce departe spre

clădirea spitalului, joasă şi cărămizie. Cineva iese din recepţie, se pune cu spatele contra vântului şi îşi aprinde o ţigară.

Manfred Olsson, colegul meu în această anchetă, m-a sunat cu mai puţin de o oră în urmă.

Mă gândesc la expresia mirată a mamei când am primit telefonul. La privirea ei care oscila între mine şi ceas, când a înţeles că se întâmplase ceva grav şi că eram nevoită să plec, deşi era prima duminică de advent şi friptura se rumenea în cuptor.

Lui Manfred părea că i se taie respiraţia când am răspuns, ca şi cum s-ar fi spetit pe ruta de trei kilometri de la biserică. Dar, pe de altă parte, gâfâie aşa aproape tot timpul. Probabil pentru că poartă pe el un surplus de greutate de aproximativ cincizeci de kilograme. Oricum, ceea ce a spus m-a luat total pe nepregătite: că Hanne Lagerlind-Schön a fost găsită ieri în pădure, singură, înfrigurată şi confuză. Oare puteam să vin şi eu la spital, să o văd?

Se pare că poliţiei locale i-a luat aproape o zi să-i dea de urmă şi să ia legătura cu Manfred. Poate că nu prea ciudat, la urma urmei, nu există niciun sediu de poliţie în Ormberg. Cel mai apropiat se află la Vingåker şi nu prea suntem în legătură cu ei. Hanne nu şi-a amintit nici ce făcea în pădure, nu ştia nici măcar că ajunsese în Ormberg.

Dintre toţi cei alături de care am lucrat, Hanne e ultima despre care aş fi putut să cred că i se poate întâmpla ceva. Ea e un profiler de vreo şaizeci de ani, din Stockholm. E prietenoasă, tăcută şi de o minuţiozitate patologică. Nu întârzie niciodată la şedinţe şi îşi notează absolut totul în caietul ei maroniu.

Cum de e posibil aşa ceva? Cum să uiţi până şi locul unde te afli, cum să uiţi care sunt colegii tăi?

Şi unde naiba e Peter Lindgren? Abia de merge un metru fără Hanne.

Hanne şi Peter fac parte din grupul de cinci persoane care investighează din nou omorul fetei

de la movila de pietre. De când se află în funcţie, noul şef al Poliţiei Naţionale a lansat o serie de iniţiative: cere mai multă implicare împotriva delincvenţei şi creşterea procentului de soluţionări în cazul faptelor grave de violenţă. Echipe speciale urmează să se ocupe de violenţele bandelor criminale din zonele de periferie. Un accent deosebit se pune pe aşa-numitele *cold cases,* care au la bază violenţe mortale. Asta pentru că, din 2010, de când s-a desfiinţat perioada-limită pentru rezolvarea anchetelor criminalistice, vrafurile de dosare ale crimelor nesoluţionate au crescut peste tot în ţară.

Această crimă este una dintre acele crime nerezolvate, scoase la suprafaţă din fundul arhivelor pentru a fi examinate din nou. Am lucrat la anchetă mai bine de o săptămână. Hanne şi Peter vin din Departamentul Operaţional al Poliţiei Naţionale. Dacă înţeleg bine, sunt o pereche şi în viaţa de zi cu zi, o pereche destul de neobişnuită, pentru că Hanne trebuie să fie cel puţin cu zece ani mai în vârstă decât Peter. Şi Manfred aparţine aceluiaşi departament şi lucrează de mult cu Peter. Din grup mai face parte şi Andreas Borg, un poliţist de vreo treizeci de ani care în mod normal lucrează în Örebro.

Şi eu, Malin.

Să particip tocmai la ancheta omorului fetei de la movilă e, puţin spus, neaşteptat, nu numai pentru că eu am găsit-o în acea seară de toamnă, în urmă cu opt ani, ci şi pentru că, de când am absolvit Academia de Poliţie, am lucrat doar ca simplu agent în Katrineholm. Există totuşi o logică: am fost trimisă la Ormberg pentru că am crescut acolo şi ei se aşteaptă să cunosc bine zona. De fapt, cred că sunt singurul poliţist din tot Sörmlandul care provine tocmai din Ormberg.

Că am fost de faţă când s-a găsit cadavrul nu a prea contat pentru superiorii mei, atunci când au luat decizia. Aveau nevoie de un cunoscător al

locului, care să se descurce prin pădurile întinse din această zonă şi care putea vorbi cu bătrânii de prin casele izolate.

E de-nţeles.

Ormberg nu e tocmai primitor cu străinii, iar eu ştiu satul ca-n palmă şi îi cunosc pe toţi cei care locuiesc în el. Cei rămaşi acolo mai exact, pentru că, de când TrikåKungen şi Brogrens Mekaniska s-au închis, majoritatea locuitorilor s-au mutat. Mai găseşti doar vilegiaturişti, bătrâni şi şomeri căpoşi, care refuză să plece.

Şi refugiaţii, desigur.

Mă întreb cui i-a venit strălucita idee de a plasa o sută de doritori de azil într-un sat depopulat la mijloc de Sörmland. Nu că ar fi prima oară – când au venit refugiaţii din Balcani, la începutul anilor nouăzeci, clădirea fabricii TrikåKungen a funcţionat şi atunci ca tabără de refugiaţi.

Văd uriaşul SUV german al lui Manfred virând în parcare şi merg să-l întâmpin.

Maşina se opreşte şi Manfred se apropie greoi, gâfâind, aplecat în faţă. Vântul îi cuprinde părul blond-roşcat şi i-l ridică vâlvoi, de parcă ar avea un nimb în jurul capului. E îmbrăcat elegant, ca de obicei, cu un pardesiu scump şi un şal roşu de lână subţire, uşor şifonat, pe care l-a învârtit de mai multe ori, cu o neglijenţă căutată, în jurul gâtului. Îşi ţine borseta din piele de culoare coniac sub braţul stâng. Grăbeşte paşii.

— Bună, îl salut şi încep să alerg ca să ţin pasul cu el.

Dă din cap spre mine, rezervat, când ajungem la intrare.

— Vine şi Andreas? întreb.

— Nu, spune Manfred trecându-şi mâna peste părul roşcat, pentru a-l aranja. Se pare că e la mama lui, în Örebro. Îi vom pune la curent mâine.

— Şi Peter, ai auzit ceva de el?

După un moment, Manfred răspunde.

— Nu. Are mobilul închis, se pare. Iar Hanne nu-şi aminteşte nimic. Am ieşit cu o echipă de intervenţie. Poliţiştii şi militarii vor începe căutarea mâine-dimineaţă.

Nu ştiu cât de apropiaţi sunt Peter şi Manfred, însă e clar că au lucrat împreună mulţi ani. Au cam aceleaşi păreri, de cele mai multe ori, şi nu par să aibă nevoie de prea multe cuvinte pentru a comunica. O privire sau o mişcare din cap este de ajuns.

Manfred trebuie să fie îngrijorat.

Nimeni nu a auzit de Peter de alaltăieri, de când el şi Hanne au părăsit biroul nostru provizoriu din Ormberg, la ora patru şi jumătate.

Se pare că eu am fost ultima persoană care i-a văzut.

Când au plecat, păreau cumva surescitaţi, ca şi cum urmau să facă ceva amuzant. I-am întrebat ce aveau de gând şi au spus că se gândeau să plece la Katrineholm şi să ia masa, că se săturaseră de tot fast-foodul cu gust de carton.

După asta, nu a mai auzit nimeni nimic, nici de la Hanne, nici de la Peter – şi nici nu ne-am aşteptat, de fapt. Era sfârşit de săptămână şi ne hotărâserăm să ne luăm liber pentru vreo două zile.

Intrăm în clădire, ajungem la recepţie şi primim indicaţii despre cum să ajungem la departamentul respectiv. Lumina puternică a spitalului se reflectă pe linoleumul neted al duşumelei. Manfred pare obosit, are ochii înroşiţi, buzele livide şi crăpate. Dar, pe de altă parte, el arată adesea obosit. Presupun că viaţa la cincizeci de ani, viaţa de tată de copii mici şi cu program întreg de muncă, îşi spune cuvântul.

Hanne stă pe colţul patului când intrăm în salon. E îmbrăcată în haine de spital şi are o pătură portocalie cadrilată aşezată pe umeri, ca o pelerină. Părul i se răsfiră în şuviţe umede peste umeri, de parcă tocmai ar fi făcut duş. Mâinile îi sunt

acoperite de mici răni, iar picioarele îi sunt bandajate. Lângă ea se află un stativ de perfuzie, iar picurii din pungă se scurg printr-o canulă în mâna ei. Are privirea sticloasă şi lipsită de expresie.

Manfred se îndreaptă către ea şi o îmbrăţişează stângaci.

— Manfred, murmură ea cu nervozitate în glas.

Apoi îşi întoarce privirea spre mine, îşi înclină capul un pic într-o parte, cu o expresie întrebătoare.

Îmi ia câteva secunde până înţeleg că, de fapt, nu mă recunoaşte, cu toate că am lucrat împreună, la anchetă, mai mult de o săptămână.

Gândul îmi face sângele să-mi îngheţe în vine.

— Bună, Hanne, spun eu atingându-i braţul, îngrijorată brusc să nu se strice la atingerea mea, ca o păpuşă de hârtie, aşa, fragilă, cum pare.

— Sunt eu, Malin, colega ta, continui, încercând să am o voce calmă. Mă recunoşti?

Hanne clipeşte de câteva ori şi îmi întâlneşte privirea. Are ochii apoşi şi roşii.

— Da, sigur, spune ea, însă sunt convinsă că minte, pentru că expresia feţei îi e chinuită şi concentrată, ca şi cum ar încerca să rezolve o ecuaţie grea.

Aduc un taburet şi mă aşez lângă patul ei. Manfred se pune pe pat şi o cuprinde cu braţul pe după umerii firavi. Pe lângă el, Hanne pare frapant de mică şi de subţire, aproape ca un copil.

Manfred îşi drege glasul.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat în pădure, Hanne?

Figura ei capătă o expresie gravă. Se încruntă şi clatină uşor din cap.

— Nu îmi amintesc, spune ea îngropându-şi faţa în palme. O clipă mi se pare că îi e ruşine şi pare să-şi dorească să se fie undeva, departe.

Manfred îmi întâlneşte privirea.

— Nu face nimic, spune el mângâindu-i umărul.

Apoi continuă cu voce fermă:

— Ai fost în pădure ieri-seară, la sud de muntele Ormberg.

Hanne dă din cap, își îndreaptă spatele și își pune mâinile pe genunchi.

— Îți amintești de asta? întreb eu.

Clatină din cap și scarpină absentă banda chirurgicală care fixează canula. Are unghiile crăpate și murdare.

— Ai fost găsită de o femeie care trecea cu mașina, spune Manfred. Se pare că erai însoțită de o altă femeie. Îmbrăcată în pulover și cu un fel de rochie sclipitoare. Îți amintești?

— Nu, iertați-mă. Îmi pare rău, dar…

— Nu face nimic, spune Manfred. Nu face nimic, Hanne. Vom afla noi ce s-a întâmplat. Îți amintești dacă Peter era cu tine în pădure?

Hanne își îngroapă din nou chipul în palme.

— Nu. *Îmi pară rău!*

Manfred arată mâhnit. Îmi aruncă o privire rugătoare.

— Care este ultimul lucru de care îți amintești? îmi încerc eu norocul.

Parcă n-ar vrea să răspundă. Dă din umeri cu mișcări hotărâte, iar respirația îi e forțată, ca și cum fiecare gură de aer ar fi crucială.

— Ilulissat, spune ea apoi, cu fața încă îngropată în palme.

Manfred se uită la mine și își mișcă buzele: „Groenlanda".

Hanne și Peter au venit direct de acolo, pentru a participa la investigație. Fuseseră într-o călătorie mult-visată, de două luni, devenită realitate după o perioadă lungă de lucru la un caz dificil de crimă.

— Bine, spun eu. Și apoi ați venit la Ormberg ca să participați la ancheta scheletului de la movilă. Îți amintești?

Hanne clatină puternic din cap și suspină.

— Chiar nu îți amintești *nimic* din Ormberg? întreabă Manfred cu voce scăzută.

— Nimic, spune Hanne. Nu îmi amintesc *nimic.*

Manfred îi ia mâna firavă într-a sa şi pare să reflecteze la ceva. Deodată împietreşte, o priveşte, îi întoarce palma în sus şi o observă cu mare interes.

Iniţial nu înţeleg ce face, apoi văd ceva pe palma lui Hanne. Pe pielea ei palidă se văd nişte cifre lăbărţate scrise cu tuş, întrerupte de mici răni. Citesc „363”, dar apoi textul devine şters şi imposibil de descifrat, ca şi cum ar fi fost îndepărtat odată cu murdăria din pădure.

— Ce e asta? întreabă Manfred. Ce înseamnă aceste cifre?

Hanne îşi priveşte mâna nedumerită, ca şi cum n-ar mai fi văzut-o niciodată. Ca şi cum ar fi fost un animal bizar, care se strecurase nevăzut în spital şi se cuibărise pe genunchii ei.

— Nu ştiu, spune ea. N-am idee.

Stăm în bucătărie cu medicul pe nume Maja, care pare a fi de vârsta mea. Părul ei lung şi blond se revarsă în bucle moi peste halatul alb. Îmi aminteşte vag de una dintre acele tipe cu care voiam să semăn când eram mai tânără: mică, cu forme şi extrem de drăguţă – cu alte cuvinte, tot ce eu nu eram eu. Poartă blugi şi pe sub halat se zăreşte un tricou roz. Pe piept are o etichetă albastră cu textul „doctor”, iar din buzunar se iveşte un set de pixuri, încăperea e mică şi dotată cu două frigidere, o maşină de spălat vase şi masă rotundă cu patru taburete din furnir de mesteacăn. Pe mijlocul mesei se află o crăciuniţă într-un ghiveci de plastic. O felicitare de mulţumire scrisă cu un stil tremurat e fixată între frunze.

Intră două asistente care iau ceva din frigider şi dispar apoi pe coridor, cu paşi tăcuţi.

— Era deshidratată şi căpătase o răceală serioasă când a intrat pe uşa spitalului, spune Maja turnându-şi un pic de lapte în cana de cafea. Da, era îmbrăcată, se pare, numai cu o bluză subţire şi cu

nişte pantaloni când a fost găsită, deşi erau zero grade afară.

— Nu avea geacă? întreabă Manfred.

Maja clatină din cap.

— Nu avea nici geacă, nici încălţăminte.

— A reuşit să spună ceva despre cele întâmplate? mă interesez.

Maja îşi strânge părul lung şi strălucitor şi îl prinde într-un coc la spate. Strânge un pic din buzele cu formă perfectă, oftează şi clatină din cap.

— Nu-şi aminteşte mai nimic. Numim asta amnezie anterogradă. E atunci când pacientul nu îşi aminteşte lucruri de la un anumit punct în timp. Mai întâi am crezut că asta s-ar putea datora unei forme de traume la nivelul cutiei craniene. Dar nu există nimic care să susţină această ipoteză. Nu are nicio leziune exterioară la cap, iar radiografia nu a arătat nici hemoragie, nici congestie. Radiografia trebuie făcută în şase ore de la producerea loviturii, pentru ca eventualele sângerări să poată fi văzute. Iar noi nu ştim de când era ea în pădure.

— Se poate să fi observat ceva care să o fi speriat atât de tare, încât să-şi piardă memoria? întreb eu.

Maja dă uşor din umeri şi soarbe din cafea. Apoi se strâmbă şi trânteşte cana pe masă.

— *Scuze!* Cafeaua are un gust oribil aici. Vrei să spui că a fost expusă unei traume psihologice? Poate. Acesta nu e tocmai domeniul meu. Dar începem să credem că suferă poate de un fel de demenţă. Poate boala a atins o formă acută ca urmare a celor întâmplate. Memoria recentă îi este puternic slăbită, însă îşi aminteşte foarte bine tot ce s-a întâmplat până acum vreo lună.

— Nu ne putem uita în fişa ei de pacient? mă interesez.

— Vrei să spui cea de acasă? întreabă Maja. De fapt, nu putem face rost de ea fără acordul pacientei, aşa spune legea. Acum, dacă e să mă gândesc mai bine, Hanne a fost de acord. Dar

trebuie să ştim unde a fost tratată, iar asta nu-şi aminteşte. Fişele se află de obicei la medicii respectivi.

Manfred îşi drege glasul, pare să şovăie. Îşi duce mâna la barbă.

— Hanne *avea* probleme cu memoria, spune el cu voce joasă.

— *Serios?* mă mir eu. Nouă nu ne-ai spus asta.

Manfred se foieşte şi pare încurcat.

— Nu credeam că e atât de grav. Peter a menţionat asta o dată, dar am crezut că e numai un pic ameţită, nu că e vorba de… ei bine, nu că era *dementă,* în sens clinic.

Tace şi se joacă cu ceasul său elveţian de la mână.

Mărturisirea lui mă uimeşte. Chiar vrea să spună că lui Hanne i s-a permis să participe la o anchetă deşi era bolnavă? Că unei persoane cu astfel de probleme i s-au încredinţat chestiuni de viaţă şi de moarte?

— Încă nu ştim de ce memoria ei de scurtă durată e atât de afectată, intervine diplomatic Maja. Serviciile sociale *încearcă* să o plaseze temporar undeva, pentru că la geriatrie este plin. Pe deasupra, nu e destul de bolnavă ca să stea la spital. Nu dacă mă întrebaţi pe mine, în orice caz. Are probleme cu memoria de scurtă durată, dar în rest e în regulă.

— Îi poate reveni memoria? întreb. E o problemă temporară, vreau să spun?

Maja zâmbeşte trist şi îşi înclină capul într-o parte. Pune jos cana de cafea, îşi uneşte mâinile mici deasupra mesei.

— Cine ştie? S-au întâmplat lucruri şi mai neobişnuite.

Jake

În drum spre casă, în autobuzul şcolii, mă aşez lângă Saga. Nimeni altcineva nu vrea să stea lângă ea, dar eu mă bucur să-i ţin companie.

Îmi place de Saga.

Arată diferit, e şi diferită, adică în interior. Ca şi cum ar fi făcută dintr-un material cu totul altfel decât al celorlalţi. Unul mai dur şi mai fin în acelaşi timp.

— Bună, spune ea îndepărtând de pe faţă o buclă roz.

Inelul din nas îi sclipeşte în lumina firavă a răsăritului.

Afară nu se vede altceva decât câmp. Kilometri după kilometri de câmpuri negre, arate, în aşteptarea iernii. Şi câte un pic de pădure ici şi colo. Curând vom trece de benzinăria de pe drumul de acces spre autostradă, iar după aceea pădurea va deveni mai deasă, pe măsură ce ne vom apropia de Ormberg.

Ormberg e totuna cu pădurea. Şi apoi cu muntele, desigur, cu vestigiile din epoca de piatră. Am fost cu şcoala şi ne-am uitat la ele, dar nu au fost prea multe de văzut, numai nişte bolovani dispuşi în cerc pe o terasă aproape de culme. Îmi amintesc că am fost dezamăgit, că mă aşteptam să văd rune, obiecte de bronz sau altceva mai special.

Saga mă prinde de încheietură. Atingerea ei parcă mă electrocutează, obrajii mi se înroşesc.

— Să vedem, spune ea. Îmi întoarce palma în sus şi descoperă cuvintele scrise cu tuş negru.

Petiţie

Fond brun

Conjuncţie

Le-am adunat azi de la lecţiile de ştiinţe sociale, lucru manual şi suedeză.

— Le voi căuta pe Google mai târziu, îi explic.

— *Sweet,* spune Sara şi închide ochii, ca şi cum ar visa departe.

Observ că are la ochi machiaj roz, sclipitor.

Arată ca şi cum nişte pietre preţioase au fost zdrobite şi pictate cu grijă pe pleoapele ei. Aş vrea să spun ceva, să comentez asupra urmei de fard. Sau poate să o mângâi cu degetul.

Dar fireşte că nu fac asta.

În schimb mi se curmă respiraţia când Vincent Hahn se lasă greoi pe genunchii mei. Mă loveşte mirosul de fum de ţigară şi de gumă cu aromă de mentă. Are faţa atât de aproape, îi văd cele câteva tuleie din barbă, coşurile cu vârfurile galbene de puroi şi perişorii din mustaţă. Mărul lui Adam i se iţeşte sub bărbie, arată de parcă tocmai a înghiţit un ou întreg. Privirea îi e plină de ură, o ură care nu ştiu de unde vine. Nu i-am făcut nimic, dar îi place să mă urască. Cred că e unul dintre lucrurile care-i plac cel mai mult în viaţă. Sunt *victima lui preferată.*

Vincent îmi ţine mâna ca într-o menghină.

— Măi să fie, uitaţi ce şi-a scris poponarul în palmă! *Conjunc… Conjuncţie.* Ce dracu' înseamnă asta? E atunci când fuţi pe cineva în cur?

Vincent mimează asta gâfâind. Din spatele autobuzului se aud râsete disparate. Cât despre mine, nu spun nimic, pentru că este strategia cea mai bună. Mai devreme sau mai târziu va înceta.

Vincent îmi eliberează încheietura mâinii şi se aşază lângă mine. Mă prinde strâns de ceafă şi îmi loveşte capul de scaunul din faţă de câteva ori.

Buf, buf, buf.

Mă doare fruntea şi mă ustură ceafa.

Acum există numai două alternative imaginabile: fie va obosi şi se va întoarce la amicii lui din fundul autobuzului, fie va fi mai rău. Mult mai rău.

— Lasă-l în pace, *freak* ce eşti.

Vincent împietreşte.

— Ai spus ceva, târfă?

Vocea îi e ascuţită şi răutăcioasă, dar mă lasă din prinsoare şi termină cu loviturile.

— Am spus să îl laşi în pace. N-auzi bine? E atât de josnic să te dai la cineva care e mai slab decât tine.

Vincent îmi dă drumul şi priveşte pieziş spre Saga. Ştim amândoi că mă pune într-o poziţie inferioară ca să îl facă să înceteze.

E absolut în regulă.

Sunt obişnuit să mă fac mic, mic. Să devin atât de şters, de neînsemnat şi de docil, că nu mai e amuzant pentru nimeni să mă scuipe, să mă lovească sau să mă frece cu zăpadă pe faţă.

Sunt extrem de bun la asta.

După câteva secunde, Vincent îşi pierde interesul şi se întoarce la locul său mai în spate în autobuz. Mă ustură pielea de la ceafă de parcă cineva ar fi ars-o.

— La dracu' cu el, spune Saga. E atât de tâmpit. Eşti bine?

Îmi trec mâna pe suprafaţa cefei, încerc să o masez până dispare răul.

— A fost oribil.

Saga face ochii mari şi se apleacă spre mine.

— Când face aşa, să ţi-l imaginezi stând pe toaletă şi făcând treaba aia.

— *Ce?*

Saga chicoteşte mulţumită.

— Mama are obiceiul să spună asta. Când cineva e neprietenos la lucru sau îşi dă prea multă importanţă, să ţi-l imaginezi pe toaletă. Pentru că atunci nu mai îţi e frică.

Reflectez un moment.

— Ai dreptate, spun apoi. Chiar funcţionează.

Saga zâmbeşte şi fluturaşii din stomac se întorc.

— Ne vedem diseară? Am descărcat câteva filme de groază noi.

— Poate, îi răspund. Dar mai întâi trebuie să fac un lucru.

E tăcere când ajung acasă. Se aud numai sunetele pădurii: foşnetul vag al copacilor şi mici pocnete şi trosnete iscate de animale nevăzute care mişună în întuneric. Aerul e plin de parfumuri: brad, frunze descompuse şi cărbunele umed din grătarul din faţa casei.

Vechiul Volvo albastru-închis al tatei e parcat în diagonală pe panta de acces, de parcă s-ar fi grăbit să ajungă în casă.

Încui şi intru. Îmi arunc ghiozdanul sub cuier şi îmi scot haina.

O lumină pâlpâie în camera de zi: e deschis televizorul, însă sunetul e oprit. Tata stă pe canapea şi doarme. Sforăie sonor şi are un picior pe podea, de parcă ar fi adormit tocmai când era pe punctul de a se ridica. Pe măsuţa de alături zac câteva doze goale de bere.

Îi ridic cu grijă piciorul pe canapea şi îl acopăr cu vechea pătură în carouri. Mârâie şi îşi schimbă poziţia, se pune într-o parte, cu faţa întoarsă spre spătarul canapelei.

Închid televizorul şi ies pe hol. Mă furişez sus pe scări, intru în cameră şi închid uşa cu grijă. Apoi merg spre pat, ridic salteaua şi iau caietul maroniu. Mă aşez pe duşumea sprijinit de pat.

Acum ştiu cine e femeia pe care am întâlnit-o în pădure, cea pe nume Hanne. S-a vorbit despre ea în ziarul local de pe internet. Conform articolului *a suferit de pierderea memoriei* şi se afla în compania *unei femei tinere* când a fost descoperită de o altă femeie care trecea cu maşina. Poliţia ar vrea să intre în legătură cu femeia tânără, aşa scria. Apărea până şi un număr de telefon la care se putea suna. Spuneau că *orice informaţie ar putea fi valoroasă* şi că Peter, un poliţist din Stockholm, colegul lui Hanne, este dat dispărut. Apoi apar detalii legate de înfăţişarea lui Peter şi că *la dispariţie era îmbrăcat într-o cămaşă de flanel cu carouri în roşu şi alb şi cu o jachetă albastră, marca Sail Racing.*

Când am citit, m-am gândit să sun la acel număr. Dar atunci ei ar înţelege imediat că eu am fost acolo, purtând sutien, rochie şi pantofi cu toc înalt. Şi nu se poate. E de-a dreptul imposibil. Pentru o clipă m-am gândit să merg la poliţie şi să las caietul, dar staţia de poliţie e tocmai la Vingåker şi au deschis numai o zi pe săptămână.

Pe deasupra, cum aş putea explica modul în care a ajuns la mine?

M-am gândit mult la asta şi am conchis că ceea ce pot face e să parcurg eu însumi prin notiţele lăbărţate, să văd dacă există ceva important, ceva ce l-ar putea ajuta pe acel poliţist dispărut.

Aşa că asta fac. Deschid caietul, îndoit din cauza umezelii. Pe prima pagină scrie *Jurnal* într-un stil învechit, aplecat într-o parte. Şi apoi, imediat sub: *Citeşte dimineaţa + seara.*

Straniu.

De ce să scrii un jurnal care să fie citit dimineaţa şi seara, ca şi cum ar fi un medicament cu prescripţie? Pe deasupra: singura persoană care citeşte jurnalul e cea care l-a scris. Hanne şi-a scris asta ei însăşi?

Citeşte dimineaţa + seara.

Pare total anapoda.

Trec de vreo două pagini goale şi ajung la ceva care seamănă cu o listă lungă, alfabetică. Se întinde pe două pagini întregi. După fiecare nume sau cuvânt sunt nişte cifre.

Îmi las degetul să alerge peste text, mă opresc la litera M şi citesc:

M
Malin Brundin, poliţistă: 5, 6, 8, 12, 20
Modus: 12, 23, 25
Placă metalică în schelet: 12, 23

Îmi ia un moment până să mă prind că trebuie să fie un fel de index cu numărul paginilor.

Deschid caietul o dată şi încă o dată. În colţul din dreapta jos al fiecărei pagini, Hanne a notat numărul paginii.

Dar de ce?

Este doar un jurnal, nu o afurisită de carte de bucate.

Nu găsesc niciun răspuns bun, aşa că trec de paginile cu indexul şi încep să citesc.

Ilulisat, 19 noiembrie

E voie să fii aşa de fericit?

Sunt tocmai în locul în care am visat să fiu, cu bărbatul pe care îl iubesc.

Când m-am trezit azi-dimineaţă, P. mi-a servit micul dejun în pat. A mers până în sat şi a cumpărat o pâine din aceea cu seminţe, care îmi place atât de mult. Nu e ceva colosal, să mergi să cumperi o pâine. Dar grija lui m-a uns pe suflet.

Am rămas în pat mai multă vreme. Ne-am iubit. Am citit ziarul. Am mai comandat o cafea în cameră.

Apoi: o plimbare lungă şi prânz în soare până la crepusculul de pe la ora două.

Vremea este încă frumoasă, dar mult mai rece decât acum două săptămâni. Zilele sunt scurte acum, un pic peste trei ore. În zece zile va fi întuneric toată ziua. De-abia în ianuarie se va ivi din nou soarele.

P. crede că e „creepy”, însă eu îmi doresc să mai putem rămâne. Nu-mi lipseşte nimic aici!

Pentru prima oară în viaţă simt că totul este perfect. În pofida memoriei care se înrăutăţeşte treptat, e ca şi cum nimic nu mă poate tulbura în perfectul meu balon groenlandez de fericire.

Aşa că, da, îmi permit o astfel de fericire.

Însă numai pentru o scurtă clipă, mă tem.

Ilulissat, 20 noiembrie

Ultima zi în Groenlanda.

Vremea e minunată, în răstimpurile în care se arată soarele. Apa e ca o oglindă. Aisbergurile din golf plutind în apă; unele sunt gigantice, lungi de aproape un kilometru. Altele sunt mici, ca nişte smocuri de bumbac la suprafaţă. Culoarea: de la albul cel mai alb la turcoaz saturat.

Îmi vor lipsii gheţarii. Ei şi vechiul aşezământ, Sermermiut, pe care l-am vizitat iar astăzi.

Mi-am pus mâinile pe stâncile netede, pe care gheaţa le-a şlefuit şi le-a rotunjit în milioane de ani. Am încercat să-mi imaginez viaţa în vale: cum generaţie după generaţie de inuiţi a trăit aici, fără a lăsa o urmă după sine, spre deosebire de noi, oamenii moderni, care stricăm pământul oriunde ne-am aşeza.

Mâine ne întoarcem în Suedia.

Iubesc acest loc şi aş putea rămâne aici dacă aş avea de ales. Să trec prin iarna lungă şi întunecată în licărul focului din şemineu.

Însă nu am de ales.

Trebuie să mergem acasă. Concediul s-a terminat cu două săptămâni mai devreme decât am planificat. Vom lucra la un „cold case”, într-un mic sat din Sörmland numit Ormberg. Cu opt ani în urmă a fost găsit scheletul unei fetiţe de cinci ani. Acum ancheta s-a redeschis. Plecăm acolo imediat ce ajungem acasă.

Viaţa: există mereu un loc în care să mergi, mereu cineva care are nevoie de ajutor.

În acest caz: o fată moartă sub o movilă de piatră.

Îmi ridic ochii dinspre scrisul lăbărţat şi reflectez. Hanne scrie despre fata găsită la movilă acum opt ani. Aveam numai şase atunci, aşa că nu-mi amintesc clar ce s-a întâmplat, dar tata ne-a povestit cum acea Malin şi prietenii ei dădeau târcoale pe la movilă să se uite după copilul-nălucă,

şi în schimb au ajuns să facă pipi taman pe un craniu.

Încerc să-mi închipui cum trebuie să se fi simţit Malin – să stai afară, la miezul nopţii şi în lumina lunii pline şi dintr-odată să dai de un hoit… dar nu reuşesc. E prea ciudat. Prea tras de păr, gen. Aşa ceva se întâmplă numai în filme sau poate altundeva, de pildă în Stockholm.

Dar nu în Ormberg.

Continui să citesc.

Aş prefera să nu mă întorc din Groenlanda mai devreme decât am planificat. Ne-am certat în legătură cu asta. Sau: eu m-am certat, iar P. s-a bosumflat.

L-am întrebat dacă fata moartă avea nevoie de el mai mult ca mine.

A spus că sunt prea copilăroasă pentru cei şaizeci de ani ai mei. Că se aştepta la mai multă înţelegere.

Vârsta, da.

P. spune că sunt frumoasă. Însă nu văd nimic frumos în riduri şi piele care atârnă. În acelaşi timp: există lucruri mai grave decât decăderea trupului.

Ca memoria.

Devine tot mai slabă pe zi ce trece. Poate ar trebui să-l sun pe doctorul de la Clinica Memoriei, însă nu vreau. Oricum nu pot face nimic. Iau deja toate medicamentele care frânează procesul. Nu mai există alt ajutor.

Am stat în pat ieri-seară încercând să-mi amintesc ce-am făcut în timpul zilei. Nu a mers! A fost ca şi cum amintirile ar fi fost şterse, spălate cu un detergent puternic.

Memorie de mierlă.

Totuşi, doctorii spun că am „o capacitate cognitivă incredibil de bine păstrată”.

Slabă consolare, dar tot e ceva.

Sunt COGNITIV INTACTĂ, în pofida ridurilor, a părului cărunt şi a demenţei.

Nu e ceva ce să scrii într-un anunţ matrimonial: „Femeie de 60 de ani cognitiv intactă, caută tip sportiv pentru seri tihnite acasă şi plimbări lungi în pădure.”

Ieri: P. a remarcat, fireşte, că ceva nu era în regulă, însă eu nu am spus nimic când a întrebat.

El e ultimul căruia intenţionez să-i spun, din motive pe deplin egoiste. Nu vreau să mă distanţez de el – bărbatul pe care îl iubesc, trupul pe care îl ador.

Ştiu totuşi cum se va sfârşi. Starea mea se va înrăutăţi. P. nu va putea nici nu va voi să mai fie cu mine.

Atunci va trebui să mă distanţez.

Nu, P. nu trebuie să afle nimic.

Keflavik, Islanda, 21 noiembrie

La aeroport. Aşteptăm avionul spre Stockholm. Am zburat dimineaţa devreme de la Ilulissat la Nuuk şi după aceea în Islanda.

P. e fericit, plin de aşteptări. Devine mereu aşa când apare o investigaţie nouă, captivantă. Straniu cum moartea cuiva, a unui semen, poate cauza o asemenea exaltare!

Dacă e să spun lucrurilor pe nume, cred că, atunci când a apărut treaba cu ancheta, P. era de părere că deja stătuserăm cam mult în Groenlanda. Pentru că, să fim serioşi, nu este un caz extrem de captivant. Nu e doar un „cold case” pur şi simplu, e la fel de rece precum gheţarii groenlandezi acoperiţi cu zăpadă.

ÎNSĂ este un pretext numai bun ca să scape de ultimele două săptămâni în care planificaserăm să mai rămânem.

Şi, de fapt, e bine şi în ceea ce mă priveşte. Poate Ormberg va oferi o schimbare interesantă.

P. citeşte pe laptop documentele investigaţiei preliminare. Eu mănânc ciocolată. Mă uit la călători. Mă întreb dacă voi mai sta din nou într-un aeroport, la o poartă de îmbarcare, cu check-in-ul făcut şi privind în depărtare.

E cazul să închei acum. Ne vom sui în avion.

Noapte.

Călătoria a fost cu turbulenţe. Stewardesa a vărsat cafea pe genunchii lui P. S-a simţit extrem de jenată, şi-a cerut iertare şi a încercat să şteargă pata. P. nu făcea decât să zâmbească şi să o asigure că totul era în regulă.

În acel moment…

Am văzut asta pe chipul lui P., am văzut cum se zgâia la ea. Privirea îi hoinărea pe corpul ei, ca şi cum ar fi fost o ţară străină. Un continent nou şi fascinant, unde se gândea să emigreze.

Voiam să strig la el: „Doar stau aici lângă tine, priveşte-mă pe mine, nu pe ea! Poate nu la fel de tânără şi frumoasă, însă COGNITIV INTACTĂ!

Fireşte că nu am spus nimic. Ar fi crezut că sunt nebună, nu numai dementă.

Mâine ne vom îndrepta spre Ormberg.

P. & Manfred au spus că şi eu îmi pot aduce contribuţia în anchetă. De fapt, nu cred că au nevoie de ajutor. Cred că e vorba numai de bunăvoinţă din partea lor. (Dar de-abia aştept să-l întâlnesc pe Manfred.)

În orice caz, cred că P. vrea să mă aibă aproape ca să fie cu ochii pe mine.

E cert că P. mă iubeşte, însă nu cred că mai are încredere în mine.

Nu l-aş putea condamna pentru asta.

Nici eu nu mai pot avea încredere în mine însămi.

Ormberg, 22 noiembrie

Ormberg e aşa de mic. Nici măcar nu poţi spune că e un sat. Două drumuri pietruite care se intersectează în mijlocul pustiului. Câteva case dărăpănate. Cea mai mare, o vilă tencuită în maro-gălbui, fusese cândva o clădire de magazin.

Manfred a improvizat acolo un mic birou. L-a numit „Chateau Ormberg”. Foarte amuzant, pentru că e ultimul lucru cu care ai asocia clădirea. Lângă vechiul oficiu poştal. Sigur că nu mai există acum vreun oficiu poştal, e închiriat unei firme care vinde pe internet haine şi culcuşuri pentru căţei. Până la urmă, e vorba de o locuinţă pustie de vreo zece ani. Ferestre şi uşi camuflate, faţada acoperită în întregime de graffiti.

În jurul clădirilor, câmpuri năpădite de iarbă lungă şi tufişuri uscate.

La vreo două sute de metri mai departe, de cealaltă parte a terenului cu vegetaţie sălbatică, e o biserică. Nu mai este folosită. Se pare că trebuie reparată. Ceva cu tencuiala.

În spatele bisericii: pădure, pădure şi încă mai multă pădure. Pe ici, pe colo, câteva căsuţe roşii, simpatice, cele mai multe situate de-a lungul râului şi în apropierea bisericii.

Exista circa o sută de locuitori permanenţi ai satului Ormberg. Cu alte cuvinte, o comunitate micuţă, chiar dacă o comparăm cu alte localităţi depopulate.

Manfred ne-a prezentat lui Malin Brundin: o poliţistă care a absolvit recent şcoala şi care în mod normal lucrează în Katrineholm. Malin provine din Ormberg. Îi cunoaşte pe toţi şi se orientează bine prin păduri.

Malin nu are nici douăzeci şi cinci de ani. E brunetă, zveltă, atletică şi frumoasă într-un fel ordinar, aşa cum sunt tinerele fete, fără să se străduiască sau măcar să-şi dea seama de asta.

Înainte ca viaţa şi anii să le ajungă din urmă.

Malin ne-a pus la curent cu cazul. A luat harta, ne-a arătat locul unde a fost găsit corpul, pe 20

octombrie 2009.

Malin, care avea atunci cincisprezece ani, a fost unul dintre adolescenţii care au făcut descoperirea.

O coincidenţă stranie, dar cum a spus Malin: Ormberg e atât de mic şi neînsemnat, că astfel de coincidenţe improbabile devin probabile din motive fireşti.

Ne-am uitat la fotografia scheletului. Şuviţele lungi de păr erau încă lipite de craniu.

Victima a fost probabil agresată fizic.

Malin ne-a arătat mai multe imagini: craniul spart la scară mărită, ţăndări de craniu lângă o riglă. Câţiva dinţi găsiţi lângă schelet. Coaste mici, rupte, care aminteau de stinghiile albite de soare, aruncate de apă pe un ţărm pustiu.

Moartea e rareori frumoasă, iar aceste imagini ale copilului mort mă ameţesc şi îmi fac rău.

Am fost nevoită să mă ţin de masă ca să nu-mi pierd echilibrul.

Copiilor nu trebuie să li se întâmple aşa ceva. Copiii trebuie să se joace, să se hârjonească şi să-şi facă de cap.

Să crească pentru a deveni oameni obişnuiţi, care au copii ce se joacă, se hârjonesc şi-şi fac de cap.

Întâi de toate, nu trebuia să moară.

Şi P. părea afectat, însă nu la fel de cutremurat ca mine. Sigur că e obişnuit – a văzut tot ce se putea, după mai bine de douăzeci de ani de investigaţii criminalistice. Mai e şi bărbat. (Puteţi să-mi spuneţi cum vreţi, dar eu cred că bărbaţii sunt altfel).

Fata nu a fost niciodată identificată, deşi s-a reuşit extragerea din femur a probei pentru testul ADN, ba mai mult, cazul a fost adus în discuţie de fiecare ziar şi canal de ştiri. Media a botezat-o rapid „fata din Ormberg”.

Desigur că asta face totul şi mai trist: că un copil moare, fără să fie plâns de nimeni. Apoi a mai venit un coleg: Andreas Borg, un tip destul de

frumuşel, la vreo treizeci de ani. El este reprezentantul poliţiei locale în grupul de anchetă, lucrează în Örebro.

Am remarcat reacţia lui Malin la vederea lui. A împietrit când Andreas a intrat în încăpere. Nu am putut să-mi dau seama dacă îl detesta, îl plăcea sau doar era de părere că întârziase la şedinţă, dar era acolo o tensiune care tulbura echilibrul din sală.

Nu cred că P. a observat. (Şi da, nu a observat, fiindcă este bărbat.)

Trebuie să închei. Se apropie prânzul.

Închid ochii şi mă gândesc la movila de pietre, îi trasez imaginar contururile în lumina lunii, la fel şi ale molizilor negri care o înconjoară. Aproape că simt ferigile înalte gâdilându-mi picioarele şi muşchiul moale sub pantofi.

Fata din Ormberg.

Oamenii de aici încă o mai pomenesc, în acelaşi fel în care vorbesc de tot ceea ce nu mai există precum uzina metalurgică, TrikåKungen şi Brogrens Mekaniska.

Nu m-am mai gândit la asta înainte, dar multe dintre conversaţiile ce se poartă aici, în Ormberg, sunt despre trecut.

Soneria mobilului îmi întrerupe şirul gândurilor.

E Saga.

Mă uit în palmă.

Cognitiv intact

Inuit

ADN

O să le caut pe Google mai târziu.

Malin

E luni, 4 decembrie, şi nimeni nu l-a văzut pe Peter de vineri. Mă gândesc la expresia nedumerită pe care o avea Hanne ieri, când Manfred şi cu mine am vizitat-o, la rănile care-i acopereau mâinile şi picioarele.

Ce li s-o fi întâmplat acolo, în pădure?

A început să ningă. Fulgi grei coboară din cerul întunecat şi se aşază tăcuţi peste vrejurile de afine şi peste muşchiul de pădure.

Sunt la vechea uzină de lângă râu, la numai câteva sute de metri nord de movilă. E ceva mai departe de locul în care Hanne a apărut sâmbătă, dar, pentru că Peter nu a fost găsit încă, raza de căutare a fost lărgită. Poliţişti, gărzi civile locale şi voluntari scrutează cu atenţie pădurea în căutarea lui.

E o misiune grea: zona e întinsă şi greu accesibilă, plină de trunchiuri de copaci şi de crengi doborâte de vânt după furtuna de vineri.

Poliţia locală e cea care conduce ancheta acestei dispariţii, dar suntem permanent în legătură. În parte pentru că Peter este colegul nostru şi noi am fost ultimii care l-am văzut, dar şi pentru că nu este exclus ca dispariţia lui să aibă de-a face cu investigaţia noastră.

Şeful operaţiunii, pe nume Svante, are vreo cincizeci de ani şi vine din Örebro. Se pare că lucrează de obicei cu Andreas. Svante arată ca un Moş Crăciun veritabil – are păr mare şi cărunt, barbă stufoasă. Poartă o căciulă mare, tricotată, şi o geacă de puf supradimensionată care îmi aminteşte de tata.

— Deci, spun eu. Nimic?

— Nimic, răspunde Svante trăgându-şi căciula colorată peste urechi. Am străbătut pădurea şi am intrat în cele câteva case descuiate. Dar începe să

fie greu acum şi pentru câini. Au trecut trei zile, şi o mulţime de oameni şi-au plimbat cizmele pe-aici.

În curând se fac două săptămâni de când Peter şi Hanne au sosit în Ormberg. Abia de-am apucat să lucrăm împreună o săptămână, înainte să dispară în pădure, dar mă simt de parcă i-aş fi cunoscut de foarte mult timp. Şi, cu toate că Peter lipseşte de trei zile, parcă ar fi dispărut ieri.

E ca şi cum timpul însuşi se deformează, în semn de protest faţă de cele întâmplate.

Îl ghidez pe Svante printre casele dărăpănate, îi arăt clădire după clădire: furnalul, cuptorul de minereuri, depozitul de cărbuni, fierăria.

Clădirile de cărămidă s-au păstrat în mod uimitor intacte, cu toate că majoritatea ferestrelor sunt oarbe ca nişte găuri negre, semn că uzina a fost părăsită de multă vreme. În schimb, din depozitul de cărămidă, construit din lemn, nu a mai rămas decât un morman de scânduri.

Sărim peste câteva crengi mari şi ne îndreptăm spre vechiul cuptor metalurgic, aflat într-o clădire frumoasă, octogonală, din care urcă zidul înalt al unui coş.

Râul curge pe la picioarele noastre, întunecat şi liniştit. Fasciculele de lumină ale lanternelor se joacă pe suprafaţa apei, dând la iveală frunze singuratice purtate de curentul domol.

— De ce aţi încheiat căutarea cu elicopterul? întreb, îndepărtându-mi un fulg de pe nas.

— Ieri am scanat toată zona cu o cameră cu infraroşu, spune Svante uitându-se la cer. N-am găsit nici pe dracu'. Şi, pentru că totul e acoperit de pădure, nu se văd prea multe de sus. Lucrul cel mai bun pe care-l putem face e să parcurgem suprafaţa la picior şi să sondăm terenul.

Şovăi mai întâi, dar pun până la urmă întrebarea care m-a frământat de când am venit azi-dimineaţă.

— Poate cineva supravieţui preţ de trei nopţi pe frigul ăsta?

Svante se opreşte, îmi întâlneşte privirea şi dă uşor din umeri.

— În afara casei, fără sac de dormit şi cort? Nu, nu aş crede. Dar nici măcar nu ştim dacă e în pădure.

Face un salt peste câteva pietre de la marginea apei.

— Trebuie să ai grijă să nu cazi, spune el dând din cap spre râu.

— Da. Cazi dacă nu ştii drumul.

În ceea ce mă priveşte, aş putea merge pe aici cu ochii închişi. Când eram adolescentă, pe aici ne făceam veacul. Ne îmbăiam în râu, beam bere şi făceam grătar. Flirtam şi fumam. Testam libertatea proaspăt cucerită şi gustam din viaţa de viitor adult de parcă ar fi fost o masă cu sendvişuri întinsă la nesfârşit, în viitor.

Acum, toţi şi-au găsit slujbe prin alte locuri şi s-au mutat de aici.

Toţi cu excepţia lui Kenny.

Ne oprim în dreptul unui zid de pietre negre şi îmi plimb mâna peste el, dând la o parte un pic de zăpadă.

— Străbunicul meu a lucrat aici de când avea şaisprezece ani, până când fabrica s-a închis, cam prin anii treizeci, spun eu. El a construit acest zid.

Încerc să-mi imaginez cum arăta la începutul secolului, când fabrica încă era în funcţiune. Trebuie să fi fost impunătoare şi să fi forfotit de activitate, dar acum totul e mort, ruinat şi năpădit de muşchi şi hăţişuri.

— Ciudate pietre.

— Sunt cărămizi de zgură, spun şi arăt spre una dintre pietrele negre din zid. Un produs rezidual de la fabricarea fierului.

Mă uit la zid şi apoi spre cuptorul metalurgic.

— De unde venea minereul? întreabă Svante.

Mă uit încă la zid când răspund, iar mâna mi se odihneşte pe una dintre pietrele negre.

— Din Bergslagen, mai ales. Dar şi din insula Utö din arhipelagul Stockholmului.
— Şi de ce a fost închisă uzina?
— Conjunctura, presupun. Nu a mai rentat producţia de fier. Cum a fost şi cu industria textilă şi Brogrens Mekaniska. Slujbele au dispărut, iar noi am rămas.
— Şi ce părere au avut toţi cei care au lucrat aici?
— A fost greu, se pare. Bunicul şi bunica din partea tatei au fost copii în timpul crizei, iar poveştile lor… sunt incredibile. Mai mulţi ani, au trăit doar din pâine de scoarţă de copac şi din peştele prins din râu. Ormberg nu a fost niciodată un sat agricol, aşa că nu au rămas prea multe de făcut după ce uzina şi fabrica de cherestea au dispărut. Cei mai mulţi s-au mutat, fireşte. Însă familiile bunicilor mei nu au vrut să-şi părăsească pământul. Era singurul lucru pe care-l deţineau în lumea asta.
— Aşa deci, spune Svante, părând brusc că se grăbeşte.
— Toţi pleacă din Ormberg, însă nimeni nu se mută aici.
Svante se întoarce şi-mi întâlneşte privirea. Se şterge sub nas cu degetul mare al mănuşii.
— Dar refugiaţii? se interesează el. Cei nou-veniţi. Poate pot face ca Ormberg să înflorească din nou.
— Serios? O mulţime de arabi în mijlocul pădurii. O să se ducă naibii toată treaba. Ei nu ştiu nimic despre viaţa de aici.
— Dar primesc ajutor, nu? încearcă el. Cu deprinderea limbii, ca să-şi găsească de lucru, şi aşa mai departe.
Nu răspund la asta, pentru că are dreptate. Primesc al naibii de mult ajutor. Ajutor pe care locuitorii din Ormberg nu l-au primit niciodată, deşi fabricile s-au închis, iar satul a agonizat mult timp, înainte să ajungă cu un picior în groapă.

Deşi ne-am născut aici, nu a existat niciun fel de ajutor, atunci când, într-adevăr, era nevoie de el.

Dar aşa ceva nu poţi spune cu voce tare. Mai ales dacă eşti poliţist şi reprezinţi societatea bună şi dreaptă.

Când îl las pe şeful operaţiunii pentru a parcurge scurta distanţă prin pădure, până la maşină, e deja întuneric. În mine creşte o nelinişte chinuitoare. Deşi eram conştientă de la început că demersurile de căutare aveau să fie complicate, mă aşteptam totuşi să găsim ceva. Orice: o mănuşă, un bon vechi sau o doză de tutun de prizat, ceva care să ne spună că Peter şi Hanne trecuseră pe aici.

Însă nu am văzut decât pădure şi din nou pădure. Povârnişurile alunecoase ale muntelui şi râul care şerpuieşte înainte printre copaci.

Chiar înainte de a ajunge la drum, aud o pocnitură. Sună ca şi cum cineva ar fi călcat pe o creangă, undeva, în spatele meu.

Mă întorc, scot lanterna. Luminez spaţiul dintre copaci. Tot ceea ce văd sunt brazii enormi şi umbrele jucăuşe pe deasupra vegetaţiei, însoţind mişcarea fascicolului de lumină.

Continui să mă îndrept către drum, grăbesc paşii.

Zăpada cade mai densă acum.

Fulgi enormi plutesc printre brazi, dansează în lumina din faţa mea. Mă gândesc că lumina lanternei dă un fals sentiment de siguranţă pentru că, dincolo de marginile clar delimitate ale fascicolului, întunericul este de nepătruns şi în acelaşi timp eu pot fi văzută la fel de clar precum un far.

Pe când copacii se răresc în faţa mea, făcând loc drumului, aud din nou ceva. E un sunet surd, ca şi cum cineva ar fi scăpat un obiect greu pe pietre.

Mă întorc rapid şi îmi îndrept lanterna în direcţia sunetului, însă nu văd nimic, pentru că lumina se reflectă în perdeaua groasă de nea. Sting lanterna şi

clipesc, aşteptând ca ochii să se obişnuiască cu întunericul.

Încet-încet, contururile copacilor încep să se distingă în noapte.

Straniu: nicio căprioară, niciun urmăritor, niciun coleg rătăcit pe drumul dintre fabrică şi şosea.

Totuşi, sunt sigură că a fost cineva acolo.

Cineva sau ceva.

— Alo? strig eu. Cine-i acolo?

Nu răspunde nimeni. Se aude numai şuierul propriei mele respiraţii.

Tocmai când sunt pe punctul de a pleca, aud iarăşi zgomot de paşi. Paşi şi altceva – aproape că seamănă cu un râset. Paşii se apropie, şi în următoarea secundă aud pe cineva gâfâind puternic.

O siluetă enormă şi neagră se iveşte la vreo zece metri în faţa mea.

E un bărbat. Se mişcă stângaci, anevoie prin zăpadă. În spatele lui aleargă trei persoane mai mici, trebuie să fie copii. Primul are o căciulă roşie şi în mână ţine ceva ce seamănă cu un băţ lung.

Namila cade pe brânci şi se dă de-a berbeleacul, în zăpadă.

Scoate un geamăt în urma căzăturii.

Băiatul cu băţul urlă:

— L-am prins!

Ceilalţi doi băieţi îl ajung din urmă şi se aşază în jurul bărbatului. Apoi băiatul cu căciulă roşie loveşte cu băţul trupul masiv din zăpadă. Loveşte şi loveşte până ce namila începe să se tânguie.

Mă ia cu tremurici în momentul în care îl recunosc.

E Magnus.

Magnus-Pungă.

Aşa i se spune. Odată, când era copil, se pare că a fost lovit în vintre, iar scrotul i s-a umflat cât o minge de fotbal. A fost nevoit să meargă la spital şi să fie operat. Să i se dreneze o groază de sânge. Apoi toţi l-au numit Magnus-Pungă şi aşa i-a rămas numele.

Odată ce te-ai ales cu o poreclă în sat, e greu să mai scapi de ea.

Magnus e vărul meu şi e idiotul satului.

De fapt nu cred că e retardat, mai degrabă problema lui ţine de partea socială. E clar cu probleme, deşi niciodată n-am putut spune ce anume e în neregulă cu el. De când mă ştiu am avut un instinct protector foarte puternic faţă de el, un fel de afecţiune inexplicabilă, cu toate că e cu douăzeci de ani mai mare decât mine.

Poate că nu e de mirare. Derbedeii de aici, din Ormberg, şi-au făcut un sport din a-l teroriza. Aruncă în el cu pietre, îi pun petarde în cutia de scrisori şi îi întind sfoară la intrarea în casă, ca să se împiedice de trepte.

S-a întâmplat ca Margareta, mătuşa mea şi mama lui Magnus, să le prindă pe unele dintre aceste puşlamale şi să le pălmuiască. Sau să-i sune pe părinţii lor, să-i ameninţe. Şi, bineînţeles, asta funcţionează. Pentru o vreme, în orice caz. Copiii se întorc şi îşi cer iertare. Cu privirile pline de ruşine, cu obrajii înroşiţi.

Dar după câteva săptămâni, totul reîncepe.

Este unul dintre lucrurile care mă fac să detest Ormberg – conştiinţa faptului că nu ai unde fugi de haimanale, că nu ai unde te ascunde.

Într-o localitate mică, eşti mereu gol în faţa altora.

Şi în faţa ta.

Alerg spre Magnus şi spre puştii care-l chinuie.

— Ce credeţi că faceţi aici? strig eu.

— Ce dracu'? exclamă băiatul cu băţul. Îşi scapă arma în zăpadă şi începe să fugă spre drum.

O secundă mai târziu, ceilalţi doi aleargă după el.

— …a fost numai o glumă, îl aud pe unul scuzându-se, în timp ce dispărea printre copaci.

Şovăi, însă mă hotărăsc să rămân cu Magnus. Îngenunchez lângă el şi îl prind cu grijă de umeri.

— Magnus, sunt eu, Malin. Eşti bine?

— *Nuuu,* se vaită el.

Şi apoi:

— Să nu-i spui lui mama. *Te rog!*

Promit că nu spun nimic şi îl ajut să se ridice. Îi dau la o parte zăpada de pe geacă şi îl îmbrăţişez.

Magnus se apleacă în faţă şi suspină pe umărul meu – un bărbat de o sută de kile, de patruzeci şi cinci de ani, care tocmai a fost hăituit şi lovit de o gaşcă de băieţi de gimnaziu.

De îndată ce îl las pe Magnus la maşina lui, pulsul îmi scade. Furia păleşte, făcând loc calmului. Iar calmul dă grai părţii raţionale a creierului, cea care argumentează şi analizează. Cea care spune că nu poţi să le dai o mamă de bătaie băieţilor din pădure, mai ales dacă eşti poliţist.

Se pare că l-au descoperit pe Magnus din întâmplare la uzină – jumătate din sat a fost acolo, ca să urmărească operaţiunea de căutare – şi au început să-l alerge prin pădure.

Magnus ştia foarte bine cine erau, însă nu a vrut să-mi dea numele lor.

Presupun că ruşinea era prea mare.

Mă opresc la jumătatea drumului dintre uzină şi centru, aşa cum fac mereu când mă aflu în acest loc. Câteodată parchez, ies din maşină şi mă aşez un moment lângă şanţ.

Dar nu şi astăzi – mă grăbesc să ajung la birou şi încă mă simt îngrozitor de rău.

Mă uit pe geam la pădurea întunecată şi inspir adânc.

Aici s-a întâmplat treaba cu Kenny.

Închid ochii şi stau aşa un moment; tăcută şi nemişcată, cu motorul pornit. Apoi mă îndrept de spate şi încep să conduc înapoi spre birou.

În momentul în care virez spre centru, mă sună mama. Are câteva întrebări legate de nuntă. Sau e vorba, mai degrabă, de propuneri despre cum să găsim soluţii care să nu-i îngreuneze bugetul. Mamei îi e mereu teamă ca nu cumva lucrurile să o

coste prea mult şi, cu toate că i-am explicat de o sută de ori că nu va fi nevoie să plătească o coroană pentru această nuntă, îi aud neliniştea în glas.

— Încetează să vorbeşti despre bani, îi spun. Plătesc eu. Cel mai important este să fie bine.

Mama tace. Mi-o imaginez şezând pe canapea şi îngropându-şi capul în palme. Mama nu a înţeles niciodată de ce nunta mea e atât de importantă. Presupun că înainte era altfel. Că nu era aşa mare scofală să te căsătoreşti. Era numai ceva ce făceai pentru că asta se aştepta de la tine sau poate pentru că rămâneai gravidă.

Dacă ar fi fost să decid eu, nu aş fi avut nunta în Ormberg, pentru că mi-am dedicat aproape toată viaţa încercării de a pleca de aici. Dar i-aş fi zdrobit inima mamei mele şi bineînţeles că nu vreau asta. Pe deasupra, e atât frumos aici în timpul verii, aşa că nunta va ieşi minunat.

Parchez maşina în dreptul vechii băcănii, cu mobilul apăsat de ureche.

— Malin, spune mama cu vocea ei subţire, şi îi pot simţi reproşul tăcut. Iubire, dacă ai atitudinea asta, atunci e mare riscul de a fi dezamăgită. Încearcă, în schimb, să te destinzi un pic. Totul va merge bine. Vorbim mai mult când te întorci acasă în seara asta, în regulă?

Îi răspund că sigur, putem face asta, şi închei conversaţia. Apoi închid maşina şi intru în biroul nostru improvizat, din vechea băcănie.

Nu mai există niciun magazin alimentar în Ormberg, lipsesc clienţii de bază. Când mama era mică, exista aici o piaţă de mărfuri, iar în anii optzeci familia Kalman a vândut magazinul firmei Favör, care mai apoi şi-a schimbat numele în Vivo. Acum zece ani, au închis din nou, şi clădirea a rămas pustie de atunci. Din când în când era folosită de adolescenţi pentru petreceri clandestine. Eu însămi am fost aici şi am băut diverse combinaţii alcoolice, la licărul jucăuş al lumânării.

A fost consecinţa logică şi inevitabilă a faptului de a mă fi născut şi de a fi crescut în această văgăună.

Îmi dau jos geaca şi mă aşez în faţa computerului. Arunc o privire asupra imaginilor cu scheletul fetei din Ormberg, prinse de perete ca un memento al investigaţiei de care abia de-am îndrăznit să vorbim în ultimele două zile. Apoi iau caietul de însemnări şi-i răsfoiesc paginile, până la ultima.

Mă întrerupe bipăitul mobilului. Deschid mesajul lui Max şi citesc: „Pătură bej sau gri pentru canapea”?

Max este prietenul meu sau logodnicul oficial, pentru că suntem logodiţi şi ne vom căsători vara viitoare. Lucrează ca jurist la o firmă de asigurări şi locuieşte în Stockholm. După ce ne căsătorim, mă mut şi eu acolo. Atunci nu o să mai fie nevoie să am de-a face cu Ormberg. Toate firele delicate care mă prind de văgăuna asta, miile de mici cordoane ombilicale care mă leagă de sat vor fi tăiate.

Iar Max e foarfecă care va face posibil acest lucru.

E foarte bine.

Desigur că voi păstra legătura cu mama. O voi vizita de vreo două ori pe an sau, mai bine, o voi invita în Stockholm.

Uşa se deschide şi intră aerul rece, aducând cu sine câteva frunze şi o mireasmă de pământ ud. Profilul mătăhălos al lui Manfred apare în prag.

— Bună, spune el. Cum a mers?

— Nu prea bine, răspund. Tocmai am venit de la uzină. Nu au găsit nimic.

Închide uşa şi îşi pune haina în cuier. Se cufundă în scaunul din faţa mea. Pare dezamăgit, o dezamăgire la limită cu enervarea. Toată această nelinişte şi presiune par să nască în el un fel de duritate şi de agresivitate pe care nu le-am mai văzut înainte.

— La dracu’!

Dau din cap tăcută şi îl privesc. Are părul blond-roşcat lipit de creştet şi e îmbrăcat într-un costum de tweed.

Ar putea veni de pe altă planetă.

Nimeni, dar absolut *nimeni* din Ormberg nu s-ar îmbrăca în acest fel. Nici măcar stockholmezii care s-au mutat în vechea fermă, de cealaltă parte al râului, şi cresc cai mici şi ciudaţi pe care nu poţi să-i călăreşti, nici nemţii care au cumpărat cabanele vechi şi dărăpănate din pădure, sperând să intre într-o comuniune mai profundă cu natura.

Când Manfred a venit aici cu colegii săi din Stockholm, m-am gândit să îi spun că ar fi cazul să-şi schimbe stilul vestimentar. Ca să îi fie mai uşor, cumva. Lumea de aici nu va respecta pe cineva care arată ca un lord englez pe cale de a pleca la vânătoare de vulpi. Însă nu am spus nimic atunci. Şi apoi a dispărut Peter, iar Manfred a devenit atât de iritabil, că n-am mai îndrăznit să ridic problema.

De altfel şi acum este iritat.

Ca şi mine.

Suntem îngrijoraţi în legătură cu Peter, şi pe deasupra au început să apară o mulţime de jurnalişti ce pun întrebări la care nici nu vrem şi nici nu putem să răspundem. Mă întreb unde locuiesc – în Ormberg nu e niciun hotel, numai un loc de camping mai departe, la lacul Långsjön, gol şi părăsit în acest anotimp.

— Povesteşte-mi, îmi cere Manfred punând un termos pe masă şi făcând semn din cap spre harta întinsă în faţa mea.

În mijlocul provinciei Sörmland, veche şi bogată în tradiţii, se află Ormberg: câteva sute de hectare de teren pietros cu pădure, care nu se pretează la fel de bine agriculturii cum e cazul localităţilor vecine. Mai demult, era o mică şi înfloritoare comună industrială, iar acum e doar o zonă depopulată. Harta arată numai pădure şi iar pădure. Şi câteva gospodării pe ici, pe colo, dispuse aiurea, cele mai multe pe malul râului care curge spre Vingåker.

Peste toate astea am schiţat un caroiaj. Sunt marcate şi câteva locuri importante: vechea movilă de pietre unde am găsit scheletul, vechea uzină şi locul unde a fost găsită Hanne.

— Cei din asociaţia Missing People şi de la Gărzile Naţionale au căutat pe aici astăzi, spun eu, arătând cu stiloul spre două dintre pătratele de pe hartă. Am vorbit cu Svante, şeful operaţiunii.

— Şi?

— Nimic. Însă terenul e accidentat, greu de străbătut, ar fi uşor să-ţi scape ceva…

Sunt pe cale să spun „un cadavru”, însă reuşesc să mă opresc la timp. Niciunul dintre noi nu doreşte să şi-l închipuie pe Peter, poliţistul amabil şi frumuşel din Stockholm, pe post de „cadavru”. Frumuşel, dacă e să-ţi placă tipii mai în vârstă. Are totuşi cincizeci de ani – ştiu asta acum, de când au demarat căutările. Ştiu şi că are o înălţime de 185 cm, cântăreşte optzeci de kilograme şi are o relaţie cu Hanne. Are un fiu adolescent, pe nume Albin, pe care nu îl vede aproape niciodată, şi o fostă pe care n-o suportă.

Victimă sau făptaş. Dacă cineva e obiectul unei investigaţii de poliţie, nimic nu mai rămâne privat. Nu contează dacă eşti victimă sau făptaş. Vom scotoci prin rufele tale murdare, prin tot ce ai fi preferat să rămână în garderoba ta personală, şi vom expune totul privirii publice.

Mă întreb ce ar crede Peter dacă ar afla că stăm aici, în vechiul magazin alimentar, vorbind despre ce înălţime şi greutate are sau cu cine se culcă.

Ei bine, *dacă* Peter va afla asta vreodată, desigur.

Din câte ştim, a dispărut de vineri, iar temperatura de noapte a coborât destul de serios sub zero.

Ba chiar a fost furtună în noaptea de vineri spre sâmbătă. Vijelia a doborât mai mulţi copaci şi se pare că a suflat acoperişul unui staul, la o milă nord de Ormberg. Nu e exclus ca lui Peter să i se fi

întâmplat un accident dacă se afla acolo pe vremea aceea.

Manfred deşurubează capacul termosului şi se întinde după paharele de carton. Îşi îndepărtează părul umed de pe frunte.

— Cafea?

— Sigur.

Îmi toarnă băutura aburindă şi îmi întinde paharul.

— Am vorbit cu Berit Sund, femeia care ajută serviciile sociale să aibă grijă de Hanne.

— Vrei să spui că Hanne este la *Berit Sund?*

Berit, care locuieşte într-o căsuţă veche imediat în spatele bisericii şi a vechii uzine, era deja bătrână când eu eram mică. Mi-e greu să mi-o imaginez acum că ar putea avea grijă de cineva, cu atât mai puţin de o persoană confuză şi traumatizată. Însă îmi amintesc că a mai lucrat înainte cu persoane cu dizabilităţi mentale.

— Da. Hanne a fost plasată acolo pentru moment. Până când serviciile sociale vor găsi o altă soluţie. Cred că e destul de bine, pentru că putem să mergem să vorbim cu ea dacă dorim. Dacă va începe să-şi aducă aminte.

— Face asta? întreb. Adică îşi aminteşte ceva?

— Nu, absolut nimic.

Manfred se uită în jos la pahar. Pare mâhnit, tot corpul lui de morsă emană descurajare.

Îmi doresc atât de mult să-l pot consola, dar nu ştiu cum.

— Nu pot să pricep cum de-a reuşit să ne ascundă asta, mărturisesc eu. Vreau să spun, dacă nu-ţi aminteşti nici unde de afli, chiar eşti bolnav. Cum să ascunzi aşa ceva?

— Ştiu. E ciudat. Dar cred că avea strategiile ei de a face faţă vieţii. Te-ai gândit la caietul acela pe care îl purta tot timpul?

Aprob din cap.

Desigur că îmi amintesc caietul maroniu. Când nu îl ţinea sub braţ, Hanne scria în el. Şi când nu făcea nici asta, atunci citea din el.

— Crezi că îşi nota lucruri?

— Da, spune Manfred şi soarbe din cafea. Sunt aproape sigur că făcea asta. Altfel nu s-ar fi descurcat la muncă.

— Dar atunci trebuie să fi documentat totul. Cum arătau oamenii, ce spuneau…

Manfred nu răspunde. În schimb, se uită pe fereastra mică şi murdară. Afară ziua a capitulat în faţa nopţii. E întuneric şi aici, înăuntru. Clipirea unui bec simplu, legănându-se din tavan, şi strălucirea palidă a ecranului de laptop sunt singurele surse de lumină. Ne aflăm în ceea ce era odată biroul micului magazin alimentar. Magazinul se află în camera alăturată. Rafturile au rămas la locul lor, la fel şi vechea casă. Pereţii sunt în totalitate mâzgăliţi cu graffiti. Când ne-am mutat, a trebuit să adunăm o mulţime de sticle goale, mucuri de ţigară şi prezervative folosite. Atunci, ni s-a părut de-a dreptul amuzant. Manfred i-a spus *Chateau Ormberg,* cuibuşorul păcatului din partea cea mai întunecată din Sörmland. Şi Hanne… ei bine, Hanne şi-a deschis caietul, probabil pentru a nota asta. Manfred îşi apasă degetul gros pe hartă. Când îl ridică, văd că a lăsat pe hârtie o pată de cafea.

— Hanne a fost găsită aici, pe drumul ce trece pe la sud de versantul muntelui. Am străbătut pădurea pe o rază de un kilometru şi am vorbit cu lumea care locuieşte în apropiere. Familia Brundin, rudele tale, s-au aflat, se pare, în Katrineholm în seara de vineri. Au fost acasă sâmbătă, dar nu au observat nimic special. Iar familia Olsson pesemne n-a văzut nimic. Sau…?

Clatin din cap.

— Am discutat cu tatăl, Stefan Olsson. Şi cu fiica, Melinda, de şaisprezece ani. Nu au văzut nimic. Fiica era la prietenul ei sâmbătă seara, când

a fost găsită Hanne, iar tatăl la un amic, să joace jocuri video.

— Să joace jocuri video?

— Exact. Şi mai e fiul, Jake. El a fost acasă sâmbătă seară.

Se gândeşte o clipă.

— Jake. *Jake Olsson?* Aşa-l cheamă?

Aprob din cap.

— Nume clasic de Ormberg.

Manfred zâmbeşte nesigur, de parcă i-ar fi teamă să nu mă jignească dacă râde.

E drept că am început să ne cunoaştem unul pe altul, de două săptămâni de când lucrăm împreună, însă nu destul ca să aflăm pe unde trece graniţa firavă dintre glumă şi ofensă. În special când e vorba de subiecte sensibile, precum satul meu *natal.*

Zâmbesc un pic. Nu e un zâmbet vesel, ci mai degrabă *un zâmbet de tipul acum-cred-că-e-timpul-să-schimbăm-subiectul.*

Manfred înţelege aluzia şi nu mai spune nimic.

— Cum e cu femeia care a găsit-o pe Hanne? mă interesez. A vorbit cineva cu ea?

— Da. Locuieşte în Vingåker. Am sunat-o eu de dimineaţă. Şi-a confirmat povestea, dar nu a mai avut nimic de adăugat. Mergea la un prieten în Ormberg la ora opt, sâmbătă seara, a virat din greşeală la stânga înainte de munte şi s-a întors când a văzut că nu mergea în direcţia bună. Pe drumul înapoi, a dat de Hanne, s-a oprit şi a luat-o în maşină, când a înţeles că se întâmplase ceva grav.

— Şi fata aceea pe care a văzut-o?

— Susţine în continuare că Hanne era însoţită de o femeie. Tânără, poate pe la douăzeci de ani, îmbrăcată într-o rochie aurie şi într-un pulover. Din câte a observat, nu avea haină groasă la exterior.

— Asta nu înţeleg. De ce să mergi îmbrăcat aşa, în mijlocul pădurii, în acest anotimp? Şi pe vremea aia îngrozitoare?

Rămânem tăcuţi în timp ce reflectăm la asta.

— Poate ar trebui să vorbim din nou cu Hanne, spune Manfred, cu o voce mai blândă.

Mă gândesc la Hanne: era atât partenera lui Peter, cât şi un fin psiholog cu competenţe speciale de profiler. Manfred ne-a spus multe despre ea în cele trei zile în care am lucrat la caz, înainte ca Hanne şi Peter să vină în Ormberg. A spus că nu a întâlnit niciodată pe cineva atât de ager la minte. Se pare că era poreclită „vrăjitoarea" de colegii ei din Stockholm.

Ne-a minţit totuşi, şi încă la scară mare: niciunul dintre noi nu i-a remarcat boala, nici nu a bănuit amploarea handicapului său.

Nu prea ştiu ce să cred despre Hanne.

Am avut mereu senzaţia că se uita ciudat la mine, mai ales când vorbeam cu Andreas. Privirile acelea, care parcă se lipeau de mine ca guma de mestecat, îmi provocau o vagă senzaţie de rău.

— Trebuie, în orice caz, să încercăm să găsim caietul lui Hanne, spune Manfred. Dacă şi-a notat tot ce s-a întâmplat, probabil ne poate ajuta să-l găsim pe Peter. De fapt am sunat să o întreb unde se află acest caiet, dar nu şi-a amintit. Şi nici Berit aceea n-avea idee, când am întrebat-o.

— Nu e aici şi nu s-a găsit nici în hotelul lor, îl completez. Am fost cu Svante acolo să verificăm.

— Poate îl avea cu ea când au dispărut, sugerează Manfred. L-o fi pierdut în pădure.

— Probabil va apărea la primăvară, după topirea zăpezii.

Manfred oftează.

— Şi maşina lui Peter?

Dau din cap şi îmi arunc o privire pe însemnările mele.

— Nici aceasta nu a fost găsită, dar colegii au cerut ca faptul să fie investigat. Încearcă şi să ia urma telefoanelor mobile ale lui Hanne şi Peter. Şi verifică dacă au fost folosite cărţile lor de credit.

Manfred rămâne tăcut. Pare din nou aşa, furios, închide ochii şi respiră adânc.

— Stau şi mă întreb ce era acolo, în palma lui Hanne, spun.

— Cifrele pe care le-a scris în palmă?

— Da, dacă ea a fost cea care le-a notat. Scria „363” şi apoi ceva indescifrabil. Ce-ar putea fi? Trebuie să încercăm să aflăm asta.

Uşa se deschide brusc şi Andreas îşi face apariţia. Poartă blugi, pulover de lână şi o vestă de puf. Părul negru şi ondulat îi e umed, umerii şi braţele de-a dreptul ude.

— Văd că lucraţi de zor, spune el şi se aşază crăcănat, la o distanţă mică de mine, prea mică pentru a mă simţi confortabil.

Andreas e soiul acela de bărbat care se crede darul lui Dumnezeu pentru femei, numai pentru că s-a născut cu un penis atârnându-i între picioare. Probabil că e convins că exercită asupra mea un fel de atracţie irezistibilă.

Complet fals.

Nu sunt câtuşi de puţin atrasă de Andreas. Cred că stilul lui e jalnic sau mai degrabă exagerat de afectat. E ca un băieţel care imploră să-i fie confirmată masculinitatea, dar nici nu mă gândesc să-i acord această satisfacţie.

Privesc din nou harta. Mă uit la pătrăţelele care sunt case şi la linia şerpuitoare a râului. La liniile înalte care marchează topografia şi care se îndesesc într-un caroiaj negru în jurul muntelui Ormberg.

Andreas îşi drege glasul şi mai face un pas spre mine, iar acum e atât de aproape că piciorul lui aproape îmi atinge braţul.

— Tocmai vin de la Missing People. Au găsit ceva în pădure, aproape de locul unde a fost găsită Hanne. N-am idee dacă are de-a face cu ea sau cu Peter, însă…

Lasă propoziţia neterminată şi se scotoceşte în buzunarul de la vestă. Scoate o mică pungă de plastic ce pare goală, şi o pune pe masă lângă mine.

Un picur de apă cade de pe mâneca lui pe mâna mea.

Ne aplecăm să vedem care e conţinutul pungii, în timp ce Andreas continuă:

— Din precauţie i-am trimis acolo pe tehnicieni. Băiatul de la Missing People susţinea că erau vizibile acolo urme de pantofi. Au pus ceva să le acopere, ca să nu mai ningă peste ele.

Îmi mijesc ochii şi scrutez punga. Străluceşte ceva.

E o paietă mică, aurie.

Jake

Turnul Eiffel are 324 de metri, cântăreşte aproximativ zece mii de tone de grinzi de fier, legate cu mai bine de două milioane de nituri din Värmland. A fost construit în doi ani şi numai un muncitor a murit în acest timp. Nici măcar nu lucra când s-a întâmplat. Voia să-i arate turnul prietenei sale, cu câteva zile înainte de inaugurarea din 1889, poate să o impresioneze, dar a căzut de la primul etaj, iar accidentul i-a fost fatal.

Probabil că a fost foarte mirat înainte de-a muri. La fel şi prietena care a privit totul, evident.

Toate astea le-am citit pe internet.

E bine să cunoşti contextul, ca să poţi face o machetă cât mai bună a turnului Eiffel.

Privesc turnul meu miniatural şi nu sunt pe deplin mulţumit. E ceva la secţiunea de sus care nu se potriveşte. Pare un pic oblică şi, când încerc să o îndrept cu cleştele, se înclină în cealaltă parte.

E al dracului de greu, deşi am găsit pe Google o mulţime de imagini şi de schiţe şi am petrecut ore în şir construindu-l.

Uşa se deschide brusc şi intră Melinda. E îmbrăcată într-o rochie strâmtă şi neagră, care îi ajunge până la mijlocul coapsei. E o rochie frumoasă, prea frumoasă pentru a fi a Melindei. Atât de frumoasă, că gândul de a o proba apare în capul meu de îndată ce o văd. Apoi nu mă mai pot gândi la altceva.

Aşa este cu *Devianţa.*

Pur şi simplu nu vrea să mă lase în pace. E ca un căţeluş încăpăţânat care mă urmează tot timpul şi mă apucă de picioare. Şi nu are niciun efect dacă îi spun să înceteze. Pentru că atunci devine şi mai nerăbdător, crezând că vreau să mă joc.

Nu vreau asta.

Vreau ca *Devianţa* să treacă. Să mă lase în pace şi să dispară în pădure, ca şi poliţistul acela.

Melinda îşi duce mâinile la gură şi se opreşte brusc.

Miroase a parfum şi fixativ.

— Dar ce tare. E fantastic! Tu l-ai construit?

Face vreo doi paşi mai aproape şi se împiedică de mormanul de doze goale de bere de pe podea. Mormanul se dărâmă, iar ea se ţine de marginea biroului ca să nu cadă.

— E ceva ce-am avut de făcut pentru şcoală, îi explic. Să construim ceva cunoscut din material reciclabil.

Ochii îi strălucesc de încântare, în timp ce se apleacă peste turnul meu confecţionat de mână şi îşi plimbă cu grijă degetul peste vârf.

— Zici că-i real. Cum ai făcut?

Îi arăt rămăşiţele dozelor de bere.

— Deştept, spune Melinda zâmbind şmecher. Al dracului de deştept. Aici avem la doze goale de bere, să tot ajungă. Cum le-ai legat?

— Mai întâi am construit un fel de ramă din părţile astea. Îi arăt partea sudată de la marginea superioară a unei doze şi continui:

— Pentru că e o parte mai puternică şi mai stabilă decât tabla dozei. Le-am dat o formă lovindu-le cu ciocanul şi le-am asamblat cu sârmă. Apoi am tăiat părţi din tabla subţire şi le-am lipit de ramă.

— Ce nebunie… Ar trebui să te faci… Cum i se spune celui care schiţează case?

— Arhitect?

— Exact. Ar trebui să te faci arhitect.

Gândul că aş putea deveni ceva când voi fi adult nu mi-a mai dat prin cap înainte. Şi că acel ceva ar putea fi arhitect… pare imposibil de imaginat.

— Nu există niciun arhitect în Ormberg, spun.

E adevărat.

În Ormberg sunt numai pensionari şi şomeri.

Şi apoi familia Stillman, care vinde haine de câini pe internet, şi familia Skog, care creşte ponei ridicoli. Deşi în timpul verii vin aici oameni din

Germania şi din Stockholm. Hoinăresc prin pădure în haine speciale, care îi face să arate ca nişte militari, şi vâslesc în canoe de-a lungul râului.

Şi fac grătare, desigur.

În serile de vară fără vânt, mirosul de carne prăjită pluteşte peste Ormberg, ca un nor imens.

„Miroase a stockholmezi”, obişnuieşte tata să zică strâmbând din nas.

— Mă poţi ajuta să-mi întind părul? mă întreabă Melinda.

— Sigur, spun, sperând să nu remarce cât de mult mă bucur.

Băieţii nu întind părul.

Numai frizerii gay din Stockholm se ocupă cu aşa ceva sau poate artiştii care vor să se asigure că fetele tinere îi consideră frumoşi şi le dau like-uri pe Instagram.

O urmez pe Melinda în camera sa. Pardoseala e acoperită de haine: tanga în culori vii şi sutiene cu dantelă. O pereche de blugi întorşi pe dos zac pe scaun. Îi culege şi îi aruncă de-a curmezişul camerei, făcându-i să aterizeze la piciorul patului. Parfumul se simte şi mai puternic aici, înăuntru, iar biroul e acoperit de farduri.

O adevărată comoară: ruj sclipitor, dermatografe, farduri de toate culorile posibile şi mici tuburi cu conţinut necunoscut, care încap toate într-o imensă trusă de machiaj, roz, cu litere din strasuri.

Bitch, asta scrie pe trusă.

Îmi doresc să fi avut şi eu aşa ceva. În acelaşi timp, ştiu că ar fi groaznic de deplasat.

Înghit în sec şi ridic placa de îndreptat părul de pe podea, identific un iz vag de păr ars şi simt căldura mânerului.

— Bun, spune Melinda. *Let's do it!*

Îşi prinde partea de sus a părului cu o clemă şi încep să-i îndrept şuviţele cu placa. Asta a devenit un fel de ritual de-al nostru, să o ajut pe Melinda să se coafeze când iese undeva.

— Eşti drăguţ, murmură ea şi se întinde după oja de unghii.

— Încotro? întreb.

— Mă văd cu Markus, spune ea absentă, în timp ce deschide sticluţa cu ojă şi începe să-şi vopsească unghiile lungi şi ascuţite.

Markus e prietenul Melindei. Are optsprezece ani şi conduce un Ford vechi, pe care l-a recondiţionat el însuşi. L-a cumpărat de la târgul de maşini vechi acum un an. Melinda obişnuieşte să spună că, de fapt, era *o epavă* pe care a transformat-o într-o *frumoasă corabie.*

Nu prea ştiu ce să cred despre Markus. Nu spune niciodată nimic când se află aici, nu face decât să stea tăcut, cu părul atârnându-i peste faţă. De-abia pot să-mi dau seama cum arată sub pletele alea. Oricum, tatei nu-i place de Markus, pentru că l-am auzit certându-se cu Melinda în privinţa lui de nenumărate ori. Dar cred că cel mai mult îi e teamă ca nu cumva Melinda să rămână gravidă. În orice caz, asta îi strigă de fiecare dată: „… pentru că atunci să fiu al dracului dac-o să-ţi îngrijesc plodul".

— Şi tu ce faci în seara asta?

— Nu ştiu, răspund. Stau acasă, cred.

— Atunci nu te întâlneşti cu Saga?

Gândul la Saga mă face să simt fluturi în stomac. De parcă un mic roi începe să-şi facă de cap pe-acolo.

— O să meargă la petrecerea şcolii.

Melinda pune jos oja cu un bufnet.

— Cum de aveţi petrecere în mijlocul săptămânii? întreabă. Şi apoi, cu o voce mai blândă:

— Nu mergi şi tu?

— N-am niciun chef.

Nu sunt în stare să-i spun Melindei. Să-i explic ce ar face Vincent cu amicii lui dacă aş merge acolo. Dar înţelege totuşi, ca de obicei. E superputerea Melindei. Ştie cumva ce gândesc, ba

chiar înainte să o fac. Ca şi cum gândurile mele ar fi unde radio pe care le-ar intercepta şi le-ar asculta în capul ei.

Presupun că superputerea mea e să construiesc lucruri din doze de bere.

— E din cauza lui Vincent, nu? întreabă ea.

Nu răspund. Se aude un mic sfârâit atunci când prind o şuviţă umedă între cleştii plăcii.

— O să-l omor pe dobitocul ăla dacă nu se dă pe brazdă, bombăne ea.

— Te rog! Să nu faci nimic!

— Ba da, o să-l omor dracului dacă nu te lasă în pace.

După ce pleacă Melinda, cobor în bucătărie ca să-mi iau o cola. Tata doarme din nou pe canapea, aşa că sting televizorul şi întind pătura peste trupul lui. Culeg vreo două dintre dozele goale de bere şi le iau sus în cameră.

Vor fi reciclate.

Dar mai întâi voi mai citi din acel jurnal.

Mă strecor în pat. Mângâi cu mâna coperta maronie.

Cât de ciudat. Când citesc, mă simt cumva de parcă aş fi în *capul* lui Hanne. Aproape ca şi cum m-aş transforma în ea, deşi e foarte bătrână şi e fată. E ca şi cum aş avea parte de un pic din superputerea Melindei şi aş putea să citesc gânduri.

Nu ştiu dacă-mi place de Hanne, dar ştiu că mi-e milă de ea. Trebuie să fie îngrozitor să-ţi pierzi memoria şi să fie nevoie să notezi tot ce se întâmplă într-un caiet. Dar e deşteaptă – mi-a luat ceva, dar apoi am înţeles de ce a adăugat un index. Doar nu poate citi tot jurnalul de fiecare dacă când a uitat un amănunt.

Da, Hanne e deşteaptă. Deşteaptă şi singură, pentru că nu poate spune nimănui ce gândeşte.

În niciun caz acelui P.

E ca şi cu *Devianta,* cred eu.

Tu ai un secret, Hanne, şi eu la fel.

Tocmai am fost în locul unde a fost găsită victima.

Drumul până acolo: îngust, plin de gropi, mărginit de brazi înalţi. Nicio clădire. Nici ţipenie.

Movila de pietre avea o lăţime de vreo doi sau trei metri şi o lungime poate de douăzeci de metri. Consta în pietre de mărime variată, năpădite de muşchi.

În spate: un povârniş care se continua cu o coastă abruptă – muntele Ormberg.

De cealaltă parte: apa întunecată a râului.

Ne-am aşezat pe vine lângă piatra acoperită cu muşchi. Am încercat să înţelegem inexplicabilul. Anume, că scheletul unei fetiţe de cinci ani a fost găsit sub pietrele movilei, cu mâinile împreunate pe piept.

Am gândit că făptaşul trebuie să fi fost puternic, pentru că pietrele erau mari şi grele. Probabil era familiarizat cu locul şi cunoştea movila dinainte. Până la urmă, faptul că fata a fost găsită cu mâinile împreunate spune ceva despre relaţia făptaşului cu ea. E aproape un semn de afecţiune, ca şi cum făptaşului i-ar fi plăcut de ea.

Am rămas tăcuţi un moment, apoi Andreas a spus că ar trebui să ne întoarcem. Am remarcat din nou că Malin părea enervată.

Nu poate fi doar o simplă impresie a mea.

Nu, nu cred că ea îl place.

Ormberg, 23 noiembrie

Ora trei şi cinci minute, noaptea.

Stau aşezată pe un taburet, mă uit pe fereastră. Bălţile se întind pe asfaltul plin de gropi. Mici lacuri de un maroniu-murdar, pe care norii le-au scuipat de sus, sclipind în lumina lămpilor din parcare. Singura maşină de afară e a noastră.

Nici măcar nu ştiu dacă mai au şi alţi clienţi.

Dincolo de parcare: întuneric. Niciun animal, niciun om, niciun vehicul în trecere.

Manfred locuieşte la un hotel din Vingåker. Are dreptate, fără îndoială. Hotelul nostru e în mijlocul pustietăţii, la jumătatea drumului dintre Ormberg şi Vingåker.

M-a trezit o bătaie puternică a inimii. M-am tot gândit la ce m-ar fi putut speria. Apoi mi-am dat seama că nu ştiam unde sunt.

Primul imbold: să-l trezesc pe Peter. Să-l zgâlţâi şi să-l întreb unde ne aflăm. De ce stăteam în acest pat străin.

Dar m-am liniştit, mi-am dat seama că ar fi fost ultimul lucru pe care l-aş fi putut face.

P. nu trebuie să ştie absolut nimic!

Mi-am concentrat puterile încercând să-mi amintesc. Mi-am amintit numai de Ilulisat: aisbergul, aerul rece, limpede. Senzaţia catifelată că totul e perfect.

N-ar fi trebuit să părăsesc niciodată Groenlanda. Am fost puternică acolo.

M-am strecurat afară din pat cu jurnalul. M-am aşezat pe scaun şi am citit. Am aşteptat ca textul să declanşeze ceva, o revărsare de imagini şi de amintiri.

Însă nu şi de data asta.

A fost ca şi cum aş fi citit o carte oarecare pentru prima oară. Ca şi cum nu eu aş fi trecut prin toate alea, ci altcineva.

Mă transform în altcineva? Aşa să fie? Sau e numai o întâmplare izolată, o anomalie, ca rezultat al suprasolicitării?

Nu am putut să dorm. Dar am citit despre investigaţie.

Pista principală a poliţiei a fost, iniţial, că moartea fetiţei din Ormberg a fost un accident, poate un accident de trafic, pe care cineva a încercat să-l ascundă ascunzând cadavrul. Însă, pentru că fata nu a putut fi identificată, şi-au schimbat părerea. Dacă ar fi murit într-un accident

şi ar fi fost ascunsă sub movilă, atunci ar fi fost dată dispărută – şi aici nu s-au anunţat copii dispăruţi. Nici în localităţile învecinate.

Fata nu este din Ormberg.

Şi nu e vorba de un accident.

Pun caietul pe genunchi şi privesc turnul Eiffel. Străluceşte vag în lumina lămpii de birou. Un fior rece îmi trece prin stomac şi mai departe prin piept. Nu sunt tocmai noutăţi lucrurile despre care scrie Hanne, însă tot îmi provoacă o stare de rău gândul la fata aceea, care a fost îngropată sub movilă.

E greu de înţeles că Hanne a scris toate astea cu mai puţin de două săptămâni în urmă. Că a stat acolo în vechiul magazin şi a discutat cu colegii ei despre fata din Ormberg. În privinţa acelei Malin, ştiu cine e, nu o cunosc, e mult prea bătrână, dar ştiu exact cum arată şi unde locuieşte mama ei.

Povestea lui Hanne a avut un efect ciudat asupra mea. N-aş putea spune exact ce, dar parcă viaţa mea nu mai e atât de lipsită de speranţă. Vincent şi amicii lui nu sunt decât nişte idioţi jalnici, iar *Devianţa* e, dacă stau bine să mă gândesc, ceva foarte rău, dar nu la fel de îngrozitor ca ceea ce i s-a întâmplat fetei din Ormberg.

Sau ca ceea ce i s-a întâmplat mamei.

Devianţa nu este nici cancer, nici demenţă, cu toate astea îmi doresc să dispară.

Mă întind după mobil să caut pe Google „anomalie”.

Malin

Să te muţi iar la mama ta, ca adult, te poate arunca într-un hăţiş complicat de sentimente. Nu prea ştiu ce-a fost în capul meu când am acceptat să lucrez la această investigaţie. Nu m-am gândit nicio clipă că, de fapt, presupunea să mă mut din nou acasă, cel puţin pentru o vreme. Dar care să fi fost alternativa? Să mă opresc la vreun hotel în Vingåker?

Nu.

Mama s-ar fi întristat atât de mult. Şi chiar este ultimul lucru pe care mi-l doresc. O iubesc pe mama şi într-un mod ciudat iubesc şi Ormbergul, deşi nu mi-aş dori să locuiesc pe vecie aici. Natura e magnifică, iar verile sunt magice – o idilă pastorală cu cabane stacojii, păduri adânci şi apa strălucitoare şi liniştită a lacului Långsjö.

Cu toate astea, vreau să plec de-aici.

Nu pot face faţă tuturor întrebărilor mamei, nu sunt în stare să-i văd neliniştea în ochi de fiecare dată când vorbim despre munca mea.

Şi e trist să văd gospodăria intrând în paragină.

De când a murit tata, acum mai bine de trei ani, nu cred că s-a reparat ceva la casă. Vopseaua s-a scorojit pe faţadă, paziile de capăt ale acoperişului şi pervazurile ferestrelor au cedat şi încep să se desprindă, iar grădina s-a transformat într-o junglă. Unul dintre burlane a căzut şi zace în iarba înaltă: pândeşte ca un şarpe lipit de pământ, gata să muşte de picior pe oricine ar trece pe acolo.

Şi mai e şi hambarul.

E plin de lucrurile vechi ale tatălui meu. Nu arunca niciodată nimic. Aduna totul, de la vechi aparate casnice până la tranzistori, haine mâncate de molii, cauciucuri, instrumente muzicale defecte, schiuri vechi de lemn, borcane cu vopsele şi toate ediţiile almanahului editat de Asociaţia suedeză pentru turism, începând din 1969. Ba chiar a murit

îmbrăţişând o veche maşină de spălat – inima l-a lăsat pe când o ducea în hambar. Când mama l-a găsit în iarbă, încă îmbrăţişa vechea Cylinda, de parcă el ar fi fost un naufragiat, iar maşina de spălat, colacul lui de salvare.

Mormane peste mormane de vechituri s-au tot adunat în hambar, iar mama nu s-a îndurat să se descotorosească de ele. Sunt rămăşiţe de-o viaţă, când intru acolo, e ca şi cum aş urmări un film vechi. Toate amintirile revin în cascadă: când mă uit la vechea bicicletă pe care am direcţionat-o în şanţ, lângă vechea uzină, simt imediat durerea în încheietura mâinii, iar când miros ţesătura cortului, îmi amintesc când am făcut sex prima oară în sacul de dormit. Simt căldura lui Kenny, miresmele şi răcoarea pe care le emana pământul de sub salteaua subţire.

Şi apoi această Cylinda.

Mama nu a mai aruncat-o. A lăsat-o în schimb în dreptul unui alt morman de vechituri, în hambarul vopsit cu roşu de Falun.

Debutul meu sexual lângă moartea tatei.

Prima oară când l-am luat pe Max la Ormberg mi-a fost ruşine. Apoi mi-a fost ruşine de ruşinea mea. Pentru că, deşi mama poate fi foarte enervantă, o iubesc şi nu există nimic legat de Ormberg sau de copilăria mea de care să-mi fie ruşine. În acelaşi timp, Ormberg e tot ce nu-mi doresc: o zonă slab populată, şomaj şi îmbătrânire. Case lăsate în paragină, grădini pline de carcase de maşină şi vechi băi ruginite din care au băut vacile, şi mai ales oamenii care se agaţă de visul vremurilor apuse.

Am ambiţii mai mari.

Una peste alta, Max şi mama s-au înţeles de la bun început, ceea ce, de fapt, nu mă surprinde, pentru că Max e o persoană foarte sociabilă când vrea. Are capacitatea de a se apropia de oameni, de a-i face să se simtă confortabil şi poate să-i facă să

trăncănească, chiar dacă, de fapt, n-ar avea prea multe de spus.

Putea fi un poliţist al dracului de bun.

Deşi e ceva ce chiar nu mi-aş dori – să am un partener poliţist. Max e de părere că ar trebui să studiez Dreptul, după ce mă mut din Katrineholm în Stockholm, şi cred că aşa voi face.

Nici el nu cred că-şi doreşte să aibă o parteneră poliţistă.

Parchez maşina în dreptul vechiului magazin alimentar. Pe jos s-a depus o pătură subţire de zăpadă, totul e alb. Cobor, mijindu-mi ochii în lumina orbitoare a soarelui, iar frigul mă ciupeşte puternic de obraji. Zdrenţe de nori se aleargă una pe alta pe cerul albastru şi limpede, iar vântul spulberă uşor praful fin de zăpadă proaspătă.

Este marţi şi curând se fac patru zile de la dispariţia lui Peter.

Mă gândesc la poliţistul amabil şi robust, cu părul blond-cenuşiu. La cămaşa lui de flanel cu carouri şi la privirea care nu i se abătea defel de la interlocutor, indiferent care era acesta.

De când a dispărut, am lăsat de-o parte investigaţia referitoare la fata din Ormberg, pentru că, orice ar fi, un omor petrecut acum mai bine de douăzeci de ani poate aştepta câteva zile.

Deşi poliţia locală e cea care se ocupă de dispariţia lui Peter, am făcut tot ce am putut să ajutăm. Am participat la operaţiunile de căutare, l-am întâlnit pe cel care le-a dirijat de mai multe ori şi am scotocit prin documentele lui Peter şi ale lui Hanne, după eventuale indicii care să ne poată spune unde ar fi putut merge vineri seară.

Nu am găsit nimic.

Poate asta este un indiciu în sine, probabil că Hanne şi Peter se ocupau de ceva ce, dintr-un motiv sau altul, era ţinut secret faţă de noi, ceilalţi.

Andreas mă salută când intru, cu un gest din mână. Pe masă sunt resturile brioşei lui cu şofran. Stă rezemat de spătarul scaunului, cu picioarele pe

masă. Şi-a scos încălţările, totuşi… Acesta este un birou, o fi el provizoriu, dar a rămas un loc de muncă, nu e sufrageria lui blestemată. Unul din braţe îi atârnă leneş pe spătarul scaunului de alături, iar în cealaltă mână ţine o doză de tutun.

Detest bărbaţii care mestecă tutun.

— Salut, spune el zâmbind larg, iar o bucăţică de tutun i se iţeşte sub buza superioară.

— Bună, spun eu scoţându-mi geaca.

Nu apucăm să ne spunem mai mult, că cineva bate la uşă. Se deschide, se aud nişte paşi apropiindu-se şi o femeie firavă de vreo şaptezeci de ani intră în încăpere.

Părul gros şi cărunt îi stă buclat pe cap ca blana de oaie, iar ochelarii săi enormi se aburesc imediat de la căldură.

Ragnhild Sahlén.

Ragnhild locuieşte în cealaltă parte a câmpului, nu departe de vechea fabrică TrikåKungen, cea care acum este centru de refugiaţi. Chiar lângă casa vopsită cu verde unde locuia Kenny.

Ca de obicei, când mă gândesc la fostul meu prieten, o fac cu o strângere de inimă. Am fost împreună de când aveam cincisprezece ani până la acea noapte ploioasă din octombrie 2011. Aveam şaptesprezece ani şi nu eram capabilă să fac faţă unei asemenea întâmplări.

Însă la nicio vârstă nu poţi face faţă unei astfel de tragedii.

— Bună, Ragnhild, spun.

Ragnhild îşi scoate ochelarii şi îi freacă de mâneca puloverului care se iveşte de sub jacheta groasă.

Înainte de a fi pensionară, a lucrat ca profesoară de gimnaziu în Vingåker. Când a mai înaintat în vârstă, s-a implicat în Asociaţia patrimoniului local, în care mai erau trei bătrâni din Ormberg. Ce fac ei acolo nu prea ştiu, însă am înţeles că sunt foarte implicaţi în ceea ce priveşte vechea uzină metalurgică – se pare că vor să o restaureze şi să

deschidă un muzeu al fabricii, de aceea poartă o luptă permanentă cu autorităţile locale, pentru a obţine bani pentru proiect.

— Malin. *Vai, ce surpriză!* A trecut ceva timp de când nu te-am văzut.

— Doi ani au trecut, clarific eu.

— Ar trebui să vii mai des, murmură ea punându-şi din nou ochelarii. Casa are nevoie… să fie refăcută un pic, cred eu.

Chiar am faţă de zidar, ce dracului? vreau să o întreb. Însă nu o fac, pentru că, de fapt, nu vorbeşte despre casă, ci despre mama. Ce încearcă să spună este că *mama* e cea care are nevoie de mine. Şi poate aşa e, dar lucrul de care eu am nevoie e cu totul altceva decât să ruginesc în Ormberg.

— Vă putem ajuta cu ceva? întreabă Andreas care, într-un târziu, şi-a dat jos picioarele de pe birou.

— Vreau să anunţ un furt, spune Ragnhild îndreptându-şi umerii.

— Îmi pare rău, spun eu, dar noi lucrăm la cazul fetei din Ormberg. Trebuie să mergi la Vingåker dacă vrei să depui o plângere. Şi au deschis…

— Auzi colo nebunie, mă întrerupe Ragnhild. De ce staţi să scormoniţi în povestea asta veche? Doar n-o să ducă la nimic. Însă *eu,* care chiar am nevoie de ajutor, *eu* sunt cea care trebuie să merg la Vingåker. Are sens?

— Din păcate, aşa este, spun încercând să par empatică, când de fapt nu vreau decât să o determin să plece.

Se face linişte, iar Ragnhild rămâne gânditoare, cu privirea un pic piezişă, ca şi cum ar cântări cum să-mi combată argumentele.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Andreas, şi vreau să-i dau o lovitură în fluierul piciorului, însă sunt prea departe.

— E unul dintre imigranţii de la centrul de refugiaţi. Un tânăr. *Un musulman.* L-am văzut cu o

bicicletă furată. Una din aceea, de curse, cum au la Tour de France.

Gândul că Ragnhild s-ar uita la Tour de France e aşa de absurd, că nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— Prin urmare, l-aţi văzut pe băiatul acesta furând o bicicletă? întreabă Andreas, care încă nu pare să fi înţeles că Ragnhild nu ne va da pace vreodată dacă îi permitem să continue să-şi exprime nemulţumirile. Că este mai de temut decât o forţă a naturii şi mai cleioasă decât un superglue. O să sfârşim prin a ne dedica toate zilele căutând pisici pierdute şi tineri care mâzgălesc pe garduri.

Ragnhild îşi scoate din nou ochelarii gigantici, se freacă la ochi şi-şi mută greutatea, nervos, de pe un picior firav pe celălalt. Mici bălţi de zăpadă topită au început să se lăţească sub ghetele cu talpă zimţată.

— Nu, am spus că l-am *văzut* cu o bicicletă furată, spune ea.

— Şi în proprietatea cui era bicicleta? întreabă Andreas întinzându-se după un caiet de însemnări.

— De unde să ştiu asta?

Pe gâtul lui Ragnhild încep să apară pete roşii.

Andreas se opreşte brusc din mişcare, părând nedumerit.

— Dar atunci de unde ştiţi că era furată? întreabă el. Dacă nu aţi recunoscut bicicleta şi nu l-aţi surprins furând-o.

Ragnhild strânge puternic ochelarii în mână şi îşi drege glasul.

— Se înţelege de la sine. Că oamenii aceia nu-şi permit biciclete de curse. E clar că a furat-o. Şi, dacă autorităţile au finanţat o astfel de bicicletă, atunci vreau să îi trag la răspundere, pentru că atunci banii *mei* sunt cei furaţi. Pentru că zău, am plătit taxe toată viaţa. Ştiţi cât costă o astfel de bicicletă? Ştiu eu, pentru că fata lui Siv are una din asta şi a costat douăzeci de mii.

Andreas şi cu mine schimbăm priviri complice.

— Cum am spus, Ragnhild. Îmi pare foarte rău, dar avem multe de făcut. Trebuie să vorbeşti cu poliţia din Vingåker dacă vrei să depui o plângere.

Mai durează vreo zece minute înainte să reuşim s-o facem pe Ragnhild să iasă.

Când pleacă în sfârşit, trânteşte uşa atât de puternic, că ceva se răstoarnă pe podea în vechiul magazin.

Niciunul dintre noi nu iese să verifice ce a fost.

— *Ce babă afurisită*! exclamă Andreas accentuând fiecare cuvânt.

Aprob din cap.

— Ragnhild este… Ragnhild.

— Deşi există, fireşte, o posibilitate minimă să aibă dreptate, continuă el bătând darabana cu pixul pe masă.

— Sigur. Până şi Ragnhild poate avea dreptate. Câteodată.

— Avem destul de multe probleme la centrele de refugiaţi de pe lângă Örebro, spune Andreas. Deşi e vorba mai ales de ameninţări şi bătăi. Nu se pot înţelege unii cu alţii, şi din astea.

— Putem fi de părere că s-ar cuveni să se străduiască un pic, spun eu. Dacă îi acceptăm. Chiar dacă au trecut prin situaţii grele. Pentru că aşa a fost, fără îndoială. Şi respect asta.

Mă gândesc la emisiunile de ştiri. La imaginile cu bombe care cad peste Aleppo şi cu copiii morţi pe plajele Mediteranei. Mă simt atât de rău când arată aşa ceva, că opresc televizorul. Nimeni nu trebuie să-şi părăsească ţara din cauza războiului şi foametei, cu atât mai puţin copiii mici. Dar în acelaşi timp nu putem să-i preluăm pe toţi. Suntem totuşi o ţară mică şi ne aflăm al naibii de departe de focarele acelea de conflict.

Pe deasupra cred că s-ar simţi mai bine într-o civilizaţie care ar semăna mai mult cu a lor. Oricear fi, Suedia e o ţară dezvoltată şi egalitară. Femeile au aceleaşi drepturi ca şi bărbaţii. Numai gândul că cineva m-ar putea obliga să îndes pe mine o burka

mă face să-mi ies din minţi. În sfârşit, dacă totuşi *trebuie* să îi preluăm… de ce Ormberg, care e atât de mic şi îndepărtat, şi are propriile lui probleme, atât de multe? De ce nu o localitate mai mare, cu infrastructură funcţională şi cu locuri de muncă?

O *altă* localitate.

— La ce te gândeşti? mă întreabă Andreas.

Dau din cap.

— La nimic. Ceva nou despre Peter?

Andreas clatină trist din cap.

— Nu. Tocmai am vorbit cu Svante şi e ca şi cum s-ar fi evaporat, pur şi simplu. Două zile de căutări şi tot ce au găsit e… *o afurisită de paietă.*

Rămânem tăcuţi, iar chipul lui Peter mi se arată prin faţa ochilor încă o dată.

Sunt un cuplu ciudat, Peter şi Hanne. Nu numai pentru că Hanne e mai în vârstă, ci şi pentru că ea pare a fi cea care hotărăşte, în pofida faptului că nu spune prea multe. Peter mai mult o urmează, ca un căţeluş fidel.

Pare foarte ataşat de ea. Nu că ar zice ceva, dar totul transpare din gesturile lui: cum îşi pune jacheta pe umerii ei când e frig în birou, cum merge până la Vingåker numai ca să-i cumpere ceaiul acela care-i place ei, cum privirea lui o urmăreşte când se mişcă prin încăpere.

Ei bine, cred că o iubeşte.

— Ce crezi despre treaba aia, de pe mâna ei? întreabă Andreas.

Ridic din numeri şi încerc să-mi pun ordine în gânduri. Vizualizez cifrele scrise în tuş pe palma rănită a lui Hanne.

— Poate începutul unui număr de telefon. Sau un fel de cod. Ceva ce nu voia să uite, dar nici nu putea sau nu voia să scrie în jurnal.

— Coordonate GPS? sugerează Andreas.

— Nu, n-ar putea fi. Oricum, nu dacă e vorba de un loc aici, în Sörmland. Am verificat.

Andreas răsfoieşte prin caietul lui de însemnări.

— În orice caz, Svante a primit informaţii de la operatorii de telefonie mobilă. Nici Peter, nici Hanne nu au călătorit vineri seară spre Katrineholm, aşa cum ţi-au spus ţie că vor face. Cel puţin mobilele lor au rămas aici, în Ormberg. Mobilul lui Hanne a fost în contact cu antena vineri seară, lângă şosea, pe la şapte. De atunci a fost tăcut. Iar mobilul lui Peter a fost în contact cu aceeaşi antenă cam pe la opt. Nu prea ştiu cum să interpretăm asta, însă nu cred că au părăsit Ormberg. Şi am trecut prin lista cu convorbirile şi mesajele lor din ultimele zile. Te poţi uita şi tu dacă doreşti, dar eu nu am găsit nimic ciudat. Iar cardul bancar al lui Peter nu a mai fost folosit de vineri.

— Prin urmare, ce făceau ei în pădure? întreb.

— Chiar aşa, ce dracului făceau în pădure? Am vorbit şi cu experţii legişti. A existat, de fapt, ceva în aria în care a fost găsită Hanne. Cineva a păşit prin noroi cu pantofi cu tocuri. Chiar unde au găsit paieta aceea.

— Deci avea dreptate tipa care a găsit-o pe Hanne. A fost o femeie acolo, îmbrăcată în rochie cu paiete şi cu tocuri înalte în picioare.

— Aşa se pare. Însă asta nu ne ajută acum. Sunt prea multe întrebări lăsate fără răspuns. Unde se duceau Hanne şi Peter? Unde e Peter acum? *Cine* a fost femeia cu rochie şi ce făcea ea în pădure? Şi unde dracului e *maşina* lui Peter?

Rămânem tăcuţi pentru o clipă, uniţi într-o frustrare atât e puternică, încât devine aproape palpabilă. Apoi Andreas se uită la mine balansându-se un pic cu scaunul şi zâmbeşte.

— Auzi, spune el ca şi cum i-ar fi venit o idee nemaipomenită.

— Da?

— N-ai vrea să mergem la Vingåker şi să bem o bere în seara asta?

Sângele începe să mi se urce la cap, simt cum iritarea ia din nou proporţii, taman când mi se părea că începe să-mi placă de el.

— Nu pot în seara asta.

Şovăi o clipă, dar apoi continui:

— Pe deasupra, sunt logodită şi mă mut la Stockholm peste cinci luni.

— *Şi?*

Zâmbetul lui devine mai larg. Lasă pixul pe masă, îşi mângâie tuleii din barbă cu o lentoare afectată, îşi scoate apoi tutunul din gură, între degetul mare şi arătător, şi îl pune în scrumieră.

Mă scârbeşte.

Tot ce are legătură cu el mă scârbeşte: zâmbetul lui de ins mulţumit de sine, tutunul lui şi maniera lui arogantă de a-mi ignora refuzul. Ca şi cum conversaţia noastră ar fi numai un joc, un preludiu afectat şi prelungit.

— Ţi se pare că eşti irezistibil, nu?

Andreas răspunde fixându-mă cu privirea.

— Nu, dar cred că tu eşti.

Rămân perplexă.

Înainte să apuc să formulez acea replică nimicitoare pe care îmi doresc atât de mult să i-o servesc, aud uşa deschizându-se şi paşi greoi apropiindu-se din camera alăturată.

Andreas nu reacţionează. Ba chiar continuă să se zgâiască zâmbitor la mine, ca şi cum aş fi vreun animal expus la bâlci, vreun cotoi cu cinci labe sau vreun miel cu două capete.

Mă calcă pe nervi.

Manfred intră şi sunt nevoită să pun capac furiei. I-am văzut privirea dezaprobatoare când eu şi Andreas ne-am mai ciondănit înainte. A comunicat cu cea mai mare claritate că nu acceptă niciun fel de ceartă.

Manfred se aşază în mijlocul camerei, îşi descheie anevoie haina şi ne priveşte în tăcere. Zăpada topită i se prelinge de pe marginea pantalonilor pe podea. Apoi se aşază pe unul dintre scaune, se înclină în faţă şi se uită mai întâi la Andreas şi în secunda următoare la mine.

— Colegii au găsit un cadavru la movilă, spune el.

— *Peter?* şoptesc eu, şi simt cum mi se strânge stomacul.

Manfred clatină din cap şi se uită la mine cu o privire goală, întunecată.

— Nu. O femeie.

— Dar…?

Cuvintele mă părăsesc când prind înţelesul spuselor lui.

— *Dar?* întreb eu din nou.

— Acum mergem acolo, spune Manfred.

Jake

Autobuzul şcolii ne lasă în centru.

Saga şi cu mine am rămas lângă vechiul magazin alimentar, pe când ceilalţi pornesc agale în diferite direcţii.

Tata spune că partea cea mai bună în Ormberg e natura, e cea mai frumoasă din Suedia. Şi apoi vânătoarea, aici sunt o mulţime de căprioare, elani şi mistreţi. Nu sunt de acord, cred că partea cea mai bună sunt toate aceste case vechi şi pustii prin care poţi să te plimbi în voie. Până acum câteva luni, Saga şi cu mine obişnuiam să mergem în vechea alimentară, după orele de şcoală, dar apoi cineva a pus pe uşă un lacăt cât toate zilele.

Iar acum clădirea e plină de gabori.

Saga se joacă cu piciorul în zăpada proaspătă, îşi dă şuviţa roz de breton la o parte şi se uită prin ferestrele vitrinelor, mari şi murdare.

Camera din interior e luminată, o lumină caldă cade pe pardoseală, zăresc şi un radiator. Cineva a făcut curăţenie şi în local: au dispărut toate acele doze goale de bere şi ziarele.

— Crezi că îl vor găsi? întreabă Saga.

Mă uit spre maşinile parcate afară şi mă gândesc la P., bărbatul lui Hanne care a dispărut în pădure. Şi apoi mă gândesc la toţi oamenii care îl caută: cel de la Gărzile Naţionale şi asociaţia aia ciudată care caută oameni dispăruţi.

Tata spune că nu e decât o chestiune de timp înainte de a-l găsi îngheţat. Crede că nimeni nu poate supravieţui mai multor nopţi în pădure în această perioadă a anului, cu atât mai puţin un tip din Stockholm, fără echipament şi fără experienţă.

— Ce-ar fi să-l fi omorât cineva? spune Saga. Se apleacă spre vitrină şi se uită înăuntru, ţinându-şi mâinile de o parte şi de alta a feţei.

Apoi pare să fi pierdut interesul pentru magazin, îşi cufundă mâinile în buzunarele gecii şi se

întoarce din nou spre mine.

— Ce-ar fi să locuiască aici un criminal? continuă ea cu voce joasă, ca şi cum i-ar fi teamă să n-o audă careva. Ce-ar fi să fie acelaşi tip care a omorât-o pe fata aceea de la movilă?

— Un criminal? *În Ormberg?* Glumeşti? Pe deasupra, a trecut un secol de când a murit fata aia.

Saga pare încurcată şi dă din umeri.

— Dar de ce nu? Mama spune că Gunnar i-ar putea da oricui o lovitură mortală fără să clipească.

— *Gunnar Sten*? Dar nu are o sută de ani, gen?

— Dar tocmai asta vreau să spun. E destul de bătrân să o fi putut omorî pe fata aia acum douăzeci de ani. Şi e *ticălos rău.* Se pare că aproape a omorât în bătaie un băiat, jos, la iaz, când era tânăr. I-a dat cu o piatră în cap şi l-a lăsat inconştient.

— Serios?

Saga aprobă din cap cu gravitate şi îmi întâlneşte privirea. În lumina apusului, ochii ei senini par aproape verzi.

— Şi tu? Cine crezi c-ar putea fi?

Mă gândesc o clipă. Nu există nimeni aici în Ormberg despre care să cred că ar fi putut omorî pe cineva. Toţi cei care locuiesc aici sunt infinit de obişnuiţi şi plicticoşi. Desigur că avem câţiva bătrânei suciţi. Însă cei mai mulţi sunt perfect normali. În afară de refugiaţi, fireşte. Dar pe aceia nu-i cunosc, locuiesc în vechea clădire a fabricii TrikåKungen şi acolo nu mergem niciodată.

— Familia Skog? sugerează ea.

Dau din cap gânditor.

Familia Skog locuieşte pe proprietatea de jos, de lângă lac. Ei vin din Stockholm, cresc cai şi nu socializează defel cu cei din sat. Tata spune că sunt prea *cizelaţi* pentru asta. Nu îmi prea dau seama ce vrea să spună cu asta, mi-e greu să văd ce e cizelat în a sta într-un grajd şi a aduna bălegar în fiecare zi. Aşa că da, sunt cam săriţi de pe fix.

Dar să fie criminali?

Clatin din cap.

— Nu, acum ştiu, spune Saga. *Ragnhild Sahlén!*

— Ah, termină! N-o fi baba aia.

Dar Saga mă scutură de braţ, plină de avânt, şi continuă:

— Doar şi-a omorât fratele.

— Cel care şi-a tăiat piciorul cu o drujbă?

Saga îmi strânge braţul, mă trage lângă ea şi îşi coboară vocea.

— Pentru că Ragnhild era lângă el şi-l cicălea de-i scotea minţile din cap, de-aia. Şi se pare că i-a folosit cenuşa drept îngrăşământ pentru tufele de zmeură. Apoi a făcut dulceaţă din zmeura aceea şi i-a dat-o prietenei lui.

— Glumeşti?

Saga dă din cap.

— Pe cuvânt de onoare. Sau e René Stillman, spune ea zâmbind cu aer conspirativ şi dându-şi un pic ochii peste cap.

— Dar de ce tocmai *ea* ar omorî un poliţist?

— A câştigat incredibil de mulţi bani din vânzările de haine de câini. Milioane. Se pare că va construi o piscină la vară.

— Da, dar asta nu poate însemna că e criminală.

Saga ridică din umeri cu un aer ofensat. Îşi strânge geaca mai puternic pe ea şi se aşază cu spatele împotriva direcţiei vântului înfiorător de rece.

— Nu ştiu. Poate ai tu sugestii mai bune.

Ormberg e cumplit de neinteresant. Nu pot să-mi imaginez vreun ucigaş ascunzându-se în vreuna dintre colibele astea roşii răsfirate prin pădure. Că vreunul dintre oamenii pe care-i cunosc de când eram mic i-ar putea lua viaţa unei alte persoane.

— Un refugiat, poate? sugerez eu.

Saga clatină din cap.

— Ei numai ce-au sosit. Fata a murit de multă vreme.

Are dreptate. Imposibil să fie vorba de un refugiat.

Uşa vechii băcănii se deschide brusc şi zgomotos, iar pe ea iese un bărbat de vârsta tatălui meu. E înalt şi mătăhălos, îmbrăcat ca agenţii de bursă din serialul TV la care am început să mă uit ieri.

Se întoarce spre noi şi observ că paltonul maroniu i se strânge peste abdomen. Îl urmează un tip brunet, care pare a fi ceva mai tânăr, şi apoi Malin, care s-a făcut poliţistă şi se crede *al naibii de specială* numai pentru că lucrează în Katrineholm.

În orice caz aşa zice tata.

Se reped spre un SUV mare şi negru parcat afară.

— *Vai,* dar ce se grăbesc, spune Saga.

— Poate că s-a întâmplat ceva.

Ne întoarcem şi mergem mai departe.

Saga îşi aruncă ghiozdanul pe umăr.

— Pot merge cu tine, spune ea. Mama oricum nu e acasă, trebuie să se vadă cu Björn.

Björn Falk e noul prieten al mamei lui Saga. E un cretin care poartă şapcă cu cozoroc tot timpul anului şi se plimbă într-o maşină scumpă, cumpărată din moştenirea pe care curând o va fi risipi în totalitate.

— Să vin? mă întreabă Saga. Adică să stau un pic la tine acasă.

Mă gândesc la tata, la stivele de doze de bere şi la mormanul de gunoi din bucătărie. La canapeaua din sufragerie pe care a transformat-o în pat şi la pledurile cadrilate pe care le poartă mereu peste umeri.

— Poate. Trebuie să vorbesc cu tata mai întâi. Îţi trimit mesaj când ştiu.

Saga aprobă din cap şi se apleacă în bătaia vântului.

— Ne auzim mai târziu, atunci?

— Sigur.

Dispare pe drumul care duce spre biserică. Grăbeşte paşii, iar ghiozdanul i se tot loveşte de

umăr.

Ajung acasă şi normal că îl găsesc pe tata dormind întins pe canapea. Sforăiturile lui răsună încă de pe hol. Intru în cameră. Parcă o felină uriaşă pândeşte acolo, în întuneric, mârâind înfundat. Aerul e impregnat de un iz fad de sudoare, bere stătută şi mâncare. Pătura cadrilată a alunecat jos, pe parchet, zace grămadă la capătul canapelei.

Mă aplec să o ridic şi atunci văd ceva, o parte afară, o parte sub canapea. Mă cobor pe vine, întind mâna şi tatonez obiectul de metal, rece şi cilindric. Îmi ia doar câteva secunde să înţeleg că este o ţeavă de puşcă.

Dar de ce să fie o puşcă aici, sub canapea?

Tata nu are permis de portarmă, însă mai împrumută uneori puşca lui Olle ca să vâneze. Dar nu-mi amintesc să fi mers împreună la vânătoare, în ultimul timp.

Împing cu grijă arma sub canapea până când ţeava nu se mai zăreşte. Zgârii un pic podeaua. Tata tresare şi murmură ceva în somn.

Melinda intră în cameră cu mâinile ridicate, de parcă ar vrea să-mi facă semn să nu fac zgomot.

— Nu-l trezi, şopteşte ea. A fost în dispoziţie proastă, dar i-am făcut ceva de mâncare şi a adormit.

Ascultând-o, îmi trece prin cap că, de fapt, vorbim despre tata ca şi cum ar fi un copil mic. De parcă Melinda şi cu mine am fi părinţii, iar tata copilul nostru.

Ieşim pe hol.

— S-a întâmplat ceva? întreb.

— Cum adică, s-a întâmplat? se miră Melinda.

— De s-a supărat.

— Aha. Păi nu ştiu, de fapt. Nu vrea să vorbească despre asta. Dar a ţinut-o întruna aşa. Ştii, s-a plimbat încoace şi-ncolo prin camera de zi, cum face atunci când nu se simte bine.

Simt fiori reci prin piept. Nu vreau ca tata să se simtă prost, în niciun caz când are o puşcă sub canapea. Dar îmi spun că trebuie să existe un motiv firesc pentru care puşca se află acolo. Poate pleacă la Olle şi au de gând să vâneze împreună căprioare.

— Vezi că a mâncat toată mâncarea, spune Melinda începând să urce treptele spre etaj. Dar uită-te în frigider. Cred că mai găseşti bulgări de cocos şi ciocolată.

Merg în bucătărie şi deschid frigiderul. Mă întind după pachetul cu prăjituri, culeg trei bucăţi şi îmi torn un pahar de cola. Apoi lovesc puternic aparatul de gheaţă încorporat în frigider, până când bucăţile din interior se desprind. Am senzaţia că înving un bandit ciung de fiecare dată când gheaţa se rostogoleşte în pahar.

Mă reped în camera mea – toată ziua m-am întrebat ce s-a mai întâmplat cu Hanne. De-abia am aşteptat să ajung acasă pentru a continua să-i citesc povestea.

Iau jurnalul şi mă aşez confortabil în pat. Dau paginile până la cea cu un colţ îndoit şi îmi îndes în gură un bulgăre de cocos.

Dimineaţă.

S-a întâmplat lucrul cel mai grav!

Eram îngrozitor de obosită când a sunat ceasul. Nu m-am trezit. Când am deschis ochii în sfârşit, P. stătea gol pe micul fotoliu de la fereastră. Citea din jurnal!

Am ţipat imediat. M-am ridicat din pat. Am fugit la P. şi i-am smuls jurnalul din mâini.

P. nu a încercat să mă împiedice, s-a uitat doar la mine, cu un amestec de uimire şi teamă. Mi-a luat o clipă să înţeleg că intrase în panică. Era îngrozit. Poate că nu-i aşa ciudat – eu am fost mereu cea mai puternică, emoţional vorbind, dintre noi doi. Cea calmă şi de încredere.

Ce va fi când o să-mi pierd această forţă? Cum se va descurca P.? Cine îi va oferi sentimentul de

siguranţă dacă eu nu voi mai fi?

Tocmai am luat micul dejun. P. m-a strâns puternic de mână. A spus că mă iubeşte şi că nimic n-ar putea schimba asta.

M-am bucurat, fireşte, însă totodată m-am simţit atât de luată pe nepregătite, atât de umilită. Ca şi cum i-aş fi furat bani din portofel, deşi el a fost cel care mi-a citit pe furiş jurnalul.

De ce mi-e atât de ruşine de boala mea?

La birou.

Tocmai am încheiat şedinţa. Am continuat să trecem în revistă datele investigaţiei: raportul de medicină legală, verificarea locului crimei de către experţii legişti, interogatoriile.

Manfred a vorbit cu fostul şef de anchetă preliminară, un procuror pensionat, care a spus că nu a înghiţit niciodată teoria cu accidentul rutier.

Credea în schimb că era vorba de un pedofil.

Sunt cam sceptică în privinţa acestei ipoteze. În orice caz, lucrul cel mai important acum este s-o identificăm pe fată. Vom programa o întâlnire cu medicul legist, ca să aflăm mai multe. Pe Manfred îl interesează în mod special o rană veche la încheietura mâinii. Crede că ne poate ajuta s-o identificăm. Se pare că această pistă nu a fost urmată cum ar fi trebuit în ancheta iniţială. Manfred era revoltat. A numit primul grup de anchetă „o trupă revoltătoare de trântori incompetenţi”.

Poate că are dreptate.

SPER că are dreptate. Pentru că altfel nu prea avem mare lucru.

Malin

Parcăm maşina în spatele celorlalte, care stau înşiruite pe marginea şoselei. Acum întunericul e aproape total. Temperatura trebuie să fi coborât şi mai mult, pentru că, în timp ce ne îndreptăm spre marginea pădurii, frigul ne ciupeşte de obraji, iar zăpada scârţâie sub ghete. Manfred luminează calea, printre copaci, cu lanterna lui uriaşă şi sare peste micul şanţ care desparte şoseaua de pădure.

Movila de pietre.

Mă gândesc la toate acele dăţi în care am venit aici ca adolescentă. Nu numai la acea seară sumbră în care am găsit-o pe fata din Ormberg, ci şi la toate celelalte dăţi. La zilele ceţoase de primăvară, când îngheţul încă ţinea pământul prizonier între fălcile lui reci. La nopţile senine şi plăcute de august, când eu şi amicii mei încercam să conjurăm spiritul despre care credeam că bântuia pe acolo. Îmi amintesc cum paharul de sticlă aluneca la lumina lumânării printre literele înscrise pe pergamentul şifonat cu ajutorul degetelor noastre arătătoare, în timp ce ţânţarii ne mâncau de vii.

Şi, până la urmă, cum a apărut povestea despre copilul-nălucă? Şi când? A fost înainte sau după găsirea fetei din Ormberg?

Trebuie s-o întreb pe mama.

— Ce ştim despre femeia moartă? întreabă Andreas. Să fi fost cea care purta rochia cu paiete?

— Nu ştim absolut nimic, admite Manfred, păşind greoi cu pantofii lăcuiţi prin stratul de zăpadă, gros de vreo zece centimetri.

Nu se potriveşte defel în peisaj, nu poţi patrula prin zăpadă în pantofi italieneşti cusuţi manual fără să fii considerat de-a dreptul ţicnit. Pe deasupra îţi îngheaţă degetele.

Până şi cei din Stockholm ar trebui să priceapă.

Crengile brazilor se apleacă sub greutatea zăpezii adunate în ultimele zile. E frumos ca într-o

ilustrată şi e o linişte totală, ca şi cum pădurea însăşi doarme.

Manfred înaintează surprinzător de repede pe teren. Picioarele sale lungi păşesc abil peste buştenii şi pietrele acoperite de zăpadă.

Andreas se întoarce spre mine.

Îi întâlnesc privirea. Piciorul mi se afundă în zăpadă, într-o groapă mică.

Andreas se opreşte şi îmi întinde mâna.

Dau din cap în semn de mulţumire, şi în acelaşi timp o ramură mă loveşte în faţă, iar o pulbere de zăpadă proaspătă îmi cade pe ceafă. Îmi afund mâinile în buzunare, la căldură. Evident că mi-am uitat mănuşile în maşină.

Curând pădurea se răreşte şi zăresc o lumină firavă printre brazi. O clipă mai târziu, ajungem în poiana care se scaldă în lumină. Silueta masivului Ormberg se înalţă în faţa noastră, spre cer. Vârful se pierde în noapte. Nu se vede unde se sfârşeşte muntele şi unde începe universul negru.

Ca şi cum Ormberg ar fi legat de cer.

Movila de pietre care marchează hotarul se întinde în faţa noastră sub o pătură de zăpadă. Reflectoarele portabile, destul de mari, sunt fixate lângă un brad înalt la marginea pădurii şi trei persoane cu salopete albe şi protecţie la gură stau ghemuite la baza copacului. Una dintre ele ţine o cameră video. Zăresc la câţiva metri nişte genţi mari zăcând în zăpadă.

Experţii legişti.

Colegii de la poliţia locală se află deja la faţa locului. Banda alb-albastră de delimitare tremură în bătaia vântului. Flash-urile se aprind la intervale egale.

Manfred se întoarce spre mine şi Andreas. Chipul nu îi dezvăluie nimic din ce simte, însă văd că îşi deschide şi îşi închide pumnul fără întrerupere, de parcă ar strânge o minge nevăzută.

Bineînţeles că suntem infinit de recunoscători că nu Peter a fost cel găsit mort în zăpadă. Totuşi,

situaţia e un pic absurdă: în ultimele două zile, sute de oameni l-au căutat pe Peter prin pădure. Dar când în sfârşit găsesc pe cineva, e vorba de o altă persoană.

Mergem la Svante, poliţistul din Örebro răspunzător cu ancheta dispariţiei lui Peter.

Îşi ridică mâna când ne zăreşte.

Svante poartă acelaşi fes tricotat şi colorat pe care mi-l amintesc de data trecută. Barba îi e uşor îngheţată, amintindu-mi din nou că seamănă cu Moş Crăciun. Unul adevărat şi de modă veche, care vine cu sacul plin de cadouri şi îi lasă pe toţi copiii să i se aşeze pe rând pe genunchi.

Îl surprind pe Svante uitându-se pieziş la paltonul scump al lui Manfred. Batista de mătase care iese din buzunarul de la piept s-a pleoştit un pic, ca o plantă exotică doritoare de apă.

— Ce dracu' se întâmplă? întreabă Manfred dând din cap spre cadavru. Se aude un foşnet îngheţat când îşi mângâie barba cu mănuşa. Continuă:

— Căutăm un coleg dispărut şi ne lovim în schimb de o femeie împuşcată.

Svante aprobă din cap.

— Aşa e. Şi nu pot decât să fiu de acord. E al naibii de ciudat. Vă voi spune imediat ce ştim. Însă mai e un lucru. Am mai găsit ceva după ce te-am sunat.

Manfred se încruntă şi îşi trage umerii, iar burta mare se lăţeşte sub palton.

— Ce?

Svante ne face semn să îl urmăm şi se îndreaptă spre ceva ce seamănă cu un geamantan mare de plastic negru. E aşezat în zăpadă, lângă unul dintre reflectoare.

Se apleacă şi scoate o pungă transparentă. Apoi i-o întinde lui Manfred şi îndreaptă lanterna spre ea.

Manfred studiază conţinutul. E un pantof sport albastru, cu pete mari maronii. Pe lângă el, bucăţi de zăpadă pe jumătate topită. Îmi trag răsuflarea.

— E al lui Hanne, spun.

Manfred aprobă din cap.

— Hanne? întreabă Svante. Cea care şi-a pierdut memoria?

— Mda, răspunde Manfred. Unde l-aţi găsit?

— Cam la douăzeci de metri de cadavru. În pădure. Nu l-am fi găsit niciodată dacă nu era Rocky. Câinele, adică.

Manfred îmi întâlneşte privirea şi apoi clatină neîncrezător din cap, ca şi cum i-ar veni greu să înţeleagă că acel adidas din pungă este, într-adevăr, al lui Hanne.

— Cum naibii a ajuns aici?

Manfred îi înapoiază punga lui Svante şi continuă:

— Mergem şi vorbim din nou cu Hanne când terminăm aici. Merită o încercare.

Manfred rămâne tăcut un moment ca şi cum ar reflecta la ceva, privind în zare spre Ormberg. Un fulg singuratic i s-a prins de barbă. Îl şterge şi continuă:

— Ai putea, te rog, să treci în revistă cele petrecute?

— O patrulă cu câini a găsit-o la ora două şi cinci, spune Svante arătând spre femeia moartă, aflată în lumina reflectoarelor. Medicul legist de serviciu crede că a murit de cel puţin trei zile, poate patru. Temperaturi negative s-au înregistrat mai întâi duminică, deci, dacă s-ar fi aflat aici de mai mult timp, ar fi arătat mai rău. Iar dacă ar fi rămas mai puţin timp aşa, stratul de zăpadă de pe ea ar fi fost mai subţire. Un picior ieşea de sub brad, prin urmare se acoperise cu zăpadă.

Manfred pare gânditor.

— Nu au căutat ieri şi în zona asta?

— Ba da, răspunde Svante. Dar le-a scăpat. Probabil pentru că era ascunsă.

Manfred îşi lasă privirea să rătăcească pe deasupra scenei, apoi dă scurt din cap.

— Ai spus că a stat aici trei-patru zile? Asta înseamnă că a murit vineri sau sâmbătă.

Andreas îşi drege vocea.

— Asta înseamnă că în acelaşi timp cu…

Tace brusc şi se uită la sacul din zăpadă, luminat de reflectoare.

— În acelaşi timp cu dispariţia lui Peter, spune Manfred cu voce scăzută. Nu poate fi o coincidenţă că pantoful lui Hanne a fost găsit aici. Ce ştim despre victimă?

— Nu mult, spune Svante. Femeie. În jur de cincizeci de ani. Desculţă, îmbrăcată subţire. Împuşcată în piept şi lovită violent la cap.

— Şi împuşcată, şi maltratată?

Manfred pare uimit.

— Corect, confirmă Svante. Să mergem să ne uităm ca să vă spun mai multe?

Încă un flash clipeşte în întuneric – experţii fac o altă fotografie. Chipul lui Manfred arată umflat şi obosit în acea lumină.

Andreas priveşte spre movila acoperită de zăpadă, apoi îşi ridică ochii în sus, spre cer.

— Ce-i cu locul ăsta blestemat?

Nu răspunde nimeni, ce ar fi de spus? Sentimentul că movila este epicentrul malefic al satului ne-a cuprins pe toţi.

Mă gândesc la fata din Ormberg, iar amintirile revin surprinzător de puternic. Închid ochii şi aproape că simt căldura mâinii lui Kenny într-a mea şi aud zăngănitul surd al sticlelor de bere din punga pe care o avea. Îmi amintesc mica frunză lobată de ferigă care mă gâdila pe coapsă când m-am aşezat să fac pipi şi cum degetele mele tatonau suprafaţa albă şi netedă dintre pietre, pe care o luasem drept o ciupercă.

Iar acum asta.

Totul pare a se concentra aici, într-o movilă antică de pietre, într-un luminiş al pădurii.

Trebuie să însemne ceva, însă ce?

Svante îşi scoate mănuşile şi îşi apasă palmele de obrajii înroşiţi de ger, pentru a-i încălzi.

— Atunci să pornim, ne îndeamnă Manfred, înaintând spre liziera pădurii. Mergem cu rândul să vedem corpul, pentru că nu încăpem pe plăcile de trecere aşezate de legişti în zăpadă. Svante o ia în faţă, se pune lângă corp şi ne face semn cu mâna mie şi lui Manfred. Plasticul se adânceşte sub greutatea noastră.

Când ajungem, se aşază fiecare pe placa lui şi ne ghemuim pe vine.

Legiştii au tăiat crengile de la baza bradului ca să ajungă la corp, le-au aşezat într-un morman la câţiva metri mai departe. Alături se află o prelată presărată cu rumeguş, despre care presupun că au folosit-o pentru a acoperi corpul când au tăiat crengile.

Ea se află sub ce a mai rămas din brad, cu faţa întoarsă spre noi. Mâinile îi sunt împreunate pe piept.

Cristale de gheaţă îi acoperă hainele, iar pielea extrem de albă la gât, mâini şi picioare sclipeşte în lumina puternică.

Femeia e îmbrăcată cu nişte pantaloni de trening şi o cămaşă de blugi prea largă pentru ea. Pe piept are o pată mare şi întunecată. Este desculţă, are părul subţire, cărunt şi foarte lung, probabil până-n talie.

Când văd bucata de carne plină de sânge şi informă, care a fost odată faţa ei, simt că îmi tremură genunchii. *E exact ca atunci, cu Kenny.*

— Lângă creştetul ei se află o piatră însângerată.

Îmi întorc capul, simt că mi se face rău.

— Ai spus că medicul legist a fost aici? întreabă Manfred, aparent neafectat.

— Corect, spune Svante.

— Şi?

— Probabil împuşcată mortal şi apoi brutalizată.

— În *această* ordine? întreabă Manfred.

— Da. Altfel ar fi sângerat mai abundent în urma loviturilor la cap. Dar vom vedea ce spune autopsia.

— Hm! Şi nu avem idee cine ar putea fi?

— Nici cea mai mică idee.

Manfred se întoarce spre mine.

— Recunoşti pe cineva din Ormberg?

Îmi găsesc forţa de a mă uita din nou la femeie. Îi văd părul răsfirat în zăpadă. Îndepărtez imaginea lui Kenny.

Femeia din zăpadă nu-mi pare defel cunoscută.

În pofida faptului că are faţa atât de distrusă că nu i se mai disting trăsăturile, sunt sigură că nu este din Ormberg. Aş fi recunoscut-o.

— Nu e de-aici, constat şi mă gândesc la înfiorătoarea coincidenţă: că două victime sunt găsite în acelaşi loc, la interval de opt ani.

— Ceva date balistice? se interesează Manfred întorcându-se din nou spre Svante.

— Împuşcătura vine de la o armă cu glonţ, asta ştim. Însă nu am găsit cartuşe sau capsule de glonţ.

— E posibil ca omorul să fie legat de o partidă de vânătoare?

— Nu e tocmai plauzibil ca cineva să fi împuşcat neintenţionat o femeie care se plimba desculţă prin pădure sau ce crezi?

Svante îşi râde în barbă la propriul comentariu, însă Manfred nu pare amuzat.

— Şi cum e cu puştile aici în zonă? Sunt mulţi care vânează?

Svante râde acum în hohote şi înţeleg de ce, pentru că vorbele lui Manfred dezvăluie cât de puţin ştie, de fapt, despre Ormberg.

— Păi, dacă-aş primi un bănuţ pentru fiecare puşcă ascunsă prin casele-astea…

Manfred dă din cap. Apoi îşi înclină capul într-o parte şi se apleacă spre corpul de pe pământ.

— Faţa îi e lovită rău.

Mă forţez din nou să mă uit la chipul femeii. E transformat într-o masă stacojie şi informă de ţesut

distrus. Ochii îi sunt două fântâni cu sânge îngheţat.

Mă clatin şi mai să cad de pe placă. Pădurea se învârte în jurul meu, simt un gust amar în gură.

Manfred mă ia de umăr.

— Dacă ai de gând să vomiţi, du-te în altă parte, spune el sec.

— Nu, sunt bine.

De fapt nu sunt bine, însă mi-e imposibil să admit asta faţă de Manfred. E doar ceea ce mi-am dorit: să-l vânez pe adevăratul făptaş, să lucrez cu infracţiunile cele mai grave.

Iar acum aceste lucruri întrec orice aşteptare.

Una e să vezi oameni morţi în fotografii sau chiar pe masa de autopsie – e ca şi cum mediul clinic ar diminua oroarea.

Dar asta!

Arunc o privire încă o dată spre faţa femeii. La adânciturile din carne şi sânge. Dintr-una din ele iese o bucată mică de scoarţă de copac.

Gândul la Kenny revine din nou, ca şi starea de rău.

— Ce mod blestemat de a muri, îngaimă Svante.

Nici eu, nici Manfred nu răspundem, dar cred că are perfectă dreptate. E profund greşit, nedrept, nefiresc. Femeia de acolo nu e atât de bătrână. Ar fi putut trăi încă mulţi ani dacă cineva nu şi-ar fi arogat dreptul de a-i curma viaţa.

A fost fata cuiva, poate şi mama cuiva sau sora cuiva.

Acum nu mai e nimic, doar un morman de carne îngheţată sub un brad ciuntit.

Zăpada a început să cadă din nou. În timp ce stăm acolo, pe vine, vântul face ca fulgii să danseze printre noi. Un flash luminează scena.

— Poţi recapitula pentru mine ce ştim în privinţa modului de operare? cere Manfred, apoi se ridică anevoie şi gâfâie sonor. Placa se clatină sub el şi pentru o clipă cred că va ceda sub greutatea lui.

Svante şi cu mine ne ridicăm, la rândul nostru.

— Probabil mai întâi împuşcată, după aceea plasată aci, sub copac. Apoi lovită violent în faţă. Credem că a fost folosită piatra aceea.

Ne uităm la piatra însângerată, mare cât un grepfrut, din dreptul creştetului femeii.

Încă un flash luminează poiana.

— Interesant, constată Manfred privind cadavrul din zăpadă, cu capul înclinat într-o parte.

Strâng pleoapele, însă contururile femeii moarte mi-au rămas pe retină din cauza flash-ului. Găurile care odată erau ochi se uită fix la mine.

— Şi cum e cu urmele de paşi? Putem vedea de unde a venit victima sau făptaşul?

Svate clatină din cap, iar moţul fesului îi pendulează într-o parte şi-n alta.

— Dar a plouat în weekend, prin urmare…

— Sigur. La naiba, nu m-am gândit.

Pădurea începe din nou să se învârtă în jurul meu. Îl prind pe Manfred de umăr.

Încă un flash.

Închid ochii şi simt cum greaţa mă cuprinde din nou. Îmi vine să vomit, îmi întorc faţa. Păşesc peste plăci cât de rapid pot şi mă îndrept spre Andreas care a rămas lângă reflectoare.

— Nu te simţi bine? mă întreabă când trec pe lângă el.

— Ba da, spun.

— Sigur?

Mai fac un pas. Mă cuprinde din nou un fel de greaţă.

Mai multe flash-uri.

Deşi închid ochii, nu pot ignora scena.

— Am zis că sunt bine.

— Hei, Malin! Legiştii vor să ne ia probe.

De ce?

— Rutina. Poate am contaminat locul crimei. Ne păstrează ADN-ul într-o listă de eliminare.

— *Whatever,* spun şi casc gura când tânăra în alb se apropie.

Îmi pune beţişorul cu vată în gură şi îl atinge de partea interioară a obrazului.

Andreas se apropie în spatele meu. Zăpada scârţâie sub picioarele lui.

— Gata? o întreb pe tânăra legistă.

— Da, mulţumesc, spune ea şi bagă beţişorul într-o pungă mică.

Aprob din cap, mă întorc şi vomit în zăpadă.

Mă opresc din tremurat de-abia când ajung în patul din camera mea de copil, cu pilota trasă până la nas.

Mâna mamei îmi apasă umărul, iar ochii ei mă cercetează atent.

— Sigur nu vrei o cană de ceai?

— Sigur. Vreau numai să dorm. Dar mulţumesc, oricum.

Mama aprobă din cap. Se apleacă spre mine, mă sărută uşor pe obraz şi îmi atinge nasul cu arătătorul, cum făcea mereu când eram mică.

Simt cum căldura mâinii ei se răsfrânge pe obraz şi inspir mireasma aceea familiară a ei, de săpun şi de mâncare. O parte din mine vrea să se întindă după ea şi să o mai reţină, ca şi cum aş fi încă un copil mic, iar ea singura mea ancoră adevărată.

În schimb stau nemişcată şi o urmăresc cu privirea pe când iese din cameră şi închide atentă uşa în urma sa.

Afară întunericul se lipeşte de fereastră ca un animal mare şi negru, iar pentru o clipă mi-e teamă ca geamul să nu se spargă şi ca noaptea de iarnă să nu dea năvală înăuntru, ca apa rece într-o barcă pe cale de a se scufunda.

Ştiam că aşa avea să se întâmple, că această anchetă va răscoli tot rahatul pe care m-am străduit să-l uit timp de ani de zile. Îmi strâng puternic pleoapele şi în următorul moment îl văd în faţa mea.

Kenny.

Părul lui de culoarea nisipului, uşor ondulat. Ochii oblici, verzi, şi osatura proeminentă a obrajilor.

Mâini grele şi buze moi. Braţele aspre, de la muşcăturile de ţânţari, şi spatele alunecos de la sudoare, în timp ce ne iubeam.

În acea noapte în care am găsit scheletul deveniserăm de curând un cuplu. Nici măcar nu-mi amintesc dacă făcuserăm sex.

Am fost împreună timp de doi ani – o vreme lungă pentru oricine şi o eternitate pentru acea vârstă. Nu ne potriveam defel, dar eram atât de îndrăgostită, că aproape făceam pe mine când îl zăream.

Împotriva voinţei mele, cu toate că mă lupt să-mi ţin în frâu gândurile, nu pot să nu mă gândesc la acea seară de toamnă când totul s-a dus dracului.

Fusesem la vechea moară pentru o petrecere. Eram eu, Kenny, Anders şi două prietene. Kenny adusese două sticle de alcool şterpelite de la tatăl său şi toată lumea era beată criţă. Adică toţi, cu excepţia lui Anders, care înghiţise ceva antibiotice împotriva amigdalitei pe care nu trebuia sub nicio formă să le combine cu alcoolul. Din câte-mi amintesc, ne-am distrat destul de bine, în orice caz până când una dintre tipe a vomitat în părul lui Kenny şi a fost nevoit să înoate în apa rece ca gheaţa a râului pentru a se spăla pe cap.

După asta, gata şi cu petrecerea.

Anders, care tocmai intrase în posesia carnetului de conducere, a primit sarcina de a şofa până acasă vechiul Renault al tatălui lui Kenny.

Îmi amintesc cum atmosfera începuse să se încingă de îndată ce ne-am aşezat în maşină, ca şi cum căldura din caroseria strâmtă trezise din nou cheful de petrecere al celorlalţi.

Kenny, care stătea în faţă pe locul pasagerului, a dat casetofonul la maximum, a deschis geamurile, pentru ca muzica să iasă şi afară, şi a ţipat că vrea o bere.

Am găsit câteva doze de bere pe jos, am luat una şi i-am întins-o de la locul meu aflat chiar în spatele lui şi atunci…

A fost o prostie teribilă. O întâmplare înfricoşătoare şi stranie, care avea să-mi pecetluiască anii următori ai vieţii. Dintr-un motiv oarecare, Kenny a înţeles că trebuie să iasă pe geamul din dreptul lui, iar eu să fac la fel prin geamul din spate, ca să-i dau berea pe acolo. Aşa că şi-a scos centura de siguranţă, s-a ridicat pe picioarele şovăitoare şi s-a aplecat să nu se lovească de plafonul maşinii. Apoi şi-a scos capul şi torsul pe geam.

Eu am făcut la fel pe geamul din spate, am deschis o bere şi i-am întins-o lui Kenny.

Îmi amintesc că am ţipat tare când am dat noroc unul cu altul, cu părul în bătaia vântului şi cu ploaia stropindu-ne pe feţe.

Eram numai o gaşcă de adolescenţi beţi într-o fundătură din mijlocul Suediei, care nu ştiam că tinereţea ei avea să se sfârşească în mai puţin de un minut.

Drumul se întindea şters în faţa noastră, în acea seară de toamnă, întunecată şi ploioasă.

Kenny încă stătea cu torsul în afara geamului, când am zărit ceva foarte aproape de drum, să fi fost cam la o sută de metri în faţa noastră. I-am strigat lui Kenny să se ferească şi m-am aşezat jos pe banchetă. Însă, în loc să facă la fel, Kenny s-a întors şi s-a uitat înainte, în direcţia mersului.

Asta a fost tot.

O gaşcă de copii mari. Un joc idiot.

Apoi a venit lovitura.

Poate vremea era de vină că Anders nu a văzut, poate era distras de tot ce se întâmpla în maşină. Orice ar fi fost, nu a observat remorca încărcată cu lemne pe care cineva o lăsase la marginea drumului, în timp ce noi petreceam la fabrică.

Nu ne-am ciocnit de remorcă, însă am trecut foarte aproape de ea. Destul de aproape pentru ca

Kenny să se lovească frontal de unul dintre buşteni.

După aceea arăta exact ca femeia de la movilă.

Nu mai avea chip.

Jake

— Ce tare e asta!

Saga se apleacă peste turnul Eiffel, examinează secţiunea din mijloc şi zâmbeşte larg. Părul său roz pare aproape fosforescent în lumina lămpii de birou. Afară e întuneric. Nu se vede nici pădurea nici râul, numai noaptea neagră care transformă fereastra în oglindă.

Nu i-am mai trimis niciun mesaj lui Saga, am uitat cu totul după ce am găsit arma tatei sub canapea. Dar a venit totuşi, a apărut pur şi simplu. Pentru că Saga nu cere voie.

Face cum vrea ea, dacă vrei să-ţi petreci timpul cu ea, n-ai decât să accepţi asta.

— Mulţumesc, spun şi mă uit şi eu la turnul Eiffel.

— Şi ai folosit numai doze de bere?

— Plus un pic de lipici şi sârmă.

— Grozav. Eşti un geniu! Ştii asta, nu?

Mă îmbrăţişează rapid şi apoi îmi întâlneşte privirea. Parcă simt un fior în piept. Nu ştiu ce să spun. Se întâmplă destul de des ca în prezenţa ei să mă pierd cu firea. Fie pentru că ceea ce spune e aşa de trăsnit, fie pentru că stă aşa de aproape de mine şi mă priveşte. Nu e neplăcut, dar mă simt de parcă aş avea pietre în gură, iar picioarele devin calde şi moi, ca spaghetele fierte.

Saga face salturi de-a curmezişul camerei, sare sus, în pat, şi se aşază turceşte. Apoi spune:

— O să primeşti un A pentru aia. *Sweet!*

Merg până la pat şi mă aşez cu grijă la celălalt capăt, cât mai departe de ea.

— Crezi că ar trebui să-l vopsesc?

Se încruntă.

— De ce să-l vopseşti?

— Turnul Eiffel cel adevărat e vopsit. A fost roşu-închis la început, iar acum e maroniu.

Sare mai aproape de mine şi mă trec din nou fiorii.

— E clar că nu e cazul să-l vopseşti. Atunci nu s-ar vedea din ce e construit. Şi asta e toată chestia, că e construit din doze de bere. Trebuia să reciclăm ceva. Asta era ideea.

Îmi simt trupul încremenit, deşi mă forţez să mă relaxez. Mă aplec spre spate, dar cu tot corpul, aşa că sunt nevoit să mă sprijin de perete cu mâna. Dar şi în poziţia asta mă simt ciudat: nefiresc, inconfortabil şi mai ales jenat.

— Tu ce ai construit? întreb.

— Eh! Încă nu mi-a venit nicio idee bună. Mai întâi am vrut să fac ceva din tampoane. Sunt ce e mai rău pentru mediu. Ştii câte tampoane se vând în fiecare an?

— Păi nu.

— Exact. *Nimeni* nu se gândeşte la asta. Dar nu prea ai cum să reciclezi tampoane uzate.

Saga face o mină scârbită şi îşi mişcă un pic cu degetul inelul din nas.

— Apoi m-am gândit să fac o rochie din foliile alea goale de pastile. Ştii tu, de la medicamente. Maică-mea are fibromialgie şi bagă-n ea multe medicamente, aşa că am adunat foliile alea goale. Am o pungă întreagă acasă. De fapt sunt destul de faine. Argintii, strălucitoare, gen.

— Bună idee.

Sar mai în spate în pat şi mă sprijin de perete. O simt pe Saga periculos de aproape, dar nu mai pot să mă dau mai încolo.

— Dar ghici ce? Nu ajung! Nu iese nici măcar o fustă, dacă le pui una lângă alta. Închipuie-ţi, o pungă întreagă şi tot nu ajung.

— Poate poţi construi altceva cu ele?

Saga oftează şi se reazemă de perete lângă mine. E atât de aproape, că pot să-i simt căldura corpului şi răsuflarea pe obraz.

E ca şi cum două voci diferite se ceartă în capul meu: una care vrea să mă mut departe de ea şi una

care vrea să rămân aici, lângă răsuflarea şi căldura ei, lângă parfumul vag de lămâie.

— La dracu'! N-o să mai apuc, bombăne ea.

— Te pot ajuta eu.

Îşi întoarce faţa spre mine. Suntem atât de aproape, că nasurile noastre mai că se ating. Mă uit drept în ochii ei senini, îi văd pistrui sub fard şi liniile groase şi negre de dermatograf care se ridică oblic în sus, ca nişte aripi de pasăre.

Şi atunci o face.

Se apleacă încet în faţă şi mă sărută. Când buzele ei le ating pe ale mele, parcă ceva explodează în mine. Tot ce mai există pe lume este gura moale a lui Saga, abia atingând-o pe-a mea. E un sărut uşor, ca atingerea unui fulg. Un sărut care ar putea fi, la fel de bine, rodul unui vis, dacă nu mi-ar arde buzele, ca şi cum aş fi băut ceva fierbinte.

Nu mai vreau să mă mut de aici.

Vocea aceea din cap care credea că am stat prea aproape de ea s-a potolit şi a lăsat loc unui alt gând. Vreau să o cuprind, să o trag spre mine şi să o sărut din nou. Dar bineînţeles că nu îndrăznesc. În schimb, stau cât se poate de nemişcat, ca şi cum viaţa mea ar depinde de asta.

— Eşti cel mai bun, spune ea, şi pare sinceră.

După ce Saga pleacă, mai zăbovesc o vreme în pat, atingându-mi uşor buzele. Mă simt la fel ca înainte, dar totul este diferit. Mă întreb dacă acum suntem un cuplu şi dacă totul va fi ca de obicei atunci când ne vom vedea data viitoare.

Mă întreb dacă sunt îndrăgostit.

Dar de unde să ştii aşa ceva? Tot ce ştiu e că m-a cuprins o senzaţie minunată şi că a fost ca şi cum m-aş fi transformat un pic. Ca şi cum aş fi devenit altcineva. De parcă celulele din corpul meu şi-ar fi schimbat locul, cu toate că la exterior arăt exact la fel.

Dar fireşte că mă întreb dacă Saga e îndrăgostită de mine. Cam da, cred eu, însă i-ar mai plăcea de

mine dacă ar şti de *Devianţă*?

Probabil că nu.

Scot din nou jurnalul lui Hanne. Aproape că am conştiinţa vinovată că nu am apucat să îl citesc până la capăt, pentru că într-un fel straniu simt că acum am ajuns să o cunosc. Ca şi cum mi-ar fi prietenă pe bune, numai pentru că i-am citit însemnările. Şi, dacă eşti un prieten bun, nu-l laşi pe celălalt la ananghie. Acţionezi dacă se întâmplă ceva grav.

Ormberg, 24 noiembrie

Tocmai am avut întâlnire pe Skype cu medicul legist (Samira Khan) din Solna, care şi-a prezentat concluziile. Fata din Ormberg a fost găsită în toamna lui 2009 după ce fusese îngropată în pădure în urmă cu cincisprezece ani. Prin urmare, a fost omorâtă cam prin 1994. Avea aproape cinci ani când a murit, deci trebuie să fi fost născută în 1989.

Cauza morţii a fost probabil un act de violenţă. A avut o fractură cominutivă în regiunea occipitală cu multe eschile. Şi câteva coaste rupte.

Medicul legist nu a dorit să speculeze asupra celor întâmplate, însă a constatat că leziunile ar fi putut apărea ca urmare a unui accident sau a unei agresiuni.

S-au găsit plăci de metal pe radiusul drept al fetei, chiar deasupra încheieturii mâinii. Fusese operată în urma unei fracturi de încheietură (o operaţie obişnuită, părea realizată profesionist).

Pe schelet, în zona plăcilor, existau şi urme ale unei infecţii (asta ne-ar putea eventual ajuta să o identificăm). Medicul credea că operaţia de la încheietură a fost efectuată cândva la începutul anilor nouăzeci, judecând după tehnica operaţiei şi tipul de şurub cu care era fixată placa de titan. (A fost folosită puţin timp în Suedia. Se pare că există mod şi când e vorba de aşa ceva.) Osul tocmai

începuse să se vindece la moartea fetei. Pesemne a fost omorâtă la trei luni după operaţie.

Andreas şi Malin vor verifica dacă descrierea i se potriveşte vreunui pacient (prin urmare, nu s-a făcut cu ocazia anchetei iniţiale.)

Ne-am uitat şi la ce mai rămăsese din hainele fetei. În mare parte erau total descompuse, însă un pulover albastru, sintetic era într-o stare relativ bună. Exista inclusiv o etichetă la ceafă cu inscripţia „H&M”.

Mi-au apărut imediat în minte imagini tulburătoare.

Cine n-a cumpărat lucruri de la H&M? Persoana care a cumpărat puloverul nu ar fi bănuit în vreun fel că aveam să stăm aici, după ani şi ani, privind imagini ale scheletului fetei.

Gândul îmi dă ameţeli.

Nu s-a găsit niciun rest de încălţăminte, ceea ce este neobişnuit. (Pantofii conţin adesea plastic sau cauciuc care nu se descompune aşa de repede în natură.)

În cele din urmă, medicul legist ne-a anunţat că fata este înmormântată undeva lângă Katrineholm.

Pe piatra de mormânt nu e gravat niciun nume, numai o inimă şi o pasăre.

După întâlnirea de pe Skype, Malin a întrebat dacă făptaşul ar fi putut lua pantofii fetei ca trofeu.

Am spus că era posibil, dar nu verosimil. Sigur că se întâmplă ca ucigaşii să ia trofee, dar pantofi…?

Nu am auzit niciodată de vreun infractor violent care să păstreze pantofii victimei. Criminalii iau mai degrabă lucruri mici: bijuterii, bucle de păr sau, câteodată, părţi ale corpului.

În orice caz, am promis să verific treaba asta.

Apoi am trecut prin interogatoriile luate din clipa în care a fost găsit corpul fetei (mai ales cele luate indivizilor care locuiau în zonă).

Există trei gospodării situate în vecinătatea movilei. Vom vorbi din nou cu proprietarii.

Cea mai aproape: o căsuţă care aparţine unui cuplu mai în vârstă, Rut & Gunnar Sten. Andreas şi Malin vor vorbi mâine cu ei.

Un pic mai departe, de cealaltă parte a muntelui Ormberg: Margareta & Magnus Brundin.

Magnus Brundin. (Lucrurile sunt mai sensibile aici. Margareta e mătuşa poliţistei Malin, iar Magnus e fiul ei adult, adică vărul lui Malin).

Eu şi P. vom vorbi cu ei.

În sfârşit: familia Olsson. Locuieşte mai la sud cu câteva sute de metri. Tatăl, Stefan, tâmplar, este şomer şi alcoolic, după spusele lui Malin. Mama a murit acum un an (cancer). Acolo locuiesc şi cei doi copii ai familiei, Jake şi Melinda. Eu şi cu P. vom vorbi şi cu ei.

Aşez jurnalul pe genunchi, pentru că dintr-odată totul pare greoi şi supărător.

Au vorbit despre noi, despre familia *noastră.* Şi l-au numit pe tata *alcoolic.*

Ceva rece se răspândeşte în mine, ca şi cum apa neagră a râului îmi curge prin vine în loc de sânge. Sigur că tatei îi place să bea bere, dar alcoolic? Ştiam că atunci eşti foarte bolnav şi beat tot timpul.

Mă uit cu coada ochiului la turnul Eiffel de pe birou. Câte doze de bere am folosit eu de fapt? Şi poate chiar mai important: câte doze de bere bea tata în fiecare zi?

Nu m-am gândit la asta mai devreme, dar, de fapt, garajul e plin de sacoşe de hârtie pline cu doze goale de bere. Acoperă aproape un perete întreg.

Cineva bate la uşă.

Pun repede jurnalul pe pat şi trag pătura peste el.

Uşa se deschide şi intră Melinda. Are o fustă scurtă, roşie, şi o bluză polo neagră şi strâmtă care i se întinde la piept. Buzele sunt de un roşu-zmeuriu şi miroase a fixativ.

Se opreşte în mijlocul camerei, îmi vede privirea, râde şi face o mică piruetă.

— Arăt bine?

— Arăţi minunat, îi răspund sincer.

Ceea ce nu îi pot mărturisi este că eu însumi îmi doresc să am într-o zi haine la fel de frumoase.

Un dulap plin de fuste scurte şi strălucitoare, bluze strâmte, rochii lungi, cizme cu toc şi nituri. Ador să pipăi materialele fine: catifeaua moale, mătasea netedă şi tulul foşnitor. Paietele strălucitoare, lâna aspră şi caşmirul moale ca puful.

Toate aceste lucruri pe care nu le găseşti în Ormberg.

Toate aceste lucruri care există numai pe internet şi în revistele Melindei.

Mă tem că îmi surprinde privirea. Parcă îmi adulmecă dorinţa, *Devianţa,* pentru că brusc pare încurcată. Ca şi cum i-aş fi pus o întrebare ciudată, deşi am tăcut tot timpul.

— Ce? întreabă ea.

— Nimic.

Şovăi o clipă, dar apoi îmi fac curaj.

— Tata e *alcoolic?*

Melinda înlemneşte. Pare mirată, ca şi cum ar fi ultima întrebare la care s-ar aştepta, dar apoi dă din umeri.

— De ce întrebi asta?

— Aşa.

Melinda se îndreaptă spre oglindă, trage un pic de bluză şi îşi aranjează fusta. Apoi îşi trece mâna prin părul bogat şi castaniu, se strâmbă şi îşi mijeşte ochii ca atunci când îşi face un selfie.

— De fapt nu ştiu, răspunde. Oricum, îi place berea. Foarte mult.

Se uită la ceas şi continuă:

— La dracu'! Trebuie să fug. Markus vine să mă ia în cinci minute. Am pregătit mâncare pentru tine şi pentru tata. Acum doarme. Să nu-l trezeşti, bine?

— Bine, îi spun urmând-o cu privirea când iese din cameră.

În aer rămâne o boare de parfum, o amintire invizibilă a vizitei sale. Simt că mă tachinează, că îmi aduce aminte de cine sunt eu înăuntrul meu, cel care nu voi putea deveni niciodată.

Malin

Căsuţa lui Berit Sund, vopsită în roşu de Falun, se ridică idilic între pădure şi un câmp acoperit de zăpadă.

Nu am mai văzut-o pe Hanne de duminică, de când eu şi Manfred am vizitat-o la spital, deşi el a mai vorbit cu ea la telefon.

Berit, care trebuie să aibă acum cel puţin şaptezeci de ani, ne întâmpină pe trepte când sosim. E mică de statură şi îndesată. O agrafă sclipitoare îi fixează pletele cărunte deasupra urechii.

Un câine bătrân şi lăţos, alb şi maroniu, ni se învârteşte pe la picioare.

— *Isuse, draga mea!* spune, strângându-mi mâinile atât de puternic că mă doare. *Malin!* Te-ai făcut fată mare. Şi poliţistă, cine-ar fi crezut?

Şovăie o clipă, zâmbeşte larg cu dinţii ei galbeni şi mă îmbrăţişează puternic.

— Vă rog, intraţi! Nu putem sta aici să îngheţăm, ne îndeamnă ea conducându-ne în antreu.

Apoi se opreşte, trage un pic de pulover şi schiţează un gest din cap spre pădure.

— Este adevărat? Aţi găsit ieri o femeie moartă la movilă?

Dau din cap.

— Da. Din păcate.

Berit clatină din cap.

— *Sfântă Marie,* ştiţi cine este?

— Nu, spune Manfred, fără să mai dezvolte răspunsul.

Pare să funcţioneze, pentru că Berit nu mai întreabă nimic. Dar se uită la mine cu o privire lungă, îngrijorată.

Antreul e mic şi strâmt. Simt o mireasmă de cafea şi fum. La ferestre iernează nişte muşcate firave, îngălbenite, iar pe podea încălţămintea e aliniată perfect.

Intrăm în bucătăria dotată, fireşte, cu un cuptor cu lemne. Flăcările portocalii ling ochiul de geam încastrat în uşiţa de fontă.

Masa mică e încărcată cu cafea şi prăjituri de sezon.

— O voi aduce pe Hanne, spune Berit. Deocamdată, faceţi-vă comozi şi serviţi-vă cu nişte cafea.

Ne aşezăm şi privim pe fereastră. Toată suprafaţa grădinii e acoperită de zăpadă. Tufişurile şi copacii desfrunziţi sunt aproape de casă, iar mai departe se întinde câmpia, până la pădurea învecinată.

Pe sub masă se furişează rapid o pisică şi îmi atinge uşor picioarele cu blana moale, în timp ce Berit se îndepărtează şchiopătând.

După vreo doi paşi se opreşte, oftează şi se întoarce spre noi.

— Şoldul.

Face o grimasă şi dispare în camera alăturată.

Îi întâlnesc privirea lui Manfred. Se uită la mine fără să spună nimic, iar apoi îmi toarnă cafea într-una dintre ceştile ciobite. Iau în primire ceaşca cu băutura fierbinte şi aburindă.

Din camera alăturată se aud voci. Berit şi Hanne intră în bucătărie.

Hanne arată mult mai veselă acum decât atunci când am văzut-o la spital.

Are privirea limpede şi părul buclat e proaspăt pieptănat. Cele mai multe dintre rănile mai superficiale par să se fi vindecat, dar observ nişte cruste pe mâini şi pe faţă.

Când ne vede, Hanne se opreşte din mers şi rămâne pe gânduri. Faţa i se luminează într-un zâmbet precaut, amintindu-mi încă o dată cât de frumoasă este.

— *Manfred!*

Hanne face câţiva paşi rapizi până la masă. Manfred se ridică şi o îmbrăţişează îndelung, în tăcere. Apoi Hanne îşi întoarce privirea spre mine,

își înclină capul într-o parte și clipește de câteva ori.

E la fel ca la spital, apuc să mă gândesc înainte să își întindă mâna ca să mi-o strângă pe-a mea.

Îi iau mâna ușor și zâmbesc în așteptare.

— Bună, Hanne. Sunt Malin, colega ta.

Ochii lui Hanne se îngustează și își deschide gura un pic, ca și cum s-ar gândi să spună ceva, însă șovăie.

— *Malin?*

Trage un pic de cuvânt ca și cum ar gusta silabele.

Mă străduiesc să nu par dezamăgită sau șocată. Nu vreau să-i tulbur armonia interioară, acum, când atât de multe depind de ceea ce și-ar putea aminti din întâmplările de vineri.

Ne așezăm în jurul mesei, iar Manfred o servește pe Hanne cu cafea. Berit pune vreo două vreascuri în cuptor.

— Nu vrei niște cafea, Berit?

Berit șchiopătează până la masă.

Așa, de aproape, pare foarte bătrână. O rețea de riduri adânci i se întinde în jurul ochilor, iar pielea de pe dosul mâinii e subțire și transparentă ca hârtia de orez. Sub ea se furișează venele, ca niște șerpi care încearcă să scape de acolo.

— Nu, mulțumesc, draga mea, spune Berit. Tocmai am băut cafea. Și vă las în pace să vorbiți. Ies puțin cu Joppe.

Atunci când se întoarce, văd trei julituri lungi pe antebrațul ei stâng. Arată ca și cum ar fi zgâriat-o cineva.

Berit îmi observă privirea. Se înroșește și își duce mâna spre julituri. Își trage în jos mâneca, să nu se vadă și iese din cameră cu câinele după ea.

Când ies pe hol, văd că și câinele șchiopătează.

Se face liniște.

Hanne, care s-a așezat lângă Manfred, bate cu degetele în cana de cafea și pare ușor încurcată.

— Iartă-mă, spune ea întâlnindu-mi privirea. Pentru că nu te-am recunoscut, vreau să spun.

Ridic mâna într-un gest împăciuitor.

— Nicio problemă.

Hanne face un semn din cap, se uită la Manfred şi zâmbeşte din nou.

— Îţi stă bine cu barbă.

Manfred îşi duce mâna peste bărbie şi râde.

— Ţi se pare? Afsaneh nu e de acord. Crede că arăt ca un huligan motociclist. Zice că o sperii pe Nadja.

— Huligan motociclist? râde Hanne. Fugi de-aici! Nu arăţi aşa nici pe departe.

— Afsaneh? întreb eu.

Manfred îşi ia privirea de la Hanne şi se întoarce spre mine.

— Soţia mea. Iar Nadja e fiica noastră. Împlineşte în curând doi ani.

— Aha, fac eu.

— Cum se simte Nadja? întreabă Hanne. S-a rezolvat cu otita?

— Acum se simte bine. I-au introdus tuburi din acelea la operaţie. Şi după asta, *ţinem pumnii* să nu mai apară niciun fel de otită. Un adevărat miracol, dacă mă întrebi pe mine.

Hanne se apleacă spre Manfred şi îi aranjează batista de mătase din buzunar. Gestul e încărcat de o intimitate şi de o grijă care mă surprind.

— Când am lucrat în ancheta femeii căreia îi fusese tăiat capul, începe Hanne, atunci tu erai o *epavă,* Manfred. Serios. Pe Nadja o dureau urechile tot timpul.

Manfred râde un pic şi soarbe din cafea.

— Nu ştiu dacă otita Nadjei sau ancheta mă aducea la stadiul de epavă.

În mod ciudat, mă simt exclusă.

E atât de evident că împart un trecut la care eu nu am acces. Nu numai că au lucrat împreună, însă îşi cunosc şi familiile şi copiii, şi au trecut prin otite şi schimbări de scutece şi Dumnezeu mai ştie ce.

Manfred se uită la mine şi poate bănuieşte ce gândesc, pentru că îşi ridică caietul de însemnări şi îşi drege glasul.

Hanne pare să priceapă aluzia, pentru că se îndreaptă un pic de spate şi spune:

— Ştiu de ce sunteţi aici şi voi face tot ce-mi stă în putere ca să vă ajut, însă nu sunt sigură că voi reuşi. E aşa ciudat. Îmi amintesc atât de multe. Copilăria mea, de exemplu. Drumul spre şcoală – fiecare copac, casă sau cărare sunt bine conturate în memorie. Şi îmi amintesc, fireşte, de meseria mea. Dar, de când ne-am întors din Groenlanda, parcă nimic nu se mai fixează în memorie, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Totul în cap e o mare învălmăşeală. Şi cu cât încerc mai mult să înţeleg, cu atât haosul ia amploare.

— E în regulă, spune Manfred punându-şi mâna uriaşă peste a lui Hanne. Ne descurcăm noi.

— Berit a spus că încă nu aveţi niciun indiciu despre Peter.

Hanne are acum vocea spartă.

— Aşa este, confirmă Manfred. Continuăm să îl căutăm. Şi îl vom găsi, *promit.*

Privirea lui Hanne e îndreptată spre fereastră, spre câmpul acoperit de zăpadă şi spre brazii care se înalţă în depărtare.

— E atât de frig acum, spune ea. Atât de frig. Ce-ar fi să fie undeva în pădure pe frigul ăsta.

Manfred îi strânge mâna.

— Ieri, în pădure, am găsit o femeie moartă, continuă el uitându-se la Hanne. La movila cea veche. Fusese ucisă. Şi unul din adidaşii tăi a fost găsit în apropiere.

— Ce spui acolo?

Îşi freacă mâinile una de alta şi clipeşte de mai multe ori.

— Hanne. Cred că te aflai în pădure când femeia a fost omorâtă.

Manfred face o pauză, ca şi cum ar vrea să-i dea lui Hanne un pic de timp, ca să digere ce spune el.

Apoi continuă:

— Ştiu că ţi-e greu să-ţi aminteşti, însă orice ne poate ajuta. Un sunet, un miros, o imagine disparată care să poată părea neinteresantă.

Hanne dă din cap şi îşi închide ochii.

— Groenlanda, spune ea. E ultimul lucru pe care mi-l amintesc clar. Apoi totul se amestecă. Însă am amintiri, sau fragmente de memorie, despre care *cred* că pot fi din ziua în care a dispărut Peter. Îmi amintesc că eram în pădure. Că alergam, ca şi cum aş fi fost urmărită de ceva sau de cineva. Ei bine, am senzaţia asta, că mi-era teamă şi răsuflam greu. Că mă durea tot corpul, dar continuam totuşi să alerg. Şi că îngheţam, de frig, fireşte. Era îngrozitor de frig.

— Foarte bine, spune Manfred şi îi strânge mâna lui Hanne. Îţi aminteşti în ce moment al zilei erai?

Hanne închide ochii şi respiră adânc. Una din pleoape tresare.

— Era întuneric, în orice caz.

— Bun. Şi vremea?

Hanne se foieşte în scaun şi se încruntă.

— Îmi amintesc ploaia curgându-mi pe faţă. Şi… O creangă căzând dintr-un copac. Da, era vijelie. Furtună în toată regula.

Manfred se întoarce spre mine şi spune pe muteşte: „Vineri”.

Hanne trebuie să fi fost în pădure vineri seara, în timpul furtunii.

Asta înseamnă că a hoinărit pe-acolo o zi întreagă până a fost găsită.

— Bine, spune Manfred. Foarte bine. Spui „eu” tot timpul. Peter era cu tine în pădure?

Hanne deschide ochii şi rămâne nemişcată. Se uită pe fereastră, la câmpul acoperit de zăpadă, care acum sclipeşte în lumina soarelui.

— Nu-mi amintesc. Cred că… *Nu.* Nu ştiu.

— Bine, spune Manfred. Să ne întoarcem un pic în urmă. Îţi aminteşti de ce tu sau voi vă aflaţi în pădure?

— Noi… Nu. *Îmi pare rău!*

Hanne clatină uşor din cap şi apoi continuă:

— Îmi pare rău. E aşa de confuz. Însă *trebuie* să fi avut de-a face cu ancheta. De ce ne-am fi dus altfel în pădure? Ca să ne uităm la păsări? Ca să ne giugiulim în spatele unui brad?

Manfred zâmbeşte pieziş.

— Ce îţi aminteşti din anchetă? întreb eu.

Hanne nu răspunde direct şi când vorbeşte are o expresie îngrijorată.

— Să fiu sinceră? spune ea încet. Nimic.

Manfred îmi întâlneşte privirea şi văd dezamăgirea din ochii lui.

— Bine, spune el. E în regulă. Ce îţi mai aminteşti?

Hanne dă din cap şi închide ochii din nou. Câteva raze de soare caută să intre pe fereastră şi dau strălucire unei şuviţe din părul ei arămiu.

— Că eram într-o cameră întunecată, înghesuită.

— Stai puţin, ce fel de cameră?

Manfred se uită intens la Hanne.

— Păi, o cameră. Sau un fel de spaţiu. Poate un garaj sau o cabană mică. Nu ştiu dacă a fost înainte sau după pădure. Şi apoi îmi amintesc…

Privirea lui Hanne se ridică spre tavan. Îşi freacă mâinile una de alta.

— Scânduri. Sau cum le simţeam sub palme, oricum, înţepătoare, cumva.

— Ce fel de scânduri? întreb.

— N-am idee. Numai… scânduri. Şi…

— Ce?

Manfred pare nerăbdător.

— Cărţi, spune ea apăsat.

— *Cărţi?* Ce fel de cărţi?

— Asta nu ştiu. Cărţi obişnuite. Chiar…

Hanne tace şi închide ochii. Apoi îşi duce mâinile la tâmple.

— Cărţi în engleză. Erau mormane, pe duşumea. Pe duşumeaua aceea scârboasă, murdară.

Manfred îmi aruncă o privire rapidă. Se aud lemnele trosnind în foc. Hanne deschide ochii.

— *Unde?* şopteşte Manfred.

— Nu ştiu.

Hanne îşi lasă capul în jos şi pentru o clipă mi se pare că va începe să plângă.

— Apropo, spun eu. Îţi aminteşti unde ţi-e caietul?

Hanne clatină din cap.

— Jurnalul? Nu. Şi crede-mă, dacă aş fi ştiut, l-aş fi adus, pentru că am notat totul acolo.

Mai vorbim un moment, dar nu îşi mai aminteşte nimic, aşa că ne hotărâm să ne întoarcem la birou.

Când Hanne se ridică pentru a-i da lui Manfred o îmbrăţişare de adio, în decolteul cămăşii ei bărbăteşti vechi şi uzate văd strălucind un lănţişor.

Când se întoarce spre mine, nu mă pot abţine să o întreb.

— Ce colier frumos, Hanne? Este nou?

Încă o dată face mina aceea lipsită de expresie, cea despre care ştiu acum că înseamnă că nu-şi aminteşte.

— Nu ştiu, spune ea zăbovind asupra cuvintelor, cu o expresie chinuită şi ducându-şi mâna spre gât.

Apoi îşi scoate colierul ca să îl văd.

Un medalion aurit atârnă de un lanţ subţire. Medalionul are o margine verde, care pare făcută din smalţ, şi are nişte pietre preţioase la mijloc, poate nişte mici diamante, în jurul cărora e gravat un motiv sinuos.

— Pare destul de vechi, constat eu şi mă aplec ca să îl văd mai bine.

Hanne se înroşeşte.

— Poate l-ai primit de la Peter, sugerez eu.

— Poate, spune Hanne şi se înroşeşte şi mai mult, ca şi cum i-ar fi extrem de ruşine că nu ne poate ajuta.

Jake

Au găsit o femeie ucisă la movilă.

Ne-a spus tata azi-dimineaţă, înainte să plec la şcoală. A mai spus şi că pariază salariul lui pe o lună că atât victima, cât şi ucigaşul vin de la „colonia arabă” de la fosta fabrică TrikåKungen. Toţi au vorbit despre asta şi la şcoală, dar normal că nimeni nu ştie ce s-a întâmplat.

Saga şi cu mine ne-am gândit să mergem la movilă să vedem, însă a fost nevoită să aibă grijă de sora ei mai mică, aşa că a plecat acasă.

Acum stau la birou, cu jurnalul lui Hanne în faţa mea. L-am pus în cartea de istorie, să îl pot ascunde dacă intră tata sau Melinda. Lângă mine am turnul Eiffel. Acum e gata sau, oricum, cât se poate de gata. Joi am să-l predau.

Ceva s-a întâmplat cu mine, nu ştiu exact ce. Poate e legat de faptul că Saga m-a sărutat sau de povestea lui Hanne care mi s-a strecurat în cap şi şi-a făcut loc printre celelalte gânduri. Oricum, simt totul într-un fel diferit – cola are un gust mai intens, iar copacii şi râul arată mult mai frumos decât îmi aduc eu aminte. Fiecare brad e un con perfect, pudrat cu alb, iar râul se varsă înainte pe lângă dâmburi şi pietre ca un şarpe strălucitor.

Iar Hanne parcă are o voce proprie, care îmi vorbeşte mie direct, prin foile cu scris des din caiet. Ca şi cum fiecare cuvânt, fiecare silabă îmi e adresată numai mie.

E captivant, dar în acelaşi timp foarte *scary,* pentru că, cu cât înaintez în povestea ei, cu atât simt că am o responsabilitate faţă de ea şi de acel P., deşi nu prea ştiu ce să cred despre el. Până la urmă, sunt singurul care ştie ce au făcut în acele ultime zile înainte să dispară în pădure.

Când mă gândesc la asta, simt că mi se răscoleşte stomacul, ca şi cum cineva m-ar fi obligat să înghit o bucată mare de gheaţă. Am

imediat mustrări de conştiinţă că am construit turnul şi că am stat cu Saga în ultimele zile, în loc să citesc jurnalul până la capăt.

Trec cu mâna pe suprafaţa paginii.

Foaia e cam şifonată şi aspră. Când văd scrisul lăbărţat, acum atât de familiar, îmi tresare inima.

— Bună, Hanne, şoptesc eu.

Sâmbătă & liberi

Dimineaţă am lucrat o vreme în camera de hotel. Am căutat pe internet infractori violenţi care au luat pantofi ca trofee. Am găsit în SUA un criminal în serie care fura pantofii victimelor lui. Era fetişist şi schizofrenic, îşi punea pantofii, după ce omora victimele, şi se masturba. Ba chiar tăiase piciorul unei fete şi proba pantofii cu el.

Straniu: constat că înclinaţiile acestui ucigaş au cauze psihologice adânc înrădăcinate. Pot săpa în copilăria lui şi găsi circumstanţe atenuante.

Totuşi, nu pot ÎNŢELEGE.

Mă cam deranjează, pentru că asta scoate în evidenţă graniţa nevăzută, dar certă care ne desparte pe noi, oamenii. Nu poţi înţelege pe deplin un alt om. Nu poţi conta pe el, de altfel.

Îmi vine în minte P.

După prânz, am făcut o plimbare lungă prin pădure. Am mers la movilă. Am urcat pe muntele Ormberg. Soarele strălucea, aerul era rece şi limpede.

P. era într-o dispoziţie de zile mari, vorbea despre anchetă. Mi s-a întâmplat să întreb cine e Malin. Pur şi simplu m-a luat gura pe dinainte. Ar fi trebuit să verific în jurnal.

A fost ca şi cum i s-ar fi stins lumina din ochi, iar privirea i-a devenit apoasă şi goală.

Mi-a dat drumul la mână.

Am încercat să găsesc scuze pentru gafa mea, dar nu a mers.

P. are multe defecte (e inconstant, insensibil uneori), dar nu e prost.

M-a făcut să-i promit că luni îl voi suna pe doctor.

(Am minţit, fireşte. Nu vreau să-l mai întâlnesc vreodată pe medicul de la clinica pentru memorie. Cel care dă din gură despre toate azilurile FANTASTICE pentru cei bolnavi de demenţă, ca şi cum ar fi destinaţii de vacanţă, şi nu centre medicale în care stai pe scaun în faţa televizorului şi te pişi în scutece.)

Încă nu sunt acolo, dar aşa se va sfârşi.

Dacă nu cumva…

Am început să mă gândesc la asta: nu e nevoie să las aceste lucruri să se întâmple. Pot alege să-mi sfârşesc viaţa înainte să devin o legumă.

Cel mai greu e, bineînţeles, să ştiu când. Deocamdată, acum, sunt bine. Nu-mi doresc să mor, în niciun caz. În acelaşi timp, trebuie să se întâmple înainte de a mă pierde cu totul.

Există un „point of no return”, iar din acel moment un astfel de lucru nu mai poate fi realizat. După aceea mă voi aşeza abulică pe canapeaua din faţa televizorului şi îmi voi mânca piureurile, privind în gol.

Închid caietul şi mă uit pe fereastră. E întuneric, totuşi se mai zăreşte scânteierea suprafeţei negre a râului printre ramurile desfrunzite.

Am un nod în stomac. Nu vreau ca Hanne să moară. Nu vreau să moară niciun om, dar mai ales Hanne.

Mă gândesc la silueta ei subţire din pădure, desculţă şi cu bluza udă. La părul care i se răsfiră pe umeri în şuviţe umede.

Şi eu care credeam că e periculoasă, că e criminală.

Mă întind după mobil şi caut pe Google „fetişist” şi „schizofrenic”, ca să nu mă mai gândesc la Hanne, însă amintirea ei nu vrea să-mi dea pace.

De parcă mi-ar şopti din caiet, de parcă mi-ar cere ajutorul.

Ce face ea acum, de fapt?

Tata a spus că locuieşte la Berit, în spatele bisericii. A zis că e de neconceput să o lase pe o hoaşcă bătrână să se ocupe de Hanne. Deşi a adăugat apoi că atâtea lucruri de neconceput se întâmplă de la o vreme, că de fapt totul nu poate fi decât logic.

Asta m-a făcut să mă întreb dacă lucrurile erau altfel înainte. Dacă erau mai bune, mai puţin stranii, gen. Dar nu am apucat să întreb, pentru că a intrat Melinda într-o fustă foarte scurtă, iar tata şi cu ea au început să se certe.

Aşa fac mereu, tata şi cu Melinda, se ceartă despre lucruri care, de fapt, nu sunt importante, şi astfel evită să vorbească despre ceea ce contează cu adevărat.

De exemplu, despre mama.

Nu vorbim niciodată despre ea, deşi a trecut mai puţin de un an de când a murit, deşi toate lucrurile i-au rămas în dulap şi partea ei de pat încă e neatinsă.

Mă uit la ceas şi apoi din nou în întunericul din fereastră.

Patru şi jumătate.

Nimic nu mă împiedică să mă duc până la Berit şi să văd cum se simte Hanne. Ei bine, nu în vizită, dar măcar să trag cu ochiul şi să văd dacă e bine.

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convins că asta trebuie să fac. Chiar s-ar impune să o văd.

Pun cu grijă caietul în sertarul biroului, sting lumina şi mă ridic.

Căsuţa lui Berit luminează în întuneric ca un brad de Crăciun. Lumina caldă se revarsă prin ferestre şi colorează cu auriu zăpada de afară.

Am ascuns motocicleta în pădure şi am luat-o pe jos pe ultima bucată de drum. Cu toate că nu fac

ceva interzis, nu vreau să dea nimeni peste mine aici, afară – pentru că în ce fel aş putea să explic prezenţa, disperarea de a o zări pe Hanne?

E al naibii de frig în seara asta.

Văd cum răsuflarea mi se transformă în abur, iar obrajii îmi sunt amorţiţi de frig. Deşi port mănuşile groase, îmi îngheaţă degetele.

Mă apropii încet de casă, încercând să-mi dau seama prin care fereastră ar fi mai bine să mă uit. Fereastra din dreapta uşii de la intrare e joasă, atât de joasă că pur şi simplu pot sta pe stratul de flori de sub ea ca să mă uit înăuntru.

Totul e calm. Nu se vede nicio mişcare, nu se aude niciun sunet. Suntem numai eu, casa şi liniştea lipsită de parfum a serii de iarnă.

Arbuştii de lângă casă îmi agaţă pantalonii. Fac un pas spre fereastră şi îmi dau seama că e vorba de tufe de trandafiri. Ţepii mă zgârie pe gambe, ustură şi înţeapă.

Dar pot vedea înăuntru.

Camera e goală.

La dreapta se află două canapele de-a lungul peretelui, iar la stânga o masă mică cu scaune de lemn în jur. Mai încolo, o uşă. E întredeschisă şi parcă văd o mişcare în deschizătură, ca şi cum cineva trece pe acolo în camera alăturată.

Mă îndepărtez de tufele de trandafiri, chibzuiesc câteva secunde şi apoi merg după colţ, la următoarea fereastră.

E situată prea sus, nu pot vedea dacă nu mă urc pe ceva.

Un fulg de zăpadă aterizează pe faţa mea, şi încă unul.

Mă uit în jur, dar nu descopăr nimic pe care să mă urc, nicio ladă, găleată sau scară. Aşa că mă prind de pervazul de lemn şi mă trag în sus, îmi fixez tălpile într-o fantă din faţada de piatră şi mă ţin bine. Am grijă să mă uit prin colţul de jos al ferestrei, acolo unde se află, cât se poate de convenabil, o plantă în ghiveci.

Două femei stau la masa din bucătărie.

Berit e cu spatele la mine. Ceafa scurtă şi grasă i se revarsă peste pulover, ca un aluat crescut. Hanne stă în faţa ei şi se uită direct la mine. Pe podea, în faţa şemineului, stă tolănit bătrânul câine al lui Berit.

Primul meu impuls este să sar jos, apoi realizez că nu mă pot vedea. Afară e întuneric şi sunt ascuns de ghiveci. Aproape că n-o recunosc pe Hanne.

Are părul lung, buclat şi bogat. Ţine în mână o ceaşcă de ceai şi râde. Poartă un şal peste umeri şi în decolteu îi atârnă un medalion mare.

Arată aşa puternică, aşa veselă şi plină de energie. Nu aduce deloc cu cea care scria că voia să moară. Deci cam aşa stau lucrurile: gândurile negre nu se văd la exterior, sunt numai înăuntru, în văgăuna aceea întunecată închisă cu o uşă foarte groasă. În care încap şi dorinţa de moarte, şi *Devianţa.*

Bănuiesc că şi tata tot acolo şi-a închis amintirile legate de mama.

Berit se ridică, merge la aragaz şi se întinde după ceaşca de ceai. Şchiopătează un pic, ca şi cum ar durea-o piciorul. Hanne îşi întinde ceaşca, pentru ca Berit să i-o umple cu băutura fierbinte.

Masa de bucătărie de află la fereastra care dă în partea cealaltă, spre biserică. O stea de Crăciun din paie atârnă într-un cârlig pe cadrul ferestrei. Pe pervaz se află o floare în ghiveci, tristă şi bolnavă. Frunzele îngălbenite de-abia se mai ţin pe tulpină. Câteva floricele roz, singuratice, privesc în întunericul din spatele ferestrei.

Braţele mă ard de la efort, însă mă ţin de pervazul de lemn, vrăjit de scena din bucătărie. E imposibil de înţeles că aceea este Hanne. Într-un fel o cunosc mai bine decât oricare dintre adulţi, şi totuşi este o străină.

Se aude un ecou în noapte: un bufnet surd, dar nu ştiu dacă e din interior sau din afara casei.

Berit se aşază din nou. Le disting vocile estompate, însă nu aud ce spun.

Se aude din nou un sunet, un fel de scrâşnit, ca şi cum cineva şi-ar trece unghiile peste o bucată de tablă. Încremenesc, pentru că acum sunt sigur că sunetul vine din exterior, că cineva sau ceva s-a mişcat aici afară, în grădină.

Însă Hanne şi Berit nu par să fi remarcat nimic, pentru că vorbesc în continuare, râd şi beau ceai.

Apoi văd.

Sub steaua de Crăciun de pe partea cealaltă se conturează în noapte un chip palid, lipsit de expresie. Ochii îi sunt găuri de întuneric iar gura o linie subţire.

Scap lanţul şi cad de-a berbeleacul pe spate, în zăpadă. În aceeaşi clipă în care spatele îmi atinge pământul, realizez că persoana care stă în afara celeilalte ferestre trebuie să se afle după colţul casei, la mai puţin de zece metri de mine.

Mă doare spatele şi caut să-mi recapăt suflul când mă ridic şi o rup la fugă printre fulgii rari, spre motoretă.

Pieptul îmi arde de efort şi îmi curge nasul, dar nu încetinesc pasul, nu mă uit în jur. Mi-e mult prea teamă ca persoana aceea din afara ferestrei să nu mă ajungă din urmă. Să mă tragă în zăpadă şi să-şi apese degetele palide pe gâtul meu.

Dar nu vine nimeni.

Nu-mi pune nimeni mâna noduroasă pe umăr tocmai când mi se pare c-am scăpat. Nu-mi respiră nimeni în ceafă când mă opresc la motoretă. Nu mă răstoarnă nimeni când sunt gata să pornesc.

Suntem numai eu, întunericul şi zăpada care continuă să cadă în tăcere peste căsuţa lui Berit.

Malin

Privesc prin parbriz, chinuindu-mă să disting drumul. Constat că aproape am uitat cât de profundă poate fi aici bezna.

Aproape ca într-un mormânt.

Mai mult, ninge, ceea ce înrăutăţeşte vizibilitatea şi mă obligă să merg cu viteză de melc pe ultima bucată de drum.

Când ajung acasă, văd că instalaţia electrică de la exterior s-a stricat. Îmi pun în minte să cumpăr mâine becuri noi. Ragnhild nu era dusă cu totul când mi-a atras atenţia că gospodăria mamei ar trebui îngrijită un pic. Să înşurubez nişte becuri pot chiar şi eu, deşi sunt persoana cea mai neîndemânatică din Ormberg.

Dacă locuieşti la ţară, trebuie să fii îndemânatic şi puternic.

Ăsta nu e un loc pentru oameni cu două mâini stângi. Cad copaci, drumurile se înzăpezesc, maşinile se strică în mijlocul pădurii, iar penele de curent sunt frecvente în timpul furtunilor de toamnă.

Toate astea necesită o anumită dârzenie din partea oamenilor.

Nu poţi fi năzuros, nu te poţi plânge de Ormberg, nici crede că ar fi mai bine să locuieşti în altă parte, de exemplu în Stockholm – *în niciun caz* în Stockholm. Iar dacă totuşi crezi asta, atunci e mai bine să taci din gură. Altfel, vei fi exclus din comunitate la fel de rapid şi de implacabil precum turiştii sezonieri care dispar în luna august.

Intru şi o găsesc pe mama lângă aragaz. Silueta ei scurtă şi îndesată nu îmi seamănă deloc. Obişnuiam să glumim despre asta când eram micuţă, că nu arătam defel ca ea şi că trebuie să mă fi răpit de la trollul din pădure.

Miroase a boabe de ienupăr din mâncarea din carne de elan care fierbe pe aragaz.

Într-o mână ţine un pahar cu vin.

— Bună! spune ea punând vinul la o parte şi îmbrăţişându-mă scurt şi puternic, mai să-mi taie respiraţia.

Da, mama e făcută pentru viaţa grea de aici.

Puternică, tenace şi, în general, mulţumită de viaţă. De viaţa *ei,* în orice caz. În schimb, pentru mine e în stare să moară de îngrijorare. Mai ales pentru că lucrez la poliţie. Nu cred că a priceput că slujba mea din Katrineholm constă în cea mai mare parte din a-i pune la punct pe beţivi, a-i interoga pe hoţii de buzunare şi a scrie rapoarte. Poate de aceea m-am bucurat atât de tare când am fost invitată să particip la această anchetă.

În sfârşit un pic de adrenalină – o infracţiune gravă, ancheta unei crime. O ocazie de a-mi aduce contribuţia cu adevărat.

Ba chiar în locul cel mai puţin imaginabil: Ormberg.

Nu cred că s-a mai comis aici vreo crimă serioasă de când acel turist german a fost sfâşiat cu cuţitul, în campingul de la lac, acum trei ani, într-o încăierare. Însă el a avut nevoie de numai trei cusături la spitalul de urgenţă din Vingåker înainte să se întoarcă în rulotă şi să continue să dea berile pe gât.

Altfel, aici nu se întâmplă prea multe: câteva furturi neînsemnate, stricăciuni minore şi graffiti în clădirea ce a fost odată fabrica Brogrens Mekaniska, care acum pare a exercita o atracţie hipnotică asupra adolescenţilor din Ormberg. Şi, din când în când, bătăi la beţie şi reţineri pentru posesie de narcotice – lumea de la ţară se droghează într-o măsură mult mai mare decât îşi închipuie unii.

Asta e tot.

Cel puţin până acum câteva zile.

Mă aşez la masa din bucătărie şi mă întorc spre mama.

— Ai nevoie de ajutor?

Mama clatină din cap, își șterge sudoarea de pe frunte cu dosul palmei și ia o înghițitură de vin.

— Nu, nu. Tu stai jos, că ai muncit toată ziua.

Și în acest moment mă gândesc că exact asta am făcut toată ziua. Am stat, adică: la birou, la Berit, și apoi iar la birou.

— Ce groaznic, spune mama lungind cuvintele. Cu femeia moartă de la movilă.

— Da.

— Era de pe-aici?

— Nu. Nu am mai văzut-o până acum.

Mama gustă sosul din lingura de lemn. Se întinde după mojar, ia un pic de sare și presară în mâncare.

— Și polițistul acela din Stockholm. L-ați găsit?

Mă gândesc la Peter. Pentru prima oară de când a dispărut, recunosc în sinea mea că probabilitatea ca ceva grav să i se fi întâmplat e mult mai mare decât ipoteza că s-ar putea perinda în vreuna dintre casele de vacanță, cu piciorul rupt.

— Nu, nu l-am găsit.

— Cât timp a trecut de când a dispărut?

— Cinci zile.

Mama își înclină capul într-o parte ca și cum ar încerca să cântărească cât de plauzibil ar fi ca cineva să supraviețuiască cinci zile în pădure.

Cred că și ea își dă seama că șansele sunt microscopice, pentru că nu mai spune nimic în legătură cu acest subiect, în schimb, bagă lingura în mâncare și continuă să amestece.

Mă uit la masa pusă cu cele patru farfurii uzate de ani, cu motive florale. Și la tacâmurile argintate, păstrate într-o cutie cu pâslă stacojie, pe raftul de sus al bufetului.

— Vom fi patru? întreb eu. Credeam că vom fi numai tu, eu și Margareta.

Margareta este mătușa mea, însă de la o vreme nu ne întâlnim prea des. Ca și mama, a locuit în Ormberg toată viața. Și, ca mama, e o țărancă adevărată – puternică fizic și defel năzuroasă. Ba

mai mult, nu cred că am auzit-o vreodată exprimându-şi dorinţa de a se afla altundeva pe Pământ decât aici.

În mijlocul lumii sau la capătul lumii, depinde de perspectivă.

— Vine şi Magnus.

Dau din cap. Nu i-am spus mamei că luni l-am salvat pe Magnus de hărţuiala derbedeilor din pădure. Am promis să tac în această privinţă şi mă enervează numai să mă gândesc la asta.

— Ai vorbit cu preotul despre cununie? întreb eu.

Mama se opreşte brusc. Apoi merge la masă, îşi şterge mâinile de şorţ şi se pune în faţa mea.

— Malin. Iubire. Chiar v-aţi gândit bine la asta?

— Ce vrei să spui?

Îşi freacă o mână de cealaltă şi îşi coboară privirea spre masă.

— E doar că… Câteodată am senzaţia… sau… Mă întreb dacă tu îl iubeşti cu *adevărat.*

— Ai înnebunit? Normal că îl iubesc.

Mama oftează.

— Căsătoria e un pas mare. Trebuie să vă grăbiţi aşa? Poate ar fi bine ca o vreme să locuiţi împreună.

Mama are dreptate, nu am locuit împreună destul de mult. Ne-am întâlnit când eram la facultate şi am apucat să stăm împreună cam o lună, înainte ca eu să primesc postul în Katrineholm şi să mă mut… Acum ne tot mutăm de la unul la altul şi, desigur, nu este o situaţie ideală. Totuşi, nu înţeleg de ce mama vorbeşte aşa, de ce nu îmi respectă alegerile de vreme ce eu le respect pe ale ei.

Precum cea de a locui în fundătura asta.

Mama continuă:

— Câteodată mă întreb dacă tu… Ei bine, cu tot ce s-a întâmplat cu Kenny…

— Dar te rog! *Termină!*

— Bine, bine, bombăne mama.

— Şi cum de spui aşa ceva? Doar îţi *place* de Max.

Mama trage puternic aer în piept şi se uită la mine.

Ochii albaştri şi senini îi sunt uşor injectaţi, ridurile din jurul gurii şi pleoapele grele o fac să arate obosită şi tristă.

— Da, îmi place de el. Dar nu eu sunt cea care se va căsători cu el, Malin. Spune-mi de ce îl iubeşti, *ce* iubeşti la el.

— Ce-i asta? Mă scoţi la lecţie? Îl iubesc pentru că… Ne este bine împreună, da? E băiat bun. E amuzant, deştept, câştigă bine şi vom avea o viaţă bună.

— În *Stockholm?*

— Ce contează?

— N-are nicio importanţă unde locuiţi. Însă uneori am impresia că vrei să fugi de aici. Iar asta e departe de-a fi o bază bună pentru o căsnicie. Dacă fugi de ceva, ai grijă să nu fugi chiar de tine însăţi.

Bineînţeles că mama are dreptate, bineînţeles că vreau să plec de aici. Orice om în toate minţile şi-ar lua picioarele la spinare.

Nu te stabileşti în Ormberg decât dacă eşti nebun sau te-ai născut aici, sau poate ambele.

Dar treaba asta cu Max nu are nimic de-a face cu dorinţa mea de a fugi.

Max e pur şi simplu perfect. Nu pot explica asta în alt fel. El reprezintă tot ceea ce am căutat: are ambiţie, locuieşte într-un oraş mare, îmi aduce siguranţă economică. Şi, până la urmă, iubirea nu-i altceva decât prietenie condimentată cu un pic de sex. Mă culc cu prietenul cel mai bun şi mă simt bine aşa, mulţumesc.

Încă un lucru pe care nu i l-aş putea spune mamei.

De ce oamenii vorbesc mereu despre iubire ca şi cum ar reprezenta un fel de putere magică, supranaturală? Ceva, ca o religie. Eu nu cred în iubire şi nu cred în Dumnezeu.

Cred în munca susţinută, în hotărâre, perseverenţă şi în tot ce dă rezultate concrete.

Cred în informaţii clare şi în ştiinţă, nu în superstiţii şi emoţii.

În special nu cred în emoţii, de ele chiar trebuie să te fereşti. Altfel, totul poate merge anapoda. Poţi de exemplu să rămâi gravidă şi împotmolită într-un loc precum Ormberg. Te poţi alege cu câţiva plozi mucoşi şi cu un idiot care la început ar fi putut părea interesant într-o seară, pe malul lacului, când erai tânără şi proastă şi băuseşi cinci sau şase beri.

Clipeşte ceva în afara ferestrei, nişte faruri se apropie în întuneric. Un Saab cu partea din faţă a caroseriei ruginită se opreşte în dreptul casei.

Magnus şi Margareta.

Mama se uită la ceas.

— Chiar era timpul. I-am spus Margaretei să vină la şapte.

De îndată ce mama deschide uşa, Zorro, un câine ciobănesc enorm, se repede înăuntru. Latră, îmi sare pe picioare ca un yo-yo şi îmi linge mâinile. Apoi fuge prin bucătărie şi verifică dacă e ceva comestibil pe pardoseală.

Bătrânul câine al mătuşii e mult mai politicos decât lasă să pară. L-a avut parcă dintotdeauna.

Magnus intră, îşi scutură zăpada de pe ghete şi îşi pune geaca în cuier. Margareta îl urmează, îmbrăcată într-un pardesiu vechi şi murdar şi un şal mare şi roz. Părul castaniu tuns scurt se electrizează şi se ridică atunci când îşi dă jos din cap căciula tricotată cu inimi.

Mama îşi scoate şorţul, îşi trece mâna peste pulover şi merge în întâmpinarea lor.

— Bună! spune ea. Cum vă simţiţi?

Magnus se uită în podea, în timp ce îşi scoate ghetele. Când se apleacă, văd că părul de pe creştet a început să se rărească serios şi porţiunile de chelie îi strălucesc în lumina caldă a lămpii de pe hol. Corpul uriaş îi e mai cocârjat decât mi-l

amintesc, iar chipul e brăzdat de mai multe riduri. Se vede că a trecut de patruzeci şi cinci de ani.

— Păi, spune el tărăgănat. Suntem bine.

Îl îmbrăţişez şi, în mod ciudat, mă îmbrăţişează şi el. Poate încă este recunoscător că l-am salvat de neobrăzaţii din pădure.

— E foarte bine, subliniază Margareta cu vocea sa groasă de fumătoare şi îmi dă o îmbrăţişare cu iz de fum şi de câine bătrân.

— Malin. *Isuse,* am uitat cât eşti de înaltă. Ar fi trebuit să te faci jucătoare de baschet, nu poliţistă.

Margareta râde de propriul comentariu şi zâmbeşte larg. Dinţii îi sunt strâmbi şi plini de plombe urâte. Mâinile care îmi apasă umerii sunt puternice.

Magnus e îmbrăcat într-un pulover de lână ultraspălat, care îl strânge pe burta voluminoasă, şi poartă blugi din aceia care se găsesc la magazinul de lângă autostradă, de la jumătatea drumului până la Katrineholm.

— Intraţi şi aşezaţi-vă, spune mama. Mâncarea e gata.

Mergem în bucătărie şi ne aşezăm. Mama şi Margareta se plâng zgomotos de serviciile de deszăpezire, iar mătuşa mea constată că nu-i rămâne decât să sune la administraţia locală şi să se certe şi anul acesta cu ei, pentru că altfel nimic nu se va întâmpla.

Margareta e bună la asta, la a face lucrurile să se întâmple. E implicată în aproape tot ce se petrece în sat. Adevărul e că este cea mai influentă persoană din Ormberg, lucru impresionant din partea unei moaşe pensionare, mamă singură, al cărei fiu este idiotul satului.

Înainte de moartea lui Kenny făceam tot ce-mi stătea în putinţă ca să o evit pe Margareta. Atunci mama obişnuia să-mi amintească despre cât de greu i-a fost singură şi despre cât de mult avea nevoie de noi. Primul ei copil a murit de infecţie la plămâni, la numai şase luni. Iar bărbatul ei, al cărui nume nu

trebuie rostit sub nicio formă în prezenţa Margaretei, a părăsit-o pentru o frizeriţă din Flen, când ea era gravidă cu Magnus.

Presupun că de aceea sunt atât de apropiate.

— Magnus a primit o slujbă, ciripeşte Margareta.

— Felicitări! spune mama zâmbind. Ce ai să faci?

Magnus îşi priveşte genunchii.

— O va ajuta pe Ragnhild Sahlén să defrişeze zona cu mărăcini de lângă râu. Da' la primăvară, bineînţeles.

— Este o treabă foarte bună, spune mama zâmbindu-i încurajator lui Magnus.

— Felicitări, spun şi eu, gândindu-mă că faptul de a locui într-un sat mic precum Ormberg prezintă şi oarecare avantaje. Pentru că, orice ar fi, locuitorii de aici au grijă unii de alţii. O comunitate de acest fel nu am mai întâlnit nici în Katrineholm, nici în Stockholm. Şi, în ciuda faptului că puştii aruncă cu pietre în Magnus, există un loc pentru el aici. Poate face parte dintr-o comunitate.

Îi este permis să fie util.

Mai vorbim despre deszăpezire, un moment înainte ca Margareta să se întoarcă spre mine şi să-şi pună mâna osoasă peste a mea.

— Dar e îngrozitor, Malin. Îngrozitor. Să daţi de un cadavru. Şi tocmai la movilă. Nu e *ciudat?*

Aprob din cap.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea

— Nu prea pot vorbi despre aşa ceva.

— Da, bineînţeles.

Margareta mă bate uşor pe mână şi continuă ca şi cum nu m-ar fi auzit:

— Dar cu poliţistul acela din Stockholm? S-a lămurit ceva?

— Nu.

Clatină prelung din cap, iar gura i se strânge ca o stafidă palidă.

— Teribil! spune ea. Ce-ar fi să fie acolo în pădure, îngheţat bocnă ca un baton de peşte.

— Margareta! exclamă mama, izbind cu paharul în masă.

— Iertare! Dar de asta vă e teamă, nu?

Margareta îmi întâlneşte privirea.

— Cam da, admit eu, încercând să nu mă gândesc la Peter ca la un baton de peşte pane.

— Nu am nimic cu cei din Stockholm, spune Margareta şi tuşeşte, însă e uşor să te rătăceşti în pădurile de aici dacă te abaţi de la drum. E uşor să subestimezi pericolul. Şi mai e movila. Mi-e greu să cred în lucruri pe care nu poţi pune mâna, dar pun pariu că ceva bântuie pe-acolo. Îmi amintesc familia aceea din Germania care…

— *Te rog,* Margareta, intervine mama.

Margareta se îndreaptă de umeri şi îşi ia un aer de persoană neîndreptăţită. Magnus, în tăcere, îşi vâră mecanic în gură mâncarea de elan.

— Credeţi că dispariţia lui e legată de femeia aceea de la movilă? întreabă mama.

— N-am idee, răspund eu. Poate. Există un motiv pentru care Peter şi Hanne, cea găsită în pădure, s-au pornit într-acolo pe furtună. Dar nu ştim. Deşi…

— *Ce?* întreabă Margareta cu ochii măriţi.

Cât e de tipic pentru ea, această curiozitate nestăvilită, răscolitul neruşinat în treburile altora.

— Îl vom găsi, spun încercând să par sigură pe mine. Numai să-şi amintească Hanne ce s-a întâmplat.

— Atunci să sperăm, într-adevăr, că o va face, spune Margareta. Nu poate sta toată iarna acolo, în zăpadă.

Mama îi trimite o privire de avertizare, însă nu spune nimic.

— Vreau să spun că ar fi rău dacă l-ar găsi vreun copil, spune Margareta pe ton de scuză.

Magnus înlemneşte, tocmai când e pe cale să-şi ducă furculiţa la gură.

— Cine e mort? întreabă el şi, dintr-odată, se arată foarte fricos.

— Nimeni din cei pe care-i cunoaştem noi, spun eu aplecându-mă şi lovindu-l uşor pe mână. Îşi retrage mâna.

— Dar ce spune ea, cea care şi-a pierdut memoria? întreabă mama şi se întinde după vin.

— Hanne? Nu pot să spun asta, îi răspund. Ţine de confidenţialitatea anchetei.

Margareta se întoarce spre mama ridicând pachetul de ţigări.

— Îmi dai voie?

— Sigur, spune mama împingând în faţă vechea scrumieră cu reclamă la Cinzano, pe care o avem de când mă ştiu.

Margareta aprinde o ţigară şi trage un fum, plină de satisfacţie.

Apoi tuşeşte.

— Cum Dumnezeu de-aţi plasat-o pe biata femeie tulburată la Berit?

— E la *Berit Sund?* întreabă mama surprinsă.

Margareta aprobă, iar ochii îi strălucesc.

— Ce nebunie! zice ea apăsat. Baba de-abia poate să aibă grijă de ea însăşi şi de câinele ei şchiop.

Trage un alt fum. Ţigara sfârâie, văd capătul aprins.

— Am auzit că Berit nu stă prea bine cu banii, spune mama. Poate avea nevoie de un venit suplimentar.

— Berit stă *mereu* prost cu banii, chicoteşte Margareta, îmi amintesc de vara din optzeci şi cinci. Eram în drum spre o naştere în Berga. Ei bine, era o situaţie critică, persoana nu se putea ridica pentru a merge la spital, pentru că era furtună şi…

Vreau să fug de-aici, pentru că nu sunt în stare să aud bârfa eternă a mamei şi a Margaretei.

Magnus continuă să-şi pironească privirea în tăblia mesei. Nici măcar o dată nu mi-a întâlnit privirea. Dar s-a uitat în rest peste tot: la mama, la Zorro, la mâncare şi la tavanul din bucătărie.

Pe când Margareta îşi începe lunga poveste despre cum Berit a împrumutat bani de la ea ca să-şi înlocuiască autoturismul care îi luase foc, îmi sună mobilul. În mod obişnuit, poate n-aş răspunde în mijlocul mesei, însă de această dată apelul este o întrerupere binevenită. Am auzit povestea despre vechea maşină a lui Berit de cel puţin o sută de ori până acum.

— Îmi pare rău, spun şi mă ridic să merg în hol. Trebuie să răspund, e de la lucru.

Manfred e cel care sună.

Aud pe fundal sunetul radiatorului portabil şi îmi dau seama că a rămas la birou, deşi e trecut de nouă.

Dar e normal, soţia şi fiica lui sunt în Stockholm. Nu prea are de făcut pe-aici altceva decât să muncească.

Ormberg e plin de lucruri pe care *nu* le poţi face.

Nu poţi merge la sală, nu poţi bea o bere într-un bar şi nici cumpăra o pizza capriciosa de la pizzerie. Nu te poţi ascunde într-o cafenea de unde să iei un latte sau să cumperi ziarul de seară. N-ai cum să mergi la poştă, nici nu poţi să cumperi un litru de lapte sau un pachet de ouă pentru aluatul de clătite, dacă ai uitat de ele când ţi-ai făcut cumpărăturile.

Cu toate astea, Manfred a mers acasă, în Stockholm, numai o dată de când am venit aici, deşi până acolo faci numai două ore cu maşina.

Mă întreb ce crede Afsaneh despre asta.

Manfred nu îşi cere scuze că sună târziu. Nu e genul care să-şi ceară scuze pentru ceva. În schimb spune:

— Au sunat experţii legişti.

— Aşa?

— Sângele acela de pe adidasul lui Hanne…

— Da?

— Nu era al ei. Ei bine, testul ADN încă nu e gata, însă au verificat grupa sanguină ca să-şi dea

seama repede dacă se potrivea cu a lui Hanne. Cum făceau experţii criminalişti şi medicii legişti înainte să apară testul ADN? Sângele de pe papucul lui Hanne avea grupa sanguină 0+. Hanne are B+.

— Poate fi sângele lui Peter?

— Nu. El are AB-, o grupă rară. O are numai un procent din populaţia Suediei.

— Atunci vrei să spui că…

Vocea mi se stinge când mă gândesc la femeia slabă din zăpadă. La chipul care nu mai era chip şi la părul cărunt, lung şi subţire.

— Ca printr-o coincidenţă, femeia omorâtă de la movilă are grupa sanguină 0+, la fel ca 32 de procente din populaţie, însă eu îndrăznesc să afirm că sângele de pe adidasul lui Hanne e al victimei. Altă explicaţie logică nu există. Deci Hanne trebuie să se fi aflat acolo la moartea ei, Malin. Încă nu pot demonstra, dar ştiu că aşa este.

Jake

Azi avem jumătate de zi de program în aer liber. Toată clasa a plecat la piscina din Vingåker, însă eu m-am hotărât să chiulesc. Urăsc sportul, poate pentru că sunt atât de scund şi ajung mereu ultimul când ne întrecem. Melinda spune că îi voi ajunge din urmă, că voi alerga mai repede şi voi înota mai rapid decât toţi ceilalţi, numai să mai cresc un pic. Dar m-am măsurat ultima oară ieri şi ajung în continuare numai până la semnul albastru de pe uşa din bucătărie, pe care l-am făcut astă-vară.

Iar când ne schimbăm în vestiare, tot eu sunt cel mai mic. Şi dacă mă ridic pe vârfuri, de-abia ajung la umărul lui Vincent.

Dar normal că nu mă aşez lângă el – în niciun caz la vestiar –, asta ar însemna să mă rog de el să-mi împingă capul în toaletă.

Ca să fiu sincer, nu doar din cauza asta chiulesc. Aproape că n-am dormit deloc azi-noapte, pentru că m-am gândit numai la faţa aceea palidă cu ochi goi şi negri de dincolo de fereastra lui Berit.

Aş fi putut afla cine era, dar mi-a fost prea frică.

Am fugit cât de rapid am putut înapoi la motoretă şi am mers pe lângă ea până la şosea, ca să nu mă audă nimeni.

De-abia după ce m-am asigurat că nimeni nu venea după mine am îndrăznit să pornesc motorul.

De îndată ce s-a luminat din nou de ziuă, am început să îmi spun că n-a fost decât o închipuire. Vreau să spun, cine ar sta să le spioneze în întuneric pe Berit şi pe Hanne?

Şi de ce?

Oricum, m-am gândit mult la Hanne.

E foarte bătrână, dar totodată puternică şi deşteaptă.

Pe deasupra pare să facă lucruri palpitante, cum ar fi să călătorească în Groenlanda şi să vâneze ucigaşi. Nu zace niciodată pe canapea ca să bea

bere sau să se uite la televizor, nici nu merge la Oficiul forţelor de muncă.

Aş dori ca viaţa mea să fie la fel de palpitantă, însă în Ormberg nu se întâmplă nimic. Aici nici nu sunt criminali. În afara celui care a omorât-o pe femeia aceea de la movilă, desigur, dar n-ar putea fi de-aici.

I-am auzit pe tata şi pe Melinda discutând despre asta. Tata a spus că trebuie să fie vreun imigrant, vreun musulman cel care a făcut asta. Ei au altă viziune asupra *valorii* oamenilor şi asupra femeilor.

Sunt gata să omoare dacă n-ajung unde vor.

Mă întreb ce voia să spună cu „n-ajung unde vor”, deşi bănuiam că înseamnă că vor să se culce cu ele. Mi-am notat în palmă şi am zis c-o voi întreba mai târziu pe Melinda, dar apoi am uitat.

Bărbaţii şi femeile par să vrea lucruri diferite. Bărbaţii vor mereu ceva de la femei. Corpurile lor, de exemplu. Ca şi cum bărbaţii au porniri periculoase, de care femeile trebuie să fie conştiente şi de care să se ferească.

Asta mă face să mă simt trist şi nedumerit.

Mai întâi: femeile nu vor niciodată ceva de la bărbaţi sau numai bărbaţii au nevoie să „ajungă unde vor”?

În al doilea rând: asta înseamnă că o să cresc şi o să devin o astfel de persoană, care e gata să facă orice ca să „ajungă unde vrea”? Unul de care fetele trebuie să se ferească? Adică îmi voi pierde controlul asupra propriei persoane când voi fi mai mare, asta înseamnă a fi bărbat? Pentru că în cazul ăsta nu vreau să fiu bărbat.

Mă gândesc la Saga, la cât de moi îi erau buzele când le-au atins pe ale mele. La parfumul părului ei roz şi la căldura emanată de corpul ei. La explozia din piept când m-a sărutat, la senzaţia că acel moment a fost mai însemnat decât orice mi se întâmplase înainte. Că într-un fel mi-a împărţit viaţa foarte clar într-un înainte şi un după, şi că nimic nu va mai fi la fel.

Ca atunci când a murit mama, dar într-un sens bun. Saga nu s-a temut de mine. De fapt Saga părea *să vrea* să mă sărute.

Nu pot potrivi lucrurile.

Probabil numai musulmanii sunt periculoşi pentru fete. Poate depinde de cartea aceea pe care o citesc, Coranul, unde scrie că trebuie să se lupte cu necredincioşii. Am văzut imagini la televizor cu bărbaţi mascaţi cu steagurile lor negre cu text arab. Cei care explodează în aer, conduc camioane printre oameni, taie gâtul prizonierilor şi vor să creeze un califat mondial. Uneori mi-e teamă că vor veni aici, la Ormberg, dar în sinea mea nu cred totuşi că îşi vor califatul aici. Fundătura asta e prea tristă, până şi pentru membrii ISIS.

În Biblie scrie să îţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi. Asta înseamnă că nu ai voie să răneşti sau să omori un alt om, aşa ne-a explicat profesorul nostru. Dar Saga spune că creştinii au omorât mai mulţi oameni în numele lui Dumnezeu decât musulmanii. Spune că religia în sine este periculoasă, că nu te poţi subordona unei credinţe, pentru că atunci devii sclavul ei.

Nu ştiu ce să cred.

În orice caz, nu cred în Dumnezeu, pentru că, dacă el există, a lăsat-o pe mama să moară de cancer şi atunci nu vreau să am de-a face cu el.

Mi-am împachetat turnul Eiffel într-o cutie de carton pe care am fixat-o în partea din spate a motoretei Melindei. Trebuie să ne predăm lucrările în această după-amiază. Iau motoreta până la fabrica Brogrens Mekaniska, cu jurnalul în rucsac.

De fapt nu am voie să conduc, nu am împlinit cincisprezece ani încă. Însă toţi fac asta aici în Ormberg, pentru că e singurul mod de a te deplasa. Tata nu vrea să folosim motoreta pe zăpadă, dar el nu s-a trezit încă şi, oricum, eu conduc cu atenţie.

Roţile derapează pe zăpadă când iau curba în faţa clădirii de tablă roşiatică, ruginită. Cerul e

sumbru şi plumburiu, cu dâre de violet, parcă de rău augur. Un stol de păsări negre îşi iau zborul şi se învârt deasupra clădirii când parchez. Iau cutia cu turnul Eiffel şi intru pe uşa defectă cu inscripţia galbenă „Accesul interzis persoanelor neautorizate”.

Sala mare e tăcută şi pustie.

Pilonii de beton în diferite culori sprijină plafonul înalt, şi o lumină diafană se prefiră prin ferestrele murdare ale acoperişului. Maşinării colosale cu pinioane şi volane sunt înşirate de-a lungul pereţilor: cilindri, strunguri şi alte aparate de prelucrat tabla ale căror nume nu le cunosc. De grinzi atârnă lanţuri cu cârlige la capăt, iar lungimea întregii săli e străbătută de o traversă susţinută de o structură portantă nituită de mărime colosală. Din plafon se bălăbănesc, pe deasupra maşinăriilor, furtunuri groase, ca nişte aspiratoare gigantice. Există şi etajere de-a lungul pereţilor, cu o mulţime de compartimente goale. Din toată sala răzbate un iz vag, de petrol.

Tata e cel care mi-a povestit despre maşinile astea.

El a lucrat aici, înainte ca producţia să se mute în Asia şi fabrica să se închidă. Jumătate din Ormberg lucra aici mai demult, iar cei care nu făceau asta lucrau la TrikåKungen.

De aceea sunt atât de mulţi şomeri astăzi.

Trec de maşinăria monstruoasă, care presa plăci enorme de metal, transformându-le în cuburi mici, şi încerc să-mi imaginez cum era să lucrezi aici. Tata spune că nu era aşa rău, că era luminos şi curat la vremea aceea, că salariile erau bune, iar colegii drăguţi.

Mai spune şi că politicienii i-au dezamăgit pe cei din Ormberg şi că viaţa lui ar fi arătat altfel dacă producţia nu s-ar fi mutat în afara ţării.

Mă întreb ce, mai exact, ar fi fost diferit. Mama ar fi avut cancer şi aşa, probabil. Dar poate că tata nu ar fi băut la fel de multă bere şi nu ar fi trebuit

să apeleze la cotoroanţa de la Oficiul forţei de muncă.

Tata arată mereu trist când vorbeşte despre Brogrens, iar eu fac tot ce pot să-l aduc într-o dispoziţie mai bună. Încerc să-i explic că există şi părţi pozitive în faptul că nu mai lucrează acolo, de exemplu are mai mult timp să lucreze la casă. N-am fi avut niciodată terasa cea mare dacă ar fi continuat să lucreze aici.

Atunci râde, mă înhaţă pe la spate, ca într-o manevră de luptă, şi îmi spune că am dreptate. La naiba cu idioţii de la Oficiul forţei de muncă, şi de altfel şi cu cei de la Brogrens.

Îmi place când face asta.

În fundul sălii cu maşini se află biroul şefului de echipă. E gol, fireşte, însă pe duşumea zac împrăştiate nişte cărţi de telefoane. Pare să fi fost foarte complicat înainte; dacă trebuia să suni pe cineva, erai nevoit să cauţi numărul într-un soi de enciclopedie.

Câteodată răsfoiesc cărţile de telefon. Acolo sunt numele şi numerele tuturor celor care locuiau aici şi ale diverselor firme. Foaia e subţire şi ondulată de la umezeală, se rupe repede dacă tragi de ea.

În dreptul biroului, pe duşumea, se află o saltea veche şi murdară, iar lângă ea câteva lumânări. Pe jos e plin de doze goale de bere şi de mucuri de ţigară – nu sunt singurul care vine aici.

Pun cu grijă cutia cu turnul Eiffel pe duşumeaua de beton. Mă aşez pe salteaua umedă şi deschid rucsacul. Scot jurnalul şi doza de cola pe care mi-am adus-o de acasă, caut pagina cu colţ îndoit şi încep să citesc.

Tocmai s-a întâmplat un lucru ciudat. P. a intrat în toaletă. O clipă mai târziu am intrat şi eu, ca să iau nişte cremă de mâini.

P. stătea pe WC, cu pantalonii adunaţi în jurul genunchilor, şi trimitea mesaje când am intrat.

L-am întrebat de ce trimitea mesaje de pe toaletă. S-a enervat şi a spus să încetez cu spionatul.

De ce să trimiţi mesaje de pe toaletă?

De ce??

Ormberg, 27 noiembrie

Tocmai am încheiat o şedinţă.

Am făcut paşi înainte!

Andreas a primit răspuns de la unul dintre spitale. Spitalul Kullbergska din Katrineholm a operat o fată de cinci ani de fractură la încheietură, în 1993. Fata a avut apoi o infecţie gravă şi a fost tratată cu antibiotice intravenoase timp de trei zile, înainte de a fi trimisă acasă. Medicul legist a comparat imaginile în infraroşu din raportul de autopsie cu fişa medicală a fetei şi este „99% sigur că este ea”!

Fata se numea Nermina Malkoc. Se născuse în Sarajevo, într-o seară de Anul Nou, în pragul lui 1988. A venit ca refugiată în 1993, împreună cu mama sa, Azra Malkoc, născută în 1967 în Sarajevo.

Bingo! a izbucnit Malin, când ne-a dat vestea Manfred. Părea atât de veselă, de încrezătoare. Victorioasă.

M-am uitat la fotografiile cu scheletul fetei moarte. La craniul cu lungile şuviţe de păr. Părea atât de ireal, atât de nedrept. Aici stăteam noi, mâncând prăjituri şi bucurându-ne că am identificat-o.

Moartea ei. Bucuria noastră. Brioşele cu scorţişoară.

Toţi ne simţeam bine în sala noastră mizerabilă.

Nermina şi mama ei, Azra. Locuiau la centrul de refugiaţi din Ormberg – în vechea fabrică TrikåKungen. Aceasta fusese folosită ca adăpost de refugiaţi şi la începutul anilor nouăzeci, când mulţi veneau din fosta Iugoslavie.

Se pare că Azra şi Nermina au plecat de la adăpost la începutul lui decembrie 1993. După asta nu mai există informaţii despre ele.

Dar sora mai mare a Azrei, Esma Hadzic, era cazată şi ea aici, la adăpostul de refugiaţi. Iar ea locuieşte încă în Suedia.

Tocmai la Gnesta.

Ne ia numai o oră cu maşina până acolo. Se pare că acum e în concediu, în Insulele Canare, dar Manfred a vorbit cu ea la telefon şi a spus că nu a mai auzit nici de Azra nici de Nermina de când au dispărut de la adăpostul de refugiaţi. A mai spus şi că Azra era însărcinată în acel moment.

Andreas şi Malin o vor interoga pe Esma şi vor lua probe de îndată ce va sosi acasă.

Am început să lucrăm imediat cu informaţiile noi.

Manfred a luat legătura cu Biroul pentru migraţie. Malin şi Andreas au început să facă cercetări în legătură cu adăpostul de refugiaţi: cine erau angajaţii la începutul anilor nouăzeci? S-a întâmplat atunci ceva special, ce putea fi pus în legătură cu Azra & Nermina?

P. a trecut prin lista cu condamnările pentru acte de violenţă din zonă şi l-a contactat pe procuror.

Am discutat şi posibilitatea ca Azra să-şi fi omorât fiica. Când e ucis un copil, făptaşul e adesea un părinte, biologic sau vitreg. Că Azra a dispărut după moartea Nerminei poate fi un indiciu pentru asta. Poate şi-a curmat viaţa.

Vom săpa în trecutul Azrei ca să aflăm dacă avea probleme psihice sau dacă era violentă.

Un sunet îmi perturbă lectura. Un bufnet din cealaltă parte a sălii cu maşini, ca a unei uşi trântite.

Pun rapid jurnalul în ghiozdan şi ciulesc urechile.

În tăcere se aude ecoul unor paşi.

Pândesc de după birou şi ghicesc silueta unei persoane care se apropie în penumbră. De-abia după câteva secunde văd că este Saga. Simt fluturi în stomac şi un val de căldură în interior.

Poartă colanţi cu dungi, ghete groase şi geacă cu puf. Îşi leagănă ghiozdanul încolo şi-ncoace în mâna dreaptă.

Părul roz îi e ridicat într-un coc în vârful capului.

Îmi ridic mâna în semn de salut, iar ea aleargă spre mine.

— Bună, spune ea cu răsuflarea tăiată. Eram sigură că te găsesc aici.

— Bună, răspund eu. Nu eşti cu ceilalţi, la înot?

— Nţţ. Urăsc piscinele. Ai idee câte chimicale folosesc în ele? Ca să omoare bacteriile din apă?

— N-am idee.

— Exact. *Nimeni* nu se gândeşte la asta.

— De ce trebuie să omoare bacteriile?

Saga îşi pune rucsacul lângă saltea şi se aşază lângă mine. Văd că pe umerii de la geacă se întind pete umede şi realizez că sunt aici de mult timp şi că, pesemne, a început din nou să ningă.

— Lumea se pişă în apă. Îţi dai seama ce scârbos?

— Şi de-aia trebuie să toarne chimicale?

— Exact. Deşi cred că chimicalele sunt mai periculoase decât un pic de pipi.

Saga se uită în tavan, gânditoare. Apoi spune:

— Totuşi, n-ai vrea să înghiţi apă din aia. Sigur e mai dăunătoare decât, să zicem, undele radioactive. Şi *infinit* mai scârboasă.

Nu mă pot abţine să nu râd.

Saga rămâne tăcută un moment, trage de un puf, dintr-o gaură mică din geacă, şi apoi de altul. Şi încă unul. Cad pe duşumea ca fulgii de zăpadă de afară.

— Ştii ce? spune ea ezitând.

— Da?

— Acum suntem împreună, nu?

— Da, răspund.

Pentru o clipă, rămânem aşezaţi pe salteaua veche şi zdrenţăroasă. E un sentiment plăcut şi deloc ciudat, ca şi cum să fim împreună ar fi lucrul cel mai firesc din lume.

Ca şi cum nu s-ar fi schimbat nimic, deşi totul *este* diferit.

Apoi Saga se întinde după rucsac şi ia o pungă din care scoate un obiect, aproape la fel de mare ca o jumătate de litru de lapte la cutie.

— Ce e asta? întreb.

— Proiectul meu special. E o piramidă construită din beţe de chibrit folosite.

— Superb!

Saga zâmbeşte cu modestie.

— Nu tocmai. E piramida lui Keops.

Mângâie delicat suprafaţa beţelor de chibrit. Oja neagră de pe unghii străluceşte în lumina firavă a ferestrei din plafon.

Undeva picură apă pe duşumeaua de beton.

— Dar văd că nu sunt lipite. Cum le-ai legat?

— Le-am legat cu aţă dentară refolosită. Am vrut ca totul să fie reciclat.

— *Wow!*

— Cred că nu am mai folosit niciodată aşa de multă aţă dentară ca în ultima săptămână. Acum gingia îmi sângerează numai când o ating. Dar, dacă aş fi luat aţă dentară nouă, aş fi trişat. Nu-i aşa?

Dau din cap.

Ne întrerupe un bufnet surd. Aud glasuri îndepărtate ridicând şi coborând tonul. Râsete, apoi un urlet strident şi paşi care se apropie.

Ne ascundem din reflex în spatele biroului vechi, însă este prea târziu. Ne-au văzut deja.

Vincent, Muhammed şi Albin se grăbesc spre noi, ca şi cum ar fi nişte câini de vânătoare care simt miros de sânge. Vincent e cel din faţă, merge mereu înainte, pentru că este căpetenia de neînvins.

Regele tâmpiţilor din Ormberg.

Ajuns lângă noi, suflă tutunul cu o putere incredibilă, ca un proiectil maroniu, şi îşi încrucişează mâinile la piept, îşi drege glasul, îşi dă capul pe spate şi se uită în jos la noi.

— Da' ce dracu', *Ja-ke,* ţi-ai găsit fată?

Muhammed şi Albin râd strident. Albin îşi aprinde o ţigară.

Trage fumul, îl ţine în gură câteva secunde şi apoi îl suflă spre plafon.

Vin şi mai aproape. Saga se strânge în mine. Dintr-odată, simt totul mai acut: frigul brut care se strecoară sub geacă, mirosul de mucegai, şuierul respiraţiei lui Saga şi sfârâitul vag al ţigării lui Albin, când trage fum în plămâni.

— Eşti împreună cu proasta asta? întreabă Vincent dând din cap spre Saga. Pentru că atunci vreau să-ţi mulţumesc. Niciunul dintre noi nu ar vrea să se culce cu ea, nici dacă ne-ar ruga. Aşa că ne faci o favoare.

Vincent zâmbeşte larg şi continuă sacadat:

— La dracu'! Sunteţi un cuplu al naibii de drăguţ. Proasta şi poponarul retardat. V-ar sta bine în Stockholm, cu semenii voştri.

Râsete stridente. Muhammed rânjeşte. Albin mai trage un fum.

Pare nesigur.

— Plecăm acum, spune Saga, începând să-şi adune lucrurile.

Îi fâşâie geaca atunci când se ridică. Pe obraji i-au apărut pete de roşeaţă, iar mâinile îi tremură.

— De ce? spune Vincent. Noi abia am venit.

Se întinde după piramida lui Saga de pe birou, o ţine în faţa lui şi se încruntă, ca şi cum ar încerca să rezolve o problemă matematică a dracului de grea.

Doi plus doi, gen.

— Ce *mama naibii* e asta?

Întoarce construcţia de chibrituri pe toate părţile. O pune spre lumină şi îşi mijeşte ochii. Apoi o scutură, ca şi cum ar vrea să verifice dacă există ceva înăuntru.

— Dă-mi-o! se milogeşte Saga, întinzându-se după piramidă.

— Dacă spui ce e.

Atunci Vincent zăreşte cutia cu turnul Eiffel care se afla pe duşumea, lângă salteaua murdară, şi scapă piramida pe jos. Aceasta aterizează cu un trosnet, iar chibriturile se împrăştie pe betonul umed. Muhammed şi Albin par să şovăie, se uită la Vincent ca şi cum şi-ar aştepta ordinele în acelaşi timp în care Vincent face un pas înainte şi ridică turnul Eiffel. Străluceşte uşor în lumina firavă şi scârţâie un pic atunci când Vincent îl ţine de vârf pendulându-l într-o parte şi-n alta.

— Nu-mi spune că ai stat acasă să construieşti rahatul ăsta. N-ai ceva mai bun de făcut? Îţi lipseşte mămica? Nu ai voie să umbli cu sora ta sexy?

— Este un turn Eiffel, spun eu încet.

Vincent îl lasă să cadă pe duşumeaua de beton. Aterizează cu un sunet metalic, culcat într-o parte, o idee strâmb, dar încă intact.

Vincent se întoarce şi îi face semn din cap lui Albin. Acesta înaintează şi i se alătură nesigur, aruncă ţigara către un aparat vechi şi tuşeşte.

E păcat de Albin.

Toţi ştiu că e păcat de Albin. Nu numai pentru că e un idiot care are note proaste la toate materiile, ci şi pentru că tatăl lui e handicapat. Bunica lui a luat un medicament periculos când era gravidă, iar asta a făcut ca tatăl lui Albin să se nască fără picioare.

E păcat şi de Vincent.

În orice caz aşa, spune Melinda. Tatăl lui lucrează pe o platformă petrolieră în Marea Nordului şi nu e aproape deloc acasă.

Încerc să mă gândesc la toate astea când Albin stă acolo lângă turnul Eiffel şi se uită la mine fără nicio expresie. Mă străduiesc cu adevărat să-mi imaginez cioturile tatălui său şi cum scaunul cu rotile se împotmoleşte când încearcă să-l treacă de un prag înalt – şi nu reuşeşte.

Dar nu merge.

Oricât m-aş strădui, nu-mi poate fi milă de el acum. Şi frica e tot acolo: mi-e mai greu să respir, ca şi cum cineva m-ar fi legat strâns, strâns cu o sfoară, iar plămânii mi-ar fi plini de gelatină verde.

Albin se uită întrebător la Vincent.

Vincent dă din cap şi spune:

— Zdrobeşte rahatul!

— Nu! strig eu sărind. Nu. *Nuuu!*

Albin se uită la mine cu o expresie obosită. Apoi dă din umeri, ca şi cum asta ar fi numai unul dintre lucrurile bizare pe care Vincent i le cere în fiecare zi. Încă un îndemn, pe care el nici nu e în stare, nici nu vrea să îl pună sub semnul întrebării.

Îşi ridică piciorul şi izbeşte turnul Eiffel cu adidasul lui mare şi ud, de parcă ar fi un păianjen pe duşumeaua unui beci.

Malin

Medicul legist Samira Khan e atât de scundă, că de-abia îmi ajunge la piept.

Dă mâna cu toată lumea.

Părul lung şi brun îi e prins la spate într-o coadă împletită, groasă. Are o salopetă de plastic peste hainele verzi care fâşâie când se mişcă. Pe o bancă lângă ea se află mănuşile şi ochelarii.

Au trecut aproape două săptămâni de când am avut întâlnirea aceea pe Skype, ca să vorbim despre scheletul de la movilă.

Atunci n-am fi bănuit că aveam s-o vizităm pe Samira în legătură cu o altă crimă. Sau că Peter avea să dispară fără urmă.

Manfred, Svante şi cu mine am mers o sută optzeci de kilometri până la Solna ca să o întâlnim personal pe Samira. Andreas a rămas la Ormberg. Se întâlneşte cu colegii lui Svante ca să discute cum să ne organizăm anchetele cât mai eficient.

Chiar dacă nu suntem siguri 100% că sângele de pe adidasul lui Hanne aparţine victimei de la movilă, presupunem până una alta că aşa este. Asta înseamnă că Hanne, poate şi Peter, au fost martori când femeia a fost omorâtă sau măcar se aflau prin preajmă la acel moment.

Acest fapt are consecinţe, bineînţeles, în ancheta dispariţiei lui Peter: în primul rând putem presupune că el şi Hanne au dispărut vineri, în aceeaşi zi în care femeia a fost omorâtă, şi că cele petrecute se leagă.

În al doilea rând, acum trebuie să pornim de la posibilitatea de-a fi fost victima unei infracţiuni. Faptul că a dispărut fără urmă timp de şase zile ne face să credem că nu a fost vorba numai de un accident. Dacă ar fi zăcut undeva prin pădure neajutorat, cu un picior rupt, sau dacă s-ar fi înecat în râu, l-am fi găsit până acum.

Samira îşi pune mănuşile.

— Cum e cu colegul vostru? întreabă ea ca şi cum mi-ar citi gândurile. L-aţi găsit?

— Încă nu, răspunde Manfred.

Samira îşi întinde mănuşa de latex pe mână şi îşi încruntă sprâncenele.

— Şi credeţi că dispariţia lui poate fi legată de moartea acelei femei? întreabă schiţând un semn din cap spre cadavrul de pe masa de autopsie din oţel inoxidabil.

— Putem să o legăm de locul crimei pe cealaltă colegă a noastră, Hanne, spune Svante.

— Hanne? Femeia cu pierderi de memorie?

— Corect, confirmă Svante.

Samira îşi aranjează salopeta de plastic şi se întinde un pic.

— Bine. Începem?

Ne îndreptăm spre masa de autopsie. Corpul femeii e palid şi subţire, iar şuviţele de păr îi sunt răsfirate în jurul capului.

Corpul a fost cusut minuţios în urma autopsiei.

Samira începe să turuie, cu o voce joasă, profesională, fără pic de emoţie.

Trebuie să fi făcut asta de o sută de ori.

— Femeie necunoscută, de vreo cincizeci de ani. Înaltă de un metru şaptezeci şi cinci, cincizeci şi opt de kilograme…

Svante o întrerupe:

— Asta nu înseamnă subponderală?

— Nu, presupune un IMC imediat sub nouăsprezece. E considerat normal, deşi e la limita intervalului normal.

Svante dă din cap şi îşi îngroapă degetele în barba sa bogată, de parcă ar căuta ceva acolo.

Trag cu ochiul la femeia de pe masa de autopsie, însă evit să mă uit la faţa ei zdrobită.

— A fost sănătoasă şi a avut condiţie fizică bună, continuă Samira. Toate organele interne sunt în stare bună însă mai e un aspect…

Aruncă o privire peste foile sale, apoi continuă:

— Se poate vedea o anume hipotrofie musculară, adică o slăbire a muşchilor scheletici. Asta indică faptul că suferea de un fel de boală pe care eu nu o pot depista aici şi acum sau că avea o viaţă sedentară. În orice caz, putem constata că era slabă nu pentru că se antrena mult, ci dintr-un motiv cu totul opus. Şi încă ceva.

Samira face un pas spre capul femeii, întinde mâna şi îi desparte buzele.

Se aude un sunet de fălci descleştate şi îmi strâng pleoapele.

— Dantura îi e într-o stare destul de proastă. Are o parodontită extinsă, carii, şi a pierdut câţiva dinţi. Există vreo două plombe în premolari, dinţii situaţi mai în faţă, lângă obraz, pe maxilarul inferior. Se pare că un fel de aliaj de aur a fost folosit drept material de umplere. Odontologul legist încă nu s-a uitat la ele, însă eu cred că nu sunt lucrate în Suedia. Uite aici!

Vocea Samirei e calmă, cuvintele sunt alese cu grijă şi stilul ei e pedant, cu toate astea mi-e greu să asimilez ceea ce spune. Cu atât mai puţin sunt în stare să mă pot aduna, ca să mă uit la faţa femeii.

— Interesant, spune Manfred.

Svante stă lângă el, bâiguind aprobator.

— E ceva obişnuit ca lumea să aibă astfel de probleme cu dinţii? întreabă Manfred.

Samira dă din cap.

— Nu e neobişnuit. Cel mai întâlnit motiv este frica de a merge la dentist. Apoi vedem asta destul de des printre narcomani şi printre cei cu probleme psihice.

Manfred şi Svante murmură ceva, aplecaţi peste masa de autopsie.

— Însă nimic nu ne indică faptul că s-ar fi drogat, continuă Samira. Nu are nicio cicatrice vizibilă sau răni cauzate de ace de seringă. Ba mai mult, am primit primele rezultate ale analizelor chimice. Sângele şi urina au ieşit negative pentru… Aşteptaţi puţin.

Samira verifică nişte foi aflate pe o bancă, lângă masa de autopsie, şi continuă:

— Nicio urmă de neuroleptice în doze mici, zolpidem, benyodiazepină sau acid gamma-aminobutiric, GABA, adică. Dar mai aştept şi alte rezultate.

Samira tace, face un pas la o parte şi îmi întâlneşte privirea. Apoi se încruntă.

— Eşti bine? Vrei să stai jos?

Manfred şi Svante se întorc şi mă studiază fără să spună nimic.

— E în regulă, mint eu, schiţând un zâmbet.

Samira aprobă uşor din cap, apoi se apleacă peste corpul de pe masă şi continuă.

— A născut cel puţin un copil, se vede după bazin.

— Numai unul? întreabă Svante.

Samira zâmbeşte rece.

— Nu se poate vedea. Tot ce pot spune e că a avut cel puţin un copil.

Îmi vine o idee şi înaintez cu câţiva paşi ca să mă alătur lui Manfred, la căpătâiul femeii.

— Ai menţionat că plombele din dinţii femeii puteau fi puse în afara ţării, spun uitându-mă fix în ochii negri ai Samirei.

— Ar fi putut, da. Şi e clar, problemele ei dentare pot fi puse pe seama lipsei de acces la medicina modernă. Ar putea fi refugiată, de exemplu. Nu cred că medicina dentară în ţări precum Siria funcţionează prea bine.

Samira ia o mină tristă, îşi înclină un pic capul într-o parte şi mângâie uşor cu degetul braţul femeii. Gestul are o afecţiune care mă surprinde.

— Dar are un fizic european, spune Samira şovăind. Zonele în care există azi conflicte armate sunt în afara Europei.

În încăpere se aşterne liniştea. Manfred îşi drege vocea.

— Să ne mai uităm un pic la leziuni? întreabă el, arătând spre urma lăsată de glonţ pe pieptul ei.

Împart maşina cu Manfred la întoarcerea în Ormberg. Svante pleacă la Örebro cu maşina proprie.

— Crezi că e imigrantă? întreabă Manfred când se angajează pe E4.

Reflectez, uitându-mă pe fereastră.

— Fata de la movilă, Nermina Malkoc, locuia la centrul de refugiaţi din Ormberg. Amândouă au fost găsite în acelaşi loc. Amândouă au fost omorâte. Amândurora le lipsesc încălţările. Şi tocmai că, la începutul anilor nouăzeci, când Nermina a fost omorâtă, TrikåKungen era folosit ca adăpost de refugiaţi. Eu nu fac decât să mă întreb dacă e o întâmplare.

— Vrei să spui că cineva umblă prin zonă şi omoară refugiaţi? Că poate avem de-a face cu un rasist?

Dau din umeri şi privesc departe, cum clădirile se conturează pe fondul cerului care se întunecă.

— Cine ştie.

Manfred aprobă din cap.

— Tu şi Andreas puteţi merge să discutaţi mâine cu cineva de la centrul de refugiaţi. Ei trebuie să ştie dacă lipseşte cineva.

Andreas îşi ridică mâna în semn de salut când ne întoarcem la birou. Apoi se plânge de ziariştii care au aşteptat toată ziua afară, în maşini.

Îl observ stând singur la masă.

Scaunele lui Hanne şi lui Peter sunt goale.

Deşi locul e strâmt, nu le-am mutat hârtiile şi lucrurile. Au rămas aşa, ca o reamintire tăcută, dar insistentă a ceea ce s-a petrecut – tutunul lui Peter, caietul lui de însemnări mâzgălite la repezeală şi tubul de cremă al lui Hanne, cumpărat de la farmacie.

Manfred prezintă un scurt rezumat al întâlnirii noastre cu medicul legist. Îmi scot geaca, o pun în

cuier şi mă aşez în faţa lui Andreas, fără să-i caut privirea. Apoi încep să-mi verific e-mailurile.

Câteva minute mai târziu sună Max. Andreas se uită insistent la mine în timp ce răspund la mobil, aşa că ies în vechiul magazin ca să fiu lăsată în pace.

Mă aşez în faţa ferestrei mici şi murdare, în spatele a ceea ce odată era casa de bani, răzuiesc un pic cu piciorul praful de pe jos. Rămân urme adânci în care zăresc pardoseala de culoarea muştarului.

Afară e deja întuneric şi fulgi enormi se cern din cerul întunecat.

În mai puţin de o lună vine Crăciunul.

Sper că până atunci îl vom fi găsit pe Peter şi vom fi soluţionat crimele. Şi mai sper că voi fi departe de Ormberg.

Max se simte bine.

Ba chiar foarte bine. A fost lăudat de şeful lui pentru contribuţia adusă într-un caz complicat de despăgubire. O femeie în jur de cincizeci de ani cu un presupus traumatism cervical prin hiperextensie a purtat un proces lung împotriva companiei de asigurări unde lucrează el şi, mulţumită aportului lui, compania nu îi mai plăteşte despăgubiri.

— E fantastic, nu primeşte un ban, spune el cu o mândrie prost ascunsă.

Ei bine, foloseşte exact aceste cuvinte.

E ceva ce mă deranjează în lunga şi amănunţita lui expunere.

Nu e atât realitatea că biata femeie rănită rămâne fără bani, cât mai degrabă faptul că el este atât de îngrozitor de anost şi de pisălog. Nu mi s-a părut niciodată prea interesant să-l ascult când vorbeşte despre munca lui. Ba mai mult, nu mă întreabă nici măcar o dată cum mă simt eu.

De nicăieri, cuvintele mamei răsună în minte:

Chiar îl iubeşti?

Asta mă irită şi mai mult, dar de data asta sunt supărată pe mama. Ea care mereu crede că ştie ce e mai bine pentru mine, cu toate că, în ceea ce-o

priveşte, n-a reuşit niciodată să se desprindă de văgăuna asta. Cu toate că încă locuieşte în aceeaşi casă în care a crescut şi interacţionează cu aceiaşi oameni ca atunci când era copil.

Max încheie convorbirea spunându-mi că nu ne putem vedea la sfârşit de săptămână, are de lucru şi îi răspund că nu-i nimic, că oricum trebuie să rămân în Ormberg şi să lucrez la anchetă.

— Aha, bine, e tot ce spune, tot nu mă întreabă cum sunt.

Când închid, am o senzaţie inexplicabilă de greaţă.

Ca şi cum mi-aş fi dat seama de ceva, însă nu-mi pot formula ce anume.

Apoi realizez ce este.

Nu *vreau* să plec la Stockholm la sfârşit de săptămână. Nu mă simt în stare să stau în faţa noului televizor plat cu Max, ascultându-l cum turuie despre munca lui. Nu am niciun chef să mănânc antricot şi să beau două pahare şi jumătate de vin roşu. Nu îmi surâde nici ideea de a mă culca cu el în patul lui cel mare şi scump, cu saltea dublă din păr de cal şi cu tăblie tapiţată cu mătase, care se asortează perfect cu cuvertura.

Ce-o fi cu mine de fapt?

Am primit tot ce-am dorit vreodată, iar acum e ca şi cum nimic nu mai are nicio importanţă.

— Totul bine? întreabă Andreas, şi ridică un pic din sprâncene în timp ce eu mă aşez şi pun mobilul deoparte.

— De ce n-ar fi? răspund din scurt, dându-mi seama apoi cât de apăsat îmi e tonul.

Manfred îşi drege vocea.

— Să trecem în revistă indiciile primite de la colegi, în privinţa dispariţiei lui Peter sau aveţi de încheiat vreo socoteală înainte?

Îmi întâlneşte privirea. Arată obosit. Are ochii roşii, iar corpul său mătăhălos e îndesat pe scaun ca un sac vechi de cartofi.

— Sigur, răspund eu.
Manfred răsfoieşte foile de pe masă.
— Patru indicii în total, dintre care trei anonime. Prima e de la o anume Ragnhild Sahlén, care locuieşte lângă vechea fabrică TrikåKungen, prin urmare lângă centrul de refugiaţi.
Andreas îşi ridică privirea şi o fixează drept pe mine.
— Nu ea a fost cea care…
— Ba da, spun eu. E baba care a vrut să facă plângere pentru furtul de bicicletă.
Manfred se uită mirat.
— Mi-a scăpat ceva? întreabă el şi apucă pixul ca şi cum ar avea de gând să ia notiţe.
— De fapt nu, spun eu. Ragnhild Sahlén a venit aici într-o zi ca să anunţe un furt. Era convinsă că unul dintre bărbaţii de la centrul de refugiaţi a şutit o bicicletă.
— Atunci să meargă la Vingåker, spune Manfred. Nu avem timp de aşa ceva.
— Exact aşa i-am spus şi eu, îi confirm. Ce voia când a sunat?
Manfred îşi lasă creionul să alunece pe hârtie în timp ce citeşte.
— A spus că l-a auzit pe unul dintre bărbaţii de la centrul de refugiaţi strigând *Allahu Akbar* în seara în care Peter şi Hanne au dispărut. Potrivit spuselor ei…
Manfred face o pauză şi se freacă la ochi, după care continuă:
— A vrut să spună că persoana respectivă trebuie să fi fost implicată cumva în dispariţia lui Peter şi de aceea striga aşa.
— Glumeşti? spune Andreas, în timp ce ridică punga de tutun şi îşi pune o doză.
— Din păcate nu, spune Manfred. Putem ignora acest indiciu?
— Absolut, răspund eu.
Manfred continuă:

— Adevărul este că cele trei indicii anonime se referă tot la centrul de refugiaţi. O altă persoană susţine că a văzut, la centrul de refugiaţi, doi bărbaţi de culoare purtând un covor făcut sul, în seara în care Peter a dispărut, iar femeia necunoscută a fost omorâtă, un covor destul de mare ca să ascundă un corp uman.

Manfred face în aer semnul ghilimelelor când spune „corp uman" şi continuă:

— Iar o femeie a spus că a văzut sus, la biserică, trei tineri de culoare îndreptându-se spre pădure, în aceeaşi zi. Trei tineri care, după ea, păreau ameninţători.

— Cum a ajuns la concluzia asta? întreabă Andreas. Că erau ameninţători adică?

— Nu reiese, oftează Manfred. În fine, a mai sunat un bărbat care a raportat că sâmbătă s-a aprins un foc pe terenul centrului de refugiaţi. Ei bine, credea că poate ardeau corpul cuiva.

— Dumnezeule! exclamă Andreas. Au ars un *corp?* Doar pentru că a văzut un pic de fum? Ce se petrece cu locul ăsta blestemat?

Se face linişte pentru o clipă, iar starea de tensiune se instalează din nou.

Dintr-odată simt nevoia să îi apăr pe locuitorii din Ormberg, pe cei despre care Andreas are o părere atât de proastă, cu toate că el însuşi s-a născut şi a crescut nu departe de aici.

— Adevărul e că, dacă mergi prin case şi vorbeşti cu lumea, vreau să spun, dacă îţi faci timp cu adevărat să stai jos şi să îi *asculţi,* atunci vei înţelege de ce sună şi dau asemenea indicii.

— Serios?

Andreas rămâne sceptic.

— Ormberg e o comunitate mică, continui eu străduindu-mă să rămân calmă, deşi obrajii mi se înfierbântă. Dintr-un motiv sau altul, autorităţile au decis să plaseze o sută de arabi în mijlocul pădurii, în mijlocul celor care locuiesc aici. O sută de persoane care vin din ţări cu valori total diferite de

ale noastre. Care au trecut prin război, tortură şi suferinţă. Iar aici au parte de tot ajutorul posibil, acoperiş deasupra capului, hrană, îndemnizaţii şi educaţie. Trebuie să înţelegi că oamenilor nu le-a fost uşor aici, în Ormberg. A fost mereu o localitate a exodului. Întreprinderile s-au închis şi s-au mutat în Asia. Poşta s-a închis, grădiniţa s-a închis. Până şi magazinul ăsta blestemat s-a închis.

— Aşa e în multe locuri, spune scurt Manfred.

— Da, confirm eu. Însă în Ormberg a fost aşa de generaţii. Înainte de criza textilelor şi de falimentul fabricii Brogrens existau aici o uzină şi o fabrică de cherestea. Acum nu mai e *nimic.* Absolut *nimic.* Oamenii se simt trădaţi. Se simt vădit provocaţi când refugiaţii vin aici şi primesc totul servit pe o tavă de argint. Ba mai au şi o mulţime de pretenţii. Personal vorbitor de arabă la centrul de sănătate din Vingåker, ore speciale pentru femei la piscină…

Mă opresc când văd privirea lui Andreas. Exprimă şi neîncredere, şi teamă, ca şi cum ar sta şi s-ar uita la un animal neobişnuit, periculos sau la un copil care s-ar juca cu o armă încărcată.

— Unde vrei să ajungi? întreabă el.

— Spun numai că înţeleg cum gândesc. Chiar dacă nu sunt de acord cu tot ce spun. Pentru că nu sunt. Nu sunt rasistă, dacă asta crezi.

— Dar te auzi măcar? întreabă Andreas. Nu te auzi cum… Malin, ai fi putut fi chiar tu.

— Poftim? Acum ce vrei să spui?

— Ai fi putut fi chiar tu cea care să fugă din calea războiului şi a foametei.

— Fii serios. Ăsta e sensul celor spuse de mine. Eu *sunt* din Ormberg şi nimeni nu ne ajută pe noi, cei de aici. Trebuie să mături în faţa propriei case înainte să ajuţi restul lumii.

Manfred îşi izbeşte palma gigantică în masă atât de puternic, că foile se ridică şi se împrăştie jos, pe duşumea. Cafeaua se varsă din paharul de carton.

— *Fir-ar să fie!* Nu ştiu ce e cu voi doi. Dar, indiferent ce probleme aveţi unul cu altul, n-aveţi

decât să le rezolvaţi în afara programului.

Apoi se ridică şi începe să foiască încoace şi-ncolo prin cameră.

— Dar, mă întorc eu spre el, nu fac decât să lămuresc de ce lumea face aşa cum face. Sunt dezamăgiţi că ei n-au primit niciodată vreun ajutor. Pentru că *Ormberg* nu a primit niciodată nici a zecea parte din resursele primite de refugiaţi. Tu ce părere ai? Nu te-ai gândit niciodată la asta?

Manfred se opreşte şi se întoarce spre mine cu o lentoare de rău augur.

Corpul lui mare rămâne nemişcat, ca o statuie de piatră.

— Nu contează defel ce cred eu despre centrul de refugiaţi. E cu totul lipsit de importanţă dacă eu consider că orele speciale la piscină pentru femeile musulmane sunt îndreptăţite sau nu. Suntem aici să investigăm o crimă. Iar acum sunt *două* crime. *Cel puţin* două crime, aş adăuga, pentru că, dacă îl găsim mort pe Peter, atunci sunt trei.

Mă uit la pozele de pe perete. La scheletul fetei din Ormberg şi la corpul din zăpadă al femeii lipsite de chip.

Manfred nu pare să-mi observe privirea. Aşa că turuie mai departe:

— Dacă nu vă puteţi lăsa la o parte divergenţele politice, o să vă trimit acasă. Mai mult, o să îi contactez pe şefii voştri şi am să le spun cât de neprofesional v-aţi purtat. S-a înţeles?

Se cufundă într-unul dintre scaune, oftează adânc şi se uită în tavan.

— *Să fiu al naibii* dacă o să continui să vă readuc la ordin în felul ăsta, spune el cu voce joasă şi deliberat răspicată. Veniţi-vă în fire, ce dracu'!

Oftează din nou, îşi masează tâmplele cu degetul mare şi arătătorul.

Apoi continuă:

— Mergeţi mâine la centrul de refugiaţi şi vorbiţi cu personalul. Verificaţi dacă femeia de la movilă e de acolo. Apoi puteţi să o vizitaţi pe

mătuşa Nerminei, Esma, în Gnesta. Vine azi acasă din Gran Canaria. Trebuie să aflăm mai multe despre Nermina Malkoc. Şi să o găsim pe mama ei.

Jake

Stau cu Saga în patul ei şi ne uităm la un film de groază pe laptop. În film e vorba despre o tipă care a devenit posedată pentru că s-a culcat cu un tip care era purtătorul unui demon. Iar acum trebuie să se culce cu alt tip ca să scape de demon.

— Cred că în SUA le e frică de sex, spune Saga apăsat, ca şi cum ar şti totul despre sex şi poate şi despre SUA.

— Hm, spun şi îmi îngrop mâna în punga cu dulciuri.

Saga le-a cumpărat, pentru că îi e milă de mine după ce s-a întâmplat cu turnul Eiffel. Ştiu că aşa este, dar adevărul e că mă bucură. Mă gândesc la Vincent, la Muhammed şi Albin. Îmi amintesc de privirea plictisită a lui Albin când a dat din umeri şi a călcat pe turn cu adidasul lui ud, de s-a făcut bucăţi. În numai câteva secunde, mi-a distrus munca de câteva săptămâni.

După aceea Saga şi cu mine ne-am ajutat unul pe altul să culegem resturile. Piramida construită de Saga se ţine destul de bine. A reuşit să pună la loc chibriturile care s-au desprins când piramida a căzut pe duşumea, iar apoi aproape că nu s-a mai văzut că fusese stricată.

Însă turnul Eiffel nu a mai putut fi salvat. S-a turtit ca o plăcintă şi era atât de strâmb, că nu-ţi mai dădeai seama ce reprezenta.

Cu toate astea l-am luat cu mine la şcoală. L-am predat şi am explicat ce s-a întâmplat. Profesoara noastră, Eva, s-a înroşit pe gât când Saga şi cu mine i-am povestit ce a făcut Albin. A spus că avea să vorbească cu directorul imediat după oră.

Poate a şi făcut asta, însă oricum nu se schimbă nimic.

Turnul Eiffel e distrus, iar Vincent, Albin şi Muhammed vor fi mereu aceiaşi tâmpiţi cu aere.

Saga spune aşa, adoră să-i spună lui Vincent *tâmpit cu aere* când el nu aude.

Tata spune că Vincent şi banda lui o să se potolească, că vor fi *ca toată lumea* când o să crească. Zice şi că, de fapt, e păcat de Vincent şi că mulţi sunt aşa la pubertate. Că se întâmplă atât de multe în corp, încât capul nu mai poate ţine pasul.

Mai spune şi că e *o treabă de băieţel.*

Prin urmare, Vincent e răpit de propriul său corp, mă gândesc eu. De muşchi şi de acnee, şi de tot restul.

Încă un motiv să nu devii bărbat.

Saga îmi întâlneşte privirea.

— O notă? întreabă ea făcând un semn din cap spre laptop.

Mă uit la fata posedată care goneşte prin pădure, cu gura deschisă.

— Opt, poate. Mi se pare chiar bun. Tu ce crezi?

— E clar că nouă, spune Saga apăsat şi se mută mai aproape.

Când îi simt braţul lângă al meu, fierbinţeala îmi cuprinde din nou pieptul, iar inima îmi face tumbe. Nu simt, ghicesc mai degrabă puful fin de pe braţul ei atingându-mi pielea.

Fireşte că m-am gândit la asta de mii de ori: că s-ar putea întâmpla iar. Că ne-am putea săruta din nou.

Asta faci când eşti împreună cu cineva.

Gândul e excitant şi înspăimântător totodată. E ca şi cum ai sta la marginea trambulinei, în turnul de la lac, te-ai uita la oglinda apei şi ai şovăi – deşi ştii că nu e periculos, tot ţi se face o frică naşpa ca nu cumva ceva să meargă greşit.

Saga opreşte filmul apăsând o tastă. Clipeşte şi se uită la mine cu un aer serios. Rimelul i s-a scurs ca o umbră întunecată sub ochi. Fardul de pe obraji sclipeşte în lumina slabă a ecranului.

— Crezi că bântuie ceva la movilă? întreabă ea.

— Vrei să spui dacă cred în copilul-nălucă?

Aprobă din cap, îşi umezeşte buzele şi face ochii mari.

— Nu cred în fantome, îi spun. Deşi în aceeaşi clipă în care cuvintele îmi ies din gură, îmi amintesc chipul palid şi scofâlcit din fereastra lui Berit, găurile negre din ochi şi linia subţire a gurii.

— Neh, nici eu. Dar cred că tot e ciudat.

Saga loveşte tastatura cu vârfurile degetelor.

— Ce e ciudat?

Ezită, dar hotărăşte apoi că mie îmi poate mărturisi.

— Că au găsit o groază de morţi acolo. Vreau să spun că nu are cum să fie doar o coincidenţă. Că acolo au fost găsiţi doi oameni morţi. Chiar dacă au trecut, gen, douăzeci de ani între crime.

Mă gândesc la Nermina, care s-a refugiat în Suedia numai ca să moară. La tot ce cunosc, însă nu-i pot spune lui Saga.

Totul e din vina *Devianţei.*

Dacă nu aş fi ieşit în rochia mamei în seara aceea, aş fi putut preda jurnalul direct poliţiei. Atunci n-ar mai fi fost nevoie să mint tot timpul.

Saga se uită la mine cu ezitare. Apoi spune:

— Femeia pe care au găsit-o marţi. Fusese împuşcată. Şi era desculţă.

— Ce? Desculţă în zăpadă?

Saga aprobă din cap cu gravitate.

— De unde ştii toate astea? întreb.

— Fostul surorii mamei mele, care locuieşte la Brevens Bruk, are un fiu care locuieşte cu o fată din Kumla. Lucrează ca funcţionară la poliţia din Örebro. Dar nu ai voie să spui nimănui. *Promite!*

— Promit. Ce-a mai spus?

Saga îşi loveşte cu degetul inelul din nas.

— Că arăta ca o fantomă. Cu păr sinistru, lung şi cărunt.

— Tata spune că sigur era de la centrul pentru refugiaţi. Ca şi cel care a omorât-o.

— De unde ştie el?

Saga ridică un pic din sprâncenele perfect conturate.

— Cine altcineva ar fi putut-o omorî? Gunnar Sten? Familia Skog? *Copilul-nălucă?*

— Nathalie spune că l-a auzit pe copilul-nălucă la movilă, spune Saga. De două ori. O dată a vorbit cu ea, i-a şoptit să vină.

— Nathalie spune doar rahaturi.

Saga pare jenată.

— Da, dar…

Vocea i se pierde şi se apleacă spre mine. Are ochii mari şi negri în penumbră, şi un aer grav.

Rămân locului, ca încremenit. Nu îndrăznesc să mă mişc.

Nu vreau să mă mişc.

Apoi mă sărută şi o sărut şi eu. E mai uşor de data asta, ca şi cum buzele ştiu ce au de făcut.

Are gust de gumă de mestecat. Închid ochii fără să ştiu de ce. E ca şi cum altfel ar fi prea mare presiunea, ca şi cum n-aş putea asimila tot ce se petrece.

De afară se apropie paşi aşa că ne desprindem rapid unul de altul.

— Mama ta? întreb.

— Ei. E pe calmante. Nu ne va deranja.

Dar, în acelaşi moment în care spune asta, se aude un ciocănit uşor în uşă.

— Saga, vino şi adună după tine în bucătărie.

— Mai târziu! strigă Saga, şi îşi dă ochii peste cap.

— Nu, *acum!* Şi vreau să vorbesc cu tine ceva.

Saga oftează şi se ridică. Îşi trece mâna prin părul roz.

— Vin imediat, spune ea şi dispare pe uşă.

Dar Saga nu se întoarce prea curând. În schimb, minutele trec fără să se întâmple nimic. Aud voci aprinse din bucătărie, dar nu pot distinge cuvintele.

Trag cu ochiul la laptop, dar mă hotărăsc să nu mă uit mai departe la film înainte să vină Saga. Până la urmă, scot manualul de istorie din

ghiozdan, cel în care încă se ascunde jurnalul lui Hanne, şi încep să citesc.

Primele pagini sunt despre diverse audieri ţinute de Hanne şi de P.

E foarte plictisitor, aşa că sar peste câteva pagini.

Ormberg, 28 noiembrie

P. şi-a schimbat parola de la mobil. Am descoperit asta când era la duş. Voiam să verific cum e vremea. Am tastat parola obişnuită, pe care o avea de-o veşnicie, dar nu am putut deschide mobilul.

Nu a mai schimbat niciodată parola înainte. Singura persoană care intră pe acest mobil, în afara lui, sunt eu.

Trebuie să existe ceva în mobilul lui ce nu vrea să văd. Îmi amintesc şi de momentul când l-am surprins scriind mesaje în baie, cu pantalonii în vine.

Ascunde ceva.

Trebuie să aflu ce anume!

După-amiază devreme la birou.

Malin şi Andreas tocmai au vizitat-o pe Rut Sten, directoarea centrului de refugiaţi din Ormberg, la începutul anilor nouăzeci.

Se pare că ştia de Azra şi de Nermina, însă nu-şi putea aduce aminte să fi fost ceva notabil cu ele. Au plecat din proprie iniţiativă de la adăpost, în data de 5 decembrie 1993. Rut credea că avea de-a face cu permisul de şedere.

Manfred mănâncă rulouri cu scorţişoară.

Îl las s-o facă. P. l-a întrebat dacă într-adevăr e necesar să le înfulece pe toate. Mi-e atât de milă de Manfred. (Este gras, dar în acelaşi timp este o persoană adultă, perfect capabilă să decidă ce bagă în gură.) Dacă aş fi stat mai aproape de P., i-aş fi dat un ghiont, dar el stătea la uşă verificându-şi mobilul.

Mobilul, da.

M-am hotărât să nu spun nimic. Dacă îl acuz că are secrete, poate întoarce asta împotriva mea. Tu eşti cea care ai secrete, asta ar spune el.

Şi cam aşa e.

Prin urmare, nu spun nimic. Nu întreb de ce şi-a schimbat parola. (Ar putea fi numai o coincidenţă, o întâmplare care nu are de-a face cu mine, CENTRUL UNIVERSULUI.)

Nu, am fost ironică acum. Nu sunt centrul universului. Nici pentru P., nici pentru nimeni altcineva. Nici măcar pentru mine însămi: simt că mă dezintegrez lent în bucăţi minuscule, care fug şi dispar în direcţii diferite, alunecă precum frunzele de toamnă pe apa neagră şi rece a râului.

Acesta este jurnalul dispariţiei mele.

Nu fizic, dar metaforic, pentru că mă înfund tot mai mult în ceaţă, cu fiecare zi care trece.

Ce se va petrece când nu voi mai fi Hanne? Când cea care sunt eu, amintirile mele, istoria mea se vor stinge şi vor fi făcute praf de boală? CE voi fi atunci? Un corp fără suflet? Un suflet fără un corp funcţional? O bucată de carne, cu sângele pulsând prin vene?

Mă gândesc tot timpul la asta.

Nu mi-e frică de moarte, mi-e frică să nu mă pierd pe mine însămi.

De aceea jurnalul este atât de important. Ca să mă documentez cât mai mult, dar şi ca să-mi amintească cine sunt.

Exist! Oricum, pentru o vreme.

P. a verificat cazierul judiciar şi registrul presupuşilor infractori. Nu există prea mulţi criminali violenţi în Ormberg sau în vecinătate. Sunt mai mult oameni care se bat la beţie şi se droghează.

Însă aceste două aspecte sunt de interes.

Björn Falk: născut şi crescut în Ormberg, dar stabilit în Örebro între 2009 şi 2016. S-a mutat

recent înapoi în Ormberg, după ce a moştenit casa părinţilor. Condamnat pentru abuz fizic, hărţuire, insultă şi ameninţare fizică. Şi-a maltratat fosta parteneră, cu consecinţe aproape fatale, de două ori – o dată împingând-o într-o saună fierbinte şi blocând uşa. Femeia a trebuit să treacă prin trei transplanturi de piele ca să-şi repare leziunile de pe tors. Björn Falk a mai primit şi ordin de restricţie în două cazuri, în care şi-a hărţuit fostele prietene.

Mi se strânge stomacul când citesc despre Björn.

Este noul prieten al mamei lui Saga şi sunt destul de convins că ea nu ştie că e un ticălos care abuzează femei. Ar trebui să-i spun asta lui Saga, ca să o prevină pe mama ei.

Dar nu se poate.

Nu pot spune nimănui despre ce e în jurnal.

Mă trec fiori neplăcuţi, pentru că mi se aduce din nou aminte că jurnalul lui Hanne include lucruri pe care nu ar trebui şi nici măcar nu aş vrea să le cunosc. Lucruri care mai bine ar rămâne ascunse.

Poate ar fi mai bine să nu mai citesc în continuare. Însă tocmai când îmi trece asta prin cap, ochii mi se fixează pe următorul paragraf, făcându-mă să tresar.

Celălalt este Henrik Hahn: un pedofil care-i abuza pe copiii din Örebro (de la şcoala în care lucra). Până la urmă a fost internat într-o clinică psihiatrică în 2014 şi se află la spitalul Karsudden, aproape de Katrineholm. Soţia Kristina şi fiul Vincent locuiesc în Ormberg.

Scap caietul pe jos, şocat.

Tatăl lui Vincent este pedofil?

Vincent a spus totuşi că tatăl lui lucrează pe o platformă petroliferă în Marea Nordului. Că e responsabil pentru toate calculatoarele şi sistemele

IT de acolo şi că nu are voie aproape deloc să vină acasă în vizită.

Să fie, de fapt, la Karsudden, cu toţi nebunii?

Este un *pervers?* Desigur, ar fi un pervers mai reprobabil decât mine. Pentru că ultima oară când am verificat, nu era împotriva legii să-ţi placă hainele de fete şi machiajul.

Vincent Hahn.

Regele tâmpiţilor din Ormberg.

Poate că tata are dreptate, în pofida a toate. Poate că *e* păcat de Vincent.

Malin

Clădirea din cărămidă veche de mai bine de o sută de ani se înalţă impunătoare. De-a lungul corpului ei uriaş, printr-un un şir de ferestre înalte şi arcuite, se revarsă o lumină caldă, care se combină cu clarobscurul albastru-cenuşiu de decembrie şi colorează în auriu zăpada din dreptul faţadei.

Se vede lumină şi din fosta clădire de birouri, situată la vreo cincizeci de metri de clădirea principală. De una dintre ferestre atârnă o stea de crăciun.

Zăpada scârţâie sub picioarele noastre pe porţiunea scurtă dintre parcare şi intrarea principală.

— *Al dracului* de frig, bombăne Andreas.

Aprob.

Termometrul arăta minus nouă grade azi-dimineaţă, când eu şi mama ne-am luat micul dejun.

Mă opresc şi privesc din nou clădirea ce seamănă cu un palat. Aici au lucrat peste două sute de persoane până la falimentul fabricii TrikåKungen, de la începutul anilor şaizeci. Fabrica de textile care, alături de Bogrens Mekaniska, era principala sursă de locuri de muncă din Ormberg a dat faliment, lăsând loc concurenţei din afară.

Mă gândesc cum trebuie să fi fost în anii de glorie, la sfârşitul anilor cincizeci. La acea vreme fabrica întreţinea familii întregi, părinţii lucrau în schimburi şi se întâlneau aici, în curte. Acasă îi aşteptau copiii, probabil preocupaţi de noutăţile oferite de dezvoltarea tehnologică şi de veniturile duble ale părinţilor: televizorul, telefonul, discurile de vinil. Şi deasupra marilor păduri, undeva în spaţiul tăcut şi întunecat, plonja satelitul Sputnik.

Evoluţie, încredere în viitor.

Apoi întunericul s-a lăsat peste Ormberg ca o pătură udă.

Batem în uşiţa maronie din dreapta intrării principale.

Deschide o femeie cu păr scurt şi cărunt, purtând un poncho de lână tricotată, de culoare naturală. Ochii senini îi sunt înrămaţi de dungi groase de dermatograf, iar gura, conturată cu stacojiu, seamănă cu o rană sângerândă în mijlocul feţei. La gât îi atârnă o podoabă imensă, din metal emailat. Podoaba reprezintă un cărăbuş, poate un scarabeu.

Femeia zâmbeşte, iar rana de pe chip i se deschide atunci când se prezintă ca Gunnel Engsäll, asistent social şi directoare a centrului. Felul în care strânge mâna e surprinzător de puternic, iar râsetul, când Andreas se poticneşte de prag, apare neaşteptat şi turbulent, ca o furtună într-o zi somnolentă de vară.

— Hopa, spune ea. Nu ai fi primul care cade lat acolo. Intraţi!

Parcurgem un coridor, trecem de o uşă deschisă, înăuntru zărim o încăpere mare, poate cantina sau o sală de adunare. Câţiva copii se joacă pe podea. Un băiat aleargă cu o bâtă de floorball. Două adolescente chicotesc pe o canapea.

Mergem mai departe pe acelaşi coridor şi intrăm într-un mic birou. Ne aşezăm, fiecare, în câte fotoliu.

Încăperea e destul de austeră, totuşi primitoare. Poate din cauza perniţelor colorate de pe fotolii.

Gunnel ne spune că ne poate acorda numai douăzeci de minute, apoi soseşte aici un reprezentant al primăriei. Vor vorbi despre proceduri în caz de incendiu şi „alte prostii birocratice”.

După ce rosteşte aceste cuvinte, râsetul ei tunător răsună în încăpere.

Andreas îşi ia carnetul de însemnări şi îi explică de ce ne aflăm aici.

— Marţi a fost găsită în pădure o femeie moartă, la mai puţin de doi kilometri de aici, spune el răsfoindu-şi carnetul. Era…

Gunnel îşi ridică mâna, făcându-şi brăţările să zăngăne.

— Nu-i de-aici.

Andreas deschide gura ca pentru a spune ceva, însă cuvintele nu ies.

— De unde ştiţi? Nici măcar nu…

— Am auzit deja de ea. Femeie la vreo cincizeci de ani? Păr lung, cărunt?

Andreas îmi întâlneşte privirea, pare nesigur.

— De unde aţi auzit? întreb.

Mina îi rămâne neschimbată.

— Ormberg e mic. Şi îi ţin sub observaţie pe cei de aici. Nu lipseşte nimeni. Dacă cineva ar fi dispărut, aş fi ştiut asta.

— Bine, spune Andreas. Aha. Atunci mai am numai vreo două întrebări, după care plecăm. Dacă ne întoarcem în timp, în vinerea de întâi decembrie…

Andreas se uită în carnet.

— Atunci a fost omorâtă? întreabă Gunnel.

Se lasă un moment de tăcere.

Andreas îşi drege vocea.

— Nu pot spune asta, din cauza caracterului confidenţial al anchetei. Dar aş vrea să vă întreb dacă s-a întâmplat ceva neobişnuit în seara aceea.

Gunnel îşi lasă privirea să hoinărească pe fereastră. Apoi clatină alene din cap.

— Nu cred.

— Ni s-a spus că aţi făcut un foc aici.

Gunnel clipeşte şi se uită nedumerită la Andreas.

— Că am făcut foc? Da, poate am făcut. Da, câţiva băieţi au făcut o încercare înainte să fie furtuna aceea îngrozitoare. De ce? Nu e voie?

— Da, absolut. Vreau numai să verific această informaţie. Mai avem şi un martor care susţine că un covor făcut sul a fost purtat până aici, la centrul

de refugiaţi, în acea seară. Un covor care era destul de mare să ascundă un corp.

Gunnel îşi încrucişează braţele la piept şi ia o mină aspră.

— Asta e o glumă?

Andreas tuşeşte şi se uită în jos, la ghetele lui.

— Trebuie să verificăm indiciile primite, clarific eu.

Gunnel clatină din cap.

— Dacă cineva ar fi introdus un cadavru, am fi observat asta. Şi obişnuim să punem pe grătar bezele, nu bucăţi de *corp uman.*

Gunnel se ridică şi începe să păşească nervos prin cameră.

Se opreşte în faţa ferestrei. Se uită la ziua cenuşie.

— Ce se întâmplă cu lumea? întreabă apoi, retoric. E atât de multă ură. Atât de mulţi care-şi proiectează furia asupra refugiaţilor. De ce e lovit tocmai cel mai slab, cel care e deja la pământ? Puteţi să-mi explicaţi asta?

Niciunul dintre noi nu spune nimic. Andreas arată de parcă ar vrea să se evapore din cameră. În ce mă priveşte, nu mai ştiu ce să cred. Sigur, ura şi violenţa sunt nişte realităţi îngrozitoare, dar e ceva iritant în legătură cu Gunnel şi cu diatriba ei corectă politic la adresa xenofobiei.

Gunnel continuă:

— Iar ieri a fost aici femeia aceea nebună. *Ragnhild…*

— Ragnhild Sahlén? întreb eu.

— Exact. Bătea câmpii despre o bicicletă pe care ar fi furat-o cineva de aici. Şi a mai spus că o să aibă grijă să ni se închidă centrul.

Gunnel se aşază din nou.

Andreas îmi întâlneşte privirea.

— Aşa a spus? întreabă el.

Gunnel aprobă.

— Aţi lucrat aici şi la începutul anilor nouăzeci? întreb, încercând să schimb subiectul, pentru că,

deşi comportamentul lui Ragnhild este ieşit din comun, totuşi mi-ar fi greu să cred că ar avea ceva de-a face cu femeia de la movilă.

Gunnel dă din cap afirmativ şi îşi îndreaptă spatele.

— Da, am lucrat aici într-o perioadă, în timpul războiului din fosta Iugoslavie. Atunci era acelaşi lucru. Lumea era atât de revoltată că refugiaţii se aflau aici. Îmi amintesc că în anumite nopţi ajunsesem să dormim în grădină, cu extinctorul în mână. Zău aşa, se găsise unul care voia cu tot dinadinsul să aprindă arbuştii de afară. Am anunţat asta şi poliţia a venit de mai multe ori, însă nu l-au prins niciodată.

— Vă amintiţi de o fată de cinci ani, pe nume Nermina Malkoc? întreb eu. Locuia aici, cu mama ei, Azra Malkoc. Au fugit în decembrie 1993.

Gunnel îşi încruntă sprâncenele şi îşi plimbă degetele pe scarabeul emailat care îi atârnă pe piept.

— Nu, din păcate. Nu prea reţin numele.

Andreas scoate o fotografie cu Nermina şi i-o întinde lui Gunnel.

Aceasta o examinează în tăcere, apoi clatină din cap.

— Îmi pare rău. Ar trebui să vorbiţi cu Rut Sten, cea care a fost directoarea centrului la acea vreme. Acum e pensionară. Sau puteţi încerca cu Tony, el a fost paznic.

— Am vorbit cu Rut, spune Andreas. Şi-a amintit de Azra şi de Nermina, dar nu ştie încotro au luat-o după ce au plecat din Ormberg.

Se aud bătăi în uşă, iar un tânăr cu părul prins în coadă apare în prag.

— Au sosit, spune el. Suntem în clădirea directorului. Vii?

Gunnel dă din cap.

— *Well?* începe Andreas, după ce ne aşezăm în maşină pentru a pleca la Gnesta, ca să ne întâlnim

cu Esma, sora Azrei Malkoc.

S-a întors din Insulele Canare şi sperăm că ne va da un indiciu cu privire la locul unde se află mama Nerminei.

— Well, *ce?* întreb.

— N-a fost atât de periculos, nu?

— Dar acum ar fi cazul să-ţi intre minţile-n cap, spun eu. De câte ori trebuie să-ţi explic că nu sunt rasistă?

Mă gândesc la cearta noastră de ieri, de faţă cu Manfred. La ce a spus Andreas, că eu puteam fi, la fel de bine, cea care fuge de război şi de foamete. A fost un mod ieftin şi murdar de a aduna puncte. Andreas nu e numai un macho egocentric, mai vrea şi să îşi arate superioritatea morală pe spezele mele.

Manfred trebuie să creadă că sunt din cel mai rău soi, mulţumită trăncănelii lui Andreas.

Rămânem tăcuţi tot drumul până la Gnesta. Afară se lasă seara. Zăpada începe să cadă pe când ne îndreptăm spre centru. Andreas parchează în zăpada fleşcăită de lângă blocul gri de trei etaje de pe Nygatan, unde locuieşte Esma Hadzic.

Îmi strâng geaca pe mine când pornim cu paşi repezi spre intrare. Fulgii de zăpadă care se învârtejesc în întunericul din jurul nostru absorb toate sunetele şi nu se mai aude decât scârţâitul ghetelor noastre spărgând crusta subţire.

Esma deschide uşa după ce soneria sună de două ori. E înaltă şi brunetă, cu trăsături delicate. Are părul tuns scurt, stil paj. Pare să aibă peste cincizeci de ani, însă are ceva copilăros pe chip, ca de păpuşă, ca şi cum ridurile ar fi numai o mască putând fi îndepărtată printr-un gest rapid, dezvăluind un chip de fată.

Când dau mâna cu ea, văd că se sprijină de o cârjă şi că degetele îi sunt diforme, seamănă cu nişte crengi noduroase.

Îmi surprinde privirea.

— Reumatism, spune ea scurt. Sunt pensionată pe motiv de boală de mai bine de douăzeci de ani. Apoi intră în bucătărie, sprijinindu-se de cârjă, şi ne face semn să venim şi noi.

Ne scoatem ghetele şi jachetele şi o urmăm.

Apartamentul e mic, curat ca o farmacie şi zugrăvit în culori deschise. În hol şi în camera de zi, duşumeaua e acoperită de covoare orientale sobre, iar pereţii sunt reci ca într-o mănăstire. Până şi bucătăria îţi lasă aceeaşi impresie austeră. În mijlocul podelei acoperite cu linoleum tronează singuratică o masă simplă de pin, înconjurată de patru scaune. Nu există nici perdele, nici flori, nici decoraţiuni.

Ne aşezăm, iar Esma ne serveşte cu cafea şi cu fursecuri cu ghimbir. Mă simt imediat prost când o văd străduindu-se să-mi întindă ceaşca cu mâinile ei suferinde.

— Aveţi nevoie de ajutor? întreb.

— Nu, spune ea hotărâtă şi pune jos ceaşca în faţa mea. Îşi toarnă cafea şi în propria ceaşcă şi se aşază anevoie lângă Andreas.

— Este vorba de Nermina? întreabă ea cu voce subţire, dar fermă.

Vorbeşte o suedeză perfectă, cu un uşor accent.

Andreas îşi dregе vocea, cu privirea fixată pe mâinile diforme ale Esmei.

— După cum v-a explicat colegul meu, la telefon, nu suntem pe deplin siguri. Avem nevoie să-i confirmăm identitatea făcând comparaţie cu probele ADN ale rudelor. Însă există mai multe lucruri care ne fac să credem că *ar putea fi* cea găsită aproape de Ormberg în 2009. Avea plăci de metal pe radius, la antebraţ, care probabil au fost puse în urma unei fracturi a încheieturii. Dacă am înţeles bine, Nermina şi-a rupt încheietura în iarna lui 1993.

Privirea Esmei este îndreptată spre lampa de bucătărie. Ochii îi lucesc şi clipeşte rapid de câteva ori.

— A fost la mijlocul lui noiembrie. A căzut dintr-un copac la centrul de refugiaţi şi s-a lovit la mână. Au operat-o în Katrineholm. A venit acasă în aceeaşi zi, însă a fost nevoită să se întoarcă trei zile mai târziu, pentru că a făcut febră. A stat la spital câteva zile, până i s-a permis să revină acasă. Azra a fost atât de îngrijorată. Acest… *schelet de copil* care a fost găsit. Fata de la movilă. Se ştie când a murit?

— Medicul legist crede că a murit cu câteva luni după operaţia de la încheietură, pentru că leziunile nu erau pe deplin vindecate. Dacă este Nermina, atunci înseamnă că a murit cândva la începutul anului 1994. Însă corpul a fost găsit acum opt ani. Atunci nu au reuşit să-l identifice, aşa că ancheta a fost întreruptă până când am început să lucrăm din nou la caz, la sfârşitul lui noiembrie.

Esma dă din cap.

— Şi cum a murit această fată… care poate că este Nermina?

— A fost expusă unei forme de violenţă fizică, spune Andreas. Ar putea fi vorba de un accident sau de un abuz fizic. Vreţi să aflaţi detaliile?

Esma îşi ţine răsuflarea, dar dă din cap, iar câteva şuviţe din părul brun îi ajung pe faţă. Le îndepărtează cu degetele umflate.

— Da, *vreau* să ştiu. Practic toată familia mi-a murit în război, iar eu am fost acolo şi i-am identificat aproape pe toţi. Am atins resturile picioarelor soţului meu la Tuzla. I-am îngropat pe fraţii mei la Srebrenica. Am vizitat mormintele colective din Kamenica şi terenul de fotbal Nova Kasaba, unde sute de băieţi şi bărbaţi au fost ţinuţi prizonieri şi apoi executaţi. Trebuie să ştii, aşa merg lucrurile. Când ţi s-a luat totul, cunoaşterea te ajută să mergi mai departe. Înţelegeţi?

Andreas dă din cap în tăcere. Frunzăreşte hârtiile din geantă, scoate o hartă a satului Ormberg şi câteva imagini de la movilă. Le pune cu grijă în faţa Esmei. Apoi îi povesteşte despre movilă şi

despre scheletul găsit acolo în 2009. Îi spune că ancheta nu a dat rezultate atunci, că poliţia mai face o încercare cu anumite cazuri nerezolvate. Încheie prin a-i relata cum a procedat medicul legist ca să identifice corpul.

Am răsuflat uşurată că nu a spus nimic de prezenţa mea în momentul găsirii Nerminei.

Esma încremeneşte când Andreas îi arată imaginea cu movila. Rămâne nemişcată câteva secunde, apoi jeleşte sonor şi îşi pune mâinile pe hârtie. Degetele umflate şi sucite îi alunecă peste brazi şi peste mormanele de bolovani.

— Nermina, spune ea. Nermina, iubirea mea. *Ai stat sub pietre?*

Apoi îşi îngroapă chipul în mâini şi suspină sfâşietor.

Andreas se întinde după hârtia de bucătărie imprimată cu inimioare şi rupe o bucată. O întinde Esmei, care îi mulţumeşte şi îşi şterge nasul. Rămâne nemişcată câteva clipe, însă apoi pare a se aduna. Mototoleşte alene bucata de hârtie cu ambele mâini şi o pune pe masă.

— Nu e sigur că e Nermina, spun eu cu voce joasă, ştiind însă că probabilitatea de a fi altcineva e insignifiant de redusă.

— Sigur că ea este, spune Esma. De altminteri, eu ştiam deja că au murit. Dar doare oricum.

— Ce vreţi să spuneţi? întreabă Andreas. De unde aţi fi putut şti că sunt moarte?

Esma ridică uşor din sprâncene.

— Azra a fost sora mea mai mică. Au trecut aproape douăzeci şi cinci de ani de când ea şi Nermina au dispărut de la tabăra de refugiaţi din Ormberg. Singurul motiv rezonabil pentru care nu mi-ar fi dat niciun semn este că au murit.

— Vreţi să spuneţi că au dispărut, o întrerup eu. Însă directoarea centrului de refugiaţi spune că Azra şi Nermina au fugit.

Esma zâmbeşte trist, duce ceaşca la gură şi soarbe din lichidul fierbinte.

— Da, au dispărut. Azra a crezut că cererile lor pentru permis de şedere aveau să fie respinse şi s-a gândit să încerce să meargă la Stockholm.

— Credeam că toţi bosniacii au avut voie să rămână pe timpul războiului, spune Andreas.

Esma clatină din cap.

— În vara lui 1993, guvernul a emis permise permanente de şedere pentru cincizeci de mii de bosniaci aflaţi în Suedia. Însă, în acelaşi timp, s-a introdus viza obligatorie pentru imigranţii din Bosnia. Nu pentru că situaţia s-ar fi stabilizat, ci pentru că s-a dorit reducerea *valului de migraţii.*

Esma pufneşte un pic când rosteşte ultimele cuvinte. Apoi continuă:

— Azra şi Nermina se aflau în Croaţia în acel moment. Au reuşit să obţină paşapoarte croate şi astfel să ajungă în Suedia, în pofida vizei obligatorii. Însă, odată ajunse, au avut probleme cu permisul de şedere. Deşi puteau demonstra că de fapt erau bosniace.

— Şi prin urmare s-au ascuns? întreabă Andreas.

Esma aprobă din cap.

— Azra nu credea că li se va permite să rămână. Şi nu exista niciun viitor pentru ele, nici în Croaţia, nici în Bosnia.

— Vă amintiţi în ce zi au dispărut? întreabă Andreas.

Esma dă din cap.

— Pe cinci decembrie.

Andreas notează data în carnetul său.

— Ştiţi unde anume, în Stockholm, intenţionau să ajungă?

— Nu, îmi pare rău. N-am idee. Ştiu numai că cineva trebuia să le ajute să ajungă în Stockholm, dar nu ştiu unde voiau să meargă şi cine avea să le ajute. Însă cred că Azra avea prieteni în Stockholm. Alţi bosniaci, care veniseră înaintea ei.

— Aţi menţionat colegului nostru că Azra era însărcinată când a dispărut, spun eu. E adevărat?

Esma clipeşte de câteva ori.

— Da. Ea a spus asta.

— În ce lună era? întreb.

Esma ridică din umeri.

— De fapt, nu ştiu sigur. Nu se vedea nimic. Cred că a rămas însărcinată în timpul verii, chiar înainte să pornească spre Suedia. Dar ştiu sigur că Azra era slabă ca o trestie şi când a născut-o pe Nermina, prin urmare n-aş putea spune cu exactitate dacă era sau nu însărcinată.

— Cum se simţea?

Esma ridică din umeri.

— Se simţea bine.

— Şi psihic?

— Da. Cum *adică?*

— Trebuie să ştim, spun fără să-i mai dau vreo explicaţie.

— Psihic, se simţea minunat, spune Esma cu iritare în glas.

Andreas îşi drege vocea.

— Soţul ei? întreabă Andreas.

— Mort, îl informează sec Esma. Nu l-au mai găsit. S-a întors din Croaţia înapoi în Bosnia şi apoi nimeni nu mai ştie ce s-a întâmplat. Trebuie să fie şi el într-unul din acele morminte comune. Nu-i vor găsi niciodată pe toţi cei care au dispărut.

Andreas dă la o parte imaginile, cu grijă, împătureşte harta şi o pune înapoi în geantă.

— Corpul Nerminei a fost găsit în 2009. Ştiaţi asta? Că o fetiţă a fost găsită moartă în Ormberg? S-a scris destul de mult în ziare.

Esma clatină din cap şi trage de ghemotocul de hârtie.

— Nu. Sau nu ştiu. Din câte îmi amintesc, nu. Dacă aş fi auzit la ştiri, oricum nu m-aş fi gândit la Nermina. Şi de ce mi-aş aduce aminte? A trecut atât de mult timp. Am crezut, fireşte, că era cu Azra.

Vocea i se stinge.

— Aţi spus că ştiaţi că Azra şi Nermina erau moarte, spun. Nu credeţi că Azra ar fi putut rămâne ascunsă? Că cineva a omorât-o pe Nermina, dar

Azra a supravieţuit? Poate locuieşte în Stockholm sau…

Esma mă întrerupe.

— Vorbiţi serios?

Chipul frumos şi brăzdat de riduri al Esmei capătă dintr-odată o expresie dură. Îşi trage umerii. Îmi fixează privirea şi strânge ceaşca cu ambele mâini atât de puternic, că articulaţiile i se albesc.

— Sigur că ar fi dat un semn dacă ar fi putut, spune ea cu voce joasă. Nu era atât de important pentru ea să stea în Suedia, încât să rămână ascunsă douăzeci de ani. Nu e chiar *atât* de grozav să locuieşti aici.

Privirea Esmei se îndreaptă spre întunericul din fereastră. Pe acolo rătăcesc câţiva fulgi, planează la vedere lipsiţi de greutate, în lumina lămpii din bucătărie.

Comentariile ei trezesc ceva în mine, un fel de iritare. Mă mir că nu e puţin mai recunoscătoare că a primit azil aici, în Suedia. Şi că i s-a dat voie să rămână, deşi războiul a încetat. Mulţi ar susţine că nu există un motiv logic pentru care Esmei să i se permită să trăiască din pensie suedeză de boală ani în şir, când s-ar putea întoarce în ţara ei natală.

Şi în parte aş fi de acord.

— S-ar fi putut întoarce în Bosnia? întreabă Andreas.

Esma ridică din umeri.

— Vreţi să spuneţi că ar fi putut pleca înapoi după război? Apoi să se fi întors din nou în Suedia? Da, presupun că este posibil. De fapt, am crezut că Azra şi Nermina s-au întors în Bosnia, atunci când nu am mai auzit de ele. Dar chiar dacă făcuseră asta ar fi trebuit să-mi dea un semn. Am fost apropiate, Azra şi cu mine, deşi eu sunt cu şapte ani mai în vârstă. I-am fost ca o mamă. Nu, nu cred că mai trăieşte.

Mai rămânem o clipă la Esma. Andreas îi ia o probă orală de ADN, ca experţii legişti să i-l poată

compara cu cel despre care credem că e al Nerminei. Pune proba într-o pungă mică de plastic, iar pe aceasta o înghesuie într-un plic maroniu.

Apoi Esma mai pregăteşte o porţie de cafea şi ne arată fotografii din Bosnia.

Albumul foto are coperte verzi, cu imprimeuri aurii în relief. E atât de vechi, că se lipesc paginile. Deşi fotografiile polaroid şi-au mai pierdut culoarea, sunt izbită de verdele-crud al colinelor bosniace. Îi spun şi ei asta, că e foarte frumos, şi e de acord.

Şi Azra e frumoasă în poze şi seamănă mult cu sora ei. Acelaşi chip fin, pometi pronunţaţi şi ochi negri. Dar mai tânără. Mai tânără şi în mod fericit neştiutoare de ce avea să aducă viitorul, pe când stă acolo în soare, în faţa unei căsuţe de piatră, purtând o bluză înflorată.

Imaginea e neobişnuit de clară şi se disting toate detaliile: cerceii discreţi, strălucirea părului brun în soare, dintele din faţă uşor pieziş şi frumosul pandantiv pe care îl are la gât: un medalion auriu cu margine verde. Arată cumva cunoscut, ca şi cum l-aş mai fi văzut înainte, însă nu îmi mai aduc aminte unde.

Esma dă mai departe nişte pagini.

Ne arată o fotografie a Nerminei, pe când era bebeluş.

Îşi încruntă sprâncenele şi spune:

— E greu de înţeles cum de oamenii sunt în stare de aşa ceva. Şi nu mă gândesc doar la ce i s-a întâmplat Nerminei. Mă gândesc la război. La vecinii care se întorc unii împotriva altora, care pradă şi omoară. Opt mii de bărbaţi şi băieţi au fost omorâţi în masacrul de la Srebrenica. Au fost despărţiţi de familiile lor, mânaţi pe drum şi executaţi ca nişte vite. Iar lumea nu a făcut decât să stea să se uite. Opt mii! Ce e cu oamenii? Şi nu se mai termină niciodată. Răul naşte şi mai mult rău. Există o zicală bosniacă: *ko seje vjetar žanje oluju.* Înseamnă „cine seamănă vânt culege furtună”.

— Cine seamănă vânt culege furtună, repetă Andreas. Sună aproape biblic.

Esma ridică din umeri.

— Poate că aşa este.

Mă uit din nou la imaginea Nerminei.

Obraji grăsuţi de bebeluş, salopetă roz şi biberon cu o floare desenată.

În acelaşi timp, îmi amintesc de ce colierul Azrei părea atât de familiar.

Mi se strânge stomacul şi gura mi se usucă.

— Îmi puteţi arăta din nou fotografia Azrei? îi cer eu.

— Sigur, spune Esma şi dă albumul în urmă cu câteva pagini.

Mă aplec şi studiez atentă pandantivul Azrei.

— Frumos colier, spun eu.

— Medalionul a fost al mamei noastre. Azra îl purta mereu. Se putea deschide. Avea în interior o fotografiei a Nerminei.

— Avea colierul la gât când a dispărut? întreb eu.

— Nu îl dădea jos niciodată.

— Putem împrumuta fotografia? întreb. Vom fi atenţi cu ea şi o veţi primi înapoi.

Esma ridică un pic din sprâncene.

— Da, puteţi, spune ea după un moment. Desprinde cu grijă fotografia veche şi mi-o întinde.

— Trebuie să plecăm acum, spun eu şi îl trag uşor de braţ pe Andreas.

Pare să înţeleagă aluzia.

Ne luăm adio de la Esma şi promitem să revenim de îndată ce avem mai multe informaţii.

Imediat după ce Esma închide uşa, Andreas se întoarce şi îmi şopteşte:

— *Ce este?*

— Medalionul. Medalionul Azrei. Hanne îl avea la gât când am vizitat-o, Manfred şi cu mine.

Jake

Tata doarme, deşi este doar ora şase.

Mă strecor tiptil, pe cât posibil fără zgomot, pe lângă camera de zi, ca să ajung în spălătorie. Am în mână punga de plastic plină cu rufe murdare.

Înainte, când trăia mama, aveam un coş de rufe din ratan, decorat cu o panglică albastră. De panglică era prinsă o pungă cu lavandă uscată. Dar coşul s-a rupt odată, la o petrecere a Melindei, iar tata nu a mai cumpărat unul nou.

Nu contează, o pungă de plastic e la fel de bună. Totuşi, îmi lipseşte mirosul de lavandă. Mama lui Saga are un săpun care miroase exact la fel şi, de fiecare dată când îl folosesc, mă gândesc la vechiul nostru coş de rufe şi la mama.

Aprind lumina. Podeaua e plină de haine murdare.

Dau la o parte cu piciorul câteva pulovere, ca să ajung la maşina de spălat. Apoi o umplu cu hainele mele, torn detergentul în lăcaş şi pornesc maşina.

Începe să bolborosească şi se scutură un pic.

Mă gândesc la ce a zis Saga astăzi, că Nathalie ar fi auzit copilul-nălucă la movilă de două ori şi că ar fi vorbit cu ea, i-ar fi şoptit să vină.

Dar fantomele nu există, nu? Şi chiar dacă ar exista, nu e ca şi cum ar putea omorî doi oameni?

Sau nu?

Şi femeia aceea care a fost ucisă, cea care mergea desculţă în mijlocul iernii. Cine era şi ce făcea la movilă?

Dau să sting lumina, dar văd una dintre cămăşile în carouri ale tatei, mototolită, între coşul de sârmă şi perete. Nu-mi dau seama de ce, dar mă ghemuiesc şi mă întind după ea. Nu e logic, podeaua e plină de haine, aşa că de ce să culeg tocmai această cămaşă – dar simt într-un fel incert că ceva nu e în regulă. Pe de-o parte, nu pricep cum

de a ajuns acolo, pe de alta văd aţe lungi deşirate, de parcă ar fi ruptă.

Am văzut cămaşa asta cafenie cadrilată de o mie de ori: este una dintre favoritele tatei. O mânecă e descusută şi a rămas prinsă numai de un fir. Pe material se întinde o pată mare, maronie. Pare întărită la atingere.

Mă întreb ce s-a întâmplat şi de ce tata a pus-o acolo, în loc să o arunce. Şi mai mult mă întreb ce să fac cu ea. Până la urmă o îndes înapoi în spatele coşului de sârmă şi urc în camera mea.

Poate ar trebui să vorbesc cu Melinda despre tata, când vine acasă. Nu i-am spus nimic despre puşca de sub canapea: într-un fel am simţit că am trădat-o. Şi acum treaba cu cămaşa – sigur există o explicaţie.

Pata arăta ca sângele uscat.

Îmi imaginez că tata şi-a prins mâna undeva, s-a rănit şi mâneca s-a rupt. Când închid ochii, îi văd sângele pe pielea pistruiată.

Simt cum lacrimile ard sub pleoape şi mi-e greu să respir.

Încă de când a murit mama mi-a fost teamă că ceva îngrozitor o să se întâmple cu tata – că o va lua pe lângă drum, la volan, că râul va creşte şi-l va îneca sau că se va molipsi cu bacteria aceea mâncătoare de carne.

Iau jurnalul lui Hanne, îl simt greu în mâinile mele şi inspir mireasma de hârtie veche, umedă.

Paginile se lipesc, aşa că am grijă să le desprind atent, să nu se rupă.

Dacă Hanne ar fi fost aici, aş fi întrebat-o ce să fac cu tata. Sunt sigur că se pricepe la astfel de lucruri.

Încep să citesc, însă nimeresc în mijlocul unei prezentări lungi şi plictisitoare a unei şedinţe cu cineva numit „şef al anchetei preliminare”. Tocmai când sunt gata să las caietul de-o parte, privirea mi se agaţă de o propoziţie aflată în josul paginii: *„... tocmai am făcut o vizită la familia Olsson”.*

Familia Olsson, ăştia suntem noi. Eu, tata şi Melinda. Hanne a fost *aici?* Continui să citesc.

Ormberg, 29 noiembrie

P. şi cu mine tocmai am făcut o vizită la familia Olsson.

Drumul până acolo a fost ca vai de lume, devenea tot mai îngust cu cât mergeam mai departe cu maşina. La tot pasul întâlneai bălţi mari şi adânci. Credeam că aveam să rămânem blocaţi.

P. a spus că era nevoie de „un afurisit de vagon pe şine" ca să înaintezi.

Totuşi, habar n-aveam ce ne aştepta.

În adâncul pădurii, lângă râu, se afla o casă care amintea de Vila Villekulla. Sigur datează de la începutul secolului, dar ulterior a fost extinsă în toate direcţiile. Anexele ciudate au crescut ca nişte tumori canceroase pe biata casă. O terasă gigantică se întindea în jurul întregii clădiri. Pe peluză, în mai multe locuri, vedeai stive de scânduri acoperite de prelate.

Pesemne, cineva continua să lucreze la casă.

Curtea era plină de gunoi şi de tot felul de obiecte: biciclete, cauciucuri, grătare cu cărbune şi unelte stricate. Însă terasa era strălucitoare, părea nouă-nouţă: lemnul bătea spre verde, de la substanţa cu care fusese tratat.

Exista şi un garaj. De-a lungul unui perete se sprijineau câţiva saci negri de gunoi.

P. a luat-o înainte şi s-a uitat: conţineau doze goale de bere.

Stefan Olsson ne-a deschis uşa.

Mirosea a transpiraţie stătută şi a alcool. Probabil nu s-a spălat de o săptămână. Avea pe el un trening vechi şi numai o şosetă.

Ne-a condus în bucătărie. Ne-a spus că era singur (copiii erau la şcoală). Şi-a cerut scuze: nu a apucat încă să facă curăţenie. Desigur că i-am

răspuns că nu conta. Încercam să fac abstracţie de ceea ce era împrejur, dar tot rămăsesem şocată.

Ce mizerie!

Şi nu era vorba de sărăcie, ci mai degrabă de neglijenţă. Nu lipseau obiectele de uz casnic (aveau un frigider enorm, un aparat de espresso, un Sodastream, un robot de bucătărie şamd.). Peste tot erau resturi de mâncare şi gunoaie: în chiuvetă, pe jos. Dozele goale de bere erau înşirate de-a lungul pereţilor.

Stefan are 48 de ani. Soţia, Suzanne, a murit de un an (leucemie).

Stefan a vorbit mult despre soţie şi copii. I-au dat lacrimile. Şi-a suflat nasul. Şi-a cerut din nou scuze pentru dezordine. A şoptit: nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără copii.

M-am gândit: ar trebui să fie tocmai INVERS. Copiii sunt cei care nu se descurcă fără tine. Însă nu am spus nimic, pentru că părea atât de disperat.

P. l-a întrebat dacă primea ajutor. Stefan a răspuns că au murit şi părinţii lui, şi ai lui Suzanne. Da, a spus el: am ajutorul de şomaj. Nu murim de foame. Şi îmi mai găsesc de lucru cu turiştii sezonieri.

Stefan a vorbit mult despre copii: Jake şi Melinda. A spus că erau copii buni, grijulii şi isteţi. Că au avut grijă de el când nu era în stare de nimic. Se îngrijora pentru Jake, spunea că e „delicat".

P. a început interogatoriul. A întrebat dacă Stefan & Suzanne au locuit aici la sfârşitul anilor nouăzeci (da) şi dacă îşi aminteau de fata din Ormberg (fireşte, numai despre asta au vorbit oamenii luni de zile). L-a mai întrebat dacă clădirile fabricii TrikåKungen au fost folosite ca tabără de refugiaţi în acea perioadă (desigur, toţi detestau asta, nu voiau să aibă „probleme").

P. a vorbit despre Nermina Malkoc. A explicat că probabil corpul ei fusese găsit în movilă, în 2009.

L-a întrebat pe Stefan dacă recunoştea numele şi dacă a fost la tabăra de refugiaţi.

Stefan nu a auzit pe nimeni vorbind despre ea. Nici nu a fost în tabăra de refugiaţi, nici în anii nouăzeci, nici acum, aşa a spus. „Făcea tot posibilul ca el şi copiii să se ţină departe de acel loc”, acum, când sosiseră refugiaţii din Siria.

L-am întrebat de ce şi a răspuns că nu voiau să aibă „probleme”.

Iată din nou termenul PROBLEME. (Ca şi cum tabăra de refugiaţi, nu şomajul, depopularea & piramida demografică răsturnată ar fi marea problemă cu care se confruntă Ormberg.)

Voiam să înţeleg cu adevărat, aşa că am întrebat din nou: ce fel de probleme?

Stefan nu a răspuns la întrebare. În schimb a mers la frigider, a luat o bere, a deschis-o şi s-a cufundat în scaun. (Aproape că mi s-a făcut rău de la mirosul pe care îl emana; totuşi, omul parcă-mi plăcea într-un fel. Poate din cauza blândeţii din glas, când vorbea despre copii. Poate din cauza îngrijorării din ochii lui, când spunea despre fiul său că este „delicat”.)

P. l-a întrebat încă o dată dacă era într-adevăr, sigur că nu a fost în tabăra de refugiaţi, la începutul anilor nouăzeci.

Stefan a intrat direct în capcană. A spus că nu a fost NICIODATĂ acolo.

P. a luat vechiul document găsit de Andreas, care demonstra că în tabără s-a apelat la serviciile lui de tâmplar de cinci ori, în 1993. Stefan a fost clar deranjat, dar s-a scuzat pe motiv că trebuie să fi uitat.

După aceea nu am mai înaintat cu întrebările. S-a întors acasă fiica lui Stefan, Melinda: o adolescentă dolofană, cu prea mult machiaj şi cu haine care o făceau să arate ieftin.

Stefan nu a spus la revedere când am plecat. În schimb, a mai deschis o bere.

Cu toate că simţeam o mare compasiune pentru el, am fost de acord cu Peter când a constatat că se comportă suspect. De ce ar minţi că nu a lucrat la adăpostul de refugiaţi?

Ceva nu se potriveşte. Stefan Olsson ascunde ceva.

Caietul îmi alunecă din mână. Ceva îmi apasă pieptul, parcă mă aflu într-o menghină şi respir printr-un pai.

Nu poate fi adevărat.

Refuz să cred asta.

Doar nu se gândesc serios că tata ar avea ceva de-a face cu crimele?

Malin

E aproape nouă seara când Andreas şi cu mine parcăm maşina în faţa căsuţei roşii a lui Berit Sund. Ferestrele sunt luminate, iar din coşul de pe acoperiş fumul se ridică uşor, pentru a se împrăştia în aerul muşcător de rece. Am vorbit tot drumul de la Gnesta: despre Esma, despre războiul din Bosnia şi despre Nermina.

Şi am încercat să înţelegem cum de medalionul mamei sale a ajuns la Hanne, dacă tocmai acela o fi fost.

Când am văzut poza în casa Esmei eram convinsă, însă acum nu mai sunt aşa de sigură.

Auzim zăpada scârţâind sub ghete, atunci când parcurgem porţiunea scurtă până la casa lui Berit.

Andreas bate la uşă şi aşteptăm, dar nu se întâmplă nimic. Apoi latră câinele.

— Cred că Berit nu aude bine, spun eu. Poate trebuie…

Andreas dă din cap şi, înainte ca eu să fi terminat propoziţia, îşi strânge pumnul şi loveşte puternic în uşa de la intrare. După câteva secunde, se aud paşi apropiindu-se şi apoi Berit ne deschide. Are părul pe bigudiuri, ascunse sub un batic. Câinele a încetat să mai latre, dar îşi scoate botul prin deschizătura uşii, adulmecând aerul de afară.

— Malin? Pare nedumerită. Apoi îl observă pe Andreas. Clipeşte de câteva ori şi îşi deschide gura, ca pentru a spune ceva.

— Ne pare rău că venim atât de târziu, spun. Acesta este colegul meu, Andreas, din Örebro. Suntem nevoiţi să vorbim un pic cu Hanne.

— *L-aţi găsit?* Vocea îi e şoptită.

— Nu, este vorba despre altceva, spun.

Berit ridică uşor din umeri.

— Atunci cel mai bine ar fi să intraţi.

Păşeşte şchiopătând în antreu.

— Stăm la un ceai, spune Berit, cu spatele la noi.

Ne scoatem gecile şi încălţămintea. Muşcatele ofilite şi deşirate de pe pervaz arată şi mai trist decât ultima oară. În jurul ghivecelor atârnă frunze îngălbenite, pe jumătate uscate.

În bucătărie e o căldură plăcută. Se aud lemnele trosnind în cuptor şi o lampă cu gaz arde pe masă. În fereastra care dă spre est atârnă o stea de Crăciun din paie. Hanne e cu ceaşca de ceai în mână, iar peste umeri are un şal. Se ridică atunci când intrăm, în expectativă.

— Bună! o salut eu.

Hanne se uită la mine cu o expresie întrebătoare. Când îşi întinde mâna să mi-o strângă pe-a mea, îmi dau seama că nici acum nu îşi aminteşte de mine. Trebuia să fiu pregătită în privinţa asta, dar, dintr-un motiv sau altul, credeam că acum îşi va aduce aminte de mine, că avea să se facă mai bine cu timpul.

— Bună, Hanne, spun eu. Mă numesc Malin şi sunt colegă cu Manfred.

Chipul lui Hanne se deschide într-un zâmbet blând.

— *Ah!* Cum se simte Manfred?

— Se simte bine.

Hanne îşi încruntă sprâncenele. Pare a se chinui.

— *Peter?* şopteşte ea.

Îmi pun mâna pe mâna ei.

— Nu l-am găsit pe Peter, îi spun. Nu de aceea suntem aici. Vrem numai să vorbim cu tine despre ceva.

Berit îşi ia ceaşca de ceai şi se întoarce spre noi.

— Merg afară cu Joppe. Puteţi pune voi un lemn în foc un pic mai încolo?

Dau din cap şi mă uit la Berit cu bigudiurile ei. Zgârieturile de pe braţul stâng sunt foarte roşii astăzi. Par infectate.

— Aia nu arată bine, o atenţionez.

Berit îşi pune mâna peste rană.

— Se repară, spune ea, apoi se întoarce şi iese pe hol.

Câinele o urmează şchiopătând.

Andreas şi cu mine ne aşezăm la masă, în faţa lui Hanne.

— Cum te simţi? întreb.

Hanne dă din umeri.

— Bine. Rănile aproape că s-au vindecat. Dar încă nu îmi amintesc ce s-a întâmplat în pădure, aşa că, dacă din cauza asta aţi venit, atunci nu vă pot ajuta.

— Vrem să vorbim cu tine despre altceva. Colierul tău.

— *Colierul* meu?

Hanne pare nedumerită, îşi lasă şalul să alunece un pic peste umeri şi îşi duce mâna la decolteu. Ceva îi străluceşte între degete.

— Putem să ne uităm la el? întreabă Andreas.

— Da, sigur.

Îşi scoate lănţişorul şi îmi întinde bijuteria. Simt medalionul cald şi greu în mână. Îl observ cu atenţie. O margine emailată cu verde şi în mijloc pietrele, care sclipesc în lumina caldă a lămpii.

— Acesta *trebuie* să fie, spune Andreas.

Nu spun nimic, doar dau din cap, pentru că are dreptate. Medalionul arată identic cu bijuteria pe care Azra Malkoc o purta în poza din albumul Esmei.

— *Cum?* se miră Hanne şi privirea îi oscilează între mine şi Andreas. Mă întorc spre ea.

— Tu şi cu Peter aţi participat la o anchetă aici, în Ormberg, spun eu. Îţi aminteşti?

Hanne îşi coboară privirea.

— Da? Nu-mi amintesc atât de multe. E atât de… *amestecat.*

— O fetiţă a fost ucisă aici, la începutul anilor nouăzeci. Această bijuterie îi aparţinea mamei sale, spune Andreas. O cheamă Azra Malkoc.

Hanne pare îngrozită.

— Habar nu aveam.

— Îţi aminteşti cum ai primit colierul?

Hanne clatină din cap.

— Nu. *Iertare!*

Pentru o secundă, mi se pare că se va pune pe plâns, însă inspiră adânc şi pare să se mai destindă un pic.

Andreas umblă prin buzunar şi îşi scoate carnetul cu notiţe. Îl deschide şi ia fotografia cu Azra, pe care am împrumutat-o de la Esma.

— O recunoşti? întreabă el.

Hanne ia fotografia şi o aşază pe masă în faţa ei. Apoi se întinde după ochelarii de citit aflaţi lângă ceaşca de ceai, şi-i pune şi se uită îndelung la imaginea femeii tinere, cu bluză înflorată, care îşi mijeşte ochii spre soare.

— Nu. Nu o recunosc. Dar văd că are colierul.

— Hanne, spun. Putem să împrumutăm colierul?

— Nici măcar nu e al meu, constată ea încet. Bineînţeles că trebuie să-l luaţi.

Îi cuprind mâna. E subţire şi rece, în pofida căldurii din încăpere.

— În caz că îţi aminteşti ceva, orice, notează acel lucru. Bine? Şi ştii foarte bine că ne poţi suna oricând doreşti.

Hanne dă din cap, fără să răspundă.

Ne aflăm în maşina de culoare închisă, în dreptul casei lui Berit.

— Ai avut dreptate, spune Andreas uitându-se la medalionul din palma sa.

— Mi-aş fi dorit să greşesc, spun eu. Putem exclude acum ipoteza că lui Peter i s-a întâmplat un accident.

— Hanne şi Peter trebuie să fi urmat o pistă. Sigur au plecat undeva vineri şi apoi…

Lasă propoziţia neterminată.

— Dar de ce nu ne-au spus şi nouă?

Niciunul dintre noi nu spune nimic. Cu toate că am făcut o descoperire crucială, nu simt niciun fel de bucurie. Atât de multe lucruri par lipsite de speranţă: faptul că lui Peter i s-a întâmplat, probabil, ceva groaznic, deruta vizibilă a lui Hanne

în bucătăria lui Berit şi amintirea craniului Nerminei Malkoc între pietrele grele, acoperite de muşchi, de la movilă.

Şi apoi femeia fără chip, cea care arăta precis ca…

Înainte ca măcar să mă gândesc la numele lui, simt sudoarea brobonindu-mi tâmplele şi pulsul crescându-mi. De ce am fost de acord, de fapt, cu această misiune blestemată? Ar fi trebuit să rămân în Katrineholm, să fi continuat cu cazurile mele de furt de biciclete, de bătăi şi cu eterna redactare de rapoarte.

Andreas îşi plimbă degetele pe medalion, bate darabana uşor în timp ce reflectează. O secundă mai târziu, medalionul face un clic şi i se desface în mână, ca o scoică. În aceeaşi clipă îmi amintesc ce a spus Esma, că medalionul se deschide şi că Azra avea acolo o fotografie a Nerminei.

— *Aprinde lumina!* exclamă Andreas şi fac cum spune el. Bâjbâi după lampa din plafon şi în secunda următoare maşina e inundată de o lumină puternică care mă face să mijesc ochii. Andreas are o mină scârbită.

— Ce *mama naibii* e asta?

Mă uit la medalion şi văd fotografia, însă mai văd şi altceva. Mai întâi cred că pe poză e o dâră neagră, de praf. Îmi trec degetul peste suprafaţa pufoasă, ca de fulg.

Îmi ţin răsuflarea.

— Păr, spun eu. Este *păr.*

Este ora zece când parcăm maşina în dreptul biroului. Ne-am hotărât să trecem pe aici, să lăsăm medalionul. Mâine-dimineaţă îl vom trimite experţilor legişti. Trebuie să iau şi maşina, e parcată sau mai degrabă înzăpezită în dreptul vechiului magazin.

Vântul rece mi se furişează pe sub geacă atunci când ne îndreptăm paşii spre uşă, pe zăpada proaspătă.

Viscolul şuieră pe la colţurile casei.

Un pic mai departe, un om coboară dintr-un Audi roşu, apoi vine cu paşi mărunţi şi repezi spre noi. După câteva clipe se deschide o altă portieră.

— A patra putere în stat e aici, spune Andreas grăbind paşii.

Mă grăbesc şi eu, ca să îi evit pe ziarişti.

Mă uit prin vitrină.

Spre mirarea mea, văd o lumină slabă dinspre birou, care aruncă o rază fantomatică pe duşumeaua vechiului magazin.

— De ce e lumină? întreb.

Este vineri seară şi, chiar dacă Andreas şi cu mine aveam de gând să lucrăm tot weekendul, Manfred se hotărâse să meargă acasă la familia lui, în Stockholm. Ar fi trebuit să plece acum câteva ore.

— Poate a uitat să stingă lumina, sugerează Andreas în timp ce deschide uşa.

Intrăm fără a-i da atenţie ziaristului care strigă în urma noastră. Apoi ne scuturăm zăpada de pe ghete.

Şi radiatorul e deschis, se pare. Bâzâitul lui surd umple camera, parcă sute de insecte roiesc în penumbră.

Îl găsim pe Manfred la birou.

Are laptopul închis, iar hârtiile sunt aşezate ordonat într-un vraf lângă servietă, de parcă ar fi pe punctul de a pleca. Mobilul e pe vraful de hârtii.

— Ai rămas până la urmă? întreb.

Manfred nu răspunde. Adevărul e că nici măcar nu se uită la noi şi ne aflăm chiar în faţa lui, cu zăpada topită picurând din geci.

— Am întâlnit-o pe Esma, începe Andreas. Hanne are o bijuterie despre care credem că a aparţinut Azrei Malkoc.

Manfred aprobă uşor din cap ca şi cum s-ar gândi la cu totul altceva. Are privirea fixată într-un punct nevăzut pe perete, lângă mine.

— S-au întâmplat o serie de lucruri, spune el. Aşteptăm continuarea, dar nu face decât să clatine lent din cap.

Până la urmă îşi drege vocea şi vorbeşte mai departe:

— În primul rând am primit un indiciu de la nişte băieţi de şaptesprezece ani din Vingåker. Pretind că au văzut, între movilă şi fabrica veche, un Volvo combi, model mai vechi, închis la culoare, în aceeaşi zi în care Peter a dispărut şi femeia aceea a fost omorâtă.

— Să credem asta? întreabă Andreas. De ce nu a spus nimeni nimic mai devreme, în acest caz?

Manfred îşi coboară privirea spre mâinile sale mari şi aspre. Îşi scobeşte un pic unghia de la degetul mare.

— Susţineau că au venit cu motoretele din Vingåker până aici.

Andreas clatină din cap nedumerit.

— Şi?

Îi dau un ghiont discret lui Andreas.

— Au venit cu maşina. Însă nu au carnete de conducere. De aceea nu au spus nimic înainte, nu?

Manfred dă din cap şi continuă:

— Aşa aş crede. Au văzut un Volvo închis la culoare. În maşină era un bărbat chel.

Îmi trag răsuflarea.

— Stefan Olsson, spun. Semnalmentele corespund. Şi are un Volvo bleumarin.

— Îl vom ridica mâine-dimineaţă, spune Manfred. Îl voi suna pe procuror în curând, dar sunt aproape sigur că avem destule ca să îl arestăm.

Manfred se ridică greoi. Merge spre perete şi se aşază în faţa imaginii femeii fără chip din zăpadă. Ridică mâna, îşi apasă arătătorul gros pe foaia netedă şi spune:

— Mai e un lucru. Au sunat de la Institutul de medicină legală. Au terminat analiza ADN a femeii omorâte de la movilă.

— Deja? se miră Andreas. Asta de obicei durează…

— Este un caz de maximă prioritate, îl întrerupe Manfred. Au lăsat deoparte alte lucruri.

— Şi ce spun? mă interesez.

Manfred clatină lent din cap.

— Are un profilul ADN suspect de asemănător cu cel al Nerminei Malkoc.

— Ce înseamnă asta? întreabă Andreas.

Îmi ia o clipă să fac conexiunea.

Camera se învârte, iar bâzâitul surd al radiatorului pare mai intens, de parcă acele insecte ar fi pe cale să intre: un roi enorm şi întunecat de muşte de carne, cu corpuri verzi, lucitoare şi cu ochi compuşi, gata să invadeze micul nostru birou.

Mă aşez pe un scaun şi mă prind de marginea mesei, fiindu-mi brusc teamă să nu mă prăbuşesc, pentru că am senzaţia că podeaua se apropie de mine.

— Doamne, şoptesc eu. E mama ei, nu-i aşa? Femeia de la movilă este Azra Malkoc, nu?

— Rudă foarte apropiată, spune Manfred. E tot ce ştim sigur acum. Însă, da, aşa trebuie să fie. Băiatul de la laborator cu care am vorbit a admis că poate fi Azra Malkoc.

Jake

Dimineaţa de sâmbătă e tăcută şi cenuşie.

De la fereastră trage curentul rece. Mă afund şi mai mult sub pilotă, căutând căldura de acolo.

Sunt atât de furios pe Hanne. Poate şi dezamăgit, nu prea ştiu. Poţi fi supărat şi dezamăgit pe o persoană pe care nu ai întâlnit-o niciodată? Lui Hanne nu îi place Ormberg. Nu îi place nici familia mea, nici casa noastră. Şi i se pare că Melinda e dolofană şi că arată ieftin.

De parcă ea ar fi nemaipomenit de atrăgătoare.

Cred că Hanne e nedreaptă, nu mi se pare deloc că tata miroase urât sau că anexele casei noastre arată ca o tumoare canceroasă.

Asta cu cancerul m-a făcut să mă gândesc la mama: la mâinile ei moi şi la nasul lung şi fin, la părul blond la vârfuri şi brun la rădăcină, la glasul care aproape întotdeauna îi era blând. La cărţile acelea în engleză, despre iubire *în pofida tuturor lucrurilor,* pe care le citea când se afla la spitalul din Örebro.

Parfumul i s-a schimbat când s-a îmbolnăvit.

Înainte mirosea mereu bine, ca şi cum tocmai ar fi făcut duş. Apoi însă, după ce a început să ia toate acele medicamente, mirosul ei a devenit cumva chimic, ca şi cum ar fi absorbit ceva otrăvitor. Otrăvuri pentru celulele canceroase, explica medicul care venea din Iran, pe nume Hadiya, doamna cu piept frumos şi machiaj reuşit.

Otrăvurile au obosit-o pe mama.

Şi-a pierdut părul şi unghiile, şi a început să vomite într-un castron de tablă.

Cu toate astea era mereu veselă. Veselă şi foarte interesată de ce am făcut eu la şcoală.

A promis că se va face sănătoasă, însă a minţit.

Aşa fac adulţii.

Ştiu că procedează aşa ca să îi protejeze pe copii, dar mi-aş fi dorit totuşi să fie sinceră, pentru că am

fost atât de puţin pregătit în ziua în care corpul ei a decis că nu-l mai ţin puterile. Am fost de fapt îngrozitor de supărat pe ea, deşi evident că nu ea era de vină că a făcut cancer şi a murit.

Nu a fost vina nimănui, aşa a spus tata, dar m-am gândit că a fost vina lui Dumnezeu, pentru că părea să greşească la fel de des pe cât făcea lucruri bune.

Totul s-a schimbat de când s-a dus mama.

Tata s-a prăbuşit. A fost ca un balon care s-a spart, de parcă s-ar fi făcut mai mic şi nu ar mai fi fost în stare de nimic. Melinda, în schimb, părea să crească şi să fie mai puternică. În loc să stea în cameră, să asculte muzică sau să se întâlnească cu prietenul ei, a început să gătească, să meargă la cumpărături, să facă ce făcea mama înainte.

Presupun că şi eu m-am schimbat, dar nu ştiu cum. Ceva în mine s-a reaşezat, deşi arăt la fel la exterior. Cam ca atunci când am sărutat-o pe Saga.

Probabil că şi tata s-a schimbat? Oricum, nu vorbeşte niciodată despre asta. Vorbeşte numai despre alte lucruri, ca de exemplu despre arabi sau despre fustele Melindei, care sunt mult prea scurte.

Tata şi cu Olle au început să pună la cale înfiinţarea unei garde cetăţeneşti sau aşa ceva. Tata spune că uciderea femeii din pădure a fost „picătura care a umplu paharul" şi că e de datoria lor să le apere pe fetele din Ormberg, chiar dacă asta înseamnă „să-i tragă o mamă de bătaie unui arab sau altuia".

L-am întrebat cum de era sigur că tocmai arabii erau periculoşi, dar atunci nu a răspuns. În schimb, a trântit uşa de la frigider cu atâta putere, că au ieşit bucăţi de gheaţă din aparat şi s-au împrăştiat pe jos.

Nu-mi pot închipui cum tata şi cu Olle ar putea sta de gardă aici în Ormberg. Unde ar patrula, doar aici e numai pădure. Ar hoinări fără niciun plan prin zăpadă, să vâneze *arabi?*

Şi unde ar păstra berile în turele lor?

Ridic jurnalul de pe duşumea, îl cântăresc în mână.

De fapt, ieri, chiar mi-a trecut prin cap să-l arunc, însă cu cât reflectez mai mult la asta, cu atât sunt mai sigur că trebuie să-l citesc până la capăt. Mai ales acum, când e vorba despre tata.

Am fost destul de abătuţi când am plecat de la familia Olsson.

Mizeria nu se limitează la ei.

Ormberg respiră declin şi delăsare: fabrici abandonate, magazine închise, case ferecate.

Poate că, date fiind toate astea, suspiciunea împotriva străinilor nu e atât de ciudată.

Aşa să meargă lucrurile pe aici?

Creierul caută legături de cauzalitate. E uşor să crezi că declinul ţine de refugiaţi. Că şomajul, depopularea şi limitarea resurselor publice sunt simptomul unuia şi al aceluiaşi lucru.

Şi când te afli aici, privat de mijloacele de subzistenţă şi de demnitate, e deosebit de tentant să-i arăţi cu degetul pe alţii, ca fiind principalii vinovaţi.

Pe imigranţi, de exemplu.

Mă gândesc la Nermina. La osemintele ei din fotografie: albe, în descompunere.

Cât se poate de moartă.

Acum se odihneşte sub o piatră funerară fără nume.

Trebuie să o ajut!

După-amiază

P. şi cu mine am întâlnit-o pe Margareta Brundin (mătuşa lui Malin). Locuieşte la sud de muntele Ormberg cu fiul său, Magnus.

Relaţia dintre Magnus & Margareta pare simbiotică, la limita nesănătosului. Mi-a trezit imediat curiozitatea şi am vrut să aflu mai multe.

Margareta a spus că nu a fost în legătură cu nimeni de la tabăra de refugiaţi – nici în anii

nouăzeci, nici acum. Ea şi Magnus s-au ţinut departe de acel loc.

Am întrebat de ce.

A explicat că nu avea nicio „treabă” acolo. Nici fiul ei. Apoi a spus că nu credea că ucigaşul ar putea proveni din Ormberg. Am întrebat-o cum şi-ar fi putut da seama.

Răspunsul ei a fost cel obişnuit: toţi se cunosc unii pe alţii în Ormberg. Trebuie să fie cineva din afară.

Foarte ciudat – toţi spun acelaşi lucru: nu există criminali în Ormberg. Făptaşul trebuie să vină din tabăra de refugiaţi/Katrineholm/Stockholm/Tyskland.

E ca şi cum s-ar fi reunit aici în sat şi ar fi pregătit un discurs comun!

Ne-am întors la birou fără să fi avansat prea mult.

Seară din nou.

P. e afară şi aleargă (în întuneric, cu o lampă pe frunte – de ce ar face aşa ceva?). Cred că trece printr-o mică criză de cincizeci de ani. A devenit tăcut şi interiorizat cumva. A început să alerge mai des decât o făcea înainte. Îşi studiază corpul în oglindă cu ochi critici.

Bietul P.: nu ajunge că trebuie să aibă de-a face cu bătrâneţea mea, mai trebuie să se lupte şi cu a sa.

Nu! De fapt, nu e deloc vrednic de plâns!

Nu a fost nevoie să ţină cont de mine, nu până acum. L-am iubit şi atât. Nu am pus niciodată condiţii. Nu am pretins niciodată lămuriri cu privire la viitorul nostru.

Am fost incredibil de docilă, ca un sutien uzat, cu bretelele lăsate.

Voi recunoaşte însă un lucru: sunt îngrozitor de furioasă. Mă amărăşte viaţa care mi-a dat boala asta afurisită. Şi da, sunt furioasă şi pe P. uneori, pentru că ştiu că mă va părăsi când voi fi mai rău.

Cred că îmi descarc mânia în avans. Pentru că ŞTIU că aşa va fi!

P. este ca un arbore subţire, pe un versant de munte: se îndoaie în bătaia vântului, se adaptează, consimte când vede şi cea mai mică împotrivire.

S-ar putea spune că e lipsit de coloană vertebrală.

A spus că nu contează că eram bolnavă când am început să fim împreună, că mă va iubi indiferent ce se va întâmpla.

Nu ştiu dacă a fost minciună sau dacă a luat dorinţa drept realitate, însă bănuiam că nu era adevărat.

Poate că eu sunt adevărata ticăloasă în această dramă: eu sunt partea insensibilă, egocentrică şi condusă de instincte. În fond, ştiam toate astea, totuşi îl doream.

E ca şi cum ai mânca o prăjitură, deşi ar fi cazul să te abţii. Am vrut să am parte de timpul minunat, lipsit de pretenţii: călătoria în Groenlanda, pasiunea. Senzaţia uşoară, de lipsă de griji, de apropiere în mijlocul întunericului.

Drogul.

P. a fost ca un drog pentru mine. Un drog minunat, de la care pur şi simplu nu am vrut să mă abţin.

El a fost drogul. Eu am fost toxicomana. Aşa că cine sunt eu să-l acuz acum?

Mă uit pe fereastră. Se vede o lumină care saltă în sus şi-n jos, se apropie încet.

Se întoarce P.

Sună soneria – o aud clar. Deşi uşa de la dormitor este închisă.

Mai întâi cred că e Saga – am decis că ne vedem azi, dar ea apare oricum când doreşte –, apoi îmi dau seama că e mult prea devreme pentru asta. Saga doarme până târziu în weekend.

Mă strecor afară din pat şi deschid un pic uşa. Aud voci necunoscute în hol.

Un bărbat şi o femeie vorbesc cu tata. Nu se poate distinge tot ce spun, însă aud că bărbatul se prezintă drept Manfred. După vreun minut intră şi merg cu tata la bucătărie.

Cobor scările, la început ezitând, apoi curiozitatea preia comanda şi mă grăbesc spre uşa de la bucătărie.

E frig, sunt numai cu un tricou şi chiloţi. Pielea mi se face de găină, tremur când privesc prin fanta de la uşă.

Tata stă cu spatele la mine. Are pătura în carouri peste umeri şi ceafa îi luceşte ca şi cum ar transpira.

În faţa tatei este Malin Brundin şi poliţistul cel gras cu haine de broker, cel pe care Saga şi cu mine l-am văzut ieşind din fostul magazin Vivo. El trebuie să fie cel cu numele de Manfred.

Presupun că despre el scrie Hanne în jurnal. Cel căruia îi plac prăjiturile cu scorţişoară.

Malin se apleacă şi se uită la tata. E ceva în postura ei care mă deranjează. Îmi lasă impresia că ar vrea să se arunce asupra tatei şi să-l mănânce.

— Şi de aceea vrem să vă întrebăm unde aţi fost vineri.

Tata îşi duce mâna la cap, de parcă ar vrea să-şi îndrepte părul care nu mai există.

— Vineri? Da, să vedem. Au trecut câteva zile. Hm, nu îmi amintesc.

— A trecut numai o săptămână, spune poliţistul cel gras încrucişându-şi braţele la piept.

— Da, da, spune tata şi rămâne tăcut o clipă.

Apoi se îndreaptă un pic de spate şi continuă:

— Chiar aşa. Am fost la amicul meu, Olle. În Högsjö.

— Sunteţi sigur de asta? întreabă Malin.

Vocea ei e atât de tăioasă, nu-mi place. Mi-e frică de ce-o să facă cu tata. El nu e deloc tăios, ba chiar pare total inconştient de pericol. Vreau să strig la el să nu aibă încredere în ea, dar sigur că nu

pot. În schimb rămân înlemnit şi mut în spatele uşii, în timp ce simt un nod în gât.

— Da, la dracu'! Sunt sigur.

— Pentru că el susţine că *nu* aţi fost la el vineri, continuă Malin. El spune că v-aţi văzut sâmbătă, ceea ce ne-aţi spus deja. Mai exact…

Malin priveşte spre carnetul său de însemnări şi apoi continuă:

— Mai exact aţi jucat *Counter-Strike.*

Malin zâmbeşte un pic când rosteşte asta, dar nu e un zâmbet binevoitor.

— Poate aşa a fost. Poate a fost sâmbătă. Da, jucăm Counter-Strike.

— Deci ce aţi făcut *vineri?* întreabă Manfred.

— N-am nici cea mai mică idee, spune tata deschizându-şi braţele în aer.

— Şi atunci de ce aţi spus că l-aţi vizitat pe Olle vineri? întreabă Malin.

Un val rece mă inundă la interior. Încearcă să-l închidă pe tata, e evident. E exact ca în filmele poliţiste de la televizor. Ei sunt doi, iar tata e singur şi nu vor decât să-l atragă în capcană. Deşi el e numai confuz şi încurcă zilele.

— Nu mi-am amintit bine. Ce, e ilegal?

Vocea tatei devine tăioasă.

Nici Malin, nici Manfred nu răspund imediat. Apoi Malin se ridică.

— Aş putea să merg la toaletă?

— Sigur, spune tata şi arată spre uşa din fundul bucătăriei.

Văd că Malin dispare mergând în direcţia toaletei şi a camerei de zi.

Manfred şi tata rămân tăcuţi pentru un moment, de parcă fiecare ar aştepta ca celălalt să vorbească. Apoi Manfred mormăie ceva, dar nu aud ce anume.

Tata mormăie şi el ceva.

Se aud paşi din hol şi Malin apare în uşă. Poartă o mănuşă albastru-deschis şi ţine în mână o puşcă.

— Nu ştiam că aveţi permis pentru armă, spune dând din cap spre tata.

Tata clatină din cap.
— Nu e a mea, spune el prăbuşindu-se pe scaun. Nu vânez.
— Credeam că toată lumea vânează pe aici, spune Manfred.
— Aha.
— Posesiune de armă fără permis, spune Manfred încet. E un delict conform capitolului nouă al legii armelor, primul paragraf.
Apoi spune ceva ce nu pricep. Tata clatină puternic din cap.
— Da, spune Malin lăsându-şi privirea să alunece peste tata. Ne veţi însoţi la secţie, vom vorbi mai multe acolo. Despre puşcă şi despre alte lucruri.
Malin îşi ridică ochii şi îi întâlneşte pe ai mei.
Înmărmureşte.
— Nu este puşca mea, repetă tata fără vlagă.
Malin nu răspunde. Privirea îi e fixată asupra mea.
— Bună, Jake! spune ea. Intră, te rog.
Împing uşa, însă rămân în prag. Mă simt brusc foarte gol stând acolo în tricou şi în chiloţi.
Tata se întoarce şi se uită la mine. Ochii îi sunt mari, apoşi, înroşiţi. Îşi mişcă un pic de colţul gurii.
— Tatăl tău ne va urma la Örebro, spune Malin.

Malin

Svante s-a postat lângă panoul alb, cu picioarele răşchirate. Ne salută din cap pe mine şi pe Manfred atunci când intrăm. Poartă un fel de jerseu de Setesdal şi şi-a băgat pantalonii în şosete. În barbă îi atârnă ceva ce seamănă cu un rest de omletă.

Mă aşez lângă Andreas. El îşi mută scaunul mai aproape de al meu, iar eu mă dau imediat în spate, în direcţia opusă. Totul se petrece automat, nici măcar nu mă gândesc la asta. Însă, ca de obicei, se apropie prea mult şi mă enervează.

— Aţi descoperit ceva? întreabă Svante.

Ne aflăm într-o sală de şedinţe a secţiei din Örebro. E o senzaţie ciudată să revenim într-un birou adevărat după ce am îngheţat mai bine de două săptămâni într-o dărăpănătură cu miros de mucegai.

Cu toate că e sâmbătă, activitatea e în toi.

Vestea că femeia de la movilă s-a dovedit a fi Azra Malkoc a deschis poarta altor teorii. Iar descoperirea unei puşti în casa lui Stefan Olsson a alimentat speranţa de a-l fi găsit pe făptaş.

Mă uit în jur.

În faţa mea stă Malik. Nu am apucat încă să vorbesc cu el, însă ştiu că lucrează de câţiva ani cu Svante şi că s-a specializat în expertiză criminalistică, la Laboratorul naţional de analize.

Malik pare de treizeci de ani, are ochi verzi, un chip ca de înger, degete fine de pianist şi unghii lucioase, bine îngrijite. Trăsăturile androgine îi sunt accentuate de părul negru prins într-un coc. La încheieturile mâinii are brăţări de piele împletite, de diferite culori şi mărimi, iar la mâna dreaptă sclipeşte un inel de aur cu o piatră de culoarea ambrei.

Uşa se deschide în forţă şi intră Suzette, membră a echipei de investigaţie.

Suzette este o femeie atletică, pe la patruzeci de ani, cu păr blond şi tuns scurt, machiaj strident şi unghii lungi, de un albastru intens. Are în mână un carnet şi un pix. Merge uşor aplecată, de parcă ar avea crampe la stomac.

— Ce figuri aveţi! A murit cineva?

Este cea mai veche glumă în branşă, şi totuşi nu mă pot abţine să nu schiţez un zâmbet.

Se zvoneşte că Suzette, în timpul liber, face ore suplimentare la salonul de cosmetică al surorii sale din Örebro, şi că specializarea ei este epilarea braziliană.

Andreas o numeşte *Queen of Brazilian* şi spune că are o atitudine foarte dură, indiferent dacă aleargă după autobuz sau dacă face „cealaltă treabă" la salonul de cosmetică.

Suzette se aşază confortabil lângă Malik, îmi zâmbeşte şi îşi pune mâna pe carnetul de însemnări.

Aş vrea ca Andreas să nu-mi fi spus nimic despre epilarea intimă, pentru că acum nu mă pot gândi decât la asta când îi văd unghiile lungi şi albastre, bătând darabana pe carnet.

Îi întâlnesc privirea lui Svante.

Îşi drege glasul.

— Manfred, poate vrei să începi tu?

Şefii de investigaţie preliminară au decis să comaseze ancheta dispariţiei lui Peter cu cea a uciderii Nerminei şi Azrei Malkoc. Au motive bune să procedeze aşa, pentru că nimeni nu mai crede că ar fi vorba de întâmplări izolate.

Noua echipă de anchetă va lucra aici, însă ne vom păstra micul birou de pe teren, din Ormberg. Ba mai mult, vom primi şi întăriri din Stockholm, de la NOA, Direcţia operaţională a poliţiei naţionale, la începutul săptămânii viitoare.

Scopul acestei şedinţe este să le expunem cazul lui Malik şi lui Suzette. Şi vom face asta de îndată ce vom fi informat echipa asupra a ceea ce a apărut în audierea lui Stefan Olsson.

De fapt, e ceea ce toată lumea vrea să afle.

Vestea că l-am prins s-a răspândit aici cu iuţeala fulgerului.

Manfred aprobă scurt din cap, se ridică greoi şi merge la Svante.

— Tocmai am avut un prim interogatoriu. Stefan Olsson rămâne la versiunea lui. Spune că a încurcat zilele. Că l-a vizitat pe prietenul Olle în Högsjö sâmbătă. Ce a făcut în seara crimei, adică vineri, nu-şi aminteşte. Însă crede că a „dat o tură” cu maşina.

Manfred schiţează ghilimelele în aer, cu degetele arătătoare şi cele mijlocii.

— Pe furtuna aia îngrozitoare, spune Svante încrucişându-şi mâinile şi sprijinindu-le de burta mare. De ce să fi „dat o tură” cu maşina?

— N-a putut răspunde la asta. Mai spune şi că ar fi putut să rămână un moment cu maşina parcată între movilă şi uzină. Dar susţine că nu a intrat deloc în pădure.

— Şi mai era că a lucrat la tabăra de refugiaţi la începutul anilor nouăzeci, despre asta ce a zis? întreabă Svante.

— A insistat că a uitat şi de asta, spune Manfred. Iar în ceea ce priveşte puşca spune că…

— Că nu-şi aminteşte? completează Svante râzând un pic la propriul comentariu.

Manfred dă din cap, fără să schiţeze niciun fel de zâmbet.

— A fost o *glumă,* spune Svante. Vrei să spui că exact asta a zis? Serios?

— Da. Asta vreau să spun.

Svante pare mirat. Ca şi cum nu şi-ar putea da seama dacă Stefan Olsson e bătut în cap de-a binelea sau pur şi simplu genial, într-un fel atât de diabolic şi sofisticat că nu-l poţi pricepe.

Manfred îşi îndoaie genunchii, trage un scaun şi se aşază cu un bufnet surd lângă tabla albă. Apoi continuă:

— Îl voi suna pe procuror. Planul e să facem o percheziţie mâine. Azi e sâmbătă, asta înseamnă că

procurorul trebuie să depună la tribunal cererea de arest preventiv cel târziu marţi. Până atunci avem grijă să descurcăm toate iţele. Bine?

Toţi dau din cap, însă nimeni nu spune nimic. Se aud numai unghiile lui Suzette bătând darabana pe masă. Când îi văd mâna mişcându-se pe blatul de lemn, îmi amintesc ceva.

— Lemne, spun eu.

Manfred arată mirat.

— *Lemne?*

— Hanne a spus că-şi aminteşte scânduri, explic eu. Iar Stefan Olsson are o mulţime de scânduri în grădină, sub prelate.

Manfred aprobă din cap, satisfăcut.

— Al naibii de bine gândit! Verificăm asta la percheziţie. În cel mai bun caz găsim amprente ale lui Hanne la casa lui Stefan Olsson.

Suzette îşi umezeşte buzele stacojii cu vârful limbii şi spune:

— Aşa. Şi ce se întâmplă cu copiii lui dacă îl reţinem aici?

— Am vorbit cu serviciile sociale, spun. Urmau să trimită acolo pe cineva în această seară.

Manfred dă din cap.

— Şi puşca? întreabă el.

— În drum spre laborator. Însă nu avem nici cartuşe, nici tuburi ca să facem vreo comparaţie, prin urmare nu ştim cât ne ajută.

În încăpere se face linişte.

— Credem, într-adevăr, că este el?

Malik este cel care pune întrebarea. Cu toate că e reţinut, îi aud îndoiala din voce. Deranjează ca o pietricică în pantof.

— Eu nu cred nimic, spune Manfred. Dar nu ne rămâne decât să aflăm.

Îşi masează genunchiul cu o grimasă, închide ochii, apoi continuă:

— Pare un individ destul de doborât psihic. Tind să cred că, într-adevăr, a încurcat ziua în care a fost în Högsjö. La naiba, nici eu nu mai ţin seama

zilelor. Şi sigur că e posibil să fi oprit maşina pe marginea şoselei în acea seară, fără să fie amestecat în crimă. Dacă e să fim sinceri, nu prea e de făcut altceva în Ormberg decât să te uiţi la televizor sau să conduci maşina. Însă mi-e mult mai greu să înghit treaba cu tabăra de refugiaţi. Nu uiţi că ai fost într-un loc în care ai avut de lucru de cinci ori. Şi e limpede ca bună ziua că ştie de unde are puşca. Prin urmare, ceva ascunde. Trebuie numai să aflăm ce anume.

— Sau poate nu vrea să spună, intervin eu.

— Nu *vrea?*

Manfred ridică din sprâncenele lui bogate şi roşcate, iar fruntea i se încreţeşte ca un acordeon.

Mă gândesc cum să-mi formulez gândul.

— În Ormberg există o suspiciune generală în ceea ce priveşte poliţia. De fapt, autorităţile în general.

— Nu face decât să-şi îngreuneze situaţia, spune Manfred.

Mă uit la colegul din Stockholm. La costumul scump, la ceasul elveţian şi la barba lui perfect aranjată.

Cum i-aş putea explica ce vreau să spun? Ar avea măcar sens să încerc?

— Ştiu, răspund. Încerc numai să arăt cum gândesc oamenii din sat. Nu au încredere în noi.

Pentru un moment, mi se pare că va începe să mă admonesteze ca atunci când am încercat să explic motivele aversiunii locuitorilor din Ormberg faţă de adăpostul de refugiaţi.

Însă nu zice nimic, dă doar din cap.

— Poate îl lăsăm un moment pe Stefan Olsson, sugerează Svante. Vom prezenta pe scurt în ce punct al anchetei suntem acum, ca să-i punem în temă şi pe Suzette şi Malik.

Manfred face un gest din cap spre noii colegi din Örebro. Apoi se ridică, îndepărtează ceva de pe mâneca sacoului şi merge spre tabla albă. Ia o

cariocă, trasează un interval cu o linie lungă şi notează nişte ani.

— Azra şi fiica ei de cinci ani au venit aici din Bosnia în vara lui 1993. Pe cinci decembrie în acelaşi an s-au îndepărtat de adăpostul de refugiaţi din Ormberg. Toţi au presupus că au părăsit adăpostul din proprie iniţiativă şi nimeni nu a anunţat poliţia de dispariţia lor. Sora Azrei, Esma, a mărturisit că a crezut că s-au reîntors în Bosnia, însă apoi a fost tot mai convinsă că au murit, pentru că nu au mai dat niciun semn.

Manfred se întinde după sticla de apă minerală de pe masă, ia o înghiţitură şi continuă:

— Nermina Malkoc a fost omorâtă probabil la începutul anului 1994. Am putut stabili asta, pentru că fusese operată la mijlocul lui noiembrie 1993, iar fractura de la încheietură nu apucase să se vindece pe deplin când a murit. Motivul morţii a fost probabil o lovitură violentă. Corpul a fost ascuns sub pietrele din movilă şi a fost găsit de-abia în 2009 de un grup de tineri.

Manfred schiţează un gest din cap spre mine.

Toate privirile sunt îndreptate spre mine, îmi simt obrajii înroşindu-se. Mi se face greaţă de fiecare dată când aud povestea asta.

Manfred se întoarce, se uită la linia temporală şi trasează o cruce în mijloc.

Continuă:

— Am sosit la Ormberg pe douăzeci şi doi noiembrie pentru a investiga moartea acelei fete necunoscute. Pe douăzeci şi şapte noiembrie am reuşit să o identificăm preliminar ca fiind Nermina Malkoc. După patru zile, în vinerea de pe 1 decembrie, au dispărut Peter şi Hanne. Hanne a fost găsită în pădure pe doi decembrie, confuză şi înfrigurată. Peter încă este dispărut. Azra Malkoc a fost împuşcată mortal, probabil vineri, pe întâi decembrie. Nimeni nu a văzut nimic, nimeni nu a auzit împuşcătura. Corpul a fost găsit pe cinci decembrie, adică marţi. Medicul legist a confirmat

că a fost împuşcată din faţă, în piept, cu o armă de foc, de la o distanţă de aproximativ douăzeci de metri. Era desculţă. Şi ieri ni s-a confirmat de către laboratorul de analize criminalistice că e foarte posibil să fie Azra Malkoc, mama Nerminei. Lângă locul crimei a fost găsit unul dintre adidaşii lui Hanne. Pe el erau urme din sângele Azrei Malkoc, ceea ce ne îndreptăţeşte să o legăm de locul crimei. Hanne purta şi o bijuterie care se pare că îi aparţinea Azrei Malkoc.

— Avem confirmarea că pe adidasul lui Hanne era sângele Azrei?

Manfred dă din cap şi se adânceşte în scaun, răsuflând adânc.

— Da.

— Şi medalionul acela, intervine Malik. Au apucat legiştii să se uite la el?

— Foarte rapid, da, spune Manfred. Au spus că probabil nu e confecţionat în Suedia, ceea ce pare verosimil. Au confirmat şi că în interior avea păr uman. Vor face o analiză ADN. Se pare că erau şi fire cu rădăcină, sperăm deci să facă o analiză obişnuită. Dacă nu reuşesc, trebuie să meargă mai departe şi să se uite la un ADN mitocondrial. Ei bine, nu mă rugaţi să explic ce e asta, ideea e că ia mai mult timp şi nu e la fel de exact.

Andreas clatină din cap intrigat.

— Cum naibii *a ajuns* la Hanne bijuteria aia?

— Nu ştie, răspund eu. Nu şi-a amintit nimic când am întrebat-o.

Manfred îşi masează tâmplele cu vârfurile degetelor. Apoi se întoarce şi se uită la linia temporală care se întinde din 1993 până în 2017. Sunt multe însemnări la începutul şi la sfârşitul ei, dar intervalul de la mijloc e gol, cu excepţia semnului de la 2009, anul în care a fost găsită Nermina.

— Nermina a murit în 1994, spune el după un moment de tăcere. Azra a fost omorâtă cu douăzeci şi trei de ani mai târziu. Au fost găsite în acelaşi

loc. *Trebuie* să fie acelaşi făptaş. Stefan Olsson a avut douăzeci şi cinci de ani când a fost omorâtă Nermina. Şi locuia în Ormberg. Ar putea fi vinovat de ambele crime.

— Da, dar… spune Andreas, dar se opreşte.

— Peter şi Hanne ar fi putut fi pe urmele lui, continuă Svante.

— Da, *dar,* spune din nou Andreas. Unde a locuit Azra Malkoc mai bine de douăzeci de ani? Nici autorităţile suedeze nici cele bosniace nu au informaţii despre ea.

— Poate s-a ascuns, spun. Dar nu avea cum să locuiască în apropiere, pentru că am fi aflat.

Manfred dă din cap.

— Ormberg e prea mic. Acolo nu te poţi ascunde. Dar în Stockholm… Hm, poate. Sau în Balcani, cu siguranţă. Mai ales dacă nu te caută nimeni.

Manfred dă din umeri.

— Dar, spune Andreas, fiica ei a fost omorâtă. De ce nu a mers la poliţie?

— Poate i-a fost teamă să nu fie expulzată, spune Suzette care a pus carnetul deoparte şi s-a aplecat mult în faţă, de i se sprijină pieptul pe blatul mesei.

— Sigur i-a fost teamă, confirm. Totuşi, nu faci asta dacă ţi-a fost omorât copilul? Nu e mai important să fie prins făptaşul decât să primeşti azil?

— Era deja prea târziu, spune Malik încet. Nu mai avea copilul. Nimic nu mai putea schimba asta. Aşa că poate a fugit. Iar apoi s-a întors la Ormberg ca să îşi ia adio. Ca atunci când mergi la un mormânt.

— E posibil, spune Manfred. Sună chiar credibil.

— Mai există o posibilitate, intervin eu. Să presupunem că Stefan Olsson *nu* e vinovat. Făptaşul cel mai probabil, când un copil e omorât, este unul dintre părinţi. *Dacă* Azra, dintr-un motiv sau altul, şi-a omorât copilul, atunci asta ar explica de ce a dispărut.

Manfred aprobă.

— Bine gândit, spune el. Dar în acest caz cine a omorât-o pe Azra?

— Poate a fost cineva care s-a răzbunat? sugerează Suzette. Cineva care ştia că şi-a omorât fiica şi a omorât-o şi pe ea, ca să facă dreptate într-un fel.

— Stefan Olsson, spune Andreas. Poate că el…

Manfred îşi dă ochii peste cap, iar asta mă face să cred că raţionamentele noastre încep să i se pară prea trase de păr.

Îmi dreg vocea.

— Sora ei a spus că era gravidă. Am calculat. Ar fi trebuit să fi fost cam în a cincea lună când a dispărut. Asta înseamnă că a născut copilul în primăvara lui 1994. Putem verifica cu spitalele.

— Bine, Malin! spune Manfred. *Foarte bine!*

Comentariul lui exagerat de entuziast mă face să mă simt ca o şcolăriţă care a avut toate răspunsurile bune la test.

— De ce alerga desculţă prin pădure? întreabă Svante care până acum părea adâncit în propriile gânduri.

— Poate venea dintr-o maşină, din apropiere? sugerează Suzette. E un drum foarte aproape.

— Probabil şi-a pierdut pantofii dacă era urmărită, spune Malik.

Manfred dă din cap şi spune:

— Ar fi cam ciudat, însă presupun că e posibil.

Urmează un moment prelung de tăcere. Svante se foieşte.

— Există şi alţi suspecţi? întreabă Suzette.

— Nu tocmai, răspunde Manfred. Avem un pedofil, Henrik Hahn, care în prezent e internat la Karsudden. Hahn a fost internat cu forţa în 2014. Avea permisie sâmbătă, nu vineri, aşa că, dacă suntem siguri de date, trebuie să-l eliminăm din anchetă. Iar la începutul anului 1994, destul de ironic, şi-a făcut serviciul militar ca soldat ONU în Bosnia, aşa că nu ar putea avea vreo legătură cu

moartea Nerminei. Svante, grupul tău a discutat cu soţia lui, nu?

Svante aprobă din cap.

— Îi oferă un alibi pentru sâmbătă şi duminică. L-am vizitat, de fapt, şi cu altă ocazie.

— Cum era? întreb eu, mai mult din curiozitate.

— Plăcut, de gaşcă. Aşa cum sunt adesea pedofilii condamnaţi. Trebuie să ai un caracter prietenos şi plăcut ca să ajungi la victime.

— *Al dracului să fie!* exclamă Andreas, strâmbându-se.

— Vreun alt suspect? se interesează Malik.

— Există un Björn Falk, spune Manfred. Condamnat pentru abuz fizic şi hărţuire criminală. Pe deasupra, s-a ales cu ordin de restricţie de mai multe ori. Luaţi-l la întrebări. Apoi, să nu uităm că crimele pot avea motive rasiste sau xenofobe. Voi suna la Serviciile Secrete să mă conversez un pic cu ei.

— Şi ce facem noi acum? îşi întreabă Suzette unghiile.

— Vom aprofunda mai departe patru aspecte, spune Manfred. În primul rând, vreau să ştiu totul despre Stefan Olsson. Antecedente, ce a făcut în vinerea aceea, în ce scânduri a bătut cuie la adăpostul de refugiaţi, cu cine se culcă şi cum naiba îşi face omleta de dimineaţă.

Manfred scrie pe tablă „Stefan Olsson”.

— Cred că mai degrabă bea bere, spune Andreas.

Suzette îşi înăbuşă râsul.

Manfred continuă ca şi cum n-ar fi auzit:

— Dacă Hanne şi-a pierdut numai un fir de păr pe terenul lui, vreau să-l găsim la percheziţie, înţeles? Apoi trebuie să-i verificăm pe toţi cei care au lucrat şi au locuit la adăpostul de refugiaţi la începutul anilor nouăzeci. Azra şi Nermina nu prea erau în contact cu lumea de afară. E mare probabilitatea ca făptaşul să se fi aflat la adăpost sau să-l fi vizitat cu vreo ocazie. Ba mai mult, Esma a spus că urma ca cineva să le ajute să ajungă

în Stockholm. Cine era? Ar fi putut fi Stefan Olsson? Şi aveţi grijă să-l găsiţi pe paznicul acela bătrân de care a vorbit directoarea, Tony.

Manfred scrie „adăpostul de refugiaţi” pe tabla albă, cu litere mari şi roşii.

— În al treilea rând, continuă el. În al treilea rând trebuie să aflăm unde a plecat Azra Malkoc după moartea fiicei sale. Nimeni nu dispare timp de douăzeci de ani fără să lase urme. Trebuie să verificăm cu autorităţile suedeze şi bosniace, să nu ne fi scăpat ceva. Şi trebuie să le căutăm pe rudele Azrei. Pentru că cineva trebuie să existe, chiar dacă s-au tot bombardat unii pe alţii acolo, în timpul războiului. Luaţi legătura şi cu maternităţile. Verificaţi dacă Azra sau o femeie anonimă care ar fi putut fi Azra a născut un copil în 1994.

Manfred scrie „Azra” pe tablă.

— Şi în al patrulea rând? întreabă Andreas.

— În al patrulea rând, spune Manfred şi duce carioca spre tablă din nou. Se aude un scrijelit atunci când notează „Peter şi Hanne”.

— Trebuie să-l găsim pe Peter şi să investigăm ce s-a întâmplat în acea seară, spune el cu voce joasă. Ştiau ceva. Aici avem mai multe piste de urmat: putem continua cu bătutul la uşi, trebuie să găsim maşina lui Peter. Şi ar fi minunat dacă am da şi de jurnalul lui Hanne, pentru că sunt convins că a notat acolo fiecare pas pe care l-au făcut.

Mă aplec înainte şi mă uit direct la Manfred.

— Am căutat peste tot caietul acela. Nu e nici la hotelul în care au stat, nici în biroul nostru. Cred că l-a avut la ea când a dispărut, ar putea fi în maşina lui Peter sau în…

— Găsiţi afurisitul ăla de caiet.

Aprob din cap, încurcată.

— M-am gândit la un alt lucru, spune Andreas. Movila. De ce au fost găsite şi Azra, şi Nermina acolo?

— Poate este o coincidenţă, sugerez.

Manfred se ridică, îşi aranjează sacoul şi se îndreaptă spre harta de pe perete. Curbele în jurul muntelui Ormberg, indicând înălţimea, îl fac să semene cu un ochi gigantic, deschis larg care se holbează la noi din perete.

Se întoarce cu spatele la noi, tăcut. Se balansează un pic de pe un picior pe altul. Apoi ia un creion din buzunarul sacoului şi spune încet:

— *Nermina. Azra. Adidasul însângerat al lui Hanne.*

Trasează un cerc pe hartă, în jurul movilei de pietre.

Un cerc gros, roşu.

Şi apoi încă unul, şi încă unul. Creionul scârţâie atunci când elipsele roşii cresc pe hârtie.

Cineva bate la uşă, însă nimeni nu se mişcă şi nu spune nimic, toţi stau ca hipnotizaţi, cu privirile fixate pe hartă.

Manfred se întoarce şi îmi întâlneşte privirea. Pune înapoi creionul roşu în buzunar.

— Arată oare a coincidenţă? întreabă retoric.

În aceeaşi clipă, se aud din nou un ciocănit, uşa se deschide încet şi o femeie tânără şi brunetă, pe care o recunosc vag, ne priveşte din prag.

— A sunat o anume Gunnel Engsäll de la centrul de refugiaţi din Ormberg, spune ea. Voia să vorbească cu unul dintre voi.

Manfred îşi încrucişează mâinile.

— Transmite-i că o să luăm legătura luni.

Femeia din uşă şovăie. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Se pare că e important.

— Nu auzi bine? spune Manfred rar şi apăsat. Ne ocupăm luni.

Femeia din prag insistă, roşie la faţă:

— Dar se pare că au găsit o pată de sânge mare, în spatele centrului.

Gunnel Engsäll ne aşteaptă în prag. La ferestre zăresc feţe neliniştite şi copii curioşi, cu frunţile

lipite de geam. O femeie trage o fetiţă de la fereastră şi o ţine aproape de ea, protector.

Eu, Manfred, Andreas şi Malik am plecat la centrul de refugiaţi din Ormberg, ca să verificăm ce e cu balta de sânge.

Ceilalţi au plecat acasă.

Este sâmbătă seară, la urma urmei, iar probabilitatea ca sângele descoperit aici să aibă vreo legătură cu crimele e totuşi extrem de mică.

Gunnel îşi pune o geacă groasă cu benzi reflectorizante. Sub ea zăresc bijuteria emailată reprezentând un scarabeu.

Merge în faţa noastră de-a lungului clădirii, cu o lanternă în mână.

— Sângele a fost găsit de unul dintre copii, de o fetiţă pe nume Nabila. Dar nu am idee de cât timp e acolo. Dar pentru că…

Gunnel pare să şovăie.

Sare peste o creangă căzută, îşi drege glasul şi continuă:

— Ei bine, date fiind cele întâmplate, m-am gândit că cel mai bine ar fi să vă spun.

— A fost foarte bine că aţi sunat, spun.

Mergem după colţ.

Siluetele arborilor se conturează pe cerul întunecat.

Gunnel se opreşte şi îşi îndreaptă lanterna spre pământ, poate la un metru şi jumătate distanţă de tulpina celui mai apropiat copac.

În zăpadă e o pată mare, de un roşu-întunecat, cam de un diametru de cincizeci de centimetri, şi pare îngheţată bocnă.

Malik îşi pune jos geanta voluminoasă şi scoate o lanternă. O îndreaptă spre pată şi se apropie câţiva paşi.

Apoi se ghemuieşte.

— Arată a sânge, constată el. Şi în jur sunt urme de picuri.

Malik arată nişte pete mai mici care înconjoară balta de sânge îngheţat.

— Şi avem o urmă lungă de picuri de la tulpina copacului la pata mare, spune el făcând cu mâna un gest circular.

— Ca şi cum o persoană rănită ar fi mers dinspre copac până acolo, spune Andreas arătând pata.

— Hm, intervine Malik.

— Ce anume? întreb eu.

— Avem două probleme, spune Malik aplecându-şi capul într-o parte şi lăsând buclele lungi se i se răsfire pe umăr. În primul rând sângele rămâne într-un anume fel deasupra zăpezii, ca o… *glazură.* Sângele proaspăt este cald. Ar fi trebuit să topească zăpada, să lase găuri.

Gunnel îşi întoarce capul, însă apuc să-i văd expresia scârbită.

Malik continuă:

— Iar în al doilea rând…

— Nu există urme de paşi, completează Manfred dând din cap spre petele din zăpadă. Dacă o persoană rănită ar fi mers pe aici, atunci ar fi rămas urme în zăpadă.

— *Touché,* spune Malik. Nu există nicio urmă între copac şi petele de sânge. Însă există multe urme de paşi în jurul copacului.

— Poate a stropit sau a împroşcat până aici, sugerează Andreas.

Malik clatină din cap.

— Nu. Stropii arată cu totul altfel. Acestea sunt picături clasice. Singura putere care a intervenit aici este gravitaţia, care l-a făcut să picure direct jos, în zăpadă, din…

Maik se ridică, dă capul pe spate şi îndreaptă lanterna în sus, spre coroana copacului.

Şi acolo, poate la patru metri deasupra capetelor noastre, atârnă o legătură însângerată, informă, prinsă de o sfoară care trece peste o ramură mai viguroasă şi continuă în jos spre tulpină.

Malik lasă fasciculul de lumină să urmeze contururile sforii. E înnodată de o creangă, poate la un metru şi jumătate de la sol.

Apoi luminează din nou obiectul care atârnă în coroana copacului. Zăresc, pe lângă sânge, ceva ce seamănă cu o bucată de piele lividă.

— *Ce dracului*… bâiguie Manfred.

<u>Jake</u>

Am stat în pat toată ziua, încercând să înţeleg ce s-a întâmplat, cum de poliţia chiar a fost aici azi-dimineaţă şi l-a luat pe tata.

Continui să-mi spun că totul va fi bine.

Sigur că poliţiştii nu o să-i facă rău, asta pricep şi eu, că doar nu locuim în Africa. Dar ce-ar fi să nu-l creadă şi să decidă să-l ţină în arest în Örebro?

Mai am şi o altă frică, una mai întunecată, şi care nu lasă să se întrezărească nicio ieşire. E atât de groaznică, încât nici nu mă pot gândi la ea, cu atât mai puţin vorbi despre ea. E cât toţi monştrii şi hâdoşeniile, şi catastrofele naturale puse laolaltă.

Ce-ar fi ca tata *chiar* să fie amestecat în ceva?

Ce-ar fi să-l închidă în închisoare în aşa fel încât să dispară, cum a dispărut mama?

Când mă gândesc aşa, mi se strânge stomacul. Şi îmi ard ochii.

Nu-mi pot imagina că tata ar fi putut omorî pe cineva. De fapt, e imposibil. E mult prea blând şi zăpăcit. Nici măcar nu poate face clătite sau participa la şedinţele cu părinţii, cum ar putea atunci *să omoare* pe cineva? Însă nu pot să nu mă gândesc la puşcă şi la cămaşa însângerată şi ruptă din spatele coşului de sârmă din spălătorie.

Ba mai mult, a fost ciudat în ultimul timp. Mai obosit ca de obicei, şi morocănos.

Simt că toate aceste gânduri o să producă o explozie în capul meu, care se va sparge în mii de bucăţi, ca turnul Eiffel.

Mă urc în pat şi mă legăn încet într-o parte şi-n alta.

Afară s-a făcut din nou întuneric.

O zi întreagă a trecut fără să fi făcut nimic.

Mă ridic anevoie şi intru în camera Melindei. E întuneric şi miroase a fum de ţigară. A trimis mesaj că vine la şase şi aduce ceva de mâncat.

Mă duc la dulap şi apuc mânerul, o scoică de plastic cu sclipici.

De îndată ce am deschis uşa mă simt mai calm, ca şi cum toate hainele de acolo mi-ar şopti că va fi bine. Că tata se va întoarce în curând acasă şi atunci totul va fi ca înainte.

Îmi scot tricoul şi îmi pun o rochie neagră, strâmtă.

În lumina fadă a lămpii roşii de pe noptieră pielea mea pare roz, ca jambonul de Crăciun.

Hainele Melindei mi se potrivesc mai bine decât cele ale mamei. Sunt mai mici şi mai potrivite pe corp, cu toate că rămân un pic largi.

Mă întind după rujul de pe birou şi îmi fac buzele roşii. E greu să-l întinzi foarte bine, presupun că fetele exersează mult machiajul înainte să le iasă bine. Că e nevoie de ani de antrenament perseverent ca să ajungi la rezultatul perfect.

Şi eu am intenţia să devin bun la asta.

Am de gând să tot exersez până ce liniile de dermatograf vor fi drepte şi sigure, iar buzele roşii vor fi simetrice. Până când fardul va străluci *în punctul cel mai înalt al pometţilor,* iar rimelul nu va lăsa urme sub ochi.

Am de gând să exersez până voi fi la fel de frumos ca Melinda.

Pun rujul la loc şi îmi examinez faţa în oglinda care măreşte, de pe birou. Două fire de păr groase şi scârboase îmi ies din piele, deasupra buzei superioare.

Scormonesc în trusa de machiaj a Melindei, găsesc penseta pe care o foloseşte să-şi aranjeze sprâncenele şi trag firele cu rădăcină. Doare de îmi dau lacrimile, dar după aceea mă simt mai bine. Mă aşez în faţa oglinzii mari. Îmi îndrept umerii şi îmi dau părul după urechi.

Încerc un zâmbet, iar fata din oglindă îmi zâmbeşte înapoi, ca şi cum am împărtăşi un secret.

Într-o zi, îmi spun eu, *într-o zi voi deveni tu cu adevărat.*

E un gând minunat, la fel de uşor ca o pană, la fel de eliberator ca lumina soarelui pe pielea goală, după o iarnă lungă, şi la fel de incitant ca buzele moi ale lui Saga atingându-le pe ale mele.

Cu toate astea ştiu că e greşit.

Sunt băiat şi n-aş putea niciodată, niciodată într-o mie de ani, să mă arăt aşa în lume. E bolnav, respingător şi greşit. E contra lui Dumnezeu şi a naturii, şi a tuturor legilor nescrise ale acestui Ormberg.

Ca şi cum te-ai pişa pe o Biblie.

Aberaţie a naturii. Cuvântul ăsta l-am învățat ieri şi, când l-am căutat, am văzut că înseamnă: *împotriva naturii, anormal, denaturat, pervers şi degradat.*

Sunt o *aberaţie a naturii.*

Atunci cum de mă simt atât de bine aşa?

Voi deveni bărbat într-o zi şi orice aş face nu pot schimba acest lucru.

E înscris în gene, în cromozomul Y, şi într-o zi, când corpul meu va decide că e timpul, acest afurisit de cromozom Y va da ordin corpului să producă hormoni masculini care mă vor transforma într-un monstru. Un monstru păros şi respingător cu muşchi umflaţi care nu se va gândi decât la *a ajunge unde vrea.*

Ca musulmanii de la centrul de refugiaţi. Ca Vincent, Albin şi Muhammed.

Ca toţi bărbaţii din toate timpurile.

Ca tata.

Am învăţat despre asta la biologie. Ştiu cum merg lucrurile şi sunt conştient că e inevitabil.

Când mă gândesc la asta, nu vreau decât să plâng.

Ies din camera Melindei şi intru într-a mea, fără a-mi fi scos rochia. Mă aşez pe pat şi iau jurnalul lui Hanne. Îl ţin în mână şi răsfoiesc până la pagina îndoită. Stilul lăbărţat şi înclinat într-o parte nu mai e greu de citit, e ca şi cum ar fi fost scris de mine.

Mă loveşte un gând, unul destul de nebun. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins de asta.

Încă sunt supărat pe Hanne, dar cred că ea m-ar înţelege.

Nu cred că lui Hanne i-aş părea *o aberaţie a naturii.*

Înapoi în birou. Scurtă şedinţă pentru a ne coordona acţiunile.

Singurul nostru suspect din acest moment este Stefan Olsson şi tot ce îi putem imputa sunt propriile minciuni.

Acum îl verificăm la detaliu.

Nu are antecedente penale, în afară de faptul că a fost bănuit că a declanşat incendiul de la vechea fabrică de cherestea de lângă râu, când avea paisprezece ani, dar asta nu s-a putut dovedi. Pare să aibă o viaţă relativ obişnuită: soţie, doi copii, slujbă la Brogrens până a fost concediat, pentru că s-a prezentat beat la lucru de câteva ori. Apoi totul a luat o întorsătură tristă: a murit soţia, s-a agravat problema cu alcoolul.

Îmi muşc limba aşa de tare, că simt în gură gustul de sânge amestecându-se cu cel al rujului.

Fabrica veche de cherestea – acei skinheads din Katrineholm au fost cei care au incendiat-o, tata a povestit asta de nenumărate ori. Sigur că nu el i-a dat foc.

De ce-ar fi făcut asta?

Şi slujba la Brogrens a pierdut-o pentru că fabrica a fost închisă.

Sau nu a fost aşa?

Mă ia o ameţeală, ca şi cum aş sta lângă o prăpastie şi m-aş uita în jos. Şi în acelaşi timp sunt furios. Mai ales pe Hanne, pentru că îl acuză pe tata de o groază de lucruri despre care sigur habar nu are. Tocmai când începusem să o iert pentru toate mizeriile care le-a scris despre familia noastră.

Mi se strânge din nou stomacul şi acum ştiu ce este.

Este senzaţia de a nu putea avea încredere în nimeni.

Sentimentul de a fi total singur în lume.

Strâng jurnalul în mâini cu putere şi continui să-l citesc.

Seară şi ÎNTUNERIC. Şi la propriu, şi la figurat.

P. e afară şi aleargă din nou. Profit de moment ca să scriu câteva rânduri.

Acum un moment l-am obligat să stea în pat, ca să putem vorbi.

(Există numai un scaun în cameră, trebuie să vorbim în pat.)

Părea mirat şi un pic şovăitor, însă s-a aşezat totuşi pe marginea patului, cu braţele încrucişate demonstrativ.

I-am explicat că era trist şi cusurgiu. Că nu se mai uita la mine şi că la lucru mă trata ca şi cum nu aş fi fost acolo.

P. a spus că sunt prea tensionată şi că mă iubeşte. S-a aplecat spre mine şi m-a îmbrăţişat stângaci.

Şi atunci, PAF!

I-am dat o palmă! Nu ştiu cum s-a petrecut, sunt departe de a fi genul violent. Nu cred că am mai lovit pe nimeni înainte, nici măcar când eram copil – eram o tocilară supraponderală şi cu ochelari, care se interesa de eschimoşi.

Am început să tremur şi să îmi cer iertare.

P. a spus că nu am fost eu, ci „boala". Apoi a ieşit să alerge.

Acum sunt singură şi scriu. E vijelie, vântul nordului suflă la fereastră. Asta nu e vreme de alergat. M-aş îngrijora pentru el dacă nu ne-am fi certat. Mi-ar fi teamă să nu cadă pe întuneric, să nu fie lovit de vreo maşină.

Însă acum nu mai e loc de alte emoţii. Mă umple un pustiu, un întuneric înfiorător şi fără sfârşit.

Poate până la urmă Ormberg s-a mutat în mine.

Lectura îmi e întreruptă de Melinda, care intră în cameră. Când mă vede pe pat, rămâne înmărmurită, iar zâmbetul îi dispare de pe faţă. Şi sunt atât de adâncit în povestea lui Hanne, încât la început nu înţeleg de ce. Pentru o clipă, cred că e din cauză că poliţiştii l-au luat pe tata.

Apoi mă izbeşte realitatea, la fel de tare şi de rece ca unul dintre bulgării îngheţaţi ai lui Vincent lovindu-mă în faţă.

Am pe mine rochia Melindei.

Stau aici, în pat, îmbrăcat într-o rochie neagră şi strâmtă, cu buzele rujate cu roşu.

Asta trebuie să fie senzaţia când mori, apuc să gândesc, înainte ca Melinda să se repeadă afară trântind uşa în urma ei.

Malin

— N-ai mai terminat odată?

Manfred se uită nerăbdător la Malik, care şi-a petrecut ultima jumătate de oră făcând fotografii, măsurând şi adunând probe.

— Aproape. Acum poţi da drumul sforii.

Manfred dezleagă sfoara cea groasă de ramură şi începe să coboare încet obiectul din coroana copacului. Se aude un trosnet când sfoara alunecă peste ramură.

Andreas îşi îndreaptă lanterna spre mormanul inform şi plin de sânge care se apropie.

Pare a fi o materie organică, însă nu de natură umană.

— *Drace!*

Manfred se poticneşte, strigă şi scapă sfoara care îi alunecă printre degete cu sunet şuierător. Obiectul cade cu un bufnet surd, împrăştiind în jur zăpada afânată. Manfred îşi freacă mâinile una de alta, strâmbându-se de durere. Andreas face şi el un pas înainte, însă se opreşte brusc în faţa mea.

— *Ce dracului!*

Mă aplec înainte, să văd mai bine.

În zăpadă zace un cap de porc plin de sânge, fixat într-un cârlig măcelăresc, masiv şi ruginit.

Mama toarnă cafea, cu mâna uşor tremurândă, în ceştile mici şi fine cu margine aurie, pe care bunicul şi bunica obişnuiau să le pună pe masă la ocazii speciale precum sfârşitul şcolii, zilele de naştere şi la sărbătoarea echinocţiului de vară.

După ce m-am întors de la centrul de refugiaţi, am zăbovit mai mult ca de obicei la duş. Ca şi cum apa fierbinte ar fi putut disipa imaginea acelui cap însângerat de porc şi a urii, a unei uri atât de puternice încât să facă pe cineva să arboreze un cap de porc într-un copac din spatele centrului pentru refugiaţi musulmani.

Malik ne-a ţinut o lungă expunere despre motivele pentru care porcul şi carnea de porc sunt considerate necurate şi sunt *haram* – interzise – în Islam.

Insulta sau ameninţarea pe care capul de porc urma s-o transmită era adresată direct refugiaţilor. Dacă există vreo legătură cu investigaţia noastră, rămâne de văzut.

Mă uit la Margareta.

Îşi întinde braţul încreţit şi presărat de pete pigmentate. Ceaşca rămâne în palma făcută căuş, ca o bijuterie.

— Numai o gură, spune ea şi tuşeşte. Apoi trebuie să plec mai departe. Rut şi Gunnar vor avea şi ei câteva kilograme.

Margareta a trecut să lase o friptură îngheţată de elan. Cei care vânează pe terenul ei au prins mai mulţi elani în anul precedent şi are mai multă carne care-i prisoseşte.

Mama se aşază, clatină din cap şi se întoarce spre mine. Ochii îi trădează teama şi neîncrederea.

— Dar e *îngrozitor,* Malin. Vrei să spui că cineva a *zdrobit* faţa acelei biete femei?

Regret imediat că i-am vorbit despre rănile Azrei. Însă nu poate fi ceva nou pentru Margareta. Ştie tot ce mişcă în Ormberg, câteodată chiar înainte ca lucrurile să se petreacă.

— Da, e teribil.

Mama pune cafetiera pe masă.

— Cine ar face aşa ceva? Nu poate fi cineva de aici.

— E clar că nu e nimeni din sat, pufneşte Margareta. Dar de la o vreme se perindă atâta lume prin zonă, că nu ştii de unde să mai începi să cauţi.

Îmi duc ceaşca la gură, iau o înghiţitură din cafeaua fierbinte şi slabă şi mă întreb ce-ar spune dacă ar şti că Stefan Olsson se află în arestul din Örebro. Un om care nu e nici arab, nici din Stockholm, ci la fel de înrădăcinat în solul din Ormberg ca şi noi.

— Şi pe poliţistul din Stockholm nu l-aţi găsit încă? continuă Margareta.

— Nu, dar îl vom găsi.

— Nu poţi fi sigură de asta, spune Margareta. Am moşit odată o femeie al cărei bărbat s-a rătăcit dincolo de Marsjö, şi pe el nu l-au…

— Dar *te rog,* Margareta, spune mama. *Trebuie?*

— Vreau doar să spun că aici pădurile sunt mari, spune Margareta cu un aer ofensat. Iar apele sunt adânci. E uşor să dispari. Pentru totdeauna.

— *Îl vom găsi,* insist eu. Cineva trebuie să fi văzut ceva. Iar Hanne, cea care a fost cu el în pădure, îşi aminteşte o serie de lucruri.

— Ce lucruri? întreabă mama.

Dau din umeri.

— Nu pot vorbi despre asta.

Mama clatină din cap şi îşi pune o mână pe piept, ca şi cum ar fi pe cale să aibă un atac de cord.

— Dacă e mort? şopteşte ea.

— Sigur e mort, i-o retează Margareta. A fost cea mai rece iarnă de când îmi aduc aminte. Minus zece grade şi treizeci de centimetri de zăpadă. Niciun om nu poate supravieţui în condiţiile astea. Îl veţi găsi la topirea zăpezii, credeţi-mă.

Mama pufneşte.

— Dar ce se petrece, de fapt? Ormberg a fost mereu sigur şi liniştit. Aşa ceva nu se întâmplă pe aici. Nu pot să înţeleg.

Lumina caldă a lămpii cade pe obrajii grei şi rozalii ai mamei.

Mă gândesc la ce a spus Hanne. La fragmentele de memorie care chiar pot fi adevărate. Sau poate e doar un amestec confuz de visuri şi de închipuiri.

Îmi vine o idee. Ormberg nu e mare şi, dacă cineva ar putea şti tot despre cei care locuiesc pe-aici, atunci n-ar putea fi vorba decât de Margareta şi de mama.

— Ştiţi pe cineva care citeşte cărţi în engleză în Ormberg? Cărţi în engleză?

Mama clatină din cap şi îşi strânge buzele, dar Margareta rămâne gânditoare.

— Poate Ragnhild, spune ea. Nu sunt sigură, dar e îngrozitor de mândră că a lucrat ca profesoară de limbi străine. Nu m-ar mira să aibă cărţi în engleză.

Şi apoi:

— Sau Berit. Avea un prieten irlandez în anii optzeci. Un grădinar. Îmi amintesc că îi plăcea foarte tare să citească volume groase. Dar nu îi plăcea la fel de mult să muncească, din păcate. Ce să faci, Berit nu şi-a ales bine prietenii niciodată.

Margareta oftează şi clatină din cap.

Reflectez un moment. Decid că ar fi bine să pun şi cealaltă întrebare.

— Voi, care locuiţi aici de multă vreme, vă amintiţi cum a apărut povestea aia despre copilul-nălucă de la movilă?

Mama şi Margareta se uită una la alta.

— Dar fata mea, spune mama clătinând din cap. Sunt numai prostii.

— Sigur că sunt, spun eu. Dar *când* a pornit zvonul de fapt?

Privirea mamei se îndreaptă în sus, spre tavan.

— Nu ştiu precis, poate cândva, când erai mică.

— Sump-Ivar l-a văzut pe copilul ăla, intervine Margareta. A văzut un sugar gol în iarba de la movilă. Palid ca moartea, cu buze vineţii. Dar când să-l ridice, atunci, *puf,* s-a transformat în fum.

Sump-Ivar a fost fratele lui Gunnar Sten.

Locuia de cealaltă parte a bisericii, lângă terenul mlăştinos, până la moartea lui de acum opt-nouă ani. Era psihotic şi credea că cei din Ormberg îl spionau şi că îi implantaseră un microfon în dinţi. Într-o iarnă, şi-a tapetat toată coliba cu folie cu bule de aer, pentru a împiedica undele radio să pătrundă în casă.

Asta ne-a amuzat foarte tare, pe mine şi pe amicii mei. Ne-am căţărat pe casa lui şi am trecut un cuţit mare, vopsit cu roşu, prin culmea de pe acoperiş.

Mi-e ruşine când mă gândesc la asta.
— Sump-Ivar era bolnav psihic, spun eu.
— Dar l-a *văzut* pe copil, insistă Margareta, dând din cap cu un aer grav.
— A văzut tot felul de lucruri, spune mama. N-aş fi crezut niciun cuvânt din ce spunea.
— Când a fost asta? mă interesez eu.
Gura subţire şi ridată a Margaretei se deformează într-o strâmbătură.
— Trebuie să fi fost după ce Berit şi-a ars rabla cea veche. Da, aşa a fost. Dar înainte ca Rut şi Gunnar să construiască terasa aia oribilă de sticlă.
— Şi când a fost asta?
Margareta ridică uşor din umeri.
— Asta nu ştiu. Dar o pot întreba pe Ragnhild. Poate ea îşi aminteşte.
Apoi se întinde de spate, îşi dă într-o parte părul subţire şi respiră adânc, ca şi cum ar fi pe cale să mai depene una dintre poveştile sale.
— Nu, *intervin* eu. Voi merge să mă culc în curând. Mâine trebuie să mă trezesc devreme.
— Mâine? întreabă mama. Vei lucra într-o zi de duminică?
— Mamă, anchetăm nişte crime.
— Atunci nu am să vă mai reţin, spune Margareta aricindu-se un pic, de parcă ar fi dezamăgită că nu mai doresc să o ascult.
Goleşte ceaşca de cafea şi o pune pe tavă cu un mic bufnet. Apoi se ridică şi se întoarce spre mine, prinzându-mi privirea. Pare foarte serioasă.
— Promite-mi să fii atentă, Malin. Dau din cap.
Margareta o cuprinde pe mama pe după umăr şi îi mulţumeşte pentru cafea. Iese pe hol.
Mama se ridică şi o însoţeşte afară.
Mă uit prin încăpere.
Să stau aici, pe vechea canapea a bunicilor, şi să beau din ceştile acelea trezeşte în mine o senzaţie vagă de angoasă. Totul în cameră – tapetele de pe pereţi, canapeaua uzată şi tablourile pictate stângaci cu peisaje montane din Norrland – mă poartă cu o

forţă necruţătoare până în copilărie. Până la băile nocturne în râu, petrecerile cu beţie şi flirt prin camerele de distracţii pardosite cu linoleum şi prânzurile nesfârşite şi extrem de plictisitoare alături de Margareta şi de Magnus-Pungă.

Aceasta este copilăria mea, gândesc când apuc ceaşca din porţelan elegant şi neted, când o duc la buze şi simt aroma cafelei fierbinţi.

Aceasta sunt eu. Dar nu pentru multă vreme.

În curând voi locui departe de aici, în Stockholm.

Apartamentul meu trist din Katrineholm, cu bucătărie şi baie adaptate pentru persoanele handicapate, este numai la un pas pe drumul care mă îndepărtează de acest loc.

Mă cuprinde melancolia, dar ştiu ce am de făcut. Mereu am ştiut, într-un fel, că voi părăsi Ormbergul. Nu pentru că aş fi avut o copilărie nefericită – aveam o mulţime de prieteni, iar părinţii mei nu erau nici mai buni, nici mai răi decât alţii. Nu, e ceva în Ormberg ce nu suport. E ca şi cum aerul de aici e gros şi greu de respirat, ca şi cum pădurile mă privesc şi toate fiinţele triste care nu s-au putut desprinde de aici încearcă să mă facă să rămân.

Poate, de fapt, mi-e teamă de Ormberg sau mai degrabă mi-e teamă de ce *s-ar întâmpla* cu mine dacă aş rămâne. Sunt convinsă că m-aş transforma încetul cu încetul, aş fi trasă în jos de lipsa de speranţă care bântuie pe aici şi aş deveni ca oamenii de prin casele astea.

Cenuşii, meschini, fără visuri.

Şi mai e tata. Şi Kenny. Şi scheletul de la movilă care nu a fost o ciupercă, ci o fetiţă ucisă.

Toţi sunt aici, în Ormberg: cei morţi care nu vor să-mi dea pace.

Iar acum li s-a alăturat şi femeia fără chip.

Când mama se întoarce în casă, mă găseşte stând pe canapea şi ţinând în mână fotografia înrămată,

cea care îl înfăţişează pe tata student.

Mama se uită lung la mine, dar nu spune nimic. Deşi moartea lui nu a fost la fel de şocantă ca a lui Kenny, îmi lipseşte mult şi el.

Am fost apropiaţi. În multe privinţe, am fost mai apropiată de el decât de mama. Poate pentru că eram atât de asemănători: impulsivi, sensibili, dar în acelaşi timp pragmatici şi nesentimentali.

În tinereţe, tata a fost destul de sportiv. Obişnuiam să schiem pe timp de iarnă, iar vara mergeam departe, la campingul de lângă Långsjön.

Mama nu venea niciodată cu noi. Cred că i se părea o prostie să dormi într-un cort, când aveai o casă echipată complet în care să locuieşti.

Apoi, când tata a început să aibă probleme cu inima, am terminat cu excursiile.

În schimb stăteam lângă şemineu şi plănuiam călătorii despre care amândoi ştiam că nu aveau să devină realitate: Roma, Paris, Cracovia şi Praga.

Tatălui meu îi plăceau oraşele mari.

Mama îmi ia cu grijă fotografia din mână şi o pune la locul ei pe raft. Apoi se aşază pe canapea, alături de mine.

Canapeaua trosneşte sub greutatea ei şi pentru o clipă mi se pare că va ceda.

Îşi înclină capul într-o parte şi mă priveşte.

— Am vorbit azi cu preotul, spune mângâindu-mă uşor pe obraz. Se poate în seara echinocţiului de vară.

— Mulţumesc. Drăguţ din partea ta.

— Şi i-am spus Margaretei că poate vrem să-i închiriem hambarul.

— Doar am zis că nu vreau să am petrecerea acolo.

— Dar *Malin*…

Mama are în voce o nuanţă de reproş, pentru că s-a străduit iar eu nu am bunul-simţ să apreciez asta.

— Nu vreau să merg la ei.

— E prea strâmt aici, nu vom avea loc, spune mama.

— Ba da. Dacă instalăm un cort în grădină, se poate.

Mama clatină din cap şi trânteşte atât de tare ceaşca de cafea, că mi-e teamă să nu se spargă. Stratul de grăsime de pe gât îi tremură când face o mişcare bruscă din cap.

— Un cort? Dar n-am auzit nicăieri ceva atât de prostesc! Când poţi avea un acoperiş deasupra capului.

— Dar încetează! Nu vreau să merg la Margareta. Are obiceiul să se amestece în toate.

— Avem multe motive să-i fim recunoscătoare.

— Ştiu. Dar asta e diferit. Aici e vorba, de fapt, despre petrecerea *mea* de nuntă. Bine?

Mama pufneşte, dar îmi dau seama că se resemnează.

Margareta a tot făcut şi-a desfăcut în Ormberg. Este unul dintre cei mai mari proprietari de pământ şi financiar o duce mai bine decât mulţi alţii, ceea ce e greu de crezut când vizitezi casa tristă din pădure, a ei şi a lui Magnus. Nu e familie în Ormberg să nu fi împrumutat bani de la ea cu o ocazie sau alta. Asta i-a adus Margaretei o oarecare influenţă. Lumea o ascultă şi face deseori cum spune ea.

Nu e numai o persoană puternică, e şi întreprinzătoare, şi a făcut multe lucruri bune pentru Ormberg. De pildă, a avut grijă să se construiască şoseaua, iar linia de autobuz din Vingåker să treacă fix prin faţa bisericii. Şi iarna trecută i-a obligat pe cei de la primărie să îmbunătăţească serviciile de deszăpezire.

Mama oftează adânc, apoi decide să nu se mai certe din această pricină.

— Ţi-ai găsit vreo rochie?

Vocea îi devine blândă şi reconciliantă.

— Nu.

— Ai putea să o foloseşti pe a mea. Va avea nevoie de retuşuri serioase, desigur.

Mama râde. E grasă, mereu a fost aşa.

Nu e un lucru despre care să vorbim prea mult şi oricum, nimănui nu-i pasă de asta aici, în Ormberg. Îmi amintesc că a ţinut câteva diete când eram mică, într-o perioadă mânca numai ouă şi salată iceberg. Altă dată, trebuie să fi fost la sfârşitul anilor nouăzeci, trăia numai din supe limpezi şi struguri. După moartea tatei, cred că a abandonat încercările de a slăbi şi a capitulat în faţa mâncărurilor grase şi a pateurilor.

— Aşteaptă puţin, spune mama ridicându-se şi îndreptându-se spre bibliotecă. Se întoarce ţinând sub braţ unul din vechile albume foto.

— Mama! Ne-am putea uita şi mâine.

— Vreau numai să-ţi arăt un lucru, spune ea răsfoind hotărâtă albumul.

Prin faţa ochilor îmi defilează imagini din copilărie: o fată zveltă şi brunetă cu două codiţe lungi, împletite, corpul meu de copil, incredibil de palid, într-o mică piscină gonflabilă, Magnus-Pungă care se uită la mine cu buzele groase în formă de „o" şi o căutătură stupidă, când mă vede în vechea lui maşină roşie cu pedale, împinsă de Margareta pe drumul pietruit.

Casc, mama nu pare să-mi observe reacţia. Răsfoieşte mai departe, până la începutul albumului.

— Uite! spune ea.

Examinez fotografia polaroid decolorată de timp, cu mama şi cu tata în faţa bisericii. Au un aer atât de rigid şi de stingher, că-mi vine să râd. Mă cuprinde un val neaşteptat de afecţiune, un sentiment care pare a fi pe jumătate iubire, pe jumătate nostalgie pentru ceva ce a fost odată şi nu mai poate fi din nou.

Tata are un costum închis la culoare şi o floare roşie la rever, probabil o garoafă. Mama poartă o rochie de dantelă strânsă pe braţele durdulii şi pe

pieptul plin. Materialul e frumos, rochia poate fi refăcută şi folosită din nou.

— Da, frumoasă, constat eu.

— Ştiu de o croitoreasă foarte pricepută în Vingåker, începe mama.

— Te rog. Vreau să am *propria* mea rochie.

Mama tace şi îşi plimbă degetele groase pe filmul subţire care acoperă fotografia.

— Dar mă gândeam că…

Glasul i se stinge şi am imediat mustrări de conştiinţă.

— Voi avea asta în vedere, o asigur, şi mă întind după albumul foto. Răsfoiesc câteva pagini.

— Prima ta vară, spune mama zâmbind nostalgic.

Mă uit la imaginea mea de bebeluş, caut pe faţa rotundă trăsături familiare. Sunt eu şi totuşi nu; ochii negri, buza superioară bine conturată şi arcele mirate ale sprâncenelor pe pielea fină şi albă ca zăpada.

Un alt gând se insinuează – poate pentru că stăm aici şi frunzărim albumul foto cu toate pozele acestea de bebeluş. Mă gândesc la Andreas şi la întâlnirea mea cu Esma Hadzic la Gnesta. La fotografiile Azrei şi Nerminei, şi la Esma care şi-a plimbat degetele noduroase peste fotografii, la fel cum a făcut şi mama mai înainte.

Mă întreb dacă Azra a mai avut un copil, şi în acest caz unde este micuţul. De fapt am pus această întrebare medicului legist: cât de plauzibilă era ideea ca Azra să fi născut copilul? Nu mi-a putut spune sigur, dar mi-a explicat că, dacă Azra a trecut de primul trimestru al gravidităţii, probabilitatea era „foarte mare” ca să fi născut un copil sănătos.

Sunt convinsă că e numai o chestiune de timp până ce vom găsi acel copil îngropat. Şi voi avea grijă să fie găsit, chiar dacă voi răscoli întreaga pădure. Copilul trebuie să aibă un mormânt, şi Esma merită să afle ce s-a întâmplat, chiar dacă ceva la ea mă cam deranjează.

Pot înţelege că fugi de război şi de durere. Dar de ce eu şi alţi plătitori de taxe să-i finanţăm pensia de bolnav, când ar fi putut pleca de mult înapoi în Bosnia? Mama nu a primit niciodată alocaţie, şi Dumnezeu mi-e martor că a fi avut nevoie. În loc de asta s-a împrumutat de la Margareta, ca toţi cei din sat.

Mobilul îmi sună la momentul potrivit: mama, care se pare că s-a pierdut în amintiri, îmi arată o fotografie în care trag din apă o ştiucă lucitoare şi dezgustătoare din iazul de la vechea fabrică de cherestea.

Mă scuz şi răspund.

E Max.

Îl rog să aştepte câteva secunde, după care ies din camera de zi şi mă îndrept spre treptele de la intrare.

Mama pare cam dezamăgită când dispar, şi din nou am mustrări de conştiinţă.

Să locuiesc la mama a fost, într-adevăr, o idee foarte proastă – adulţii n-ar trebui să locuiască la părinţii lor. Nu înţeleg cum Margareta şi Magnus se suportă unul pe altul. El ar fi trebuit să se mute de acasă acum douăzeci şi cinci de ani.

Dar Margareta nu mai are pe altcineva, nici Magnus de altfel.

Singurătatea se dovedeşte a fi un liant mult mai puternic decât iubirea.

Stau la fereastra vechii mele camere vorbind cu Max. Astăzi e în dispoziţie foarte proastă. Un biciclist, lovit de un autobuz local, a câştigat procesul împotriva companiei de asigurări, care va trebui să-i plătească întreaga pensie de invaliditate.

— Cu ce leziuni ai spus că s-a ales? întreb, în timp ce îmi plimb degetul pe suprafaţa aburită a ferestrei. Afară se văd fulgii purtaţi de vânt.

Max povesteşte despre tânărul de douăzeci şi cinci de ani ajuns în scaunul cu rotile, nevoit să folosească un cateter ca să îşi golească vezica şi

despre dobitocul lui de avocat. Simt cum frigul se strecoară înăuntru – răcoarea şi încă ceva: o senzaţie nedefinită de dezgust şi iritare.

Poate pentru că Max pare atât de dur sau pentru că toată trăncăneala asta despre accident mă face să mă gândesc la Kenny.

— Prin urmare tu nu crezi că ar fi cazul să primească ceva? întreb plimbându-mi degetul pe geamul rece.

Îmi spune cum nu asta voia să zică, dar că el de fapt lucrează pentru compania de asigurări, nu pentru vreun program lacrimogen de la televizor. Şi am idee câţi indivizi se dau drept „invalizi" şi îşi mimează simptomele? Câţi îşi decontează cheltuielile în fiecare lună pentru ca apoi să-şi scoată gulerul cervical şi să sară fericiţi pe trambulină cu plozii lor?

Schiţez o inimă pe fereastră. Şi încă una.

— Ce slujbă mizerabilă ai, îi spun.

— Poftim?

Da, aşa se exprimă el, „poftim". Max are educaţie aleasă şi nu s-ar adresa niciodată cu „ce" când nu pricepe ce i se spune. E unul dintre micile lucruri care ne deosebeşte şi probabil şi ceva ce m-a atras la început.

— Am zis că ai o slujbă mizerabilă. Stai acolo în spatele biroului tău luxos, cu toate mâinile şi picioarele la locul lor, şi îi pungăşeşti pe cei care nu pot să meargă şi să se pişe singuri.

O scurtă pauză.

— *Ce dracu'!* spune el apoi. De când *te*-ai înscris la socialişti?

— Poate că de când te-am întâlnit pe tine.

Închid şi mă uit la mobil fără să pricep ce s-a întâmplat. Regret imediat când îmi dau seama ce-am făcut. L-am jignit şi l-am rănit pe Max fără vreun motiv real, iar el are perfectă dreptate, îşi face doar treaba.

Ştiu că trebuie să sun înapoi şi să îmi cer scuze, să îi explic cât de obosită sunt şi sub ce presiune ne

aflăm. Să îi spun de Azra, de Nermina şi de Peter. De teama de a-ţi găsi colegul mort şi de alternativa la fel de îngrozitoare: de a nu-l găsi deloc.

Cât despre celălalt subiect, pe care nu am încercat să-l abordez niciodată serios cu el: cât de dezamăgitor de puţin îmi cunoaşte şi-mi înţelege familia şi pe oamenii care locuiesc aici. Nu contează cât de bine se împacă el şi mama când se văd. Max se va întoarce permanent la apartamentul lui din Stockholm, de sfârşit de secol nouăsprezece, aranjat şi curat la limita pedanteriei, cu mobilă scumpă de designer italian şi robinete opulente din alamă. La patul care are saltea din păr de cal şi a costat cât un salariu – ei bine, cât salariul lui pe o lună, nu cât al meu, al meu nu ar ajunge niciodată.

Ar putea înţelege vreodată cum ar fi să ai picioarele zdrobite de un autobuz sau să-ţi pierzi slujba la TrikåKungen şi să nu ai parte de alta, pentru că toate firmele şi-au închis porţile, iar autorităţile nu-şi permit să le încurajeze pe cele rămase, deşi refugiaţii primesc masă, casă şi educaţie fără să presteze nimic?

Ce ştie el de întunericul din Ormberg?

Şi poate mai important: cum m-ar putea el înţelege vreodată?

Însă nu mă simt în stare să-l sun. Nu acum.

Privesc în schimb inimile de pe geam. Apoi le şterg cu palma.

Treaba asta cu iubirea nu e pentru mine.

Jake

Mă întorc spre casă în bătaia fulgilor de zăpadă. Motoreta înaintează cu greu pe drumul înzăpezit. Întunericul şi ninsoarea îmi îngreunează vederea – conduc atât de încet, că mi-e teamă să nu-mi pierd echilibrul şi să cad. Încerc să nu mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla, pentru că, dacă mă răstorn aici, nimeni nu m-ar putea ajuta.

Însă astăzi mă simt de parcă nu ar mai conta.

Nimic nu mai contează.

Mă gândesc la tata care e la poliţie în Örebro. Şi la Melinda, la expresia de pe faţa ei când m-a văzut în pat cu rochie şi ruj pe buze. Mirarea şi frica din ochii ei mi-au amintit în mod dureros cine sunt sau mai curând *ce* sunt.

O aberaţie a naturii.

Imediat după plecarea Melindei m-am schimbat şi am fugit. Mi-am înghesuit rucsacul sub şaua motoretei. Acolo sunt jurnalul lui Hanne, mobilul, o pâine îngheţată şi două doze de cola.

Când ajung la şosea, mă îndrept spre ceea ce toţi se încăpăţânează să numească centru, deşi e vorba numai de câteva case pe un câmp, toate gata să se prăbuşească.

Oricum, asta crede Hanne.

Intru pe uliţa care duce la casa lui Saga. Parchez motoreta afară, urc treptele joase şi sun la uşă. De partea cealaltă se aud voci agitate.

Deschide mama lui Saga, îmbrăcată într-un trening roz. Părul lung şi brun îi e prins în vârful capului într-o coadă făcută la repezeală. În mână ţine o cârpă de vase umedă.

— Jake? Ai ieşit pe vremea *asta?* Intră!

Mă strecor în interiorul cald, mă descalţ de ghete şi îmi atârn geaca într-unul dintre cârligele libere.

Mama lui Saga crede că e foarte important să păstrezi curăţenia în casă. Cred că acesta e principalul ei hobby. Fiecare membru al familiei

are propriul lui cârlig cu etichetă cu nume şi propriul perimetru în zona încălţămintei. Există un loc special pentru oaspeţi, aşa că îmi pun acolo ghetele.

Dinspre camera de zi aud televizorul.

Bea, sora mai mică a lui Saga, de doisprezece ani, se repede afară din bucătărie cu un iPad în mână. Văd imediat că e supărată şi bănuiesc că le-am întrerupt în mijlocul unei discuţii aprinse.

— *El* m-a lovit! strigă ea.

Mama lui Saga se întoarce spre ea şi îşi încrucişează mâinile la piept.

— Şi totuşi nu e voie să dai înapoi. Domnişoară, nu mai vreau să port nicio conversaţie cu tine pe tema asta. Pricepi? E jenant. Doar eşti fată, Bea, ar trebui să ştii mai bine.

— Dar m-a lovit. *Foarte rău!*

— Iubirea începe cu ceartă. Sigur te-a lovit numai pentru că te-a plăcut, băieţii fac asta. Ei nu pot spune că le place de cineva. Când o să creşti o să înţelegi.

Saga apare în pragul bucătăriei.

Părul i-a căpătat o nuanţă mai închisă de roz, aproape cireşie. Din blugii negri şi sparţi atârnă fire lungi iar prin găurile de la coapse şi genunchi se vede pielea albă şi catifelată.

Un zâmbet îi luminează faţa când mă zăreşte. Vine spre mine.

— Bună!

— Bună! spun eu, dintr-odată conştient că n-am nicio treabă aici.

Dar Saga zâmbeşte, mă ia de mână şi mă trage în camera de zi. Mă împinge pe canapea lângă Musse, pisica lor.

— Cum merge? mă întreabă şi se aşază turceşte lângă mine.

— Bine, mint eu. Despre ce se ceartă?

— Eh! Bea i-a tras din nou unuia una-n bot.

Mă gândesc la ceea ce mama lui Saga i-a spus lui Bea, că băieţii lovesc când le place de cineva,

pentru că nu pot spune asta altcumva. Ca şi cum toţi băieţii ar fi, gen, monştri duşi cu capul care vorbesc cu pumnii. *Zbang* – un pumn în faţă: eşti drăguţă. *Buf* – un pumn în burtă: îmi place de tine. *Bang* – o lovitură în coaste: vrei să fim împreună?

Saga zâmbeşte pieziş şi îşi trece mâna prin păr.

— L-am vopsit mai închis. Cum ţi se pare?

— Superfain!

— Mulţumesc. Mama crede că arăt ca o târfă.

Se aude un hârşâit pe hol şi mama lui Saga apare în deschizătura uşii.

— *Tânără domnişoară!* Asta nu e ce-am spus eu! Nu folosim cuvântul ăsta aici acasă. Şi unde îmi sunt blugii negri?

Saga îşi dă ochii peste cap.

— În primul rând sunt ai mei. Şi în al doilea rând în seara asta mă duc la Björn şi vreau să îi am. Aşa că trebuie să îi găseşti.

Dispare din nou, cu paşi hotărâţi.

Saga oftează şi simt cum mă înroşesc.

Björn Falk.

Noul prieten al mamei lui Saga. Care e condamnat pentru abuz fizic. Care şi-a aruncat partenera pe pietrele încinse din saună, de a fost nevoită să-şi facă transplant. Despre care nu pot să vorbesc, deşi ar trebui.

— Părul tău e superb, spun în schimb, sincer.

Culoarea îmi aminteşte de acele flori care cresc prin şanţuri în timpul verii, cele care îi plăceau atât de mult mamei mele.

— Mai multă *atitudine,* completez.

— Exact! spune Saga mulţumită.

Dârdâi de frig.

Saga îşi duce mâna gânditoare la mâneca mea.

— Ah, e umed. Aşteaptă să-ţi aduc un alt pulover.

— E în regulă, încep eu, însă Saga a dispărut deja pe hol.

După vreo două minute, se întoarce cu un tricou şi o bluză groasă de lână, de un roz puternic. Are

aproape aceeaşi culoare ca părul ei. O eşarfă lungă, tricotată, cade dintr-o mânecă. Saga îşi bagă degetul în ea, ridică din sprâncene şi zâmbeşte.

— Se prinde în toate.

Iau tricoul şi bluza. Şovăi câteva clipe, dar decid că nu vreau să o dezamăgesc, aşa că le iau pe mine.

Bluza roz e lungă, îmi ajunge la jumătatea coapsei.

— Grozav. Îţi stă bine în roz.

Nu răspund.

Mi-a plăcut mereu rozul, dar parcă nu prea îmi vine să spun în gura mare.

Se face ciudat de linişte. Cearta pare să se fi încheiat şi nu se mai aude decât vocea crainicului de ştiri la televizor. Dincolo de ferestrele întunecate, fulgii mari se învârtesc într-un dans care pare să ţină la infinit.

Musse se întinde. Saga îi mângâie blăniţa moale de pe burtă. Gestul îi face brăţara să zornăie.

— Deci vrei să vezi un film de groază?

— Sigur.

Saga pune un film vechi despre câţiva tineri care se aventurează în pădure să caute o vrăjitoare pe nume *Blair Witch,* însă se rătăcesc. Pare un film de amatori, dar Saga constată sec că este numai o strategie de marketing.

— Toată chestia e să crezi că au filmat singuri, chipurile. Cred că mulţi s-au lăsat păcăliţi atunci. Înainte, adică, atunci când au făcut filmul. Mama a spus că a fost speriată *de moarte* când l-a văzut, gen.

— Serios?

— *Exact,* spune Saga şi pufnim complice.

Mâna i se strecoară într-a mea. E caldă şi umedă şi, cu toate că vreau să îmi mişc un pic braţul, nu o fac, pentru că mi-e teamă să nu distrug acest moment perfect. Vreau să explorez senzaţia de căldură care se răspândeşte în mine şi să simt acei de-acum familiari fluturi în stomac.

— Închipuie-ţi că Ormberg a devenit cel mai periculos loc, deşi de fapt e cel mai plictisitor din lume, spune Saga. Mama mi-a spus că nişte reporteri TV au vrut să îi ia un interviu ieri. Dar nu se machiase de dimineaţă, aşa că i-a refuzat. Şi au venit aici turişti de crime.

— *Turişti de crime*?

— Da, ştii tu. Oameni curioşi să vadă locul cu crimele. A întâlnit o gaşcă întreagă în centru, care a întrebat unde e drumul care duce la movilă.

Mă trece un fior rece şi mă gândesc la jurnalul lui Hanne care e în rucsac şi aşteaptă să fie citit.

— Cât de bolnav, spun eu. Vreau să spun, femeia de la movilă, a fost şi ea un om care trăia şi respira. Umbla pe aici precis ca şi noi. Poate s-a uitat la filmul acesta, poate avea familie… iar acum a devenit atracţie turistică. Precum magazinele de outlet din Vingåker.

Vocea mi se stinge.

— Hm, spune Saga. Da, *e* bolnav. Deşi nimeni nu se gândeşte la asta. În afară de noi, care suntem *superiori moral.*

Noi chicoteli.

— Îţi aminteşti de tipa de care ţi-am zis, funcţionara de la poliţia din Örebro? întreabă Saga.

— Verişoara ta?

Saga îşi dă ochii peste cap.

— *Nu,* cea care e împreună cu fiul fostului prieten al surorii mamei şi e din Kumla. În fine. După ea, crimele vor fi elucidate curând. Poliţia are *un suspect.*

Mă trece un fior rece în tot corpul când realizez că acea persoană trebuie să fie tata.

Saga îşi studiază unghiile şi continuă:

— Spune că speră să-l închidă pentru totdeauna, undeva unde soarele nu străluceşte.

Parcă se sparge ceva în mine când vorbeşte aşa. Mi se strânge stomacul şi gura îmi rămâne uscată.

Tata. Ferecat într-o încăpere întunecată, pentru totdeauna.

Mă întreb dacă bătrâna aia pe care au găsit-o în pădure l-ar putea identifica, continuă Saga fără să-mi sesizeze reacţia. Cea care şi-a pierdut memoria. Pe de altă parte, e total aiurea că acum locuieşte la Berit, cea de dincolo de biserică. Un om foarte bătrân care are grijă de un om foarte bătrân. Mama spune că e ceva dat naibii. Deşi Berit a lucrat cu aşa ceva înainte. A avut grijă de handicapaţi şi de nebuni, adică.

— Eu n-am folosit deloc acele cuvinte!

Mama lui Saga apare din nou în prag. Însă nu pare supărată, ci mai curând amuzată. Flutură cu laveta din mână.

— Jake, spune ea apoi. Poate ar fi bine să mergi acasă?

Privesc în podea, simt că mă cuprinde panica la aceste cuvinte.

Mama lui Saga mă studiază în tăcere şi se încruntă. Apoi spune:

— Sau ai putea dormi pe canapea dacă vrei. E în regulă. Saga zâmbeşte, dar nu spune nimic. Trage de unul dintre firele lungi care îi atârnă de blugi până când se rupe şi rămâne cu el în mână, de parcă ar ţine o râmă.

Stau pe canapea sub pilota veche şi rece pe care mama lui Saga a scos-o din debara.

Saga are o mamă grozavă – nu era nevoie să mă lase să dorm aici. Mă gândesc la ce obişnuieşte tata să spună: că oamenii îşi vin în ajutor unul altuia aici în Ormberg, că este unul dintre avantajele de a locui într-o localitate mică. Şi probabil are dreptate.

Scot jurnalul. Ezit, dar apoi aprind lampa şi citesc. Trebuie să aflu totuşi ce s-a întâmplat. Pentru că, dacă îl voi găsi pe adevăratul criminal, îi vor da drumul tatei. Poate că numai eu îl voi putea salva.

Ormberg, 30 noiembrie

La birou.

E vreme rea, aproape furtună.

Ploaia cade cu găleata, vântul loveşte clădirea. Picură din tavan şi e un frig îngrozitor aici, deşi radiatorul e dat la maximum.

Tocmai am avut şedinţa de dimineaţă. Am rezumat în ce stadiu suntem cu ancheta, am trecut din nou în revistă datele, ipotezele, concluziile experţilor şi mărturiile. Am primit mai multe fotografii ale Nerminei de la poliţia bosniacă.

Le-am mărit şi le-am adăugat pe panou.

Moartea s-a zgâit la mine de pe perete. M-am zgâit înapoi.

Manfred mustea de frustrare. M-a întrebat cu ce fel de ucigaş avem de-a face.

I-am explicat că vedeam trei posibilităţi: (1) cineva a omorât-o pe Nermina din greşeală (de exemplu accident rutier) şi i-a ascuns corpul în movilă. (2) Azra a omorât-o pe fiica ei, ceea ce ar explica de ce a dispărut după aceea. (3) O persoană necunoscută a omorât-o pe Nermina. Motivul ar putea fi atunci de natură sexuală.

După aceea am trecut în revistă persoanele care au lucrat la tabăra de refugiaţi la începutul anilor nouăzeci. Cei mai mulţi nu aveau antecedente. O persoană era condamnată pentru abuz fizic. Numai doi dintre angajaţi locuiau la Ormberg: Rut Sten, fosta directoare şi Berit Sund, o doamnă bătrână care locuieşte între biserică şi vechea fabrică de cherestea.

După Malin, Berit este complet inofensivă.

Nu i-ar face rău niciunei muşte.

Mă trezesc din cauza frigului.

Pilota a alunecat şi a ajuns pe podea. O lumină vagă din bucătărie a ajuns în camera de zi. Ceva scârţâie sub mine când mă întind spre podea, poate un chips vechi.

E un lucru dintre cele pe care mama lui Saga le detestă: chipsuri pe canapea. Dacă ar şti că există

aşa ceva sigur ar năvăli aici cu un aspirator, chiar dacă e miezul nopţii.

Trag înapoi pilota dar încremenesc în mişcare. Mă întorc şi mă uit din nou pe podea.

Jurnalul nu e acolo.

Mă ridic, mă aşez pe genunchi şi mă uit sub canapea, dar nici acolo nu e.

Saga stă în pat cu jurnalul pe genunchi şi cu obrajii brăzdaţi de lacrimi. Părul roz i-a căzut pe un ochi.

— Bună, încerc eu.

Saga clatină din cap ca şi cum ar vrea să plec de acolo.

— *Saga, te rog.*

— E jurnalul ei, nu? Al celei care s-a rătăcit în pădure?

Dau din cap şi nu mai spun nimic.

— Ar fi trebuit să-mi spui, mă mustră ea cu voce joasă.

Stau ca îngheţat pe podeaua rece, simt un curent în jurul gleznelor. Se aud pocnete în fereastră când vântul se izbeşte de geam.

Da, probabil că ar fi trebuit să-i spun. Dar iată că nu am făcut-o. Iar acum nu pot nici măcar explica de ce nu pot să-i spun.

— Ar fi fost cazul să spui că ai găsit acest jurnal şi ar fi trebuit să spui că Björn Falk este un ticălos descreierat. Gândeşte-te, ce-ar fi să încerce s-o omoare şi pe mama? Să încerce să o arunce pe nişte pietre încinse de saună? Poate nu te-ai gândit la asta?

— *Eu…*

— De ce nu ai spus? Credeam că avem încredere unul în celălalt.

Are vocea şoptită.

— Pentru că. Pentru că…

Saga clatină din nou din cap şi îşi şterge o lacrimă.

— Pentru că tatăl tău poate a omorât pe cineva?

— Nu. *Nu!*

— Pentru că nu vei avea nici mamă, nici tată dacă va fi închis?

— Tata *niciodată* n-ar…

— Asta nu ştii, spune Saga râzând sec. N-ai de unde să ştii astfel de lucruri. Şi orice-ar fi, ce-ai putea face? Doar nu te-ai gândit să mergi acolo?

— Să merg unde?

Saga pufneşte.

— Nici măcar nu ai citit până la capăt, nu?

Se lasă tăcerea. Saga se foieşte în pat cu privirea fixată în perete.

— Auzi, nu spune nimănui. Te rog!

Saga se întoarce spre mine. Ochii îi sunt ca două gloanţe negre. Strânge jurnalul cu toată forţa.

— Doar despre asta îţi pasă? Să-mi ţin gura?

— Nu, eu…

— Vreau să pleci! strigă ea şi aruncă jurnalul spre mine. Se deschide şi foile foşnesc prin aer. Aterizează pe piciorul meu stâng cu un bufnet, nu simt nimic, doar o pustietate îngrozitoare la gândul că probabil am pierdut-o.

— Cară-te! continuă ea. Şi să nu te mai întorci vreodată!

Îşi îngroapă capul în pernă.

Malin

Nu ştiu ce mă trezeşte, poate e un zgomot de-afară, pentru că aud vântul vuind în jurul casei şi o creangă singuratică lovindu-se uşor de geam – ai zice că e Suzette acolo, în întuneric, lovindu-şi uşor de fereastră una dintre unghiile sale lungi şi albastre.

Luna aruncă o lumină pală pe covor şi aproape de geam se perindă câţiva fulgi singuratici.

Mă gândesc la Max şi la Kenny, şi la ce a zis mama acum câteva zile, că nu poţi fugi de tine însăţi. Poate are dreptate. Poate că Max e o fugă de Ormberg sau de Kenny şi în cele din urmă şi de mine însămi.

Cred că, de fapt, a murit ceva în mine când a murit Kenny.

Nu atât pentru că a fost un accident groaznic, nici pentru că am fost băuţi, ci pentru că am conştientizat cât de mult doare să îl pierzi pe cel pe care-l iubeşti.

Nu vreau să mai trăiesc din nou durerea aceea.

Se aude un hârşâit din subsol, ca şi cum cineva ar trage un scaun.

Arunc o privire spre ceas: cinci şi cinci dimineaţa. Poate e mama care merge la toaletă.

După moartea lui Kenny nu voiam nici să mă ridic din pat, şi nici să mănânc. Totul îmi stătea în gât şi mă făcea să mă simt rău. Nu mă puteam gândi decât la chipul lui Kenny, o masă informă de carne.

Mama şi Margareta vegheau lângă mine, ziua şi noaptea. Sigur – era şi tata acolo, dar el îşi avea slujba la care să se gândească. Pe deasupra, să ai grijă de adolescenţi deprimaţi e treabă de femei.

Iar când mama şi tata au fost doborâţi de gripă, după câteva săptămâni, Margareta s-a mutat aici. Ne-a pregătit micul dejun, prânzul şi cina tuturor. A

făcut curăţenie în pod, a pregătit piure din merele de iarnă, a spălat hainele şi a frecat duşumeaua.

Cred că atunci mi-am dat seama cât de mult înseamnă Margareta pentru mine, pentru toată familia.

Nu e o persoană blândă, nici empatică, însă ajută când e nevoie. Este butucul în jurul căruia ne învârtim noi toţi, puterea ce ţine laolaltă o familie destul de mică şi dispersată. Rămâne aspră şi tăcută, însă nu dezamăgeşte niciodată.

Şi până la urmă asta contează.

Se aude o bufnitură de la nivelul de dedesubt şi apoi un pocnet, ca şi cum s-ar fi închis uşa de la intrare.

Mă scol din pat. Îmi simt inima bătând cu putere şi sudoarea picurându-mi la tâmple.

Cum de iese *acum* mama, la ora cinci dimineaţa?

Mă ridic, trag pătura de la capătul patului şi o pun pe umeri, apoi mă strecor pe trepte.

E linişte. Luna aruncă în cameră o lumină fantomatică. Duşumeaua e rece. Mă înfăşor mai bine cu pătura.

Tata obişnuia să meargă în somn. Deseori mânca.

S-a întâmplat ca mama să-l găsească la frigider cu mâna în borcanul cu dulceaţă, la propriu, şi cu marmelada de afine pe toată pijamaua.

Cobor tiptil scările şi mă uit pe hol şi în bucătărie.

Pustiu.

Arbuştii din dreptul ferestrei se îndoaie în bătaia vântului puternic. Simt curent în jurul gleznelor.

Merg mai departe spre camera mamei, deschid un pic uşa şi ascult în întuneric.

Are o respiraţie profundă şi regulată, aerul e impregnat cu parfumul ei. Trag atentă uşa după mine, mă întorc pe hol şi îmi las privirea să alunece peste panta de acces acoperită de zăpadă şi peste brazii de mai departe. Şi acolo, între doi dintre copacii mai înalţi, mi se pare că văd o mişcare.

Cineva sau ceva se mişcă între trunchiurile copacilor. Ar putea fi un om sau ar putea la fel de bine fi un animal.

În aceeaşi clipă se aude un clinchet din camera de zi.

Mă întorc.

Ceva luminează pe măsuţă: e o lumină rece, artificială.

Laptopul meu.

Să fi uitat să-l închid ieri?

Intru în camera de zi şi mă aplec asupra lui. Pe ecran dansează cercuri de diferite culori. Lângă computer se află carnetul meu de însemnări deschis, aşa cum l-am lăsat ieri. Notiţele despre Hanne şi puţinul pe care şi-l aminteşte din noaptea în care a dispărut Peter umple două pagini.

Apăs pe tastatură şi pe ecran apare pagina de autentificare.

Computerul e închis.

Răsuflu uşurată, dar în acelaşi timp privirea îmi cade pe duşumea, lângă mine.

O pată umedă se întinde pe parchetul laminat, sclipeşte vag în lumina ecranului de laptop.

Inima îmi bate mai tare, urechile îmi duduie.

Ies pe hol, descui uşa şi privesc în întuneric. Vântul rece îmi suflă în păr. Tremur de frig.

La început nu văd nimic ciudat, apoi desluşesc ceva în troianul de zăpadă.

E o urmă de gheată.

Cobor pe vine şi o observ. Pe mijlocul tălpii se văd contururile unei stele cu cinci colţuri.

Hanne se află în bucătăria lui Berit, cu o cană de ceai în mână. În sfeşnicul de pe masă ard două lumânări.

E duminică, a doua zi de Crăciun.

Mă doare capul de oboseală: după ce dis-de-dimineaţă am auzit sunetele acelea la parter şi mi-am dat seama că cineva mi-a umblat la computer,

n-am mai putut adormi. M-am foit până a sunat ceasul deşteptător.

Azi-dimineaţă, în drum spre birou, m-am gândit să-i mărturisesc lui Manfred ce s-a întâmplat azi-noapte, dar în lumina zilei m-am simţit atât de caraghios: o bufnitură, o urmă în zăpadă care putea fi recentă, dar la fel de bine mai veche. O mişcare între copaci, poate mai curând indusă de propria mea teamă decât de un presupus infractor.

Mă uit la masa din faţa mea.

Lângă sfeşnic sunt fotografiile rămăşiţelor Azrei şi Nerminei, harta localităţii, rapoartele interogatoriilor şi însemnările pe care le-a luat Manfred.

Am stat aici mai bine de o oră în timp ce Manfred a trecut prin toată ancheta, foarte pedagogic. A raportat tot ce ştim despre Nermina şi Azra, dispariţia lui Peter şi medalionul purtat de Hanne. Nu a spus despre Stefan Olsson – intenţionat, vrea ca Hanne să se gândească neinfluenţată la un posibil făptaş.

Hanne a citit, şi-a notat lucruri în caiet şi a pus întrebări.

Berit a pregătit şi mai mult ceai, a plimbat câinele şi până la urmă s-a aşezat şi ea în cameră să tricoteze.

Este cât se poate de clar că Hanne nu îşi aminteşte nimic din anchetă. Cred că şi mie, şi lui Andreas ne vine greu să înţelegem ce sens are această vizită. Dacă Manfred a crezut că Hanne îşi va aduce aminte de ceva, atunci s-a înşelat. Şi avem multe de făcut – procurorul are nevoie de tot ajutorul pentru a justifica detenţia suspectului.

Dincolo de fereastra lui Berit soarele matinal şi palid îşi împrăştie razele peste Ormberg. O dungă subţire şi rozalie planează deasupra vârfurilor copacilor, iar ceaţa se risipeşte din jurul brazilor de la marginea pădurii.

Vremea pare promiţător de frumoasă, însă meteorologii au atras atenţia asupra căderilor mari

de zăpadă şi greutăţilor de trafic ce vor surveni mâine.

Hanne îşi scoate ochelarii şi îi pune pe masă. Se freacă la ochi.

Se aud lemnele trosnind în foc, în cuptorul de fontă.

— Ştii foarte bine că nu-mi amintesc, spune privindu-l pe Manfred.

Cu o aprobare din cap îşi pune mâna lui mare peste a lui Hanne.

Ea zâmbeşte. Zâmbeşte şi el.

Totul între Hanne şi Manfred pare a se petrece într-o complicitate nerostită.

— Ce vrei să ştii? întreabă ea.

— Vreau să ştiu dacă aceeaşi persoană le-a omorât pe Nermina şi pe Azra Malkoc. Şi mai vreau să-mi spui cine este.

Hanne râde şi îi cuprinde mâna lui Manfred.

— Nu sunt clarvăzătoare.

— Ba da, eşti, spune Manfred zâmbind mai larg.

Hanne îl lasă pe Manfred şi-şi trece mâna prin părul lung, descurcă nişte şuviţe cu degetele.

— De dragul tău, Manfred. Dar ştii că ce urmează să spun sunt ipoteze care se bazează pe o verificare *foarte* superficială a materialului.

— Bineînţeles.

Hanne oftează şi clatină domol din cap. Mai că pare amuzată.

— Nu-mi place să trag concluzii pripite.

— Şi dacă totuşi ai face-o?

Aprobă din cap.

— Atunci aş spune că fireşte că se leagă. Este improbabil ca o fată şi mama ei să fie găsite moarte în acelaşi loc din pură întâmplare, deşi modul de acţiune e diferit şi între crime au trecut mulţi ani. Ei bine, da, cred că avem de-a face cu acelaşi făptaş. Pe de altă parte, sunt câteva lucruri în acţiunile acestuia care mă fac să cred că el sau ea avea o relaţie personală cu victimele.

— Ai putea dezvolta asta? îi cere Manfred.

Hanne aprobă din cap.

— Făptaşul a dat dovadă de o anumită… grijă pentru ele. El sau ea, dar putem spune el, ca să simplificăm, a aşezat-o pe fetiţă pe spate, cu mâinile împreunate pe piept, înainte să pună pietre peste ea. Aproape ca la o înmormântare. Îţi dă impresia că… *a respectat-o.* Acelaşi lucru cu Azra. Făptaşul a aşezat-o sub brad şi i-a împreunat mâinile în acelaşi fel în care făcuse cu Nermina. Cred că le cunoştea. Poate că le şi plăcea.

Hanne îşi pune din nou ochelarii, se uită la însemnările ei şi continuă:

— Dar pe de altă parte avem faţa zdrobită a Azrei.

Se opreşte şi îşi încruntă sprâncenele. Rămâne tăcută un timp îndelungat.

O observăm fără să spunem nimic. Berit tuşeşte în camera alăturată.

— La o primă privire nu se potriveşte, spune Hanne apoi. Nu şi dacă o respecta pe victimă. Atunci nu i-ar fi zdrobit faţa cu o piatră. Asta faci dacă deteşti pe cineva sau dacă fapta e comisă la mânie. Însă pot exista alte motive pentru care a făcut asta. De natură mai practică.

Manfred îşi ridică privirea din carnetul cu însemnări.

— Da, continuă ea părând mai sigură pe sine. De pildă, poate nu a avut timp să ascundă corpul şi i-a zdrobit faţa ca să îngreuneze identificarea ei.

— Dar oricum e posibil să identifici o persoană, spun eu. Cu testul ADN, de exemplu.

Hanne ridică uşor din umeri.

— Da, desigur. Însă e mai greu. Ai nevoie de ceva cu care să compari. Acelaşi lucru cu amprentele.

— Şi cum se face că ambele victime erau desculţe? întreb.

— Hm, spune Hanne bătând cu pixul în masă. Dacă o fi adevărat că fata a fost desculţă. Putea avea nişte pantofi care să se fi descompus. A stat

cincisprezece ani în movila aceea înainte e a fi găsită. Dar mama ei…

Hanne tace şi priveşte afară, spre câmpul acoperit de zăpadă.

— Oare legiştii pot spune dacă pantofii au fost îndepărtaţi înainte sau după crimă? întreabă ea.

— Nu sunt foarte siguri, spune Manfred. Însă avea o serie de julituri la picioare, prin urmare cred că e posibil să fi umblat desculţă prin pădure.

— Poate era bolnavă mental, spune Hanne. Sau…

— *Sau?* întreabă Manfred.

— Sau a fugit, pe nepregătite, din vreo maşină sau din vreo casă din apropiere.

— Nu există case în apropiere.

— Dar există un drum, spune Hanne arătând pe hartă.

Manfred aprobă din cap.

— Deci? spune el după un moment. Cine este el?

Hanne zâmbeşte trist.

— Aş vrea să pot spune. Dar aş crede că locuieşte aici de mult, pentru că ambele crime s-au întâmplat aici şi a trecut atât de mult timp între ele. Sunt destul de sigură că este un bărbat, pur şi simplu pentru că cei mai mulţi criminali care îşi împuşcă sau îşi lovesc fatal victimele sunt bărbaţi. Are un fizic puternic şi cunoaşte bine aceste locuri. Ar fi plauzibil să aibă undeva între patruzeci şi şaizeci şi cinci de ani…

— Aşteaptă, spune Andreas. *De unde* ai putea şti asta?

Hanne dă din cap şi vorbeşte cu aplomb.

— Crima e o infracţiune gravă. Cei mai mulţi ucigaşi au o formă de carieră criminală în spate sau să-i spunem cel puţin *traiectorie de evoluţie patologică.* Deci, dacă pornim de la faptul că ucigaşul a avut cel puţin optsprezece ani când a omorât-o pe Nermina, azi ar avea cel puţin patruzeci şi unu de ani. Apoi avem omorul… cum o chema pe mamă?

— Azra Malkoc, spun.

— Mulţumesc. Terenul era denivelat, iar corpul a fost mutat şi plasat sub un brad. Asta a presupus o anumită putere fizică. Şi îi exclude oricum pe bătrâni şi pe cei cu fizicul şubred. Nu cred că făptaşul e mai în vârstă de şaizeci şi cinci de ani.

Se face linişte în încăpere.

Hanne pare mulţumită. Îi lucesc ochii.

— Şi altceva? întreabă Manfred.

— Păi, putem face speculaţii despre cum e făptaşul ca persoană. Dacă vrem. Dar prefer să nu facem.

Are ceva provocator în glas şi îl fixează cu privirea pe Manfred.

— Hai odată! o îndeamnă el.

— Bine. Aş spune că e impulsiv şi dezorganizat. În orice caz uciderea femeii indică asta. Crima a fost… *neglijentă.* Nu a fost plănuită bine.

— E posibil ca făptaşul să fie narcoman sau alcoolic? întreabă Manfred.

Hanne dă din umeri.

— E posibil. Sau a fost neglijentă numai pentru că nu a fost bine plănuită. Şi, cum am spus mai devreme, cred că avea un fel de relaţie cu victimele. Căutaţi în apropierea lor, poate îl veţi găsi.

Manfred se înclină, o fixează cu privirea pe Hanne. Apoi se întinde după hartă. O întinde pe masă între el şi Hanne şi îi arată movila.

— De ce aici, Hanne? De ce tocmai movila?

Hanne clatină din cap. Pare a se frământa.

— Primul gând a fost că locul ar fi putut avea o însemnătate specială pentru făptaş. Însă nu sunt atât de sigură. Poate că era…

— *Ce* anume? întreb eu.

Privirea lui Hanne o întâlneşte pe a mea. Închide ochii, pare a se concentra. Câinele, care a stat cuminte pe duşumea, îşi înalţă capul şi se uită la noi de parcă ar simţi că aici, la masa din bucătăria căsuţei lui Berit, se întâmplă ceva important.

— Imaginează-ţi o răscruce de drumuri prin care eşti nevoit să treci ca să ieşi sau să intri într-un oraş, spune încet Hanne. Un loc pe lângă care toată lumea trece, nu pentru că vrea, ci pentru că nu are încotro. Poate şi fata, şi mama ei treceau pe lângă movilă în drum spre un alt loc. Movila e situată într-o poiană, aşa că un trecător se poate opri ca să se uite în jur, să se orienteze. Un eventual urmăritor îl poate uşor vedea în poiană. Şi are vederea neobstrucţionată.

Hanne îşi ridică braţele şi îşi înclină capul într-o parte, de parcă ar ţine o puşcă şi ar ochi spre ceva.

Manfred dă din cap şi notează.

— Să ne uităm din nou, mai cu atenţie, la proprietăţile din apropiere?

— Aşa cred şi eu, spune Hanne şi împinge hârtia la o parte. Proprietăţile şi maşinile care trec pe drumul din apropierea… Din apropierea…

Hanne loveşte frustrată cu mâna în masă şi îşi strânge puternic pleoapele.

— Din apropierea acelui… *morman de pietre…* spune până la urmă.

— Movilei, spune blând Manfred.

Hanne îi întâlneşte privirea. Clipeşte de câteva ori, îşi uneşte mâinile.

Apoi suspină sonor.

— N-am un sentiment bun. Am avut obiectul femeii… Cum o chema?

— Azra, spune Manfred.

Hanne aprobă din cap.

— Am purtat pandantivul *Azrei.* Iar sângele ei era pe papucul meu. Nu cred că Peter e în vreuna dintre căsuţele de vacanţă de acolo. Cred că i s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Niciunul nu răspunde, dar Manfred îi cuprinde mâna lui Hanne şi i-o strânge puternic.

Am revenit la birou. Andreas îşi atârnă jacheta în cuier şi se aşază pe scaun în faţa mea.

— De unde putea şti toate acele lucruri?

Ridic din umeri. Sunt la fel de surprinsă ca el. Hanne, care a fost atât de rezervată în timpul întregii anchete. Care a ascultat tăcută toate şedinţele noastre, şi-a luat însemnări, a aprobat din cap şi abia dac-a pus câteva întrebări.

Nu i-am bănuit niciodată capacitatea, deşi Manfred a spus că era pricepută, ba chiar cea mai bună. E ca şi cum s-ar fi ţinut de-o parte de dragul lui Peter.

— Nu fără motiv i se spune „vrăjitoarea”, spun.

Andreas dă din cap.

Arată bine azi, a făcut ceva cu părul. Poate l-a tuns, poate doar l-a dat cu ceară, pentru că pare lipit de cap. Şi şi-a pus un pulover elegant şi o pereche de blugi care, de data asta, nu-i sunt prea scurţi.

Cred că a simţit că-l observ, pentru că îşi ridică ochii din laptop şi îmi întâlneşte privirea. Mă uit în altă parte, dar un moment prea târziu, pentru că şi-a afişat deja unul dintre zâmbetele lui autosuficiente, ca şi cum tocmai i-aş fi confirmat cât de sclivisit îl găsesc.

Intră şi Manfred. Îşi pune paltonul în cuier şi se aşază. Frunzăreşte prin mormanul de hârtii de pe masă şi spune:

— Luăm lucrurile cum sunt. Hanne e a naibii de isteaţă, dar e şi confuză şi nu îşi aminteşte nimic din anchetă. Dincolo de asta, pun pariu că are dreptate în ce spune.

— Stefan Olsson se potriveşte bine cu descrierea ei, spun eu. Are patruzeci şi opt de ani, locuieşte relativ aproape de movilă, se descurcă prin păduri şi pare de-a dreptul… Cum a descris Hanne omorul, *dezorganizat? Neglijent?*

Manfred confirmă din cap şi îşi scoate carnetul de însemnări. În acelaşi timp îi sună mobilul. Aruncă o privire spre ecran şi constată sec:

— Laboratorul. Mă bucur că de la o vreme lucrează şi în weekend.

Apoi ridică mâna în aer.

— Cinci minute.

Se ridică şi dispare în fostul magazin, ca să poată vorbi nestingherit.

Privirea lui Andreas este impenetrabilă.

— Cred că ar fi cazul să-l căutăm pe acel copil, spun. Cel născut de Azra.

— Ai verificat cu maternităţile? întreabă el.

Confirm din cap.

— Nicio Azra Malkoc nu a născut vreun copil în primăvara lui 1994. Nici vreo altă femeie necunoscută. Dar ar fi putut folosi o identitate falsă. Oricum, copilul acela poate e îngropat pe undeva, în pădure.

— Cine ştie. Întrebarea e numai unde să căutăm. Pădurile sunt enorme aici. Iar acum totul e acoperit de zăpadă. Nu vom putea verifica peste tot decât la primăvară.

— Însă, dacă am şti *unde* să căutăm…

— Şi unde anume? mă întrerupe Andreas, cu un aer sceptic.

— La movilă, spun eu. Sunt prea multe lucruri care indică spre acest loc ca să-l ignorăm.

Fac o pauză, apoi adaug pe un ton voit indiferent:

— Şi mai e treaba aia cu copilul-nălucă.

Faţa lui Andreas e lipsită de expresie.

— *Ce?* întreb.

— Serios. Doar nu crezi în fantome?

— E clar că nu. E un fel de isterie în masă. Mă întreb numai dacă nu cumva a existat totuşi vreo întâmplare adevărată care să fi iscat acel zvon. Vreau să spun, cineva ar fi putut auzi un copil ţipând acolo, cândva. Iar apoi faptul a fost repovestit de nenumărate ori, până a devenit o legendă. Cred că zvonul a apărut cam acum douăzeci de ani. S-ar potrivi cu datele noastre.

Nu menţionez nimic despre Sump-Ivar, care susţinea că a văzut un sugar mort la movilă. Nu vreau să recunosc că iau în serios povestea confuză a unui schizofren bătrân.

Andreas îmi întâlneşte privirea. Pare să reflecteze la cuvintele mele.

— Presupun că am putea verifica mai bine movila. Date fiind cele întâmplate acolo.

Face o scurtă pauză, apoi continuă:

— La primăvară. După ce dispare zăpada.

— *Trebuie* să existe un mod de a face asta mai devreme. Putem da la o parte zăpada sau folosi ceva surse de căldură să o topim. Şi luăm câinii antrenaţi să descopere cadavre.

Andreas pare să şovăie.

— Ar putea găsi un corp după atâţia ani?

— Da. Anumiţi câini pot. De fapt, am verificat. Există câini care au găsit bucăţi de schelet mai vechi de treizeci de ani.

— Bine, spune el.

— Bine, ce?

— Putem să-i propunem lui Manfred.

Rămân surprinsă.

Crezusem că ar fi fost nevoie de mai mult ca să-l conving. De mai multă linguşire. Să insist, să-i explic şi poate să mă şi umilesc puţin.

Andreas zâmbeşte aproape provocator.

— Ce zici de o bere azi, după lucru?

Într-o fracţiune de secundă, satisfacţia de a-l fi făcut să coopereze se transformă în furie.

Îl doare undeva de ce i s-a întâmplat acelui copil. Singurul lucru care îl interesează e să ajungă la chiloţii mei, ceea ce nu se va întâmpla vreodată, nici dac-ar fi *ultimul* mascul de pe Pământ.

Când îmi ridic privirea, mă întâmpină zâmbetul lui rânjit şi mulţumit de sine. Tutunul îi iese de sub buza superioară, ca un răhăţel de şobolan, iar ochii îi strălucesc neastâmpăraţi.

Şi pe deasupra s-a aşezat din nou aşa: aplecat în spate, cu picioarele crăcănate.

Mult prea plin de sine.

— Eşti aşa de-al dracului de retardat? Nu ai priceput că nu mă interesezi deloc?

— *Da, da,* spune, neîncetând să zâmbească.

Dacă aş fi fost cu zece ani mai tânără, i-aş fi dat o palmă. Aş fi mers în faţa lui şi i-aş fi tras o lovitură direct în figura lui zâmbăreaţă. Dar acum am încetat cu astfel de lucruri. Nu mai locuiesc în Ormberg şi nu-i mai lovesc pe oameni în fălci numai pentru că sunt idioţi.

Andreas se ridică cu o încetineală căutată.

— Trebuie să mă piş, spune, dă din cap în faţa propriei constatări şi iese din cameră.

Mă uit fix la ecranul computerului şi îmi simt obrajii înroşindu-se. Trag adânc aer în piept şi încerc să-mi recapăt controlul emoţiilor.

E enervantă treaba cu Andreas.

De îndată ce încep să-l apreciez, face ceva ce sabotează totul.

Privirea îmi cade pe paginile printate de lângă computerul lui Andreas, cele cu rezultatele verificărilor lui: numele tuturor locuitorilor din Ormberg aflaţi în registrul poliţiei.

Şi acolo, pe la mijlocul listei văd ceva.

Mama.

De ce e acolo, doar n-a făcut nimic ilegal, nici măcar n-a furat vreun fruct căzut din copac.

Intru în sistem şi mă întind după listă. Introduc datele şi apăs *enter.*

Computerul huruie, de parcă i-aş fi dat de făcut ceva extenuant.

Apoi clipeşte.

Şi iată.

Dau clic mai departe şi apare raportul. Citesc şi rămân nemişcată pe scaun.

Într-o seară de noiembrie, acum trei ani, curând după moartea tatei, mama a fost găsită rănită şi beată criţă pe coasta muntelui Ormberg. Poliţistul care a sosit iniţial la faţa locului a scris că era „foarte deprimată după moartea partenerului" şi că au condus-o la Katrineholm să-şi panseze rana şi să fie investigată suspiciunea de suicid. A mai scris că nu vrea în niciun chip ca ruda ei cea mai apropiată,

fiica Malin Brundin, să fie contactată, pentru că tocmai şi-a început specializarea la şcoala de poliţie din Stockholm şi nu trebuia „să-şi piardă concentrarea”.

Mi se strânge stomacul. Lacrimile mă ard sub pleoape.

Biata mama!

Se simţea atât de rău, şi totuşi nu voia să mă deranjeze.

Mi se rupe inima.

Continui să citesc. Se pare că mama i-a rugat pe cei de la poliţie să o cheme în schimb pe Margareta. S-a dovedit că mama avea o fractură la gleznă, iar Margareta a promis s-o ajute în perioada în care trebuia să aibă piciorul în ghips.

Cad pe gânduri.

Parcă mama menţionase ceva despre cum Margareta venea adesea în vizită în timpul primului meu semestru la şcoala de poliţie.

La vremea respectivă nu m-am gândit prea mult la asta, însă acum înţeleg de ce era acolo.

În Ormberg ai grijă de ai tăi.

Îmi pot imagina că Margareta a pregătit toate mesele. Că a făcut curăţenie şi a dereticat până când toată casa mirosea a săpun şi ferestrele străluceau.

Cam asta face ea. Exact asta a făcut după moartea lui Kenny.

Aş fi vrut ca mama să-mi fi spus, să fi venit şi eu să ajut. Şi să fi vorbit despre ce s-a întâmplat. Pentru că acum nu mai pot aduce în discuţie subiectul, ar însemna să încalc confidenţialitatea.

Îmi îngrop faţa în mâini şi simt cum sentimentul de frustrare şi durere ia din nou proporţii.

Nu ar fi trebuit să mă întorc niciodată în Ormberg.

Mai bine aş fi rămas în Katrineholm, să mă ţin departe de toate problemele astea vechi. Şi mai bine aş fi fost drăguţă cu Max.

Se apropie paşi. Mă întind de spate şi îmi îndrept părul.

Andreas intră în birou şi se aşază la locul lui. Manfred e la câţiva paşi în spatele lui. Are roşeaţă în obrajii umflaţi şi o anumită tensiune în mişcare.

Nu pare să observe cât de tulburată sunt, din fericire, pentru că sunt departe de a-mi dori să discut aşa ceva cu el.

— Am vorbit cu generalista, spune Manfred. Adică fata care coordonează analizele noastre criminalistice la laborator.

Manfred se aşază pe scaun, iar acesta se clatină sub greutatea lui. Continuă:

— Au verificat hainele purtate de Hanne când a fost găsită. Au descoperit pământ şi resturi de plante, fireşte. Ne aşteptam la asta, doar a rătăcit prin pădure o zi. Însă au făcut şi o analiză chimică şi au găsit urme de…

Manfred îşi pune ochelarii de citit, răsfoieşte carnetul de însemnări, îşi îndepărtează nişte firmituri din colţul buzelor şi continuă:

— Dioxid de siliciu, magnetit şi carbon.

— Chimia nu e punctul meu forte, spune Andreas.

Manfred îşi coboară bărbia şi se uită la mine peste ramele ochelarilor.

Clatin din cap.

— Îmi pare rău. Nici al meu.

— Magnetitul, numit şi minereu negru, este un oxid de fier, spune Manfred încet şi se apleacă în faţă. Se foloseşte la producerea fierului, dacă am înţeles bine. Dioxidul de siliciu este un reziduu al prelucrării fierului. Şi carbonul… Păi, carbonul e cărbune. E obţinut prin piroliza materiilor organice, mai precis.

Se face linişte în încăpere. Se aude numai bâzâitul radiatorului dinspre incinta fostei prăvălii.

— *Pe toţi dracii!* exclamă Andreas.

— Uzina, spun eu. Hanne trebuie să fi trecut pe la vechea uzină metalurgică.

Jake

Cu zăpada până la genunchi, trag de motoretă sub îngustul acoperiş de tablă de deasupra faţadei laterale a clădirii mari şi cărămizii. Mă împing prin deschizătura din perete.

Aici e întuneric şi frig. Ghicesc mai mult decât văd pilonii mari de beton şi traversa care trece prin incintă. Mobilul a stat în buzunar, e cald. Verific mesajele şi descopăr două SMS-uri de la Melinda. Se pare că ne-a vizitat o doamnă de la serviciile sociale, care va avea grijă de noi până când se întoarce tata.

Nu spune nimic despre cum m-a găsit acasă – machiat şi cu haine de fată.

Îmi dau seama că va trebui să plec acasă mai devreme sau mai târziu. Dar nu sunt în stare să dau ochii cu Melinda acum. Nu-mi pot vedea ruşinea în ochii ei. Aşa că îi trimit un mesaj scurt şi îi spun că dorm la un prieten.

Unde voi dormi, habar nu am. În orice caz nu mă pot întoarce la Saga, pentru că acum mă urăşte.

Sala maşinilor e întunecoasă, umbrele se agită în spatele ramelor de oţel răspândite pe duşumeaua de beton, în tăcere se aude ecoul paşilor mei. Unul dintre lanţurile care atârnă din plafon zornăie, ca şi cum o mână nevăzută ar fi tras uşor de el.

Fabrica Brogrens e singurul loc care mi-a venit în minte. N-am unde să mă duc altundeva.

Merg la biroul supraveghetorului şi mă aşez pe vechea saltea zdrenţuită de pe duşumea. Aprind o lumânare, deschid rucsacul, scot o doză de cola şi jurnalul lui Hanne.

Prânz.

Andreas & Manfred au plecat la Stockholm. Se vor întâlni cu cei de la Biroul pentru imigraţie şi cu câţiva funcţionari de la ambasada Bosniei-

Herţegovina. Se vor întoarce mâine-seară. Malin e la mama ei şi ia prânzul.

Înainte să plece, i-am întrebat de Margareta şi de Magnus Brundin, de ce locuiau împreună, deşi Magnus are peste patruzeci de ani. A spus că Magnus e tot ce i-a mai rămas Margaretei. Că bărbatul ei, Lill-Leffe, a părăsit-o pentru o coafeză din Flen când era gravidă cu Magnus. Se pare că subiectul e atât de delicat, că nimeni din familie nu are voie să-i pomenească numele lui Lill-Leffe, deşi au trecut mai bine de patruzeci de ani.

Nu e uşor să fii om.

Tocmai s-au întâmplat două lucruri.

În primul rând: am mers la toaletă şi nu mi-am recunoscut propria imagine în oglindă.

M-am speriat de moarte! Mi-a luat câteva minute să mă calmez.

Cum e posibil? Cum să nu te mai recunoşti în oglindă? Chipul la care te-ai uitat ani şi ani la rând. Ridurile pe care le-ai văzut apărând, părul care a încărunţit sub ochii tăi.

Ştiu că boala influenţează memoria feţelor. Mi-e greu să recunosc oameni.

Dar nici pe MINE ÎNSĂMI?

În al doilea rând: P. a dezgropat o veche reclamaţie din noiembrie '93. De mai multe ori, personalul de la adăpostul de refugiaţi a văzut o furgonetă maronie în dreptul clădirii, pe drum. Avuseseră probleme cu nişte daune (cineva a dat foc arbuştilor din afara adăpostului) şi au bănuit că maşina avea legătură cu ele.

Ne-a trezit interesul din cu totul alte motive.

Reclamaţia a fost făcută în noiembrie, nu cu mult înainte ca Nermina şi mama ei să dispară.

Poate exista o conexiune între maşină şi dispariţia lor.

P. va verifica dacă cineva din Ormberg avea în acel moment o astfel de maşină. (Nu existau informaţii cu privire la numărul de înmatriculare al

maşinii, dar nu locuieşte multă lume aici, aşa că se poate verifica repede.)

Seară.

Stau în pat, la hotel. P. e în baie.

Afară plouă şi bate vântul, iar eu sunt demoralizată.

Detest Ormberg. Vreau numai să plec de aici şi să nu mă mai întorc niciodată.

Ba mai mult: P. e tăcut şi rece în felul acela.

Am fost aşa de furioasă pe el, că am avut un impuls să mă întind după frâna de mână şi să o smucesc când a condus spre casă.

Dacă îi voi face rău lui P.? Dacă voi derapa pe lângă drum sau îl voi împinge în râu?

Nu vreau asta, dar mă simt de parcă nu-mi mai pot controla emoţiile.

Mă simt ca şi cum viaţa mi se scurge printre degete. Ca şi cum totul e pe cale să se sfârşească.

Mă trezeşte ecoul unor paşi în sala maşinilor şi aud un zgomot surd, ca şi cum cineva ar fi lovit cu piciorul una dintre acele plăci metalice împrăştiate pe jos.

Întunericul s-a adâncit în clădire – trebuie să fi dormit câteva ore. Îmi simt corpul îngheţat şi amorţit. Ascund jurnalul în rucsac şi iscodesc în penumbră.

Paşii se apropie, se opresc, apoi continuă. O umbră creşte în întuneric.

Mi se strânge stomacul când văd cine e.

Cum de-am putut fi aşa de prost? Doar ştiam că frecventează locul. Şi totuşi am venit din nou aici.

Ca şi cum aş cere să fiu lovit.

— La dracu', *Ja-ke.* Nu ştiam că eşti aici!

Vincent stă cu picioarele depărtate pe duşumeaua de beton cu o pungă de plastic în mână, de la benzinărie. Îi tremură un pic buza superioară, de parcă ar fi pe cale să râdă de ceva.

Se apropie agale de mine, se opreşte cam la un metru distanţă.

Rămân aşezat pe saltea şi mă uit în sus la el. Poate e din cauza luminii slabe şi pâlpâitoare a lumânării, dar arată mai nebun decât de obicei. Blugii îi sunt uzi şi îi picură apă din geaca ponosită.

Îmi aminteşte de o fantomă a mării, dintr-unul din filmele de groază la care m-am uitat cu Saga acum vreo săptămână. Fantoma a fost muşcată mortal de propriul ei animal de companie – un câine care, de fapt, era un vârcolac – şi a căzut de pe o stâncă.

După ce am văzut filmul, Saga şi cu mine am zis că nu vom dori vreodată să avem vreun animal de companie, pentru că, şi dacă ar fi cel mai drăgălaş din lume, n-ai de unde să ştii dacă nu se va transforma într-un monstru.

— *Ja-ke.* Unde ţi-e prietena emo? Retardata s-a săturat de tine?

Îşi dă capul în spate şi îşi scuipă tutunul pe deasupra capului meu.

Ajunge undeva în întunericul din spatele meu. Apoi se pune pe vine, iar faţa lui e în dreptul feţei mele.

E atât de aproape că îi simt mirosul de tutun în respiraţia caldă şi umedă şi îi văd tuleiele de barbă care îi cresc pe bărbia palidă şi plină de coşuri, ca nişte copaci singuratici într-o zonă defrişată.

— Ştii că eşti botezat după *un poponar,* nu?

Mi se pune un nod în gât.

— Sunt botezat după un actor, spun uitându-mă la marginea descusută a saltelei, la petele de bere, vin şi cine ştie ce altă substanţă vâscoasă ce se întinde pe material.

Vincent mă împinge puternic şi cad pe spate.

— Prostii! Actorul acela, Jake *Gyllen-ceva,* a jucat rolul de homo în cel mai poponar film care s-a făcut. Despre doi cowboys care se frecau unul de altul şi chiar le plăcea. Ştiai asta? Nu ţi-a spus maică-ta înainte să dea ortu' popii?

Mă rostogolesc într-o parte, mă ridic şi stau la doi metri de Vincent.

— Îl cheamă Jake Gyllenhaal, spun eu cu voce joasă.

Vincent face un pas spre mine.

— Şi e poponar. Exact ca tine, *Ja-ke.* Frumos puloverul roz. L-ai primit de la băiatul tău?

Ceva rece se scurge din plafon în părul meu. Undeva se aude vag zornăiala unui lanţ. Ce bine era să fi plecat acasă. Orice ar fi fost mai bine decât asta. Până şi privirea scârbită a Melindei când mi-ar explica cât de bolnav şi sărit de pe fix sunt.

Vincent face un pas şi mai aproape.

— Suge-mi-o, afurisit de poponar!

— Nu sunt…

Zbang.

Lovitura mă nimereşte în abdomen. Mă îndoi din cauza durerii. Mă cobor pe vine şi sunt nevoit să mă sprijin cu mâinile de betonul rece şi umed ca să nu mă prăbuşesc. Parcă tot sângele mi s-a scurs din cap şi s-a adunat în jurul sferei încinse de durere care-mi creşte în burtă. Gâfâi şi lupt să-mi menţin echilibrul.

Ce ar fi făcut Hanne? Ea care e atât de cool şi de puternică, ea nu ar fi lăsat pe nimeni să se poarte cu ea în felul în care se poartă Vincent.

— Recunoaşte că eşti poponar!

Se întâmplă ceva cu mine. N-aş putea explica ce este, dar simt că se sparge ceva, gen. Pe retină mi se perindă imagini cu tot ce mi-a făcut el. Văd cum mă împinge cu faţa în troianul de zăpadă, pe locul cu pete galbene de pişat de câine, cum mă loveşte cu capul de scaun în autobuz spre şcoală şi cum turnul Eiffel e răsturnat pe podeaua de beton în secundele ce precedă ordinul lui Vincent către Albert:

— *Zdrobeşte rahatul!*

Văd toate astea şi ceva în mine se surpă, lăsând loc unui alt sentiment, atât de puternic încât mi-e teamă că nu îl voi putea controla. Ca şi cum

lovitura lui Vincent ar fi eliberat în mine un animal sălbatic.

Mă ridic încet, îndoi genunchii pentru a-mi lua avânt şi sar pe el.

Vincent cade lat pe spate pe pardoseala de beton cu mine deasupra. Aterizăm cu un bufnet surd.

— Idiotule! strig eu şi mă mir cât de ciudat îmi sună glasul.

E un glas pe care nu îl recunosc, răguşit şi plin de ură.

Îl prind de pletele blonde şi îl lovesc cu capul de podea din nou şi din nou cu o putere care nu ştiu de unde vine.

— Idiotule. Idiotule. *Idiotul naibii afurisit de idiot!*

— *Ce dracu'!* suspină el. Dar a fost numai… o… glumă.

Îi las capul şi îmi trag mâinile, de parcă pielea lui albicioasă m-ar fi ars.

— Numai să te mai atingi o dată de mine, numai să te apropii de mine şi atunci voi spune tuturor din Ormberg ce a făcut tatăl tău. Voi spune că e un pedofil scârbos care a mângâiat băieţei din Örebro şi se află în închisoare. Pricepi?

Ochii lui Vincent ies din orbite şi privirea îi e împietrită de groază. Un fir subţire de salivă îi curge dinspre colţul gurii pe obraz.

Şi, deşi aflat în miezul evenimentelor, e ca şi cum aş observa totul din afară şi aş încerca să înţeleg acest simplu fapt: lui Vincent îi e frică de mine.

Cum e posibil?

Lui Vincent îi e frică de *Ja-ke, victima lui preferată.* De băiatul pe care îi place să-l bată, să-l lovească şi să-l scuipe.

Stăm aşa un moment, nu ştiu cât de lung, până devin conştient de suflarea lui şi a mea, de frigul din sala cu maşini, de vântul care şuieră afară şi vagul zăngănit la lanţurilor atârnate de plafon.

Mă ridic. Mă pun în faţa lui fără să mă dau înapoi, fără să îmi abat privirea cu un milimetru de la el.

Vincent îşi târşâie picioarele de-a-ndărătelea. Are o privire de animal hăituit, îmi aminteşte de ochii lui Hanne din acea seară în pădure.

— Eşti complet *ne... ne... bun,* se bâlbâie el cu voce joasă. *Al dracului de...*

Vocea i se stinge.

În acel moment ştiu că niciodată nu voi mai fugi de Vincent.

Ştiu pur şi simplu.

Se dă înapoi cu încă vreun metru, eu mai fac un pas spre el.

Vincent se ridică şi fuge aplecat şi cu paşi mărunţi, în întuneric.

După plecarea lui, stau mai mult timp pe saltea încercând să pricep ce s-a petrecut. Cum de s-au petrecut lucrurile aşa? Cum am putut eu, Jake, să-l sperii pe Vincent, regele ticăloşilor din Ormberg?

Satisfacţia se amestecă cu un alt simţământ, unul mai întunecat şi mai ascuţit, care mă roade în piept.

Dacă pot face aşa ceva, asta înseamnă că am devenit ca el?

Înseamnă că o parte din mine e pe cale să fie la fel de rea şi de condamnabilă ca Vincent?

Îmi arunc rucsacul pe umăr, iau lumânarea într-o mână, prind un capăt al saltelei cu cealaltă şi plec mai încolo.

În spatele maşinăriei pe nume „Innocenti" există un mic spaţiu ascuns, poate lat de doi metri şi adânc de un metru.

Aici sunt în siguranţă.

Nu pentru că aş crede că s-ar întoarce Vincent, ci pentru că simt că orice s-ar putea întâmpla acum.

Înghesui acolo salteaua, pun lumina pe podea şi mă aşez. Mă reazem de peretele rece şi deschid din nou jurnalul.

Noapte. Nu pot dormi. Mă gândesc numai la P.

Am avut din nou o izbucnire. Am pierdut total controlul, am aruncat în el cu laptopul lui, urlând.

P. m-a potolit. A spus că va chema o ambulanţă dacă nu mă calmez. Mi-a dat o palmă zdravănă.

Ce se întâmplă cu mine?

Ce se întâmplă cu noi?

Pun jurnalul deoparte.

Să fie Hanne chiar pe cale de a înnebuni? Sau a fost numai foarte obosită când a scris asta?

Ce-ar fi să fie implicată în dispariţia lui Peter, să-l fi împins în râu, aşa cum îi era teamă să nu se întâmple?

Ce-ar fi să citesc jurnalul unei ucigaşe?

Mă frec la ochi. Nu mai sunt multe pagini, dar mi-e foame. Mă doare burta şi tremur de frig.

Deschid rucsacul şi scot pâinea. Deschid ambalajul şi iau o bucată. Franzela mai e puţin îngheţată la mijloc, dar mănânc partea moale din jurul centrului îngheţat. Apoi deschid cealaltă doză de cola şi o golesc dintr-odată. Râgâi şi o arunc într-o parte.

Se rostogoleşte în întuneric cu un sunet hodorogit.

Mă gândesc la Hanne şi decid că până la urmă îmi pare foarte rău pentru ea.

Deşi sunt supărat pe ea, deşi pare nebună, îmi pare rău pentru ea.

Iar P. mă enervează la culme.

De fapt nu pricep de ce e împreună cu el. Ar fi putut rămâne în Groenlanda, cu inuiţii, şi aşa ar fi evitat să vină aici, la Ormberg.

Înainte de a citi jurnalul lui Hanne nu m-am gândit niciodată că ar exista dezavantaje în a locui aici, dar pare să nu îi placă deloc Ormberg sau poate că are dreptate că e o fundătură urâtă.

Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic, doar că trebuie să citesc povestea lui Hanne până la capăt.

Ţin jurnalul pe genunchi. Mai sunt doar vreo doi centimetri de lumânare.

Trebuie să mă grăbesc.

Ormberg, 1 decembrie

M-am trezit devreme. Am auzit respiraţia lui P. lângă mine: regulată, liniştită, neştiutoare de suferinţa mea.

Am încercat să-l îmbrăţişez.

S-a trezit şi m-a împins înapoi. A mormăit că e prea cald.

Prea CALD!

Aveam nevoie de apropierea lui! Simţeam că altfel mă sparg în bucăţi.

Dar se pare că lucrul de care P. are nevoie este să nu fie expus nevoii mele.

M-am ridicat din pat. Am citit însemnările din ziua de ieri şi mi-am amintit totul: cearta, palmele.

Am dat paginile înapoi şi am citit tot jurnalul, de la prima la ultima pagină. A fost o reamintire groaznică a cât de mult mi s-a înrăutăţit starea în ultima vreme. Eram aşa de fericiţi şi de îndrăgostiţi în Groenlanda. Iar acum totul e negru.

Oare acum se va sfârşi? Nu cu o detunătură, ci cu un scâncet, cum a scris T.S. Eliot.

Am luat micul dejun în tăcere.

P. a citit ziarul cu multă conştiinciozitate. Fiecare articol, fiecare anunţ se bucura de deplina lui atenţie.

Eu stăteam vizavi. Îmi mâncam sendvişul, beam din cafeaua searbădă. Îl priveam.

P. se uita în sus, când şi când. Zâmbea. Părea un pic deranjat, poate i se părea că mă zgâiam prea mult.

Suntem în Ormberg de o săptămână şi jumătate.

Parcă a trecut o veşnicie.

Am parcurs toată zona, am explorat pădurile şi i-am interogat pe locuitori. Totuşi, acest loc se

sustrage înţelegerii mele. E ca şi cum o membrană groasă acoperă totul. Ca şi cum ceva se ascunde acolo, imediat sub suprafaţă.

Răul, sub o spoială de cotidian şi melancolie.

Am încercat să-i explic lui P.

El nu a înţeles ce am vrut să spun. A zis că dramatizez. Că noi „investigăm o crimă într-un capăt de provincie, nu colaborăm la un film de groază”.

Nu i-am spus că EXACT impresia asta o am! De parcă am fi acei copoi naivi care se târăsc apatic în casa în care o întreagă familie a fost măcelărită, atrasă în capcana vreunui descreierat cu drujba sub braţ.

Am mers la birou la nouă. Furtuna era în toi.

Malin era deja acolo. Manfred şi Andreas sunt tot în Stockholm.

Se vor întoarce astă-seară, târziu.

Malin tocmai a ieşit, va trece pe la mama ei şi va lua prânzul. P. a ieşit la cumpărători.

Furtuna urlă, apa se scurge prin jgheab. E ora douăsprezece, dar afară e întunecat.

Aici nu se face niciodată lumină.

Ormberg e sinonim cu întunericul. Poate şi metaforic, pentru că susţin în continuare că ceva rău se ascunde pe aici, indiferent de ce zice P.

P. a găsit o persoană care a avut în proprietate o furgonetă maronie la începutul anilor nouăzeci, una de felul celei observate de personalul adăpostului de refugiaţi lângă clădirea lor.

Un locuitor din Ormberg a avut un Nissan King maroniu.

DAR nu a vrut să-mi spună cine este. Tot ce a spus a fost că era ceva „foarte delicat”.

M-a întristat şi m-a tulburat peste măsură. Sigur că sunt confuză, însă evident că nu m-ar lua gura pe dinainte în legătură cu aşa ceva.

Ce crede, de fapt, despre mine? Uit lucruri, nu îmi lipseşte judecata!

Vai, acum vântul a spart ceva în afara magazinului.

Trebuie să închei.

Malin

Suntem la vechea uzină. Mă întorc la Andreas prin zăpada până la genunchi, moale şi uşoară. La fiecare pas mi se învârtejeşte în jurul picioarelor.

Vântul rece s-a înteţit, făcându-mă să mă ghemuiesc.

Pun mobilul în buzunar şi îmi iau mănuşile groase.

Aprind lanterna şi încerc să diger ceea ce tocmai mi-a comunicat Max.

Să luăm o *pauză.*

Ce dracului vrea să zică cu asta? Doar ne vom căsători la vară şi am nevoie de ajutorul lui ca să planific nunta. Nu putem lua o pauză.

Nu acum.

Sau voia să spună că vrea să ne despărţim? Oare asta era şi nu a îndrăznit să-mi spună direct?

Ştiu că ar fi trebuit să-l sun şi să-mi cer iertare că m-am purtat aşa ultima oară când am vorbit. Am fost nesuferită, într-adevăr. Ba chiar am fost nedreaptă. Nu-i vina lui că are slujba pe care o are. Că îşi consumă toată ziua având grijă ca oamenii care suferă de pe urma accidentelor să primească o compensaţie cât mai mică.

Sau ar putea face ceva?

Încerc să îndepărtez gândul, dar se înghesuie în faţă, ca un oaspete nepoftit care nu vrea să plece, deşi l-ai servit şi cu vin, şi cu cafea, şi cu coniac şi gustări.

Ar fi putut să găsească altceva. Este jurist, ar fi putut găsi o mulţime de posturi de jurist în Stockholm.

Nimeni nu l-a obligat să aleagă tocmai asta.

Oare alegerea meseriei spune ceva de spre el, despre caracterul lui?

Clădirile mă împresoară din toate părţile: furnalul înalt, topitoria, depozitul de cărbune, vechea fabrică de cuie. Câteva s-au prăbuşit, dar

altele, cele de cărămidă, au rămas ca o mărturie tăcută a ceea ce Ormberg a fost odată.

Foarte aproape curge râul, fără zgomot. De-a lungul malului s-au format fâşii groase de gheaţă.

Andreas îşi ridică ochii când ajung.

— Credeam că te descurci pe aici.

Sesizez o nuanţă de iritare în vocea lui. Tropăie în zăpadă şi îşi trage fesul mai pe urechi.

E rece, ne e frig, dar asta e departe de a fi vina mea.

— De parcă-ar fi aşa de uşor să găseşti ceva aici, în întuneric, spun eu.

Manfred, Andreas şi cu mine ne-am petrecut o oră aici afară, încercând să găsim urme ale lui Peter şi Hanne – orice ar putea confirma că s-au aflat aici în noaptea aceea nefastă cu furtună, de acum mai bine de o săptămână. Am verificat clădirile şi în rest am umblat destul de haotic prin zăpada adâncă.

Nu am găsit nimic.

Ştim că Hanne a fost aici, fiindcă s-au găsit urme de minereu pe hainele ei, mai precis pe spatele blugilor, când a stat jos.

O siluetă mare se apropie prin zăpadă, târşâindu-şi picioarele fără zgomot, ca un urs.

Manfred.

Cobor lanterna să nu-l orbesc.

— Acum lăsăm naibii toate astea, spune el. Mâine le rămâne legiştilor şi câinilor să cerceteze amănunţit acest loc.

Mă gândesc.

— Imediat, spun şi mă uit în jur. Vreau să mai verific un lucru.

Încep să merg spre vechiul cuptor metalurgic.

— La dracu', Malin! oftează Manfred, care se pare că s-a săturat să îngheţe.

Îl aud pe Andreas în spatele meu, se apropie gâfâind.

— Ce vrei să verifici? întreabă el.

— Un lucru.

În întunericul din faţa noastră se iveşte silueta elegantă, din cărămidă, a topitoriei.

Coşul înalt se ridică spre cer. Ferestrele sunt pline de graffiti, însă uşa veche şi strâmbă e întredeschisă.

— Ce fel de lucru?

Oftez şi aştept să intre.

— Era furtună în seara aia. Ar fi de înţeles ca ea să fi căutat adăpost într-una dintre clădiri dacă a venit aici. Iar această clădire e singura cu uşi şi ferestre.

Se aude un scârţâit când trag de uşa veche din lemn.

— Ne-am uitat deja aici, spune Andreas.

— Numai un minut, îi cer eu şi intru.

Luminez cu lanterna încăperea întunecoasă.

În mijlocul ei se află cuptorul rotund, impunător.

Chiar deasupra podelei sunt decupate nişte capace de fontă. Pe podea se îngrămădesc vechi doze de bere şi sticle goale de vin.

Lângă pereţi mucurile de ţigară zac cu grămada.

— Unde te-ai aşeza dacă ai fugi de furtună şi ai căuta adăpost aici?

Andreas se uită în jur. Respiraţia i se transformă în nori albi în lumina lanternei.

— Acolo, spune el arătând spre un morman cu lemne vechi de la capătul sălii.

— Exact, confirm, apoi înconjur cuptorul enorm şi merg spre stiva cu lemne.

Din scânduri ies cuie vechi şi ruginite.

Încerc să mă aşez pe placa de deasupra, îmi scot mâna din mănuşă şi ating scândura de sub mine. Lemnul lipicios şi rece ca gheaţa mă face să-mi amintesc ceva.

— Hanne a zis ceva despre scânduri, spun eu. Şi-a adus aminte de scânduri.

— Scânduri şi o cameră întunecată, completează Andreas.

— Ar fi putut fi, oare, acest loc?

Ne uităm în jur. Andreas lasă fascicolul de lumină să alunece prin sala octogonală.

— A spus că era o cameră îngustă. Aici nu e tocmai îngust. Dar poate a confundat lucrurile.

Dau din cap şi îmi pun din nou mănuşa. Mă uit în jur o ultimă dată.

— Poate că ar trebui să plecăm, spun eu, ridicându-mă.

Imediat, descopăr ceva ce străluceşte la picioarele mele, sub una dintre scânduri.

— *Luminează aici!*

Andreas se execută.

Mă aplec şi ridic obiectul.

— *Pe toţi dracii!* bâiguie Andreas când vede ce este.

Huruitul motorului răsună în interiorul maşinii.

Manfred cântăreşte mobilul în mână.

— *Este* a lui Peter, spune el apăsând pe butonul de meniu cu degetul mănuşii.

Nu se întâmplă nimic. Ecranul e negru.

Conectează mobilul la un cablu ce atârnă din tabloul de bord.

— N-ar fi cazul să apelăm la legişti? întreabă Andreas.

— Ba da, spune Manfred. Dar nu mă aştept să se mişte până aici. E duminică seara. A doua zi de Crăciun. Şi nici nu avem un cadavru proaspăt cu care să-i tentăm. Dacă există ceva important în mobil, vreau să ştiu acum.

E cald în maşină, încălzirea e dată la maximum, iar aburul a început să se usuce pe geamuri. Aerul e îmbâcsit de mirosul lânii îmbibate de apă şi al hainelor noastre ude. Îmi scot fesul şi-mi desfac geaca groasă.

Andreas face la fel.

Mobilul vibrează şi clipeşte.

Manfred şi-l pune pe genunchi. Îşi scoate mănuşile, deschide compartimentul de la bord şi începe să scotocească. Scoate o mănuşă albastră de

latex şi o trage pe mâna stângă. Prinde mobilul cu mâna stângă şi apasă pe display cu arătătorul drept.

Apoi se întoarce spre noi.

— Aveţi la fel de multe şanse ca mine să ghiciţi. Care ar putea fi parola?

O jumătate de oră mai târziu suntem în acelaşi punct. Am încercat toate codurile PIN obişnuite, toate combinaţiile lipsite de imaginaţie la care apelează majoritatea, ca 0000 sau 1234. Şi evident că am încercat cu cifrele din numărul personal al lui Peter şi cu cele din ale fiului său.

— Există zeci de mii de combinaţii posibile, spune Andreas cu voce stinsă şi se scarpină în barbă. Mai bine să-i lăsăm pe specialiştii IT să se ocupe.

Manfred oftează şi pune mobilul pe genunchi.

— Aşteaptă, spun eu. Încearcă 3631.

Manfred ridică din umeri şi formează codul. Mobilul vibrează.

— Greşit, spune el.

— Încearcă 3632 sau 3633.

Manfred încearcă.

— Greşit. Şi greşit. Despre ce e vorba? S-a blocat din nou, de altfel. Trebuie să aşteptăm cinci minute.

Aşteptăm în tăcere. Se aud numai huruitul motorului şi răsuflarea forţată a lui Manfred. Afară vântul vuieşte prin copaci şi zăpada se ridică în vârtejuri.

— Continuă, îl îndemn când mobilul clipeşte. Încearcă 3634 şi 3635.

— Nu. Greşit.

Manfred se întoarce spre mine şi Andreas.

— Acum putem pleca acasă? întreabă el.

— Aşteaptă, intervin eu.

— Lasă-mă să ghicesc, spune Manfred. 3636?

Tastează codul, se ambalează, probabil pentru a spune ceva ironic, dar înlemneşte.

Mobilul emite un semnal sonor.

— *Să fiu al naibii!* şopteşte el. De unde ai ştiut?

— Sunt cifrele din palma lui Hanne, spune Andreas. A scris 363 şi apoi ceva imposibil de descifrat.

Manfred clatină din cap, ca şi cum nu şi-ar putea crede ochilor.

Dă clic după clic, verificând SMS-urile şi e-mailurile.

Se face linişte în maşină.

— Nimic din ceea ce nu cunoaştem deja, spune Manfred după un moment.

— Verifică fotografiile, îi sugerez.

Manfred deschide galeria de imagini.

Hanne stă în faţa unui golf – gheţari turcoaz plutesc pe suprafaţa apei, iar razele soarelui se joacă prin valuri.

Merge mai departe: Hanne pe pat într-o cameră de hotel necunoscută, zâmbeşte şi ţine un sendviş în mână.

— Continuă, spun eu. Acelea trebuie să fie din Groenlanda.

Manfred deschide mai departe şi apar imagini cu Ormberg: biroul nostru, movila, coasta abruptă a muntelui Ormberg, brazii aliniaţi unul lângă altul şi tufele de afine care cresc la baza lor.

— Mai încolo, spun eu. Acelea au fost făcute înainte de venirea zăpezii.

Imaginile se succedă una după alta. Apare prima zăpadă: o pudră albă pe câmpul din faţa bisericii, ca un avertisment în legătură cu iarna care va să vină. Apoi pătura de zăpadă se îngroaşă. Şi, observ eu, imaginile cu Hanne sunt tot mai rare.

Dar, într-una din ultimele fotografii, Hanne e în prim plan. Bănuiesc că stă în pat, pentru că trage peste bărbie ceva ce seamănă cu o pătură. Zâmbeşte larg şi are părul ciufulit. Ochii îi sclipesc şi aproape că îi aud râsul. Iubirea dintre ea şi Peter pare palpabilă – ca o vibraţie eternă în timp şi spaţiu –, deşi nu fac decât să privesc imaginea.

Mi se taie respiraţia când mă gândesc că probabil nu se vor mai întâlni, că poate aceasta a fost una dintre ultimele dăţi în care au fost fericiţi împreună.

Ultimele două fotografii sunt făcute în interior.

Prima arată nişte trepte ce duc la ceea ce ar putea fi o pivniţă. Pereţii de beton au pete mari de igrasie şi varul a căzut pe alocuri. Mai jos sunt atârnate haine de nişte cârlige sau e un fel de cuier.

— Ce-i asta? Malin, recunoşti scările astea?

Manfred îmi pune mobilul în faţă. Mă uit foarte atentă.

— Nu, constat eu. Dar arată ca o intrare în pivniţă. Uită-te la imaginea următoare.

Manfred dă mai departe. E ştearsă, ca şi cum persoana care ţinea mobilul s-a mişcat.

Se zăreşte capul unui om în colţul din stânga.

E Peter, nu te poţi înşela după nasul uşor coroiat şi părul ciufulit blond-cenuşiu.

În colţul din dreapta al imaginii se zăreşte ceva, la distanţă. Arată ca un om ghemuit pe podea.

— *Pe toţi dracii!* exclamă din nou Andreas.

Jake

Lumânarea s-a stins cu un sfârâit şi s-a făcut întuneric. Lumina slabă a zilei a dispărut şi a fost înlocuită de o beznă atât de compactă, încât nu-mi pot vedea propria mână în faţa ochilor. Mă doare spatele, iar degetele mi-au înţepenit de frig. Vântul goneşte afară, vuieşte în rafale şi îmi şopteşte să continui lectura. Zăngănitul lanţurilor ce atârnă din plafon e constant, ca şi cum clădirea însăşi se agită, neliniştită.

Mă întreb ce face Hanne acum, acolo în căsuţa lui Berit din spatele bisericii. Şi tata, i-or fi dat drumul poliţiştii?

La Melinda şi la Saga nici măcar nu vreau să mă gândesc, mi se strânge stomacul când îmi amintesc privirea scârbită a Melindei şi furia lui Saga.

Iau mobilul, activez lanterna şi îl pun pe o piuliţă enormă care iese din burta maşinăriei.

Au mai rămas doar câteva pagini acum.

L-am văzut pe P. tastând codul: 3636.

Nu am avut nicio foaie la îndemână, aşa că am notat codul în palmă, să nu îl uit.

Îmi fac curaj: am de gând să-i verific mobilul de îndată ce am ocazia. Presupun că n-ar trebui s-o fac, aşa ceva nu se face: să spionezi în mobilele şi în jurnalele oamenilor. Dar trebuie să ştiu.

Patru şi jumătate.

I-am spus lui Malin că plecăm mai devreme azi. Poate vom merge la Katrineholm. Să mâncăm ceva bun, fără gust de carton.

Ea urma să mai stea la lucru încă un pic.

Dar P. nu a mers la Katrineholm. A condus în schimb până adânc în pădure, la o casă pe care n-am mai văzut-o înainte. A parcat în spatele unui copac. Mi-a spus să aştept în maşină şi m-a rugat să-l sun dacă venea cineva.

Apoi a plecat.

M-am pregătit să stau de gardă, dar am descoperit repede că P. şi-a uitat mobilul pe banchetă, aşa că acum stau şi nu ştiu ce să ac.

Furtuna urlă afară şi ploaia răpăie la geam.

Mi-e frig, dar nu vreau să pornesc maşina, deşi cheile sunt în contact. Nu îndrăznesc să-l deranjez pe Peter în casă.

Cinci fără un sfert. P. e acolo de cincisprezece minute.

Presupun că aici locuieşte proprietarul maşinii maronii. De aici pot vedea părţi ale casei şi grădina de după copac.

Pe gazon sunt câteva figurine ciudate din lemn – doi pitici de grădină, o ciupercă gigantică cu pălărie roşie – muscăriţă, un miel şi doi urşi care se îmbrăţişează.

Ciudat: e întuneric la ferestre, dar tocmai am văzut cum un fascicol de lumină se mişcă prin casă.

Trebuie să fie P.

Dar de ce să folosească lanterna?

Nu era nimeni acasă? Totuşi, P. a intrat şi şi-a vârât nasul? Ar fi tipic pentru el.

Cinci fără zece. Mai aştept un moment. Îl aduc pe P. la maşină, dacă nu vine el singur.

Nu mai pot sta aici să îngheţ. Lacrimile sunt ca nişte bucăţi de gheaţă.

Mobilul lui P. e pe banchetă. Codul în palma mea.

Să îndrăznesc?

Nu mai suport.

Nu mai vreau. Viaţa doare prea mult.

M-am uitat în mobilul lui P. şi am găsit un mesaj către medicul meu.

P. i-a scris că sunt mai rău şi fac tot ce pot să ascund asta. Că am izbucniri de mânie teribile şi că îi e teamă să nu-i fac rău lui sau mie. Că mă iubeşte foarte mult, dar nu ştie dacă e în stare să mai aibă grijă de mine.

L-a întrebat dacă încă mai pot locui acasă sau dacă trebuie să găsească „altă soluţie”.

Medicul i-a spus că nu putea decide asta fără să mă vadă.

Am început să plâng.

La naiba, s-a terminat cu mine!

Dar mi-a fost şi ruşine: l-am acuzat că e rece şi absent, când el de fapt se îngrijora pentru mine.

Şi am mai înţeles un lucru când le-am citit conversaţia: lui P. îi e frică. Îi e frică să nu rămână singur şi îi e teamă să nu poată face faţă fricii.

Mi-e atât de ruşine! Şi mă simt atât de neajutorată.

E ca atunci când aveam nouă ani şi mi-am văzut câinele labrador Ajax afundându-se sub crusta de gheaţă.

Am stat acolo uitându-mă la lupta lui. I-am văzut labele negre încercând să se prindă de gheaţa alunecoasă.

I-am auzit plânsetul, până ce a dispărut în apa rece.

Este exact la fel.

Deşi acum eu sunt cea care se scufundă.

Voi da foc jurnalului când totul se va sfârşi. Voi şterge ultimele două săptămâni din viaţa mea. Voi uita de Ormberg şi de tot ce s-a întâmplat aici, pentru că înainte să venim aici viaţa era perfectă, în pofida bolii.

Doamne, îţi cer doar un mic serviciu: ajută-mă să uit!

P. tocmai a fost aici.

Nu a remarcat că am plâns.

Era agitat. A spus că persoana cu care trebuia să vorbească nu era acasă, dar că „a dat o raită”

prin camere şi a descoperit ceva important.

A trecut prin bucătărie şi prin camera de lângă. Încăperile ar fi trebuit să fie la fel de lungi (sunt perete în perete cu holul şi dau spre partea laterală a casei), dar în bucătărie lipsea mai bine de un metru.

În faţa spaţiului „dispărut" din bucătărie a găsit o uşă secretă, ascunsă de rafturile de la capătul camerei şi cu o mică încuietoare la baza ei.

De ce să construieşti o uşă secretă?

P. are de gând să deschidă uşa. Vrea să ia mobilul, să facă poze.

I l-am dat.

Nu a observat că era deschis.

l-am spus să cheme întăriri înainte să intre din nou. P. nu a vrut.

Mi-a dat şi un colier, un lanţ auriu cu medalion. Se pare că se afla între podea şi uşa secretă. P. m-a rugat să am grijă de el, poate era important.

N-am avut idee unde să-l pun. Mi-era atât de teamă să nu-l uit undeva, că l-am pus la gât.

P. e acolo din nou.

Aştept în maşină.

Tremur de frig.

Furtuna şi-a intrat în drepturi afară: frunze, crengi, totul zboară în jur.

Parcă sunt într-un uscător.

Trebuie să se fi întâmplat ceva. Ceva nu e deloc în regulă. P. nu vine.

Să aştept sau să stau?

Mer

Ultima frază e neterminată.

Dau pagina, dar următoarea e goală. Mai dau câteva, îngheţ când văd pe foaie pete mari, maronii, întărite.

Sânge, trebuie să fie sânge.

În mai multe locuri se văd amprente de degete însângerate.

Uşor îmi plimb vârfurile degetelor peste amprente. E aproape ca şi cum aş atinge-o. Ca şi cum aş fi deschis o breşă în timp şi sunt acolo cu Hanne, îi simt durerea şi disperarea.

Ceva trebuie se fi întâmplat în casa aia cu pitici de grădină afară. O casă pe lângă care am trecut de-atâtea ori înainte.

Ei bine, aşa trebuie să fie.

Rezolvarea enigmei trebuie să se găsească acolo – răspunsul la întrebarea pe care şi-o pun toţi: ce s-a întâmplat cu acel poliţist şi cine le-a omorât pe femeia şi pe fata de la movilă?

Răspunsul care-l poate salva pe tata.

<u>**Malin**</u>

E un întuneric de mormânt în Ormberg şi micul grup de case numit, atât de înşelător, centru, e tăcut şi pustiu. Nu au mai rămas nici măcar ziariştii, care toată săptămâna şi-au tocit răbdător banchetele maşinilor până seara târziu.

Toţi au plecat la casele lor să-şi petreacă adventul, să mănânce prăjituri cu şofran şi să stea tolăniţi în faţa televizorului.

Manfred are o privire febrilă, pleoapele i se mişcă repede atunci când îşi atârnă haina de cuier şi se aşază la masă. Ia punga cu mobilul lui Peter, o pune cu grijă în mijlocul mesei şi îşi deschide laptopul.

— Experţii legiştii vor trece să-l ia imediat, spune dând din cap spre telefon.

Mâinile lui mari se mişcă sprinten pe tastatură, păcănind energic.

— Ai transferat-o? întreabă Andreas.

Manfred întoarce uşor laptopul să putem vedea cu toţii ecranul.

Şi iată imaginea de pe mobilul lui Peter. Manfred şi-a trimis-o pe e-mailul său, ca să o putem vedea în variantă mărită.

Examinăm în tăcere fotografia ştearsă – formele sunt tremurate, greu de desluşit, avem o scară de culori de la sepia la gri-grafit.

— Peter fără doar şi poate, constat eu arătând faţa care apare în profil la stânga.

Manfred mută zoomul mai departe şi se concentrează pe persoana care se ghemuieşte în colţul din dreapta. Devin vizibile contururile unui braţ costeliv. Are capul întors, dar părul îi e cărunt şi foarte lung.

— Ea *este,* spun. *Este* Azra Malkoc.

Ceva străluceşte în mâna femeii.

— Ce e asta? întreb arătând spre obiect.

— Un cuţit? sugerează Andreas.

— Poate fi orice lucru care reflectă lumina, spune Manfred.

O oglindă, un obiect de metal.

— Dar *ce-ar fi* să fie un cuţit, spun eu. *Ce-ar fi* dacă Azra era periculoasă. Dacă ea a omorât-o pe Nermina şi poate i-a făcut rău lui Peter.

Nimeni nu spune nimic.

— Şi ce e asta? spun arătând spre ceva din dreapta lui Peter.

Arată ca…

— Ar putea fi cărţi îngrămădite unele peste altele, spun.

Şi în aceeaşi clipă îmi dau seama că aşa e, lucrurile se potrivesc, creierul interpretează corect imaginea şi pot distinge cărţile stivuite una peste alta.

— Da, spune Manfred. *Da.* Hanne a spus doar că îşi aminteşte de cărţi în engleză, pe o podea murdară.

— Trebuie să fi fost acolo, spun. Dar *unde* sunt?

— Imposibil să ne dăm seama, spune Andreas. O să vedem ce au de spus experţii care vor analiza imaginile, însă mă îndoiesc că vor mai găsi ceva.

— Uită-te la cealaltă fotografie, propun eu. Cea a treptelor.

Manfred dă clic pe imagine. E mult mai clară şi arată o scară ce pare să ducă spre o pivniţă. Mai jos se văd haine agăţate ordonat pe un cuier prins în perete. Nişte vase de porţelan apar pe o tavă, lângă perete.

Nu se vede nici ţipenie.

— Rămâne să verificăm ce proprietăţi din apropiere sunt dotate cu pivniţă, spune Manfred.

Agenţia de cadastru sau biroul local de urbanism pot avea informaţii. Îl sun pe Svante de îndată ce terminăm. Ne va ajuta. Eu *trebuie* să dorm câteva ore în noaptea asta.

— Cine ţinea mobilul când a fost făcută fotografia cu Peter şi Azra? întreabă Andreas.

Peter e în imagine, prin urmare altcineva a făcut fotografia.

— Hanne, spun eu. Poate avea mobilul lui Peter. De aceea şi-o fi scris codul în palmă. Poate fi ea cea care l-a pierdut la uzină. Nu putem fi siguri nici că Peter a fost acolo.

Manfred îşi masează tâmplele cu arătătorul şi degetul mare.

— Să presupunem că urmau o pistă şi că au dat de Azra Malkoc. Ştim că mobilele lor se aflau în Ormberg. Prin urmare au găsit-o pe Azra undeva în zonă. Presupun că totul s-a dus la dracu' după asta. Azra a fost ucisă. Hanne a fugit sau s-a rătăcit. Iar Peter…

Lasă propoziţia neterminată. Imaginea lui Peter îmi apare din nou în faţa ochilor. Trag cu privirea spre raftul pe care am pus lucrurile lui şi ale lui Hanne. Ne-a luat o săptămână până să le mutăm de pe masă. Părea un lucru atât de definitiv să le îndepărtăm cu totul încât, până la urmă, le-am aşezat pe raft.

Manfred continuă:

— Poate că Peter trăieşte, poate că e mort. E ca afurisita aia de pisică a lui Schrödinger. Şi asta mă înnebuneşte.

Face o scurtă pauză, îşi lasă privirea să rătăcească prin vechiul magazin unde bâzâie radiatorul. Apoi clatină din cap şi continuă:

— De ce nu ne-au spus Peter şi Hanne că aveau o pistă nouă?

— Poate că nu era o pistă nouă, sugerez. Poate erau pe cale să-l întâlnească pe unul dintre cei care erau deja suspecţi şi li s-a întâmplat să dea peste Azra Malkoc.

— *Pe cine, de exemplu?*

Manfred se înclină uşor şi mă ţintuieşte cu privirea. Simt cum mi se înroşesc obrajii, fără să vreau.

— Stefan Olsson? sugerez eu. Björn Falk? Sau pedofilul, Henrik Hahn? Sau poate că au întâlnit un

martor care s-a dovedit a fi altceva decât o sursă nevinovată de informaţii. Cineva dintre angajaţii de la centrul de refugiaţi, de pildă.

Manfred se îndreaptă în scaun. Nu pare prea convins.

— Hm, bâiguie el.

Se aude o bufnitură de uşă şi paşi care se apropie.

Malik apare în prag. Are zăpadă pe umeri şi pe fes.

— Cioc, cioc, îşi anunţă prezenţa.

— Bună, salută Andreas ridicându-şi mâna. Eşti în vizită în Ormberg?

— Voi merge cu legiştii la uzină. M-am gândit să iau şi mobilul acela.

Manfred schiţează un gest din cap spre telefonul lui Peter aflat pe masă, într-o pungă de plastic.

Malik îşi îndepărtează zăpada de pe ghete, îşi scoate fesul, îşi trece mâna prin pletele brune şi le adună într-un coc în vârful capului.

Îl prinde cu un elastic subţire şi negru pe care îl avea la încheietura mâinii.

— Cum a mers percheziţia la Stefan Olsson? întreabă Manfred.

— Bine, spune Malik. Doar că fiica a fost isterică atunci când am ajuns. Am găsit o cămaşă ruptă şi pătată de sânge în spălătorie. Altfel nimic care să ne atragă atenţia. Vom vedea ce au de spus experţii legişti. De fapt, un lucru. În dulapul mamei decedate era această rochie de paiete. O rochie galbenă cu paiete de mărimea 36. Ei bine, nu ştiu dacă e important, Stefan Olsson n-ar putea încăpea în ea, dar am luat-o oricum.

— Hm, bâiguie Manfred din nou. Altceva?

Malik clatină din cap.

— Nu la percheziţie. În schimb l-am găsit pe acel Tony.

— *Tony?* întreabă Manfred.

— Credeam că Svante v-a sunat, spune Malik cu mirare în glas. Suzette a vorbit cu un tip pe nume

Tony, care a lucrat ca paznic la adăpostul de refugiaţi la începutul anilor nouăzeci. Stefan Olsson a fost pus pe liber. Vorba vine, pentru că nu era angajat, dar au renunţat la serviciile lui pentru că l-au prins furişându-se seara târziu în grădină. Se pare că spiona pe cineva de acolo. Şi ghiciţi ce. Era toamna lui 1993.

— Azra şi Nermina, şoptesc eu.

Malik se întinde după mobilul lui Peter.

— Exact. Îl audiem pe Stefan Olsson la ora opt dimineaţa, dacă vreţi să veniţi şi voi.

Manfred aprobă din cap.

— Nu vrem să pierdem asta. Iar în privinţa acestor poze, nu prea mai avem ce face în seara asta. Ne vedem mâine-dimineaţă la şapte şi jumătate?

Zece minute mai târziu, după plecarea lui Malik şi Manfred, Andreas şi cu mine rămânem singuri.

Intru în magazin, opresc radiatorul şi am grijă ca găleata să se afle chiar sub locul de unde se scurge apă din acoperiş.

Andreas mă măsoară din ochi. Apoi zâmbeşte.

Nu e unul dintre zâmbetele lui obişnuite, autosuficiente, ci un zâmbet amabil, aproape reţinut.

— Vrei să vii cu mine acasă? întreabă el.

Mă opresc în mijlocul mişcării. Sunt gata să-i servesc unul din comentariile sarcastice rezervate special pentru astfel de ocazii. Însă îl privesc apoi, îi întâlnesc privirea serioasă şi-mi trec prin cap toate ororile cu care avem de-a face – capul însângerat de porc, osemintele Nerminei, corpul fără chip al Azrei, Peter care se pare că s-a transformat în pisica lui Schrödinger. Mă gândesc la Kenny care nu se va întoarce niciodată, la Max care poate se va întoarce şi la mama care n-are somn şi se frământă, absolut inutil, cum să iasă nunta cât mai ieftin cu putinţă.

Mă gândesc la toate astea şi mai ales la cât de efemeră e viaţa. Un rahat de muscă în eternitate,

înainte ca întunericul să vină şi să ne înghită pe toţi.

Dar mai e şi o altă imagine care revine în memorie: cea lui Hanne în pat cu pilota trasă peste bărbie. Râsul din ochii ei şi iubirea care vibra în toată fotografia.

De ce nu a fost niciodată aşa între mine şi Max? Am îndepărtat conştient iubirea adevărată din viaţa mea? Să fie din cauza lui Kenny?

— Bine, spun.

Chipul lui Andreas e lipsit de expresie, dar are ochii măriţi de mirare. La acest răspuns nu se aştepta.

— Vrei să spui că…?

— Mergem, înainte să mă răzgândesc?

Suntem în maşină, străbatem pădurea în tăcere. Pe brazii uriaşi s-a aşternut un strat gros de zăpadă proaspătă. Fulgi răzleţi se joacă în lumina farurilor.

E minunat, cum numai în Ormberg poate fi iarna. Atât de frumos şi atât de înfiorător de pustiu şi de întunecat.

Nu ştiu cât de mult mergem, poate douăzeci de kilometri, poate treizeci. Andreas nu spune nimic, nici eu. Treptat pădurea se sfârşeşte şi e înlocuită de câmpuri goale, acoperite de zăpadă. Virează pe un drum lăturalnic, trece pe lângă o benzinărie care singură luminează în noapte. O clipă mai târziu, ajungem într-o localitate cu blocuri joase, identice, care par a fi fost construite în anii şaptezeci.

Parcăm în faţa unuia dintre blocurile monotone şi urâte şi ieşim. Andreas zdrăngăne cheile în buzunar, apoi descuie uşa. Aprinde lumina şi mă invită înăuntru.

— Ia uite, aici locuiesc eu.

Casa s-ar fi putut afla la fel de bine în Ormberg.

Arată ca toate acele case prin care am trecut în copilărie: mobilată cu piese vechi şi noi care nu se potrivesc împreună. Canapele urâte de piele şi o imitaţie de covor oriental în faţa unui televizor mare, boxe supradimensionate. O bibliotecă fără

cărţi. Gantere pe jos şi, lângă canapea, un vraf cu reviste automobilistice.

Lângă televizor vreo două doze goale de cola şi un vas cu câteva chipsuri. Un trening pus la uscat pe un fotoliu.

De aşa ceva am fugit toată viaţa.

Ormberg, provincia, viitor previzibil, câmpurile nesfârşite şi pădurile tăcute. Seri în faţa televizorului cu chipsuri şi vin, vizite regulate la supermarket pentru cumpărăturile săptămânii.

Întunericul sinistru al nopţilor de iarnă şi luminozitatea necruţătoare a verii.

Sentimentul că totul s-a terminat înainte de a fi început.

Îmi amintesc tot ce scria în raportul de poliţie despre mama. Că fusese găsită pe munte acum trei ani, beată, tristă şi rănită.

Biata mama.

Mă gândesc la tot ce ar fi putut face dacă nu ar fi rămas în Ormberg. La joburile pe care le-ar fi putut primi, la oamenii pe care i-ar fi putut cunoaşte, la locurile pe care le-ar fi putut vedea.

Dar pentru ea Ormberg e începutul şi sfârşitul lucrurilor: o existenţă cu totul suficientă. Un univers în care-i încap toate nevoile şi dorinţele şi care nu o îngrădeşte câtuşi de puţin.

De ce nu e aşa şi pentru mine?

Şi cum a spus mama mai exact?

Dacă fugi de ceva, ai grijă să nu fii tu însăţi cea de care fugi.

— Vrei să mănânci ceva? mă întreabă Andreas. Nu ştiu dacă am ceva în frigider, dar…

— Nu, mulţumesc.

— O cană de ceai?

Clatin din cap şi mă întorc spre el.

Părul negru îi e umed şi puloverul emană un uşor iz de transpiraţie. Are ochii gravi şi uşor migdalaţi, ca ai lui Kenny.

Nu m-am gândit la asta înainte, dar Andreas are ochii lui Kenny.

Pe obraz văd o mică rană, recentă – poate s-a zgâriat în ceva, acolo, la uzină.

Un picur de sânge sclipeşte în colţul rănii.

Pare încurcat, de parcă nu prea ştie cum să se descurce cu mine acum, când în sfârşit mă are acasă.

— Aşa deci, bâiguie el.

— Aşa, spun, dintr-odată conştientă de apropierea lui. Fac un pas mai aproape de el şi rămâne aşa, nu mişcă defel.

Respiră în obrazul meu în pusee calde, umede, ca vântul de vară într-o zi înăbuşitoare, acolo jos, la râu. Simt căldura corpului lui radiind spre mine.

Când îl sărut face un pas înapoi.

— Crezi că e o idee bună? şopteşte el.

Însă ezitarea lui durează numai o clipă. Apoi mă trage spre sine şi mă sărută la rândul lui.

Jake

Pornesc motoreta şi mă chinui să înaintez. Zăpada se împrăştie în jurul picioarelor mele. Nu mai îmi pasă cu ce viteză merg, dar îmi las picioarele să atârne, în caz că mă dezechilibrez.

E ora două şi jumătate, luni dimineaţă.

Am dormit câteva ore după ce am terminat de citit jurnalul. Nu numai pentru că eram obosit, ci şi pentru că am apreciat că momentul cel mai bun pentru a merge acolo ar fi în toiul nopţii. Niciun individ nu ar fi chiar atât de nebun încât să fie treaz la ora asta.

Când m-am trezit am descoperit că Saga a trimis şapte SMS-uri – a fost furioasă în primele patru, dar mai degrabă neliniştită în ultimele trei. M-am hotărât să o sun peste câteva ore, ca să nu o trezesc.

M-am gândit la Hanne şi la P. Am reflectat dacă el *o merita* sau dacă ea era *prea bună pentru el,* cum obişnuia să spună mama despre prietenele ei.

De obicei femeile sunt prea bune pentru bărbaţi. Poate că toţi bărbaţii sunt atât de răi în interior că merită să fie singuri.

Şi cum e cu tata? Nu cred că el e rău, cel puţin nu a fost cât a trăit mama.

Mă împresoară o rafală de vânt şi pentru o clipă cred că mă răstorn, dar motoreta revine în poziţia normală şi continui prin zăpadă.

În jurul meu e întuneric. Brazii înalţi străjuiesc drumul de ambele părţi, îşi întind ramurile acoperite de zăpadă lateral, de parcă ar vrea să se ia de mână.

De fapt e destul de straniu că m-am aventurat aşa. Însă s-au întâmplat lucruri atât de ciudate în ultima vreme că nu mai ştiu nici ce e normal, nici cine sunt eu însumi. Mă gândesc la privirea tatei când a fost ridicat de poliţie. La buzele moi ale lui Saga atingându-le pe ale mele, la mâinile mele care au lovit capul lui Vincent de podeaua de beton şi la

cuvintele pe care i le-am spus; ameninţarea de a dezvălui tuturor cine era, de fapt, tatăl lui.

Oare ce se întâmplă cu mine?

Nu ştiu, însă orice ar fi, nu cred că poate fi oprit. Nu-mi rămâne decât să mă las în voia sorţii şi să sper la ce e mai bine.

Când ajung, clădirile îmi apar întunecate şi tăcute. Clădirea mai mare se află poate la vreo cincizeci de metri, lângă lizieră. Are pe acoperiş o antenă parabolică mare şi trei ferestre care dau spre calea de acces.

Stau în faţa casei mai mici – seamănă cu cea mare, dar nu are antenă parabolică. Şi are numai două ferestre în partea din faţă.

Vântul s-a domolit şi nişte fulgi uşori mă ciupesc de obraz pe când mă îndrept spre intrare.

Figurinele de lemn de pe gazon sunt îngropate sub o pătură groasă de zăpadă.

Am fost aici de multe ori înainte, cunosc fiecare arbust, fiecare copac, dar nu am intrat niciodată în vreuna dintre case.

Pe uşă atârnă imitaţia de plastic a unei coroniţe de brad, se clatină în curent. Zăpada s-a adunat, mânată de vânt, în nămeţi moi, în jurul verandei.

Apăs uşor clanţa.

Închis.

Mă uit pe fereastra de la bucătărie. Totul e întunecat şi încremenit, o lampă mică luminează ceva ce seamănă cu un frigider – parcă e un ochi galben, care nu clipeşte niciodată.

O lumină palidă se vede şi din încăperea de lângă, pesemne coridorul.

Pe scări lângă mine sunt ghivece cu muşcate. Sigur sunt de plastic, pentru că par nenatural de vii şi de colorate, cu toate că zăpada s-a aşezat în strat gros peste ele. Îmi scot mănuşile, le pun în buzunar şi tatonez prin zăpadă, la baza ghivecelor. Le ridic apoi pe rând una câte una şi *bingo,* iată şi o cheie veche şi ruginită.

Nimeni din Ormberg nu e destul de atent în privinţa asta.

E o greşeală mare, spune tata. Cei mai mulţi au o cheie extra undeva, pe la uşă, cu toate că refugiaţii care au venit aici prezintă mai puţină încredere decât locuitorii satului. Pot oricând să intre, să violeze, să pună pe pereţi steagurile negre ale califatului sau să fure toate lucrurile de valoare din casă.

Orice-ar putea însemna asta. Nu cunosc pe nimeni aici care să aibă ceva foarte valoros acasă, poate câte un computer şi un televizor plat.

Cheia alunecă uşor în broască. O răsucesc şi uşa se deschide fără zgomot.

Bineînţeles că ştiu că ar trebui să chem poliţia, nu să intru de capul meu în casa asta întunecată.

Dar poliţia crede că tatăl meu este un alcoolic sărit de pe fix. Crede, pe bune, că a omorât-o pe femeia aia. Poate îl bagă la zdup pe viaţă.

Nodul în gât, care îmi trecuse pentru o vreme, se face din nou simţit.

Nu, trebuie să aflu cine a omorât-o pe femeia de la movilă ca să îi dea drumul tatei. Păşesc peste prag şi trag încet uşa după mine.

În hol miroase a pizza şi a lavete murdare. Lumina palidă a unui bec fără abajur, care atârnă din tavanul camerei de zi, aruncă pe podea o rază gălbuie. Lângă uşa de la intrare sunt pungi cu gunoi şi lângă ele o pereche de ghete aruncate. Pe cuierul de pe perete sunt atârnate nişte jachete.

Îmi usuc ghetele pe cât se poate pe carpeta de la uşă şi mă strecor în bucătărie. Podeaua scârţâie şi mă opresc de mai multe ori să verific dacă vine cineva. Nu se aude decât huruitul slab al frigiderului şi caloriferul care pocneşte un pic. Mai departe, spre partea mai îngustă a camerei, văd nişte rafturi.

Merg lângă ele şi mă pun pe vine. Tatonez cu mâna de-a lungul scândurii de pe podea.

Îmi ia câteva minute să o găsesc: o mică încuietoare metalică, la vreo doi centimetri deasupra podelei. Stau şi meşteresc un pic până ce reuşesc să o ridic, şi uşa secretă se deschide cu un mic clic.

E departe de a fi o uşă obişnuită, e groasă şi metalică la interior.

Mă izbeşte un val de aer umed: miroase precis ca în magazia lui Saga, cea în care spune că au mucegai şi pe care trebuie să o renoveze când îşi vor permite.

Mă ridic, intru în spaţiul întunecat şi trag din nou uşa după mine, astfel încât să nu mai rămână decât o deschizătură îngustă.

Aici e mai răcoare. Mai frig şi mai umed.

Am frisoane. Scot mobilul, care curând se va descărca, şi deschid lanterna.

Acum trebuie să am grijă cu bateria.

Treptele sunt abrupte şi pline de umezeală. Pereţii sunt pătaţi şi de tavan atârnă pânze subţiri de păianjen, care flutură uşor în curent.

În mijlocul scărilor văd o cutie rotundă, metalică, de tutun şi o mănuşă care a păstrat forma unei mâini pe jumătate strânse – arată ca şi cum ar căuta în cutie, după tutun.

Cobor treaptă cu treaptă. Anevoie şi precaut, să nu fac vreun zgomot. Cu cât înaintez, cu atât aerul pare mai îmbâcsit, e mai greu să respiri, şi duhoarea de pivniţă umedă e mai intensă. Pe podea sunt împrăştiate nişte haine, lângă un cuier. Mă uit la perete, trei găuri dezvăluie locul în care fusese prins cuierul. Lângă haine, o farfurie spartă şi cioburile unui pahar.

Observ două uşi: una la dreapta şi una la stânga. Cea de la dreapta e ciobită în mijloc, ca şi cum cineva ar fi lovit-o cu putere, iar încuietoarea pare stricată.

Ezit înainte să împing uşa. Orice se poate afla de partea cealaltă: o fantomă, un zombie, un…

Gândul dispare mai repede decât era de aşteptat şi, spre mirarea mea, îmi dau seama că nu mă mai pot speria niciun fel de fantome sau zombi. Toate lucrurile de care înainte îmi era frică şi-au pierdut puterea asupra mea: cadavre năclăite, demoni şi nemuritori mâncători de carne. Ucigaşi cu topoare, huligani cu drujbe şi extratereştri care vor să preia conducerea pe Pământ şi să mănânce creierele oamenilor, ca pe pop-corn.

Realitatea e mult mai rea.

Fac vânt uşii şi se deschide. Fără zgomot. E mai grea decât credeam şi are metal în interior, ca uşa secretă din bucătărie.

Camera e mică, lipsită de ferestre şi rece, dar înainte de orice e pustie.

Niciun om, niciun cadavru descompus. Numai un pat singuratic de-a lungul unui perete. În pat zac câteva perne şi o pilotă cu motive florale. Lângă pat o lampă şi o mică noptieră pe care se află un pahar de apă şi un unguent. Pe podea, lângă pat, un morman de haine, toate frumos împăturite. Lângă perete teancuri de cărţi. Trebuie să fie vreo sută cel puţin. Mă duc spre ele şi las lumina lanternei să alunece pe cotoare.

Toate în engleză.

La capătul camerei mai e o uşă.

Mă duc acolo şi o deschid, luminez înăuntru.

O toaletă şi o chiuvetă.

Pe marginea chiuvetei, un prosop jerpelit, roz. Un sul de hârtie igienică pe podea, îmbibat de apă. Pe peretele din faţa toaletei, un raft cu o periuţă de dinţi, un deodorant, un mic săpun crăpat şi o perie de plastic roz.

Mă întind după perie.

E plină de fire lungi, cenuşii.

Cuvintele lui Saga îmi răsună în minte.

Arăta ca o fantomă. Cu păr sinistru, lung şi cărunt.

Să fi locuit femeia ucisă de la movilă aici în pivniţă?

Susurul ţevii care trece de-a lungul tavanului mă trezeşte din reflecţie. Mă retrag din toaletă şi mă uit în jur, din nou, iscodesc după vreun detaliu ce mi-ar fi putut scăpa.

Deasupra patului, observ ceva în peretele de beton. Mă apropii şi îndrept lumina spre perete. Văd nişte liniuţe, arată ca şi cum cineva le-ar fi încrustat în beton.

Mă aplec înainte, examinez ceva ce arată ca un grilaj: patru linii verticale şi o a cincea de-a curmezişul lor. Mă dau mai în spate şi văd mai multe astfel de grilaje. Mai fac câţiva paşi înapoi, las lumina să lunece peste beton şi realizez că tot peretele e plin de linii.

Tot peretele ăsta blestemat e plin de linii!

Şi chiar în acest moment, când înţeleg ce înseamnă liniile, mă cuprinde panica. Nu e din cauza încăperii mici şi murdare, nici a toaletei scârboase cu pete pe jos sau a pânzelor de păianjen din tavan. Îmi dau seama că cineva trebuie să-şi fi petrecut aici ani de zile. Nu zile, săptămâni sau luni, ci *ani de zile.* Că acea persoană a trasat linii în betonul umed ca să ţină seama zilelor şi nopţilor care au trecut.

Să fi fost ea, femeia cu părul lung şi cărunt?

Mă poticnesc, sunt nevoit să fac câţiva paşi ca să nu-mi pierd echilibrul şi să cad.

Dar cum ar putea cineva să locuiască într-o pivniţă? Nu mori în lipsa luminii şi a aerului proaspăt? Nu te strici, ca o legumă uitată într-un frigider rece şi umed?

Aerul devine din nou sufocant şi o sfoară invizibilă îmi strânge pieptul.

Pereţii se apropie, se apleacă peste mine, iar inima îmi bate cu putere.

Atâtea zile, atâtea nopţi.

Mă retrag din cameră, cu inima săltându-mi în piept. Descoperirea că cineva a locuit aici, că poate a fost ţinut prizonier în spatele acelei uşi grele, îmi provoacă greaţă şi mă ameţeşte.

Ies pe micul coridor cu mâinile tremurânde. Mă împiedic de tavă şi cioburile de porţelan zornăie.

Inima parcă îmi stă în loc, mi se taie respiraţia.

E linişte.

Se aude numai susurul ţevii şi un sunet huruit dinspre cealaltă uşă.

Mă întorc şi luminez cu mobilul spre ea.

Arată ca o uşă obişnuită. Apăs pe clanţă, realizez că nu e încuiată.

O deschid şi luminez încăperea.

Este încă un spaţiu rece de pivniţă, lipsit de ferestre, dar mai mic decât celălalt.

Singurul lucru din cameră e un congelator, ca o ladă enormă lipită de un perete, una care se deschide pe sus, cum avem şi noi acasă, în magazie. Tata obişnuieşte să ţină acolo bucăţi de carne de vânat şi carne tocată de elan. Are loc pentru un animal întreg.

Podeaua e acoperită de pete mari, închise la culoare – nici măcar nu vreau să mă gândesc ce ar putea fi.

Între cea mai mare dintre pete şi congelator se vede un şir de picuri maronii – nici nu vreau să mă gândesc ce ar putea fi.

Un şir de picuri maronii porneşte de la pata cea mai mare spre congelator.

Merg spre congelator şi pun mâna pe mâner. În aceeaşi clipă începe să huruie, de parcă ar încerca să-mi spună ceva.

Ridic capacul cu grijă.

Congelatorul scoate un pufăit când aerul îngheţat iese. Mă aplec şi luminez cu mobilul în interior.

Acolo, lângă un pachet Big Pack cu trei gusturi, se află un om. Un bărbat, ghemuit în poziţia fătului.

E acoperit de un strat subţire de gheaţă scânteietoare, dar totuşi pot vedea părul blond-cenuşiu, geaca albastră şi cămaşa cadrilată pe care o are pe dedesubt.

Încerc să nu mă uit la el şi mă concentrez în schimb pe pachetul de îngheţată pe care clovnul

zâmbăreţ îşi ridică pălăria.

Nu merge.

Senzaţia de rău mă copleşeşte. Scap mobilul pe podea şi dau drumul capacului, alunecă din mâinile mele fără să-l pot controla şi se închide cu un bufnet surd şi nefast.

Deşi camera se învârte şi îmi vine să vărs, creierul gândeşte mai departe. Avansează ipoteze şi emite teorii, în ciuda corpului epuizat.

Îmi amintesc ce scria despre P. în articolul din ziarul local.

...la dispariţie era îmbrăcat într-o cămaşă de flanel cu carouri roşii şi albe şi o geacă albastră, marca Sail Racing.

Bărbatul din congelator e P.

Culeg mobilul de pe podea şi îl las să alunece în buzunar. Apoi ies poticnit din cameră şi traversez coridorul cel mic. Mă sprijin de peretele de beton, mă ghemuiesc şi apoi mă târăsc în patru labe pe scări, ca un căţel.

Singurul lucru la care mă pot gândi este că trebuie să mă car de-aici. Că ceva mai rău decât mi-aş fi putut imagina vreodată s-a petrecut aici, sub podeaua unei case cât se poate de obişnuite, în fundătura cea mai plictisitoare a lumii, unde toate zilele sunt la fel şi nimic periculos nu se întâmplă vreodată.

Treptele devin stânci pe care le escaladez una după alta. Îmi lovesc genunchii, iar unghiile se rup de beton, însă nu mai simt niciun fel de durere. Tot ce mai există în capul meu e groaza paralizantă.

Când ajung aproape la jumătatea drumului, mă ridic în picioare. Treptele sunt umede şi alunecoase, iar gândul la bărbatul din congelator mă face să-mi pierd echilibrul. Tocmai când mă gândesc că ar fi absurd să mă împiedic chiar acum, mă împiedic de ceva şi cad.

În clipa căzăturii, îmi dau seama că e vorba despre cutia de tutun aflată pe scări.

Ceafa mi se loveşte de podea cu un bufnet surd.

Durerea e ascuţită, dar trece la fel de repede cum a apărut. E înlocuită de o senzaţie minunată că plutesc, liber. Întunericul din jurul meu se dizolvă şi devine alb ca zăpada.

Când mă trezesc, mă doare tot corpul. Nu ştiu cât am zăcut pe podeaua de beton, dar corpul mi-e înţepenit de frig când mă ridic şi îmi pipăi partea din spate a capului. Cucuiul e moale şi mare ca o minge de ping-pong, dar nu simt nicio rană.

Verific mobilul – e spart şi mort de-a binelea.

Urc anevoie scările, atent să nu mă împiedic din nou de cutia de tutun şi de mănuşi. Breşa îngustă de lumină din faţa mea creşte. Tocmai când să deschid uşa ascunsă, văd că e lumina aprinsă în bucătărie. Mă uit prin deschizătură, ţinându-mi respiraţia. Îmi sprijin mâna de peretele rugos de beton şi mă aplec, să văd mai bine.

Becul din tavan e aprins şi, la numai câţiva metri de mine, văd două picioare solide.

Malin

Mă trezesc ştiind că viaţa mi s-a schimbat pentru totdeauna. Că am trecut un hotar şi am păşit într-o ţară străină, pe care n-o s-o pot părăsi vreodată.

Tot ce am crezut că ştiu în legătură cu viaţa mea şi cu viitorul meu s-a dovedit greşit: o minciună construită de mine însămi, ţesută din închipuiri despre fericire într-un alt loc, undeva, foarte departe de Ormberg.

Mă întind pe o parte şi îl observ pe Andreas în întuneric. Doarme pe spate, cu braţul peste ochi, ca un copil. Respiră adânc, aproape fără sunet.

Fir-ar al naibii de Andreas.

Dacă n-ar fi fost el, aş fi reuşit.

M-aş fi căsătorit cu Max şi m-aş fi mutat la Stockholm. Aş fi lăsat Ormberg în urma mea şi aş fi renunţat să mă mai gândesc la fundătura asta, până când amintirea s-ar fi decolorat ca una dintre acele fotografii polaroid din albumul mamei. S-ar fi transformat într-o poveste pitorească, de spus la acele mese pe care Max şi cu mine obişnuiam să le frecventăm.

Nu, eu am crescut în Ormberg. Nu aţi auzit de locul ăsta? Nu, nu-i aşa de ciudat, e foarte mic şi nu tocmai interesant, dar e frumos şi…

Îmi întind mâna spre el, îl ating uşor pe umăr şi simt perii mici gâdilându-mi palma.

A stricat totul.

Atunci, cum de mă simt atât de bine în situaţia asta? De ce mă simt ca şi cum aş fi găsit ceva ce nici măcar nu am ştiut că am căutat?

Andreas mormăie, se întoarce pe cealaltă parte. Şi parfumul lui… e ciudat de familiar şi totuşi atât de nou – irezistibil de atrăgător şi totodată cât se poate de interzis.

E parfumul lui Kenny.

E mireasma a tot ceea ce mi-am refuzat şi a lucrurilor de care am fugit: atracţia, pierderea

controlului, clădirea elegantă de cărămidă a fabricii de textile şi uzina veche şi dărăpănată.

E silueta îndesată a mamei în faţa aragazului şi faţa lipsită de expresie a lui Magnus când trage de lesa lui Zorro şi îşi coboară privirea în pământ.

De fapt, e destul de comic, deşi totul e dat naibii, trebuie să recunosc asta.

Prin urmare sunt aici, în pat, cu un mocofan de provincie care citeşte reviste automobilistice pe canapeaua din faţa televizorului şi nu vrea altceva de la viitorul său decât să mai cumpere nişte mobilă nouă, să-şi antreneze bicepşii şi să călătorească în Tailanda o dată pe an.

Sau, în orice caz, asta cred că ştiu despre el. Adevărul e că, de fapt, nu-l cunosc aşa de bine şi i-am atribuit aceste trăsături pornind de la propria mea perspectivă asupra lumii.

Mă uit la inelul de aur strălucind slab pe degetul meu. Îl scot şi îl pun pe noptieră.

Se aude un zăngănit.

Andreas deschide ochii şi se uită la mine fără să spună nimic. Mă prinde de încheietura mâinii şi mă trage lângă el. Puternic.

Îmi las greutatea pe braţul lui şi îi mângâi firele de păr de sub buric. Nu ştiu cât de mult rămânem aşa, poate câteva minute, apoi sună ceasul.

Ajungem la Örebro puţin după şapte dimineaţa. Zăpada a început să cadă asupra oraşului cufundat încă în întuneric tocmai când parcam maşina în afara secţiei de poliţie.

Manfred e deja acolo. Are faţa palidă şi ochii duşi în fundul capului, ceea ce mă face să bănuiesc că nu a dormit toată noaptea. Părul îi e lipit de cap de parcă tocmai şi-ar fi scos căciula.

— Bună, spun eu.

Mă salută din cap.

De-abia acum îmi revin în minte imaginile din mobilul lui Peter. Simt cum mă săgetează remuşcarea pentru că am îndepărtat ancheta din

mintea mea atât de mult timp, pentru că mi-am petrecut noaptea în patul lui Andreas în loc să-i ţin companie lui Manfred.

După sosirea celorlalţi, zece minute mai târziu, coborâm în sala de audieri.

De interogatoriu se vor ocupa Svante şi *Suzette-cea-dură.*

Astăzi unghiile îi sunt vopsite cu un verde-strident, iar vârfurile sunt decorate cu strasuri.

Manfred, Andreas şi cu mine ne aflăm în încăperea alăturată şi privim prin oglinda semitransparentă. Spre uimirea tuturor, Stefan, după i-a fost făcut cunoscut statutul de suspect, a declarat că nu are nevoie de prezenţa vreunui avocat la interogatoriul său pentru că este „sută la sută nevinovat".

Atmosfera e tensionată, însă plină de aşteptări – astăzi se va întâmpla, astăzi îl vom prinde cu mâţa-n sac pe ucigaşul Azrei şi al Nerminei.

Stefan Olsson pare confuz când e condus în cameră. Se uită în jur, privirea i se opreşte pe geam şi, cu toate că ştiu că nu ne poate vedea, asta îmi dă o senzaţie de rău.

Poartă pantaloni de trening negri cu dungi albe şi o cămaşă de blugi cu capsele prinse aiurea. O parte îi atârnă asimetric. Când Svante aprinde lumina, îşi duce mâna la ochi.

Svante şi Suzette îl urmează. Suzette merge şi acum uşor aplecată, şi mă întreb dacă n-o fi având probleme mai degrabă cu spatele decât cu stomacul.

Se aşază. Svante porneşte înregistrarea şi turuie formalităţile.

Stefan stă nemişcat în faţa lui, cu capul aplecat şi mâinile împreunate pe genunchi. Privirea îi e fixată asupra mesei.

— De aceea vrem să vorbim cu dumneavoastră, continuă Svante. Să lămurim ce s-a întâmplat la adăpostul de refugiaţi în 1993 şi 1994.

— Cum adică? spune Stefan şi se freacă la ochi. Mă ţineţi la închisoare pentru că vreţi să vorbim despre munca mea de tâmplărie?

Svante nu îi bagă în seamă comentariile, însă Suzette intervine blând.

— În arest, nu la închisoare.

— *Whatever.* Am spus doar că uitasem că am lucrat la ei. Am explicat deja asta. La dracu'! Asta e de-a dreptul… bolnav. Nu pricepeţi ce-mi faceţi mie şi alor mei? Nu pricepeţi ce…

Vocea lui Stefan se stinge în mijlocul propoziţiei.

Svante se apleacă în spate, îşi încrucişează mâinile peste piept şi îl studiază pe Stefan

După un moment îl întreabă:

— De ce aţi încetat să lucraţi acolo?

Stefan înmărmureşte şi priveşte în sus. Apoi ridică din umeri.

— Nu au mai avut de lucru pentru mine.

Suzette se înclină în faţă şi îşi dă un pic capul într-o parte.

— Auzi, Stefan. Ar fi mult mai uşor dacă ai colabora. Nu vrem să-ţi facem rău, nici ţie, nici familiei tale, vrem numai să aflăm ce s-a întâmplat în iarna aceea.

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Am lucrat acolo pentru o vreme şi apoi am terminat.

— Ce părere aveaţi despre refugiaţi, de fapt? întreabă Svante

— Cum adică *ce părere?* N-aveam nicio părere.

— Credeţi că a fost bine că aţi luat refugiaţi în Ormberg? întreabă Svante aplecându-se în faţă.

Stefan clatină din cap.

— Văd un gest de dezaprobare, spune Suzette. Te rog să formulezi un răspuns.

Arată spre microfonul care atârnă de un cablu, din plafon.

— Normal că *nu* mi-a plăcut asta, spune Stefan. Dar n-am avut nimic împotriva *vreunuia* dintre ei. Personal, vreau să zic. Nu ştiu. Mi se părea că ar fi putut locui în altă parte.

Svante se scarpină în barbă.

— Nu cumva v-au plăcut ceva mai mult două persoane, Azra şi Nermina Malkoc, de pildă?

Stefan clatină puternic din cap.

— Formulează, te rog, un răspuns, spune din nou Suzette.

— Nu, ce dracu'. Nu cunoşteam pe nimeni în locul ăla.

— De ce îi spionaţi pe refugiaţi? întreabă Svante.

Tonul e reţinut, întrebarea insidioasă, ca şi cum ar fi spusă în treacăt, ca şi cum nu ar avea prea mare importanţă.

— *Nu* făceam asta.

Stefan îşi îngroapă faţa în mâini şi suspină din nou.

— La dracu', bâiguie el. Mi-aţi distrus viaţa. Pricepeţi?

Suzette se înclină uşor şi îşi pune mâna pe mâna lui Stefan, ca şi cum ar vrea să testeze cât de departe ar putea merge cu *rahaturile* ei din rolul de poliţist bun, înainte ca el să riposteze.

Dar Stefan nu reacţionează.

— Stefan, spune ea domol de parcă ar vorbi cu un pui de căţel. Am vorbit cu cei care au lucrat la adăpost în acea iarnă. Ne-au spus că bântuiai prin grădină în timpul serii, în toamna lui 1993. Ai o puşcă acasă şi îţi lipseşte permisul de portarmă. Ai fost văzut, cu maşina ta, în apropierea locului crimei. Şi, pe deasupra, am găsit ieri, în pivniţa ta, un obiect de îmbrăcăminte pătat cu sânge, o cămaşă ruptă. Trebuie să înţelegi că toate astea te fac suspect.

Stefan îşi îngroapă capul în mâini şi începe să tremure.

Manfred se ridică brusc de pe scaun. Face un gest din cap spre geam şi şopteşte:

— L-am prins!

Stefan suspină necontrolat. Tot corpul i se zguduie şi scoate un sunet lung şi tânguitor, ca al unui animal rănit.

Suzette împinge înainte cutia cu şerveţele, dar Stefan nu pare să o observe.

— Stefan, spune ea. Ajută-ne să înţelegem. Spune-ne ce s-a întâmplat!

Stefan dă din cap şi îşi suflă nasul zgomotos într-un şerveţel.

— Eu am fost, spune el începând din nou să suspine.

Suzette încremeneşte, iar Svante se întinde un pic. Au un schimb rapid de priviri.

A venit momentul – cel aşteptat de toată lumea.

Îmi ţin respiraţia şi mă uit la Manfred, care stă încremenit lângă mine.

— Eu am *fooost,* se tânguie Stefan.

Suzette se înclină în faţă şi îşi pune mâna pe braţul lui. Unghiile verzi par aproape fosforescente.

Stefan ia o gură de aer. Îşi suflă din nou nasul, apoi întâlneşte privirea lui Suzette.

Ea îi face semn din cap să continue.

— Eu am aprins arbuştii ăia de lângă adăpostul de refugiaţi, continuă Stefan şi îşi suflă din nou nasul. De aceea am fost în grădină în toamna lui 1993. Iar sângele de pe cămaşa pe care aţi găsit-o… E… era de la un cap de porc pe care eu şi cu Olle l-am atârnat într-un copac, lângă clădire. Dar nu voiam să facem rău nimănui, voiam numai să lăsăm *un mesaj.*

Tace, dar continuă după câteva secunde:

— Şi poate că eram şi cam beţi. Nu-mi amintesc exact. Dar nu vreau să afle copiii. Nu vreau să creadă că sunt un om rău. Chiar nu vreau asta. Vă rog, nu le spuneţi nimic lui Jake şi Melindei.

Vocea i se sparge.

— Regret foarte mult, încheie el şi îşi suflă nasul încă o dată.

Suzette şi Svante se uită unul la altul. Văd şoc şi confuzie pe feţele lor.

— *Ce mama naibii,* bâiguie Manfred şi se afundă din nou pe scaun.

Suzette pare să-şi revină prima. Aruncă o privire nesigură spre noi şi apoi îşi drege glasul.

— Stefan, ne-ai mai minţit şi înainte. De unde să ştim că nu e şi asta o minciună?

— Întrebaţi-l pe Olle, pufneşte Stefan. Am aprins împreună arbuştii ăia.

— Olle Eriksson, prietenul tău din Högsjö?

— Da. Şi puşca e a lui. Am împrumutat-o. Ne-am gândit să patrulăm prin Ormberg în timpul serii. Să îi apărăm pe tineri. Pe tinere, mai degrabă. Dracu' ştie de ce pot fi în stare arabii ăia.

Manfred îşi ţine palmele aproape de faţă, ca şi cum ar vrea să se sustragă întregii scene.

— *Fir-ar să fie, fie-ar să fie…* îngaimă el

Uşa se deschide, iar Malik îşi vâră capul.

Manfred îşi trage umerii înapoi.

— Ia legătura cu afurisitul ăla de Olle, cât de repede, şuieră el.

— Imediat, spune Malik. Dar mai e un lucru. Am verificat ce proprietăţi din zona movilei au pivniţă şi, conform informaţiilor pe care le avem, sunt acestea: a lui Berit Sund, a lui Rut şi Gunnar Sten şi a Margaretei Brundin.

— *Berit,* şoptesc eu.

— Cum? întreabă Manfred.

— Berit a lucrat la adăpostul de refugiaţi la începutul anilor nouăzeci.

Şi avea pe braţ nişte zgârieturi ciudate când am vizitat-o.

Ba mai mult, dacă Berit e implicată, asta ar explica de ce Hanne avea la gât acel medalion.

Poate l-a găsit acasă la ea.

Cum de nu ne-a dat prin cap înainte?

— Hm, bâiguie Manfred. Berit nu prea se potriveşte cu descrierea pe care Hanne o face făptaşului.

— Cum e cu ceilalţi? întreabă Malik.

— Rut Sten a fost directoarea adăpostului de refugiaţi la începutul anilor nouăzeci, explic eu. Aşa că există o legătură. Şi se pare că bărbatul ei

era violent când era tânăr. Pe deasupra, nu au alibi pentru noaptea crimei.

— Hm, bâiguie Manfred din nou.

— Margareta Brundin, atunci? se interesează Malik.

— Nu are pivniţă, spun. Am fost acolo de o sută de ori şi nici Magnus, nici Margareta nu au pivniţă. Iar ei au alibi pentru seara în care a fost ucisă Azra. Doar au fost în Katrineholm, nu?

— *Margareta* are alibi, mă corectează Manfred. Ne-a putut arăta bonurile de la vreo două magazine şi un restaurant. Asta nu înseamnă neapărat că era şi Magnus.

— În orice caz, nu ar face rău nici unei muşte, spun. Magnus Brundin e total inofensiv.

Jake

Mă uit prin fanta îngustă. E lată de numai un centimetru, dar văd clar bucătăria.

Magnus-Pungă stă cu picioarele depărtate lângă masă.

Ţine mobilul într-o mână şi se scarpină la coaie cu cealaltă. Are păr negru, rar şi ciufulit. Bretelele îi atârnă lăbărţat pe şolduri, sub pântecele alb şi greoi. Privirea îi e aţintită spre fereastră.

O lumină slabă, albăstruie, pătrunde pe geamuri.

Capul mă doare atât de rău, de parcă e pe punctul de a exploda. Închid ochii şi încerc să mă concentrez, să respir fără sunet, să dau drumul aerului pe gură cât de încet se poate, dar tot mi se pare că gâfâi. Iar inima îmi bate atât de puternic în piept, că probabil se aude până în bucătărie.

Magnus-Pungă. Nătărăul. Idiotul satului.

Îmi aduc aminte de micile linii înscrise cu grijă acolo jos, pe peretele umed. De firele de păr lungi şi cenuşii din perie şi P., care se află în congelator, lângă un pachet de îngheţată.

Toţi ştiu că Magnus-Pungă e ţicnit. Când eram mai mic, eu şi prietenii mei obişnuiam să ne ascundem aproape de panta de acces spre casa Margaretei şi a lui Magnus şi să aruncăm cu pietre în el când venea.

Tata obişnuia să-i spună „imbecil”, dar mama se enerva. Spunea că nu era vina lui că avea „capacităţi reduse” şi că eu şi Melinda aveam să ne alegem cu o mamă de bătaie dacă ar fi aflat că l-am necăjit.

A ţinut o femeie prizonieră la el în pivniţă?

A omorât oameni?

E imposibil de înţeles cum cineva ar putea face astfel de lucruri, cu atât mai puţin Magnus, care nu a avut niciodată de lucru, care nu ştie să şofeze, iar, conform spuselor Melindei, nu ştie nici să scrie şi să citească.

Cineva trebuie să-l fi ajutat, pentru că e atât de greoi şi dus cu pluta.

Dar pivniţa vorbeşte foarte clar. Mai este şi altceva ce mă frământă: *movila.*

Cred că ştiu de ce au fost găsite acolo şi Nermina, şi femeia cu păr lung şi cărunt.

Dacă fugi în pădure dinspre casa lui Magnus şi a Margaretei, ai râul în partea stângă şi muntele Ormberg în partea dreaptă. Zona de acces se îngustează tot mai mult, până când ajungi la poiana cu movila.

E ca o plasă din aceea, pentru peşti.

Poţi ajunge la movilă dintr-o mulţime de locuri dinspre casa Margaretei şi a lui Magnus, şi poţi pleca numai pe la movilă.

Dacă nu vrei să o iei pe şosea, bineînţeles. Şi poate nu vrei asta dacă fugi de un criminal nebun.

Iar Magnus ştia asta, fireşte.

Trebuie să le fi aşteptat pe Nermina şi pe femeia aceea la movilă, aşa cum îşi aşteaptă vânătorul vânatul. Singurul mod de-a o opri pe femeie era s-o împuşte. Magnus e prea încet şi stângaci să ajungă din urmă un adult.

Gândurile se rotesc în capul meu şi piesele de puzzle ajung una după alta la locul lor.

Magnus o ţinea pe femeie prizonieră în pivniţă. Când au venit Hanne şi Peter, au deschis uşa secretă şi i-au dat drumul. Magnus i-a descoperit şi l-a omorât pe Peter. Poate s-a gândit să-l ţină în congelator până la primăvară, când pământul se va dezgheţa şi ar putea să-l îngroape.

Dar femeia cu părul lung reuşise să fugă. Bineînţeles că de aceea nu era încălţată. S-a repezit afară imediat, în pădure şi mai departe la movilă, unde a împuşcat-o Magnus.

Şi Hanne?

Trebuie să fi scăpat, însă s-a rătăcit.

Mă uit din nou la Magnus.

Se plimbă încolo şi-ncoace în bucătărie, cu mobilul în mână. Paşii îi sunt înceţi, de parcă ar

păşi pe o gheaţă subţire şi alunecoasă. Face „hm” în mobil, ascultă o clipă, apoi spune cu o voce tărăgănată:

— Ai citit *tu* asta în carnetul lui *Malin?*

Magnus oftează adânc.

— Dar e Berit acolo, spune şi trage un scaun. Se aşază cu spatele la mine.

Şi câteva momente mai târziu:

— Pentru că nu *vreau.*

Tace din nou, bate darabana cu degetele în lemnul scaunului.

— Tot nu vreau.

Apoi oftează din nou.

— Dar, mama, sigur o să uite totul din nou. E foarte bătrână.

Tace un timp îndelungat.

Mă gândesc.

Prin urmare Magnus vorbeşte cu Margareta, mama lui. Şi cea despre care vorbesc este Hanne. Mi se strânge stomacul şi îmi încleştez mâinile atât de tare că unghiile îmi intră în palme.

— Chiar *trebuie?*

Are o voce care imploră. Parcă e a unui copil căruia i s-a spus să-şi facă ordine în cameră, dar nu are chef. Parcă e ca Saga, atunci când mama ei o obligă să lucreze la matematică, sau ca Melinda, când tata îi spune să pună pe ea o bluză ca lumea, nu una care le *permite arabilor să-i vadă jumătate din burtă.*

Congelatorul începe din nou să huruie.

Devin imediat conştient de duhoarea sufocantă de mucegai din pivniţă. Îmi imaginez cum se scurge prin deschizătura uşii şi se răspândeşte în bucătărie.

Oare Magnus simte mirosul? Poate să adulmece când uşa e deschisă, ca un câine de vânătoare?

— Nu putem face asta într-altă zi? întreabă Magnus. Sunt *foarte, foarte obosit.*

Şi câteva secunde mai târziu:

— Dar sigur o să cadă mai multă zăpadă săptămâna asta. *Trebuie* astăzi?

Magnus rămâne tăcut un moment îndelungat. Se scarpină la ceafă cu mâna uriaşă.

— Bine, spune el într-un sfârşit, dar încă şovăie. Dar trebuie să mă îmbrac şi să mănânc mai întâi, aşa că nu acum, dar…

Apare o scurtă pauză.

— Da. Merge. La movilă. Să iau puşca?

Magnus se cufundă mai adânc în scaun şi se uită în tavan. Îşi întoarce un pic capul şi îl văd din profil. Cască.

— *O piatră?* Dar… De ce?

Îmi trece un fier ars prin inimă atunci când realizez despre ce vorbesc ei.

Nu mi-a trecut prin cap niciodată că Hanne ar putea fi în pericol, cu toate că ştiu că lucrează pentru poliţie. Mai mult, am văzut şi arătarea aceea palidă şi cu ochii afundaţi pândind la fereastră, în afara casei lui Berit.

Chiar aşa, trebuie să fi fost Margareta.

Trebuie să fi stat acolo afară în întuneric şi să-i fi spionat pe Hanne şi pe Berit. E clar că se tem că şi-ar putea aduce aminte ce i s-a întâmplat lui P.

Cum de nu m-am gândit la asta mai devreme?

Totul e din vina mea.

Dacă m-aş fi putut împotrivi *Devianţei,* nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Da, da, spune Magnus pe un ton obosit. Pupici.

Apoi se ridică. Răsuflă adânc. Îşi pune mobilul în buzunarul de pe bretele şi se întinde, iar tricoul i se ridică, lăsând să se vadă burta mare şi păroasă. Merge la frigider, îl deschide şi pare să caute ceva printre rafturi. Mută lucrurile şi umblă prin pungi.

Picioarele mi-au înţepenit, le simt de parcă ar fi de lemn.

Fac câţiva paşi pe loc ca să le însufleţesc, dar mă poticnesc. Când bâjbâi după perete, ca să-mi recapăt echilibrul, ating uşa. Nu puternic, dar se

aude un zgomot uşor, iar uşa se mai crapă câţiva centimetri.

Închid ochii şi mă rog tăcut, deşi nu-mi place de Dumnezeu, nici măcar nu ştiu dacă cred în el.

Doamne Dumnezeule, ajută-mă! Nu-l lăsa pe Magnus să mă găsească!

Când îmi deschid ochii, Magnus se uită fix în direcţia mea. Clipeşte şi se linge pe buzele cărnoase şi roşii.

Rămân nemişcat, ca o statuie de gheaţă. Ca oamenii din filmele de groază când întâlnesc zombi, aliens sau creaturi cleioase. Singura diferenţă e că aici monstrul e real. Nu stau pe canapeaua lui Saga ronţăind chipsuri. Nu îi ţin mâna umedă într-a mea. Nu există niciun buton pe care să apeşi ca să opreşti filmul şi, mai ales, niciun adult pe care să-l strigi.

Stau în casa unui criminal în carne şi oase care se uită direct la mine.

Dar Magnus-Pungă cască din nou. Se întoarce spre frigider, ia o cutie cu iaurt de băut şi îl dă pe gât.

Îmi ţin răsuflarea. Nu m-a văzut.

Deşi stau chiar în faţa lui, nu m-a văzut.

Dumnezeu există poate, în pofida a tot şi a toate, deşi mi-e greu să cred că are timp pentru mine, *o aberaţie a naturii,* când există atâta rău în lume.

Magnus pune înapoi cutia, închide frigiderul şi îşi târşâie picioarele spre hol. Silueta lui se pierde în întuneric. Câteva clipe mai târziu, îi aud paşii grei pe treptele ce duc la etaj.

Asta e şansa mea – singura pe o am.

Acesta e momentul pe care l-am aşteptat.

Magnus e sus acum. Se îmbracă şi se pregăteşte să o întâlnească pe Margareta la movilă.

Cu o blestemată de *piatră.*

Închid ochii şi mă gândesc la Hanne. La Groenlanda, la gheţarii turcoaz care se leagănă pe apă şi la acel P. pe care îl iubea. Cel care a fost

congelat, ca hamburgerii de la supermarket pe care îi punem vara pe grătar.

Mă gândesc la cât de ciudat şi greu trebuie să fie să îmbătrâneşti, să nu-ţi mai aduci aminte de nimic şi să ai întreaga viaţă în spatele tău, ca o coadă lungă. Şi mă mai gândesc că viaţa se poate sfârşi oricând, chiar dacă eşti în mijlocul a ceva important, cum ar fi să devii adult sau să scrii o carte, ori să descoperi un medicament împotriva cancerului. Moartea poate veni indiferent dacă eşti bătrân sau tânăr – aşa cum a venit pentru Nermina.

Îmi simt tot corpul chinuit de dorul pentru Saga, Melinda şi tata, dar mai ales pentru mama. Ea ar fi ştiut ce trebuie să fac. Ştia mereu ce e de făcut când lucrurile o luau razna. Ca atunci când Melinda a căzut din copac şi s-a lovit la cap într-o piatră şi a sângerat foarte mult. Sau când tata s-a îmbătat aşa de tare la bunica în seara de Crăciun, că nu putea nici să meargă singur.

Mama le rezolva pe toate, în afară de cancer, vreau să spun.

Dar ce faci, de fapt, când dai de un ucigaş nebun? Un adult ar şti măcar ce să facă?

Nu cred.

O parte din mine vrea numai să se pună pe podea şi să plângă, să se lase pradă oboselii şi groazei. Dar aud din nou vocea aceea din capul meu – cea care şopteşte şi mă ademeneşte, care spune să nimic nu e imposibil. Că totul se poate rezolva, numai să dai drumul gândurilor şi să le laşi să zboare libere, ca păsările. Mă gândesc la Vincent, la cuvintele lui: *Suge-mi-o, afurisit de poponar!* Şi apoi la haosul din minte, când bestia din mine s-a trezit la viaţă. La imaginea lui Vincent aflat dintr-odată sub mine, palid de groază, pentru că făcusem ceva de neconceput.

Apoi lucrul de neconceput devine o parte obişnuită a vieţii, a acelei cozi pe care o târăşti după tine.

Îmi pun mâna pe uşă ca să o împing în sus, dar chiar când simt metalul rece cu degetele, aud paşi care se apropie dinspre scări.

Încremenesc.

Îl văd pe Magnus trecând pe acolo. Deschide din nou frigiderul şi aud un foşnet de pungi de plastic.

Apoi se face linişte. O linişte alarmantă.

Mă apropii de deschizătură, să văd mai bine.

Magnus e întors spre mine. Are gura pe jumătate deschisă şi pare mirat.

Merge direct spre mine, ridică mâna şi închide uşa cu un ghiont hotărât.

Totul se întunecă şi aud un clanc atunci când uşa se încuie.

Hanne

Ninsoarea se înteţeşte dincolo de fereastra lui Berit, se aşterne elegant peste brazi şi pământ. Văd urmele proaspete al unui iepure străbătând câmpul şi dispărând în ninsoare.

Am dormit bine, mai bine decât îmi amintesc s-o fi făcut de secole.

Privesc în jos, la picioarele mele.

Nu mai am bandajul, dar pielea palidă încă e acoperită de cruste şi mici răni. Am unghiile vineţii şi crăpate, iar unul dintre degetele mici e pansat.

Mă îmbrac şi mă privesc în oglinda care atârnă pe perete. Constat că, în orice caz, mă recunosc pe mine însămi: părul vâlvoi care, mai nou, e mai mult cenuşiu decât roşcat, ochii înroşiţi la margini.

Pistruii.

Sunt eu, Hanne.

Există o femeie fotograf pe nume Helene Schmitz. Cred că Owe, fostul meu bărbat, m-a târât odată la una dintre expoziţiile ei. Era entuziasmat de activităţile astea culturale, cu cât erau mai pretenţioase şi mai elevate, cu atât i se păreau mai grozave. Mă îndoiesc că avea un interes real pentru artă, mai degrabă cultura rafinată era pentru el ca un fel de indicator al statutului social, ceva ce îl făcea să se simtă superior celorlalţi oameni, la fel ca o maşină simandicoasă sau ca nişte haine scumpe.

Dar fotografiile lui Helene Schmitz nu erau nici pretenţioase, nici dificile. Erau în schimb răpitor de frumoase şi destul de incomode, şi poate acesta e motivul pentru care mi-au rămas în minte.

Expoziţia, constând în două serii de fotografii, arăta cum natura începea să domine ceea ce era creat de om sau mai degrabă cum îşi intra în drepturi.

Prima serie înfăţişa nişte case vechi dintr-un sat minier abandonat, de pe coasta Namibiei, care

treptat, dar implacabil se umpleau cu nisipul fin purtat de vânt. A doua serie arăta cum o plantă japoneză extrem de invazivă, ajunsă în SUA, sufoca flora locală şi se insinua în clădiri formând un fatal acoperământ verde, ajungând să acopere case întregi.

Când am văzut expoziţia, fotografiile mi s-au părut frumoase şi înspăimântătoare în acelaşi timp. Însă, cu timpul, au căpătat pentru mine alt sens.

E ca şi cum m-aş identifica, în mod ciudat, cu casele acelea frumoase de pe litoralul Namibiei. Iar nisipul e boala mea care încet, dar sigur mă sufocă. Eu sunt acei copaci şi acele clădiri, iar planta kudzu e blestemata asta de demenţă.

Eu sunt povestitoarea, dar şi povestea.

Eu sunt camera foto, dar şi casele.

Eu sunt obiectivul şi în acelaşi timp subiectul, pentru că văd cum se întâmplă toate astea, fără să pot face nimic în această privinţă.

Şi, cu fiecare zi în care mă trezesc, nisipul va mai fi înghiţit încă un pic din realitatea mea. Planta kudzu îşi va fi încolăcit crengile în jurul altei părţi a vieţii mele, pe care vrea să mi-o fure.

Îmi trec pieptenele prin păr, îmi dau cu balsam pe buze şi merg în bucătărie.

Încerc să nu mă gândesc la toate lucrurile pe care nu mai pot să le fac.

Berit spală vasele.

Şi-a legat la talie un şorţ ponosit. La radio se aude în surdină o melodie dansantă.

Focul trosneşte în cuptorul cu lemne, iar Joppe stă neliniştit în mijlocul camerei, dând din coadă plin de aşteptări, ca şi cum ar vrea să-i atragă atenţia lui Berit.

— Bună dimineaţa! spune Berit zâmbind larg. Ce zici de un mic dejun?

Ţine cafetiera în faţa ei.

— Sigur, mulţumesc, spun eu şi mă aşez pe unul dintre scaunele de lemn de la masă.

Berit aduce pâine, brânză şi unt. Apoi vine şchiopătând spre mine cu cafetiera în mână.

Mă simt mereu prost când se ocupă în felul ăsta de mine, pentru că, în multe privinţe sunt mai sănătoasă decât ea. Dacă nu e vorba de memorie, vreau să spun. Dar asta nu mă împiedică să-mi pot turna singură cafeaua.

Berit mă serveşte, se aşază pe scaunul din faţă şi zâmbeşte din nou.

Părul ei cărunt, coafat cu bigudiuri, cu buclele îngrijite încadrându-i chipul, mă face să mă gândesc la mama. Bretonul şi l-a prins cu o agrafă cu floare.

Îmi ung o felie de pâine. Tai două felii groase de caşcaval şi le pun pe pâinea coaptă în casă.

Ne simţim destul de bine împreună, Berit şi cu mine.

Îmi place de ea – îmi place mai ales tăcerea ei lipsită de pretenţii, plină de seninătate. E genul acela de om care nu simte nevoia să vorbească despre viaţă, deşirându-i firul până la destrămare. Dar poate ce e mai important: Berit s-a lipit de memoria mea. Când mă trezesc dimineaţa, nu o uit.

Nu ştiu dacă asta înseamnă că sunt pe cale să-mi recuperez o parte din memoria imediată sau dacă depinde numai de faptul că am relaţionat atât de mult, că pur şi simplu imaginea ei s-a prins bine de creierul meu nărăvaş.

Nu facem mare lucru în timpul zilei.

Lui Berit îi place să gătească şi să tricoteze. Facem plimbări lungi cu Joppe când ne permite vremea.

Mi se întâmplă să mă trezesc noaptea şi să îl strig pe Peter. Atunci Berit se scoală, aprinde aragazul şi face un ceai, pe care apoi îl bem în tăcere.

Uneori îmi dă somnifere.

Încep să mă îndoiesc că îl voi mai vedea vreodată. Şi am încetat să mai sper să vină Manfred. Mi se face teamă de o astfel de vizită, mi-

e frică de ce îmi va spune. Pentru că nu cred că Peter mai trăieşte. Dintr-un motiv sau altul îmi spun că, dacă ar trăi, ar fi trebuit să simt asta, ca un fel de vibraţie lăuntrică. O căldură sub stern sau o gâdilătură în jurul inimii.

Deşi ştiu foarte bine că astea sunt prostii.

Nu am cum să simt dacă trăieşte sau nu.

Mă deranjează faptul că nu-mi amintesc nimic de timpul petrecut împreună aici, în Ormberg, de ancheta la care am participat şi de noii colegi pe care i-am întâlnit.

Ultimele mele amintiri clare sunt din Groenlanda. Ne-am simţit fantastic de bine acolo, Peter şi cu mine.

Şi nu există niciun motiv să cred că a fost altfel aici, în Ormberg. Că două săptămâni într-o fundătură de Sörmland ar fi putut schimba ceva.

Aşa că, atunci când Berit a întrebat de Peter, i-am explicat numai că e bărbatul din viaţa mea şi că ne înţelegem foarte bine. Că sunt foarte fericită.

Berit se sprijină cu mâna de masă şi se ridică domol.

Se opreşte în mişcare şi se încruntă.

— Eşti bine? întreb.

Zâmbeşte pieziş.

— Mă simt ca naiba de la o vreme.

Merge până la Joppe, se apleacă şi-şi mângâie câinele flocos după ureche.

— Voi da o raită pe-afară cu el. Mă întorc într-o jumătate de oră.

— Pot să strâng eu, spun şi-mi îndes în gură ultima bucată de sendviş.

— Mă ocup de vase după aceea, spune ea.

— Nu. Rezolv eu.

— Dar nu trebuie.

— Nu e nicio problemă.

Văd că vrea să protesteze, dar se opreşte.

— Bine atunci, spune ea şi merge pe hol urmată de Joppe.

De îndată ce pleacă, mă ridic şi încep să strâng masa. Când termin, mai pun nişte lemne în foc.

E frig astăzi, cu toate că ninge. Deşi Berit face foc în sobă, frigul pătrunde prin crăpăturile casei vechi. Iar cu frigul vine umezeala, îşi lasă aburii în interiorul ferestrelor şi schimbă umiditatea lenjeriei de pat.

Din hol se aude un ciocănit.

Mai întâi cred că e o închipuire, apoi loviturile devin mai puternice. E un ciocănit care ştie ce vrea, care nu se dă bătut.

Împăturesc şervetul, îl pun pe chiuvetă şi ies să deschid.

Mă încearcă o uşoară îngrijorare.

Nu poate fi Berit, pentru că tocmai a plecat. Iar ea nu ar bate la uşă, mereu intră direct înăuntru.

Dacă e Manfred? Dacă l-au găsit pe Peter?

Simt o durere în piept, pentru că nu ştiu cum să fac faţă veştii morţii cuiva drag.

Ciocănitul-se aude din nou. Chiar mai puternic de data asta. Imperios.

Ies pe hol să deschid.

Jake

E întuneric beznă. Ca într-un mormânt.

Încerc să nu mă gândesc la P. care se află în congelatorul din camera de la baza scărilor – pentru că, dacă asta s-ar fi întâmplat într-unul dintre filmele la care mă uit cu Saga, sigur ar fi ieşit de acolo. Picioarele şi braţele lui congelate ar fi scrâşnit şi ar fi trosnit în timp ce s-ar fi târât anevoie pe trepte. Îmi plimb mâna pe suprafaţa uşii, dar tot ce simt e metalul neted şi rece. Nu există niciun mâner în interior şi fireşte că înţeleg de ce.

Ideea e să nu poţi ieşi de-aici.

Nu cred că Magnus-Pungă m-a văzut, cred că a observat numai că uşa e întredeschisă şi a închis-o. Dar acum sunt prins aici, în pivniţa lui de criminal, în celula lui de tortură blestemată şi cretină, în timp ce se pregăteşte cu maică-sa să o omoare pe Hanne.

Şi nu pot face absolut nimic în privinţa asta.

Pivniţa nu are nici, ferestre nici uşi – asta e singura cale afară şi e închisă cu o uşă de metal foarte groasă. Nu pot nici măcar să lovesc cu piciorul în afurisita de uşă, pentru că atunci mă va descoperi şi va fi mult mai rău decât să stau aici, în întuneric.

Iar mobilul e mort, nu pot suna pe nimeni.

Mă aşez pe treapta de sus, simt cum îmi dau lacrimile şi cum mi se pune cunoscutul nod în gât.

Mi-e dor de mama. Îmi doresc atât de mult să fie aici că simt că explodez, nu alta.

Lovesc cu pumnul în uşă şi izbucnesc în plâns. Lovitura e surdă şi mai puternică decât aş fi crezut. Ca un trăsnet undeva departe.

Înlemnesc de frică.

Ce-ar fi să mă fi auzit Magnus, ce-ar fi să vină şi să mă bage în congelator lângă P.?

Se aude un zgomot de afară. Un fel se scârţâit şi apoi un clanc când se deschide uşa.

Inima mi se opreşte în piept.

S-a terminat.

E aici.

Dar când uşa se ridică, o văd pe Saga, încă în pijama, cu o geacă deasupra şi ghete groase în picioare. Are zăpadă în păr, iar obrajii i s-au îmbujorat de la frig.

— Ce faci aici? şoptesc eu.

Mă ia de braţ şi mă trage în bucătărie. Apoi se uită în jur.

— Tocmai a plecat, spune ea cu respiraţia tăiată. Suntem singuri.

Îmi mijesc ochii în lumina puternică. Capul îmi bubuie şi am gura uscată.

— De unde ştiai că sunt aici?

Saga se uită serios la mine şi mă cuprinde uşor de braţ.

— Scria doar în jurnal. Am înţeles că te gândeai să vii aici când am citit toate alea azi-dimineaţă. Şi când nu am dat de tine am sunat-o pe Melinda. A zis că nu a mai auzit de tine de ieri. Pare-se i-ai trimis un SMS în care i-ai spus că urma să dormi la un prieten. Dar am ştiut că nu era adevărat, pentru că…

Saga tace, dar ştiu ce gândeşte.

Nu am alt prieten în afară de ea. Aşa că, dacă nu eram la ea, şi-a dat seama că mint.

— Şi chiar, unde ai dormit azi-noapte? întreabă ea părând brusc curioasă.

— În Brogren.

Saga dă din cap şi continuă:

— Oricum, m-am hotărât să vin aici, să verific. Am aşteptat mult afară în pădure, până s-a cărat Magnus, apoi am intrat.

— Ai găsit cheia?

Saga încuviinţează şi îşi dă ochii peste cap.

— Sub ghiveci. Cât de previzibilă e lumea! În afară de noi, care suntem al naibii de inteligenţi.

Zâmbeşte un pic, dar nu pare veselă de fapt.

— Trebuie să ne grăbim, spun. Au de gând să o omoare pe Hanne.

— Ce spui? *Sunt mai mulţi?*

— Magnus şi Margareta. Au ţinut-o pe femeia de la movilă închisă în pivniţă şi l-au omorât pe poliţistul acela. E îngheţat în congelatorul din pivniţă.

Saga strâmbă din nas şi face ochii mari.

— Serios? În pivniţă? *Aici?*

Dau din cap.

— L-ai văzut?

Vocea îi e şoptită.

Dau din cap din nou.

— La dracu'! Cum era?

Mă gândesc.

— Îţi aminteşti filmele acelea cu zombi de la Polul Nord? Arăta exact ca ei. Avea un strat de gheaţă pe piele şi…

Vocea mi se stinge când văd expresia îngrozită a lui Saga.

— Să ne grăbim, spun. Trebuie să merg să o avertizez pe Hanne. Poţi suna poliţia să le spui să meargă la movilă?

Saga dă din cap cu un aer grav.

— Mobilul e descărcat, spune. Dar fug acasă şi sun. Pot rămâne anonimă.

După un moment, adaugă:

— Şi nici nu e nevoie să spun ceva despre tine sau despre jurnal.

Malin

Parcăm în faţa căsuţei lui Berit. Mergem spre intrare, sub o rafală de zăpadă.

Peisajul atât de frumos cum numai în Ormberg ar putea fi, perfect în opulenţa pudrei albe de omăt.

Andreas a condus tot drumul ca un nebun, iar eu am stat lângă el, cu inima cât un purice. Dar, cu cât ne-am îndepărtat mai mult de Ormberg, cu atât mi s-a părut mai exagerată ideea ca Berit să aibă vreo legătură cu crimele, deşi există circumstanţe pe care nu pot să le lămuresc.

Pur şi simplu nu-mi pot imagina că femeia aceasta blândă şi şchioapă ar fi capabilă să omoare pe cineva.

Aş înclina mai degrabă către Rut şi Gunnar Sten.

Suzette şi Malik au plecat să le verifice pivniţa.

Stefan Olsson a spus adevărul.

Prietenul lui, Olle, a recunoscut că au provocat incendii în grădina adăpostului de refugiaţi, de mai multe ori, în 1993. De ce au făcut asta? A răspuns numai că erau „tineri şi îngrozitor de proşti”. A recunoscut şi că au atârnat un cap de porc în copacul de lângă centrul pentru refugiaţi, însă a susţinut că a fost „o glumă”.

Stefan a fost pus imediat în libertate. Bineînţeles, se face vinovat de câteva delicte, dar niciunul destul de serios pentru a fi ţinut în arest.

Când ajungem în faţa casei, Andreas se opreşte brusc.

— Ce e acolo? întreabă, arătând spre pădure, de cealaltă parte a câmpului.

Mă uit şi văd ceva mişcându-se între tulpinile copacilor, dar e greu de sesizat prin perdeaua de zăpadă.

— Arată ca cineva care pândeşte acolo, spun.

Scrutăm pădurea, însă cine o fi fost nu se mai vede acum, aşa că mergem la uşa lui Berit.

Urcăm micile trepte de pridvor şi batem la uşă.

Uşa se deschide aproape imediat.

Berit are obrajii roşii şi privirea buimacă. O agrafă cu o floare de fetru atârnă de breton ca o momeală colorată la capătul unei undiţe.

— Hanne a dispărut! spune ea, înainte să apucăm să o salutăm. Doar ce-am ieşit cu câinele, şi când m-am întors nu mai era.

Berit îşi pune mâna la gură şi închide ochii strâns. Pentru o clipă, mi se pare că se va pune pe plâns, însă apoi trage adânc aer în piept şi îmi întâlneşte din nou privirea.

— Aşteaptă un pic, spun eu. Când ai venit acasă?

Mă uit în hol. În mijlocul podelei e o pereche de ghete, iar alături e aruncată o geacă.

— Acum câteva minute. Dar nu e nicăieri. Am căutat prin toată casa.

— Putem intra? întreabă Andreas.

Berit se dă la o parte ca să intrăm.

— Scuze, spune ea. Apoi îşi pune ghetele la loc şi geaca în cuier.

Căutăm prin toată casa, dar nici urmă de Hanne.

— Ne putem uita în pivniţă? întreb, mulţumită că am un pretext să verific pivniţa lui Berit.

— Sigur că puteţi, spune Berit încruntându-şi sprâncenele. Dar de ce ar fi acolo?

Merge până la capătul coridorului şi deschide uşa joasă. Se deschide cu un scârţâit.

Merg înainte, aprind lumina şi mă uit în jos. Pereţii zugrăviţi în albastru sunt acoperiţi de etajere pline cu borcane cu dulceaţă şi pliculeţe cu seminţe de plante. Lângă scară e un sac cu cartofi.

În rest, pivniţa e goală.

Nicio legătură cu imaginea din mobilul lui Peter.

E clar că fotografia nu a fost făcută aici.

Andreas intră în bucătărie şi merge la fereastră.

— Unde ajungi dacă o iei de-a curmezişul câmpului şi intri în pădure? întreabă el.

Berit clatină din cap, sceptică.

— Credeţi că e în pădure? De ce Dumnezeu s-ar duce în pădure?

— Am văzut pe cineva acolo când am venit, spun. Chiar lângă copacul căzut. Şi urmele arată ca şi cum cineva ar fi străbătut câmpul.

— Eu îl străbat tot timpul, încoace şi-ncolo, pufneşte Berit. Se apleacă peste tocul ferestrei şi priveşte afară.

Se scarpină un pic la zgârieturile de pe antebraţul stâng. Par aproape vindecate. Roşeaţa puternică a trecut, iar cojile au căzut, lăsând să se vadă pielea subţire şi rozalie.

Berit îmi remarcă privirea şi dă din cap.

— Arbuştii de trandafiri. Niciodată nu mă învăţ minte.

Apoi priveşte din nou spre marginea pădurii. Scrutează perdeaua de fulgi şi îşi încruntă sprâncenele.

— La copacul căzut, ai spus?

— Da, confirm eu.

— Se ajunge la uzină, spune Berit. Sau la movilă, depinde pe unde o iei.

Hanne

Înaintăm greoi prin zăpadă spre marginea pădurii. De îndată ce ajungem în umbra brazilor înalţi se face aproape întuneric.

Pădurea e straniu de tăcută, zăpada care cade estompează toate zgomotele.

Femeia din faţa mea e mică şi îndoită de spate, dar merge repede. Picioarele slabe păşesc prin zăpada adâncă cu aceeaşi uşurinţă cu care ar păşi pe un câmp înverzit, în soarele verii.

Nu-mi amintesc să o fi întâlnit înainte, dar, pe de altă parte, mi-e greu să fiu sigură de asta.

Nu mai pot conta pe mine însămi.

E îmbrăcată într-o geacă lungă şi pantaloni termici. Şuviţe de păr subţiri şi şatene ies de sub căciula tricotată cu inimioare.

Mi-a spus că o cheamă Margareta, mi-a explicat că Peter era rănit şi că trebuie să vin repede. Pe Berit o putem suna mai târziu, a spus Margareta, are mobilul cu ea.

— Unde este? gâfâi eu, încercând să o ajung din urmă.

Margareta se opreşte şi mă aşteaptă.

— La muntele Ormberg, spune privindu-mă cu un aer grav. Ne vom întâlni acolo cu colegii tăi.

Pădurea se îndeseşte. Brazii par să se apropie mai mult unii de alţii, ca şi cum nu ar vrea să ne dea drumul. Ca şi cum pădurea însăşi ar încerca să ne împiedice înaintarea.

— Cum se simte?

Margareta bate pe loc cu piciorul, pare nerăbdătoare.

— Cum am spus. Nu ştiu exact. Dar n-avem prea mult timp.

Apoi se uită în jur, îşi mijeşte ochii spre peticul îngust de cer cenuşiu care se zăreşte printre vârfurile copacilor.

— Ar fi bine să ne grăbim.

Dă din cap aprobator la propriul comentariu, se întoarce şi îşi continuă mersul.

Devin dintr-odată conştientă că felul în care se comportă e cam ciudat. De ce a venit ea şi nu unul dintre colegii mei să mă aducă? De ce mergem prin pădure în loc să luăm maşina? Şi de ce n-am putut-o aştepta pe Berit? Nu îi lua prea multe minute să-l plimbe pe Joppe, deşi e bătrân şi şchiop.

— Cum ai spus că te cheamă? întreb şi grăbesc paşii să o ajung din urmă, însă nu e simplu, pentru că zăpada îmi ajunge până la genunchi şi e grea. Picioarele îmi ard din cauza efortului.

— Margareta Brundin, spune ea fără să se întoarcă spre mine.

— Eşti de aici? Din Ormberg?

Se opreşte. Se întoarce spre mine. Zâmbeşte un pic, pentru prima oară. O reţea adâncă de riduri se întinde în jurul ochilor ei şi ceva ce aduce a devoţiune sau poate iubire se întrezăreşte pe chipul ei.

— Am locuit aici toată viaţa. Nu există un loc mai bun.

— Şi lucrezi cu poliţia?

Margareta râde zgomotos şi îşi dă jos mănuşa de Lovikka. Scormoneşte în buzunar şi scoate un pachet de ţigări. Aprinde una şi trage un fum.

— Eu, *poliţistă?*

Râde din nou, dar râsul se preschimbă în tuse horcăită.

— În niciun caz, spune şi îşi drege glasul zgomotos. Sunt mulţi ani de când nu mai lucrez. Când lucram, eram moaşă. Dar nepoata mea, Malin, e poliţistă. O ştii, a lucrat cu tine.

Când vede că nu răspund, îşi apleacă capul într-o parte şi mă priveşte.

— Nu-ţi aminteşti de ea?

— Nu, răspund şi mi-e ruşine, ca şi cum eu aş fi ales uitarea asta, când, de fapt, ea m-a ales pe mine.

Margareta dă din umeri şi se uită în sus, la zăpada care cade. Stinge ţigara în zăpadă şi îşi pune

mănuşa.

— Ar fi bine să mergem, spune.

Mai înaintăm o sută de metri în tăcere. Brazii se mai răresc un pic. Pe ici, pe colo apar buşteni, mărturie că au fost tăiaţi copaci. Terenul devine mult mai accidentat, suntem nevoite să mergem în jurul unor bolovani uriaşi şi să sărim peste trunchiuri căzute de copac.

Ceva mai târziu, ajungem la o şosea.

— Aproape am ajuns, spune Margareta. Traversăm şi intrăm pe acolo.

Arată spre brazii de pe cealaltă parte a şoselei.

— Cât mai avem?

— Nu mult, spune ea şi sare peste şanţul acoperit de zăpadă, apoi traversează şoseaua.

O urmez, însă o senzaţie neplăcută nu-mi dă pace. Să intrăm în pădure, din nou?

Frigul îmi pătrunde prin fesul subţire, iar urechile parcă îmi sunt de gheaţă. Pantalonii îmi sunt plini până la genunchi de apă şi zăpadă.

Pentru o clipă cântăresc posibilitatea de a rămâne aici, lângă şoseaua deszăpezită. Dar mă gândesc la Peter. Dacă e acolo, în pădure? Dacă zace rănit în vreuna dintre case? Singur, bolnav şi incapabil să se urnească de acolo?

Margareta dispare între doi brazi, iar eu o urmez.

Peter trăieşte, mă gândesc. Aşa trebuie să fie.

Altfel de ce ar fi trimis-o să mă aducă?

Terenul se schimbă din nou. Începem să mergem la deal. Iniţial se vede numai o pantă uşoară, apoi panta devine abruptă. Sunt nevoită să mă ţin de crengi şi de arbuşti ca să nu cad. Blocuri mari de zăpadă îmi cad pe faţă şi pe guler. Dar Margareta îşi urmează drumul, ca o capră de munte enigmatică şi neobosită.

Rămân surprinsă când arunc o privire peste umăr.

Sub noi se întinde o pădure nesfârşită, acoperită de zăpadă – trebuie să fi mers mult mai departe şi să ne fi căţărat mult mai sus decât credeam eu.

Zăresc o turlă de biserică, dar zăpada înceţoşează orizontul şi face peisajul să se piardă dincolo de pâcla albă.

— Aşteaptă! strig eu.

Margareta se opreşte, se întoarce şi începe să se deplaseze prin zăpadă, înapoi spre mine.

— Ce?

— Trebuie să mă odihnesc. Nu sunt în stare să merg atât de repede.

— Ajungem imediat, spune ea. Hai, vino!

Picioarele îmi sunt amorţite şi înţepenite, dar fac cum spune ea şi o urmez sus, pe munte.

Pe ici, pe colo, văd urme de tălpi traversând povârnişul, pesemne poliţia l-a căutat pe Peter şi pe aici.

Ajungem la un platou, o porţiune plană de pământ acoperit de zăpadă, înconjurată de tufişuri şi arbuşti. La dreapta zăresc o formaţiune de pietre înalte, înzăpezite, dispuse în cerc.

Margareta stă la marginea platoului fără să spună nimic. Priveşte pădurea cu mâinile atârnând pe lângă ea şi cu bărbia coborâtă. Apoi se întoarce încet spre mine. Respiraţia i se transformă în mici nori care îi umbresc ochii.

— Uite, ce frumos, spune ea cu o blândeţe neaşteptată. Îşi pune mâna pe braţul meu.

Jake

Mă sui pe muntele Ormberg. E abrupt şi trebuie să mă ţin de arbuşti şi crengi ca să nu mă poticnesc.

Dar, de fiecare dată când prind câte o creangă, disloc o grămadă de zăpadă care-mi aterizează drept în faţă.

E ca şi cum pădurea mă scuipă, de parcă nu mă vrea aici. Durerea de cap se face amintită de fiecare dată când privesc în sus, şi cu ea vine senzaţia de rău. Un timp, mi-a fost teamă să nu am vreo hemoragie cerebrală – aşa a murit bunica –, dar îmi spun că nu trebuie să-mi fie frică. Bunica avea aproape optzeci de ani şi era bolnavă tot timpul.

Margareta şi Hanne se caţără pe povârniş cam la cincizeci de metri în faţa mea. Prin perdeaua de zăpadă arată ca două figurine din beţigaşe abia schiţate.

Am mers după ele tot drumul de la casa lui Berit.

Imediat după ce am ajuns acolo şi am parcat motoreta în pădure, Berit a ieşit cu câinele şchiop. Iar înainte să apuc s-o avertizez pe Hanne, a apărut Margareta. A mers la casa lui Berit şi a bătut la uşă.

Trebuie să fi stat şi s-o fi aşteptat pe Berit să iasă. Ca un lup care-şi adulmecă prada.

Speram să ajung înainte, în schimb am fost nevoit să le urmăresc. Pentru o clipă, m-am gândit să iau motoreta şi să ajung înainte la movilă, dar nu am îndrăznit.

Margareta ar putea să o omoare pe Hanne înainte să ajungă acolo.

Oricum, cu puţin noroc, poliţia va fi acolo când Margareta şi Hanne vor sosi. Saga trebuia să-i sune imediat ce ajungea acasă.

Mă uit la figurinele de beţişoare ale Margaretei şi ale lui Hanne.

Nu înţeleg cum de pot merge atât de repede, sunt foarte bătrâne amândouă.

Tata spune că totul se duce naibii când îmbătrâneşti – auzul, văzul, memoria –, dar lent, în *slow motion,* gen. Atât de lent că nici măcar nu îţi dai seama, ca atunci când rulezi un film vechi, cadru după cadru.

Cu mama nu a fost aşa.

S-a îmbolnăvit şi a murit repede, deşi nu era bătrână. Cu toate că Hadiya, doctoriţa cu piept frumos, a tot pompat în ea otrăvuri pentru celulele acelea.

E greu de înţeles, dar mai ales nedrept: cum de Berit şi Margareta, care sunt aşa de bătrâne, pot trăi mai departe, deşi mama e moartă şi îngropată.

Undeva pe pantă, în faţa mea, trosneşte o creangă, apoi se aude un strigăt.

Mă opresc, cu răsuflarea tăiată. Îmi ridic ochii, mi-e brusc teamă ca Hanne să nu se rostogolească la vale, ca un bulgăre gigantic.

Dar e în regulă.

Nu se rostogoleşte nicio Hanne.

Continui să mă caţăr. Îmi pun un picior în faţa celuilalt, iarăşi şi iarăşi, cu toate că sunt atât de obosit, flămând şi ameţit că aş prefera să nu fac altceva decât să mă întind pe zăpadă şi să dorm.

Deşi nu am voie să fac asta. Frigul e un pericol fatal, îţi şopteşte că ai nevoie de câteva minute de odihnă – şi apoi, hop, eşti mort şi îngheţat ca un nenorocit de om de zăpadă.

Exact ca P.

Încerc să nu mă gândesc la cadavrul din congelator, fac un salt peste o creangă acoperită de zăpadă şi iscodesc înainte.

De ce o ia Margareta pe Hanne aici, sus? Trebuie să existe locuri mult mai potrivite să ucizi pe cineva, atât de multe locuri la care se ajunge mai uşor.

Mai ales dacă eşti bătrân.

Muntele Ormberg e dificil de escaladat, până şi în timpul verii. Saga şi cu mine ne-am căţărat până sus de câteva ori astă-toamnă.

Am stat în iarbă, deasupra prăpastiei Ättestupan, am mâncat bomboane şi am admirat peisajul.

Satul arăta foarte frumos de acolo, ca într-o vedere. Nimic din lucrurile urâte şi dărăpănate, despre care Hanne vorbeşte în jurnal, nu se vedea de aici.

Toate casele dărâmate, faţadele acoperite de graffiti şi carcasele vechi de maşini se şterseseră, de parcă Melinda ar fi fardat tot satul cu una dintre pensulele ei groase.

Mă uit din nou în sus.

Hanne s-a oprit pe platoul din faţa prăpastiei Ättestupan, în stânga vestigiului antic, însă pe Margareta nu o văd, trebuie să fi mers mai departe.

Mai departe? E numai prăpastia.

Şi dintr-odată înţeleg.

Pricep imediat de ce Margareta a luat-o pe Hanne aici sus, pe muntele Ormberg. Şi de ce e atât de important să facă asta azi, când ninge.

Îmi amintesc cuvintele lui Magnus.

— *Dar sigur va cădea mai multă zăpadă săptămâna asta. Trebuie astăzi?*

Mă trece un fior rece, mă uit înapoi.

Da. Zăpada care cade îi va acoperi urmele Margaretei. Propriile mele urme au fost deja învelite de fulgii pufoşi.

Iuţesc pasul, aproape că o iau la fugă în sus pe povârniş. Dar picioarele îmi alunecă şi cad. Mă lovesc puternic cu capul de pământ şi mă tai la faţă în ceva ascuţit. Mă prăvălesc în jos pe povârniş până reuşesc să mă prind de o creangă, ca să mă pot ridica, să mă scutur de zăpadă.

Îmi scot mănuşa, scuip zăpada şi îmi pun mâna pe obrazul rece şi amorţit.

Simt o crestătură. Ceva cald şi lipicios îmi curge pe faţă.

Sânge.

Dar e numai o rană mică, îmi spun. Nu e nimic în comparaţie cu ce o să se întâmple cu Hanne dacă

Margareta reuşeşte să o păcălească şi să o ducă la prăpastie.

Continui să merg prin zăpada adâncă până ajung pe platou. Inima îmi bate de-mi sare din piept şi gâfâi de efort atunci când mă pun pe vine în spatele unui arbust plin de zăpadă şi mijesc ochii.

Hanne şi Margareta se profilează pe fundalul cerului. Stau pe marginea prăpastiei Åttestupan şi par a privi în zare peste sat. Pare un tablou atât de paşnic. Mâna Margaretei se odihneşte uşor pe braţul lui Hanne, ca şi cum ar vrea s-o protejeze, când de fapt e tocmai invers.

Când, de fapt, e o cotoroanţă, o babă nebună şi ucigaşă.

Sângele picură în zăpada din faţa mea, dar nu-mi pasă. Nu mă pot gândi decât la Hanne. Nimic nu trebuie să i se întâmple – nu numai pentru că e responsabilitatea mea, ci şi pentru că e prietena mea –, chiar dacă ea nu ştie. Ce a scris în jurnal a fost mai sincer şi mai important decât orice mi-ar fi spus vreodată vreun adult. Şi, deşi m-a supărat ce a scris despre tata, nu regret că i-am citit jurnalul.

Te rog, dă-te înapoi, spun în gând. *Nu merge atât de aproape de prăpastie.*

Dar Hanne nu face decât să stea acolo lângă Margareta, neamintindu-şi nimic şi nepricepând nimic. Nici nu bănuieşte ce are de gând cotoroanţa: să o împingă în prăpastie de îndată ce are ocazia.

Şi numai eu o pot opri.

Mă ridic şi încep să merg spre ele. Zăpada estompează sunetul paşilor mei, iar ele nu par să observe că mă apropii din spate.

Până la urmă ajung atât de aproape că pot vedea întregul Ormberg întinzându-se la poalele muntelui. Zăresc turla bisericii şi coşuri de fum pe ici, pe colo, de la casele ascunse printre copaci.

Acum aproape că le pot atinge. Pot atinge umărul lui Hanne sau căciula ridicolă cu inimi a Margaretei.

Ceva în mine se întăreşte sau poate că îngheaţă bocnă. Toată teama şi disperarea se evaporă. Se transformă în hotărâre şi putere.

Nu am de gând să o las să o omoare pe Hanne.

— Hanne, spun.

Hanne

Cineva îmi rosteşte numele.

Iniţial cred că e numai imaginaţia mea, creierul meu care a invocat acel glas. Pentru că de ce m-ar striga cineva aici, pe munte?

Dar femeia care e cu mine, al cărei nume l-am uitat deja, se întoarce fulgerător în direcţia din care se aude glasul. Fac şi eu la fel, deşi mai lent, pentru că picioarele şi spatele mă dor de la efortul depus în lunga escaladă.

În zăpada din faţa mea se află un băiat.

Figura lui îmi pare familiară. E ceva legat de uşoara arcuire a buzei superioare şi de privirea intensă şi întunecată. Şi mai e vocea: cu toate că e senină, are un ton pătrunzător, precum al unui cântăreţ.

Pare a fi cam de cincisprezece ani, îmbrăcat într-o geacă de puf, căciulă şi blugi acoperiţi cu gheaţă până sus, pe coapse. Un pulover lung şi roz se iţeşte de sub geacă, iar un fir destrămat îi atârnă în zăpadă. De-a latul obrazului are o rană deschisă, şi sângele îi curge pe bărbie.

Mă uit la femeie, la trupul ei mic şi robust, la obrajii îmbujoraţi şi la ochii ei ca nişte nasturi negri, căscaţi de mirare.

— Jake Olsson, *pentru Dumnezeu,* ce faci aici? spune ea. Tatăl tău ştie unde eşti?

— Vino, Hanne! spune băiatul, cu privirea aţintită spre mine în continuare. Trebuie să plecăm.

— Nu va merge nicăieri, spune femeia. Dar *tu* trebuie să pleci acum, Jake Olsson. Fugi acasă la tatăl tău! Numai Dumnezeu ştie cât de mult are nevoie de tine şi de sora ta.

Băiatul pe nume Jake face un pas şi îmi prinde braţul, în timp ce femeia mă strânge mai puternic de celălalt braţ. Ochii lui mari şi întunecaţi transmit un fel de hotărâre care rămâne aceeaşi şi când îl privesc.

— Are de gând să te împingă în prăpastie, spune el cu respiraţia tăiată şi schiţând un gest din cap spre femeie.

— N-am auzit niciodată o prostie atât de mare, răspunde ea, şi-şi duce mâna liberă la gură, de parcă ar vrea să arate cât de şocată e.

— Da. Ai de gând să o împingi în prăpastie, pentru că începe să îşi amintească din nou. Ţi-e teamă să nu-şi aducă aminte că tu şi Magnus l-aţi omorât pe poliţistul acela, Peter. Şi că pe femeia cu părul lung o ţineaţi închisă în pivniţă.

Când băiatul spune asta despre Peter, mi se înmoaie picioarele. Dar braţul lui e ferm şi reuşesc să rămân dreaptă.

— *Peter e mort?*

Cuvintele îmi sunt o şoaptă care se pierde imediat printre copaci. Ca şi cum nici măcar pădurea nu ar dori să fie spuse cu voce tare.

Băiatul încuviinţează din cap.

Femeia se uită acru la mine.

— Nu trebuie să crezi aşa… *ceva,* spune ea cu voce joasă. Face un semn din cap spre băiat şi scuipă în zăpadă. Nu face decât probleme, de când era mic. Vino acum, Hanne. Trebuie să ajungem la Peter. Nu avem timp pentru el.

— Nu o asculta, spune băiatul. Minte. E o ucigaşă.

Femeia râde isteric şi apoi tuşeşte.

— *Cerule*, Jake! Trebuie să recunosc că ai fost înzestrat cu o imaginaţie bogată. De la cine ai moştenit-o? Nu de la beţivul de taică-tău, asta-i sigur.

Nu ştiu pe cine să cred. Situaţia e prea absurdă: stau pe un munte în mijlocul pădurii, cu zăpada până la genunchi, cu două persoane pe care nu le cunosc.

Povestea băiatului pare greu de crezut. Dar, pe de altă parte, nu am idee ce s-a petrecut cu Peter. I s-ar fi putut întâmpla orice, inclusiv ceva violent.

Dar să fi fost *omorât?*

Nu, asta nu e posibil. Dacă s-ar fi întâmplat, ar fi trebuit să îmi aduc aminte. *Ceva* fragmente s-ar fi sudat acolo, în memorie. Un astfel de eveniment crucial n-ar fi avut cum să treacă neobservat.

Mă uit la femeie, îi întâlnesc privirea din ochii mici şi rotunzi ca doi nasturi.

De ce m-a adus, de fapt, sus, pe munte, la marginea prăpastiei?

Poate fi totuşi ceva adevărat în ceea ce spune băiatul?

Femeia schiţează uşor un gest din cap spre mine.

— Hanne, spune ea cu voce suavă, ca şi cum i s-ar adresa unui copil. Îţi dai şi tu seama cât de nebunesc sună asta.

Băiatul mă trage de un braţ, iar femeia de celălalt.

Mă poticnesc în zăpadă *încoace şi-ncolo,* între ei doi.

Încetul cu încetul, ne apropiem de marginea prăpastiei.

Malin

Am înaintat pe urmele paşilor preţ de aproape o oră înainte de a ajunge la movilă. Nu am mers prea mult, de fapt, însă zăpada e adâncă, iar pădurea e plină de copaci căzuţi şi de gropi. Fiecare metru a presupus efort, fiecare pas mi-a pus muşchii la grea încercare.

Poiana e pustie şi tăcută. Banda de delimitare alb-albastră, prinsă de copaci, flutură în vântul slab. Pe zăpadă se văd urme de paşi din toate direcţiile.

— Nu ne putem da seama pe unde au continuat urmele, spune Andreas. Prea mulţi inşi au umblat pe-aici. Şi-acum zăpada va începe din nou să cadă.

Mă uit la urmele acoperite de zăpadă ale poliţiştilor, legiştilor şi curioşilor. Apoi dau la o parte zăpada de pe una dintre pietrele movilei şi mă aşez. Mă dor picioarele din cauza efortului.

— Unde crezi că au mers?

Folosesc pluralul pentru că Andreas şi cu mine am constatat imediat că Hanne nu era singură în pădure – în zăpadă erau urmele a cel puţin două persoane, poate trei.

Andreas înaintează greoi spre mine, se apleacă în faţă şi îşi sprijină mâinile pe genunchi. Se uită în jur. Respiraţia îi iese din gură ca un panaş, iar obrajii i s-au înroşit din cauza frigului. În barbă i s-au format mici cristale de gheaţă.

— Nu am idee, răspunde.

Răcoarea mi se strecoară sub geacă. Cât timp am fost în mişcare, nu am îngheţat, dar acum dârdâi de frig. Sub geaca groasă un strat de sudoare rece îmi acoperă pielea, iar piatra pe care stau pare de gheaţă.

În spatele nostru se înalţă muntele Ormberg, ca un uriaş. Undeva se aude sunetul unei crengi care trosneşte, poate mişcată de vreo căprioară sau de vreun elan.

Ca întotdeauna când vin la movilă, mă gândesc la scheletul pe care l-am găsit. La asta şi la toate acele dăţi în care am venit aici vara cu prietenii mei, am băut bere şi l-am aşteptat pe copilul-nălucă – cel care nu a venit niciodată. Şi mă mai gândesc la prietenii care au plecat în Stockholm, Katrineholm sau Örebro.

Şi la Kenny, care s-a dus mult mai departe.

Ormberg e plin de aşa ceva – de lucruri care nu s-au întâmplat niciodată şi de oameni care nu au rămas.

Îmi apare în faţa ochilor profilul îndesat al mamei mele.

Ce a determinat-o să rămână? De ce nu s-a mutat, ca ceilalţi? Înţeleg mai bine de ce au rămas Margareta şi cu Magnus – nu s-ar potrivi niciunde altundeva. Sunt atât de al naibii de ciudaţi. Dar mama sigur ar fi reuşit să-şi facă o viaţă frumoasă la Stockholm.

Nu era nevoie să ruginească în Ormberg.

Din pădure se aude un bufnet.

— Ce-a fost asta? întreb, iscodind printre tulpinile înzăpezite ale copacilor.

E linişte, nu se vede nicio mişcare printre copaci. Niciun om, niciun animal.

Andreas dă din umeri.

Poate o căprioară.

Mă uit la el cu coada ochiului.

Nu am vorbit despre ce s-a întâmplat între noi. Nu ştiu ce simte el, dar nici eu nu sunt sigură de ceea ce simt. Singura certitudine pe care o am este că nu va fi nicio nuntă cu Max şi, în mod ciudat, nu-mi pare deloc rău.

Preţul întoarcerii mele în Ormberg.

Aici mă copleşesc atâtea amintiri, sunt atât de multe lucruri care-mi amintesc de ceea ce nu vreau să fac cu viaţa mea. Dar totuşi Ormberg mi-a oferit o altă perspectivă în ceea ce-l priveşte pe Max. Cu cât petrec mai mult timp aici, cu atât sunt mai convinsă că nu vreau să mă căsătoresc cu el. Nici

măcar nu mai ştiu dacă vreau să mă mut la Stockholm. Simt că e prea departe de mama. Şi, dacă e ceva ce am înţeles în ultimele săptămâni, este că vreau să fiu aproape de ea.

Şi treaba cu pregătirea în domeniul juridic – de ce aş face asta de fapt? Îmi place să fiu poliţistă.

Tocmai când mă ridic, îmi sună mobilul.

Îmi scot mănuşa şi caut prin buzunar. Mâinile îmi sunt amorţite de frig şi abia reuşesc să răspund.

E Manfred.

— Aţi găsit-o pe Hanne?

— Nu. Urmele au dus la movilă, aşa cum am crezut. Dar apoi apar al naibii de multe urme şi nu ne dăm seama unde au plecat. Pe deasupra, o să se pornească din nou ninsoarea.

— Bine. A sunat o persoană să dea un pont şi a afirmat că cineva e pe cale de a fi ucis la movilă.

— Ce? A sunat acum?

— Da, acum un moment.

— Cine a sunat? întreb.

— El sau ea nu a vrut să-şi dea numele, dar conform colegei care a preluat convorbirea avea vocea unui copil, aşa că ar putea fi un fel de glumă. Oricum, plecăm într-acolo, dar fiţi şi voi cu ochii-n patru.

— Sigur. Dar pare calm aici.

— Aha. Bine.

Manfred pare distrat, ca şi cum gândurile lui ar fi în altă parte.

— Ei bine, mai e un lucru. Bijuteria aia pe care o purta Hanne, medalionul Azrei. Cea care conţinea păr.

— Da?

— Ai atins-o? Ai atins părul, adică?

Mă gândesc şi îmi amintesc momentul în care Andreas şi cu mine ne aflam în maşină în dreptul casei lui Berit. Cum medalionul se deschisese ca o scoică aurită în mâna lui Andreas şi cum am atins cu vârful degetului şuviţa de păr negru.

— Da, răspund. Cred că l-am atins. Voiam să ştiu ce este.

Mă întorc şi îi întâlnesc privirea lui Andreas. Acesta mimează un „ce” din buze şi ridic mâna pentru a-i semnala să aştepte o clipă.

— Şi când am găsit-o pe Azra la movilă, atunci ţi-au luat proba?

— Da, atunci. Dar de ce?

— Putem vorbi despre asta mai târziu, spune Manfred. Am avut o convorbire cu legiştii şi îşi puneau întrebări, pentru că… Ah. Îţi explic când ne vedem. A fost o încurcătură.

— Bine, spun. Aşteptăm la movilă.

— Bun, ne vedem într-un moment.

Închidem convorbirea şi las telefonul să alunece în buzunar. Îmi pun mănuşa şi îi întâlnesc privirea lui Andreas. Ochii lui sunt negri, iar gheaţa îi sclipeşte în barbă.

— Ce este?

— Un puşti a sunat şi a afirmat că aici va avea loc o crimă. Vor sosi în cincisprezece minute.

— Aha. Şi chestia cealaltă? Ai spus ceva despre faptul că *ai fi atins ceva.*

— Ah, asta. Manfred m-a întrebat dacă am atins părul din medalionul Azrei.

— De ce?

— Nu ştiu. Se pare că legiştii l-au întrebat în legătură cu asta.

Andreas încruntă din sprâncene şi îşi îndreaptă căciula.

— Straniu.

Dau din cap.

Se aude un bufnet surd şi ne întoarcem amândoi în acelaşi timp. Se aud nişte voci la distanţă, aşa de vag că ar putea fi doar închipuite. Aproape că sună de parcă ar veni de pe muntele Ormberg. Şi se mai aude un trosnet de crengi din cealaltă direcţie.

Andreas coboară pe vine şi şopteşte.

— Drace! Aici e cineva.

Are dreptate. Un om sau mai mulţi se află mai sus, pe muntele Ormberg. Şi altcineva se îndreaptă spre noi dinspre şosea.

Mă aşez lângă Andreas şi sper ca arbuştii mici şi acoperiţi de zăpadă să ne ascundă bine. Mă sprijin cu mâna de spatele lui.

Vocile dinspre munte se aud mai clar acum. E ca şi cum două persoane vorbesc una cu cealaltă, se ceartă în legătură cu ceva. Iar paşii dinspre şosea se apropie.

Mă străduiesc să nu mă mişc, strâng puternic umărul lui Andreas. După câteva clipe văd o persoană venind dinspre brazi.

E un bărbat solid. Merge aplecat în faţă, cu paşi greoi, înceţi, şi ţine ceva în mână, dar nu pot vedea ce anume.

Clipesc şi îmi ţin respiraţia.

E Magnus.

Magnus-Pungă. Vărul meu.

Hanne

Marginea prăpastiei e la numai câţiva centimetri de picioarele mele.

Încerc să nu mă uit, dar zăresc totuşi pământul jos, în depărtare.

Copacii şi arbuştii par atât de mici, e ca şi cum m-aş uita la un peisaj miniatural, precum acelea care înconjoară o cale ferată de jucărie, una de modă veche.

— Ţi-am citit jurnalul, spune băiatul trăgându-mă de un braţ.

— *Cum?*

— L-am găsit în pădure.

— Prostii! şuieră femeia şi o trage de braţ şi mai puternic, încât toţi ne clătinăm. Sunt nevoită să mai fac un pas în direcţia prăpastiei.

Băiatul nu se dă bătut:

— Ştiu totul despre tine şi Peter. Ca de exemplu că i-aţi vizitat pe inuiţi în Groenlanda. Şi că tu şi Peter aveţi un coleg pe nume Manfred, care mănâncă foarte multe rulouri cu scorţişoară, deşi Peter crede că e gras şi că ar trebui să ţină cură de slăbire. Am învăţat şi o mulţime de cuvinte ca *anomalie, fetişist* şi *schizofrenic.*

Mă întorc cu spatele la femeie şi îl privesc în ochi pe băiat. Îşi şterge din sângele de pe faţă cu dosul mănuşii. Pe marginea rănii adânci i s-a adunat zăpadă.

Să fie posibil? Ar fi putut să-mi găsească jurnalul în pădure?

Ar putea fi adevărat. Cum altfel ar fi putut afla acele lucruri despre Peter şi despre Manfred? Ştie până şi de călătoria în Groenlanda.

— Şi Ajax, spune băiatul. Labradorul tău. Cel sub care s-a spart gheaţa şi s-a înecat. Am citit despre el.

Pământul se clatină sub mine.

Ajax?

Băiatul *sigur* mi-a citit jurnalul.

— De unde ştii ce i s-a întâmplat lui Peter? întreb.

— Ai scris în jurnal că aţi găsit o uşă secretă în bucătăria lui Magnus. Am fost acolo. Uşa secretă ducea în pivniţă. Acolo a fost omorât Peter. *L-am…*

Băiatul clipeşte de mai multe ori, pare necăjit.

— *...găsit,* spune el apoi, cu voce joasă.

Spune adevărul.

Ştiu asta pur şi simplu, iar certitudinea e devastatoare. Aşa ceva nu ar putea fi fabulaţia unui adolescent.

Mă uit din nou la băiat şi acum sunt sigură că l-am mai văzut înainte. Doar că nu îmi amintesc unde anume. Pe retină mi se perindă imagini cu o pădure întunecată şi cu o rochie care sclipeşte.

Femeia mă trage de braţ.

— Minte, şuieră ea şi trage din nou. Nu crede un cuvânt din ce spune.

Băiatul mă trage de celălalt braţ.

— Nu, *ea* minte. E o ucigaşă.

Trag amândoi de mine.

Sunt la mijloc şi nu mă pot elibera. Femeia e mică, dar surprinzător de puternică. Ne trage pe toţi mai aproape de marginea prăpastiei, încet şi sigur. Băiatul şi cu mine ne străduim cât putem să tragem în direcţia opusă.

Sub noi se întinde Ormbergul.

Zăresc o siluetă care se mişcă pe pajişte. E un bărbat, un tip uriaş care se mişcă stângaci prin zăpadă.

E ceva cunoscut în felul lui de a se mişca, ceva cu corpul acela mătăhălos, cu modul în care se apleacă înainte şi se sprijină cu mâinile pe genunchi când îşi trage răsuflarea.

Şi deodată îmi aduc aminte, peste mine se revarsă un fluviu de amintiri. Sunt numai fragmente, însă sunt suficiente ca să înţeleg.

Bărbatul acela m-a fugărit prin pădure în seara dispariţiei lui Peter, îmi amintesc acum. Pe mine şi

pe femeia pe care Peter şi cu mine am găsit-o în pivniţă. Pentru că era o femeie acolo?

Da. *Da.*

Îmi amintesc de părul ei lung şi încărunţit şi de expresia ei îngrozită după ce Peter a deschis cu o lovitură de picior uşa închisorii ei.

Nu ştiu dacă a vrut să fugă pentru că era liberă sau pentru că îi era teamă de noi, cert este că a fugit. Iar eu am fugit după ea. Dar tocmai când urcam scara pivniţei a apărut bărbatul.

A strigat ceva, a luat-o de păr şi a târât-o pe podea. Dar ea s-a eliberat şi a fugit pe uşa de la intrare. În clipa următoare, bărbatul se afla pe podeaua bucătăriei cu pumnul plin de fire de păr lungi şi încărunţite.

Apoi totul se şterge din amintire. Poate că bărbatul s-a bătut cu Peter, pentru că îmi amintesc zgomotul de porţelan spart şi gemete înăbuşite din pivniţă.

Următoarea amintire: bărbatul ne fugărea pe mine şi pe femeie prin pădure. Ploaia îmi biciuia faţa. Furtuna vuia.

Bărbatul era încet şi stângaci, însă avea…

O puşcă!

Bărbatul avea o puşcă!

Îmi amintesc sunetul distinct al unui foc de armă, apoi al altuia. Pe urmă, o femeie însângerată la pământ.

Femeia din pivniţă?

Şi îmi mai apare o imagine pe retină: îmi amintesc cum femeia de pe jos îşi plimba mâna pe decolteul meu. Cuprindea acel medalion cu degetele, încercând să îmi spună ceva.

Mă înfior şi clipesc.

Mă uit încă o dată la bărbatul puternic care se apropie de jos, dintr-odată extrem de conştientă de drama care urmează să aibă loc.

Băiatul mă priveşte. Pare îngrozit, dar are totodată o mină hotărâtă.

Se întoarce spre femeia care mă ţine de braţ.

— Sper că ştii că Magnus se va muta de la tine, spune el.

După un moment, adaugă:

— Vrea să te părăsească, exact cum a făcut Lill-Leffe. Scria în jurnal. Crede că nu eşti decât o babă enervantă care îl bate la cap tot timpul.

Pentru o clipă femeia pare să-şi piardă controlul. Se uită, nevenindu-i să creadă, la băiat, cu ochii mari. Strânsoarea mai slăbeşte un pic. Profit de ocazie şi îmi smucesc mâna până mi-o eliberez.

Femeia se clatină, se poticneşte, dar reuşeşte să se prindă de geaca băiatului. Face un pas către margine şi îl trage şi pe el, centimetru cu centimetru.

Mă trece un fior rece când înţeleg ce e pe cale să se întâmple.

Închid ochii şi îi adresez o rugăciune tăcută acelui Dumnezeu în care nu cred. Îl rog să îmi spună ce să fac. Dar tot ce se aude e respiraţia rece a pădurii şi propriile mele bătăi de inimă.

Când deschid ochii îi văd pe băiat şi pe femeie ţinându-şi echilibrul pe marginea prăpastiei. Băiatul deschide gura vrând să spună ceva, dar rămâne mut. În secunda următoare, se prăbuşesc. Aud trosnet de crengi şi mai multe bufnete puternice.

Apoi se face linişte.

E ca şi cum n-ar fi existat.

<u>Malin</u>

Se aude un zgomot surd din pădure, urmat de un trosnet, ca şi cum cineva ar rupe un mănunchi de vreascuri cu o lovitură de picior.

Andreas mă strânge mai puternic de braţ şi îmi şopteşte în ureche:

— *La naiba!* Cred că cineva a căzut în râpa aceea.

— *Ättestupan?*

— Da, cred că am văzut pe cineva sau ceva căzând.

— Dumnezeule! Nimeni nu supravieţuieşte unei căderi de acolo.

Fugim spre râpă.

— Şi cu tipul cum rămâne? întreabă Andreas cu sufletul la gură. Vărul tău.

— *Magnus?* Nu ştiu ce face aici, dar e total inofensiv. Vorbim cu el mai târziu.

— Eşti sigură?

Mă gândesc la Magnus.

La corpul lui uriaş şi la buzele cărnoase şi roşii. La privirea care i se fixează în pământ de îndată ce încerc să vorbesc cu el.

— E blând ca un mieluşel, spun.

Înaintăm greoi printre brazi, în direcţia muntelui şi a râpei Ättestupan. Zăpada se spulberă în jurul picioarelor noastre când grăbim pasul.

Corpul se află agăţat de un tufiş, chiar lângă zidul vertical al muntelui. Picioarele îi sunt îndoite înapoi, într-o poziţie nefirească. O creangă iese dintr-un crac al pantalonului, în dreptul genunchiului. Un picior e întors în sus şi sesizez talpa galbenă de cauciuc a unei ghete. În mijlocul ei zăresc contururile unei stele cu cinci colţuri.

Arată exact ca steaua din urma pe care o zărisem atunci, lângă uşa de intrare a mamei. Bănuiesc că e important, dar nu sunt în stare să îmi duc gândul

mai departe. Nu pot înţelege semnificaţia acestui lucru, în acest moment.

— *La naiba!* bombăne Andreas şi se opreşte. *Fir-ar să fie!*

Urmăresc contururile corpului mic şi viguros în zăpadă – geaca lungă demodată, căciula cu inimi primită de la mama anul trecut, de Crăciun. Brelocul reflectorizant în formă de bufniţă atârnându-i de şnurul din buzunar. Privirea mi se fixează asupra crengii care iese din pantalonii termici şi îmi ia câteva secunde să înţeleg ce este.

Nu e nicio creangă, e un os lung.

Mă întorc să vomit, dar nu iese nimic. Doar icnete şi ceva amar. Scuip în zăpadă.

— Malin! exclamă Andreas. *Trăieşte!*

Mă las în jos, iau un pumn de zăpadă şi mi-l frec la gură.

Apoi mă întorc şi fug la Margareta.

— E mătuşa mea, spun, simţind cum îmi dau lacrimile.

Andreas rămâne cu gura căscată.

— *Ce?* Ea este? Mama lui Magnus? Ce face aici, afară?

Nu răspund.

— Uită-te tu la ea, spune Andreas. Sun după ajutor.

Încuviinţez din cap şi mă aşez pe vine lângă Margareta. Îmi scot mănuşa şi îi simt pulsul pe gât. Fac tot ce am învăţat să fac în cazul în care cineva s-a accidentat.

Margareta deschide ochi şi se uită la mine. Buzele îi articulează un cuvânt fără sunet:

„Malin”.

O mângâi pe obraz încercând să-mi păstrez calmul. Lupt să fac faţă panicii.

Margareta.

A fost mereu acolo, la fel ca Ormberg. Am luat-o mereu de bună – pe ea, pe Magnus, pe mama.

Ei sunt singura familie pe care o am.

O voi pierde acum?

— Nu te mişca, spun şi o mângâi pe obraz. Am sunat după ajutor.

Margareta îşi deschide din nou gura, dar de data asta nu mai iese niciun cuvânt, i se prelinge numai un fir de sânge amestecat cu salivă care ajunge în zăpadă.

Tuşeşte.

— *Şşt,* şoptesc eu. *Ce naiba* ai căutat sus pe munte?

Margareta închide ochii.

Îmi dau lacrimile şi le şterg cu dosul palmei.

— Malin, şopteşte ea şi îşi întoarce un pic capul.

Şi apoi, abia auzit:

— Iartă-mă!

Iartă-mă? Despre ce vorbeşte?

Tuşeşte din nou, stropind cu sânge zăpada din jurul ei.

— *Taci!* Şi nu te mişca!

Îl aud pe Andreas la distanţă, vorbind cu cineva, dar nu desluşesc cuvintele. Sau creierul meu nu poate decoda semnificaţia.

Acum se întoarce. Se aşază pe vine lângă mine, îşi pune mâna pe umărul meu şi se uită la Margareta.

— Sunt pe drum. Mai bine să nu o mişcăm.

Dau din cap.

— Ce făcea acolo sus? întreabă.

— N-am idee.

O mângâi din nou pe obraz. Are pielea rece şi un pic aspră.

Deschide ochii şi se uită la mine, iar în acest moment am numai un gând în cap, la fel de firesc şi de egoist: *La naiba, nu muri! Mama are nevoie de tine aici. La fel şi Magnus.*

Se aud paşi în pădure.

— Sunt *deja* aici? întreb.

— Nu, trebuie să fie altcineva.

Paşii se apropie şi curând apar două persoane: o femeie mai în vârstă şi un băiat. Băiatul are o rană mare pe obraz, iar sângele i s-a uscat pe bărbie.

Îmi ia câteva secunde să-i recunosc.

Sunt Hanne şi Jake Olsson – fiul lui Stefan Olsson. Îmi amintesc groaza din ochii lui ultima dată când l-am văzut, când l-am dus pe tatăl lui la secţie.

Jake arată înspre Margareta şi deschide gura, ca şi cum ar avea de gând să spună ceva, dar nu îi ies cuvintele. În schimb rămâne drept, nemişcat şi mut. Hanne dă din cap, ca şi cum ar şti ce vrea să spună Jake.

— Ea… a încercat să ne omoare, spune Hanne şi schiţează un gest din mână spre Margareta.

Clatin din cap şi zâmbesc involuntar.

— Nu, spun eu. E clar că nu a făcut asta.

Andreas îşi pune mâna pe braţul meu.

— Aşteaptă un pic, Malin, spune şi se întoarce spre Hanne. Ce s-a întâmplat?

Hanne arată nesigură şi se uită la Jake ca şi cum i-ar căuta sprijinul.

— L-a tras în…

Hanne pare nesigură şi arată spre Jake.

— L-a tras în prăpastie, continuă ea, ca şi cum ea însăşi luptă să înţeleagă ce s-a întâmplat.

— *Margareta?* Trebuie să fie o neînţelegere. De ce ar face ea…

— *Taci,* Malin! îmi cere Andreas cu o asprime în glas care mă deranjează şi mă miră în acelaşi timp.

— Dar, intervin eu. De ce ai spune că Margareta te-a tras în prăpastie? Doar eşti aici.

Jake îmi întâlneşte privirea. Are ochii întunecaţi şi lipsiţi de expresie. Îşi coboară mâna şi prinde ceva ce atârnă de geacă. Arată ca un ghem de aţă roz. Fire lungi atârnă între degetele lui, ajungând în zăpadă.

Apoi se uită la mână şi îşi încruntă sprâncenele.

— A fost puloverul. Se prinde de orice.

— S-a prins într-o creangă la un metru de margine, explică Hanne. Am reuşit să îl trag înapoi. Dacă n-ar fi fost asta…

Hanne lasă propoziţia neterminată.

— L-au omorât pe poliţistul acela, spune Jake încet şi face un semn spre Margareta. Şi au ţinut-o pe cea cu părul lung închisă în pivniţă.

Clatin din cap şi mă ridic.

Pădurea se învârte în jurul meu şi din nou mi se face rău. Frigul dispare într-o clipă şi simt sudoarea apărând la tâmple şi la ceafă.

— Nu, mă opun eu. Deci, voi trebuie să fiţi… Asta, niciodată…

Aproape că încep să râd, atât de absurd este. Dar pieptul mi se strânge şi degetele mi se umezesc.

Jack şi Hanne mă privesc în tăcere.

— De unde ştii asta? întreabă Andreas privindu-l pe Jake.

— Ea…

Jake pare să şovăie, apoi parcă îşi face curaj şi continuă:

— Mi-a spus Hanne.

— E adevărat, Hanne? întreabă Andreas.

Hanne pare nesigură. Privirea îi oscilează între mine şi Andreas. Îşi duce mâna la fes şi îl îndreaptă.

— Da. Nu. Sau poate. Aşa cred.

În acelaşi timp o siluetă se repede din întuneric.

Magnus.

Se aruncă pe Hanne şi o loveşte la cap cu ceva tare. Cred că e o piatră. Sunetul când piatra îi izbeşte capul e surd.

Hanne ţipă tare şi ascuţit, ca un animal.

Andreas acţionează imediat: se aruncă peste Magnus şi încearcă să-i prindă braţele. Dar Magnus e puternic, mult prea puternic. Ridică piatra şi o loveşte din nou în cap pe Hanne.

Şi din nou.

Stau ca de gheaţă în zăpadă. Nu mă pot mişca, nu pot vorbi. Nu pot gândi. Nu pot pricepe scena care se desfăşoară în faţa ochilor mei. Cum de mătuşa mea – o bătrânică inofensivă de şaptezeci de ani – zace grav rănită în zăpadă, iar vărul meu,

cel pe jumătate retardat, încearcă să o lovească mortal pe Hanne.

Apare şi Jake alergând cu o creangă mare în mână. Îndepărtează picioarele, ridică creanga şi o îndreaptă fulgerător spre Magnus.

Creanga izbeşte capul lui Magnus cu un zgomot sec.

Magnus se rostogoleşte într-o parte şi rămâne nemişcat în zăpadă. Andreas îi prinde mâinile şi îi pune cătuşele.

Apoi îmi întâlneşte privirea.

— *Ce dracu',* Malin! Te gândeai să stai acolo şi să te uiţi în timp ce o omora pe Hanne? Ce s-a întâmplat *cu* tine?

Andreas face un pas în lateral spre Hanne şi o ajută să se ridice. Îi scoate fesul şi-şi plimbă degetul pe capul ei. Părul încărunţit e cleios de la sânge.

— *Auauau!* se vaită Hanne strâmbându-se.

— Cred că rănile sunt superficiale, spune Andreas.

Apoi se trânteşte în zăpadă cu un bufnet greu şi îşi sprijină capul în mâini.

— Iartă-mă, spun.

Andreas nu răspunde. Nu face decât să îşi clatine capul într-o parte şi-n alta.

— Iartă-mă, spun din nou.

Jake

Poliţistul pe nume Manfred îmi toarnă ceai fierbinte într-un mic pahar de plastic şi îl împinge uşor peste masă spre mine.

Faptul că mă aflu în vechiul magazin îmi dă o senzaţie ciudată. Saga şi cu mine obişnuiam să ne retragem aici înainte să pună lacătul acela mare pe uşă. Însă pe urmă s-au mutat poliţiştii şi nimeni n-a mai încercat nici măcar să intre.

Stăm la un birou în camera din fundul prăvăliei. Pe pereţi sunt prinse cu bandă adezivă fotografii, documente şi însemnări scrise de mână. E ca un colaj. Pe ici, pe colo, post-it-uri. Pe unul din scaune, un laptop.

Manfred e special.

Normal că nu am de unde să ştiu dacă îmi place de el, de-abia îl cunosc. Dar are un stil elegant, de parcă chiar i-ar păsa de ceea ce pune pe el, deşi e bărbat.

Poartă un costum de stofă verde-oliv, cu nasturii acoperiţi cu piele tăbăcită. Materialul are un model discret de carouri roz, iar din buzunar îi răsare o batistă de mătase roz-pal. Are barba roşcată, ca şi părul, care e umed şi i se buclează un pic la tâmple.

Sorb din ceai şi duc mâna la compresa care-mi acoperă obrazul.

Manfred m-a dus cu maşina la spitalul din Katrineholm. Mi-au spus că probabil am suferit un uşor traumatism cranian şi trebuie s-o iau încetişor în următoarele zile.

Mi-au cusut trei copci şi mi-au promis că probabil cicatricea de-abia dacă o să se observe, după câteva săptămâni.

Nu le-am spus că îmi doream ca cicatricea să rămână, că e importantă, pentru că demonstrează ce am făcut pentru Hanne.

Vreau să rămână mereu acolo, ca un semn de aducere-aminte când mă uit în oglindă.

Şi Hanne a mers la spital, dar nu a fost nevoie să fie cusută. Cred că ceilalţi poliţişti au dus-o după aceea înapoi, la Berit.

Ce s-a întâmplat cu Margareta şi cu Magnus nu ştiu.

— Acum mai recapitulăm o dată, apoi te duc acasă, spune Manfred. Bine?

— Bine.

— Ai întâlnit-o pe Hanne în pădure în seara în care a fost găsită?

— Da. A fost într-o sâmbătă.

— Sâmbătă, doi decembrie, spune Manfred şi îşi trece mâna prin barbă.

— Aşa cred. Nu m-am uitat la dată.

— Şi cu această ocazie ţi-a menţionat că Magnus sau Margareta i-au făcut rău lui Peter.

Mă gândesc cât de sincer pot să fiu.

M-am decis să *nu* menţionez jurnalul. Hanne nu ar vrea ca Manfred şi ceilalţi poliţişti să citească cât de tristă şi de bolnavă a fost, cu toate că jurnalul conţine şi informaţii importate.

Dar acum Margareta şi Magnus sunt prinşi. Poliţiştii au găsit pivniţa *monstruoasă,* de ucigaş, a lui Magnus, şi corpul lui Peter îngheţat bocnă. Şi se pare că maşina lui Peter se afla în hambarul Margaretei. Aşa că jurnalul lui Hanne nu mai e atât de important. Au toate dovezile de care au nevoie.

— Ea aşa a spus, răspund.

Manfred dă din cap şi îşi notează ceva în carnet.

— Şi a mai spus că Magnus ţine o femeie închisă în pivniţă?

Dau din cap.

Manfred îşi pune pixul la o parte şi îşi masează tâmplele. Are nişte mâini enorme. Când tata vede pe cineva cu mâini atât de mari, le spune „capace de toaletă".

Manfred îşi pune „capacele de toaletă" pe masă, se uită în ochii mei şi devin imediat nervos, pentru că are un aer sever. Exact ca tata, când are de gând să mă certe pentru ceva.

— Trebuie să te întreb, spune el.

Confirm din cap, pentru că ştiu ce-o să urmeze. M-am gândit la asta tot drumul de spitalul din Katrineholm. Am tot întors şi-am răsucit chestia asta pe toate părţile, de parcă ar fi fost cubul lui Rubik.

— De ce nu ai spus nimănui? *Trebuie* să fi înţeles că informaţia era importantă. Că Margareta şi Magnus erau suspecţi de crime grave.

Manfred se uită la mine.

— Adevărul, Jake, spune el cu voce joasă. Trebuie să spui adevărul. Ai o problemă cu asta?

Nu răspund.

Mă uit în schimb la suprafaţa uzată a biroului. La sutele de mici zgârieturi lăsate de toţi cei care au stat la el: bărbaţi, femei. Poate şi copii.

Însă nimeni ca mine.

Nicio *aberaţie a naturii.*

— Am crezut că poliţistul acela era mort deja, spun şi îmi trec degetul peste o zgârietură.

Manfred oftează un pic.

— Da. Sigur era mort deja. Totuşi. Tu n-aveai de unde să ştii. Nu-i aşa?

— Nu.

— Prin urmare, de ce nu ai spus nimic, Jake? *De ce?* Cred că ştii cu mult mai multe decât spui. Şi cred că ai mai spus cuiva. Cuiva care a sunat aici şi ne-a dat un pont.

Tremur, dar nu de frig, pentru că încă am geaca pe mine şi Manfred a setat radiatorul să sufle aer cald chiar în direcţia noastră.

— *Jake?*

Clatin uşor din cap, vreau să spun ceva, dar e ca şi cum cuvintele s-au blocat în gură şi refuză să iasă. Ca şi cum toată puterea şi hotărârea s-au dus pe râpa Ättestupanului cu Margareta cu tot.

Manfred oftează din nou. Se ridică, se îndreaptă spre perete şi se întoarce cu o cutie mică de hârtie. Se aşază, răsuflă sonor şi o pune pe masă.

Cutia e maronie, lungă de cam zece centimetri şi lată de cinci.

Îmi întâlneşte privirea şi deschide cutia, scormoneşte cu o mână şi apoi scoate o punguţă transparentă. O pune pe masă în faţa mea.

Mă aplec în faţă, să văd mai bine.

Mai întâi mi se pare că e goală, apoi o văd.

În pungă sclipeşte o paietă mică şi aurie.

— Jake?

Vocea lui Manfred nu e furioasă, mai degrabă rugătoare.

Închid ochii, pentru că nu vreau să văd paieta. Dar nu pot îndepărta imaginile: rochia sclipitoare, rujul şi corpul ud şi rănit al lui Hanne târându-se printre arbuşti. Mă simt de parcă sunt din nou acolo, în pădure, înconjurat de izul de pământ umed şi frunze în descompunere, cu ploaia biciuindu-mi corpul. Da, pot, de fapt, să o văd pe Hanne în faţa mea. Dar ea arată altfel acum, îmi zâmbeşte şi îmi întinde mâna.

Am salvat-o de fapt, mă gândesc. *Chiar am salvat-o.*

Mă uit la Manfred, la costumul lui elegant şi la batista roz-pal. La obrajii grei şi aprinşi şi la ochii obosiţi.

Poate ar înţelege?

Îşi ridică un pic sprâncenele.

— *Jake?* spune el încă o dată, ca şi cum ar fi o întrebare.

Şi atunci se întâmplă din nou – gândurile zboară dinspre mine ca păsările sau ca fluturii, îmi şoptesc că poate toţi sunt bolnavi sau ciudaţi, numai să te uiţi mai atent. Sau că poate nu există bolnavi sau sănătoşi. Şi că nu poate fi greşit să pui pe tine o rochie, chiar dacă te cheamă Jake, locuieşti într-o fundătură ca Ormberg şi, din păcate, trebuie să devii bărbat.

O rochie e numai o rochie. O bucată de material despre care poţi crede ce doreşti.

Dar să omori pe cineva?

Asta chiar e greşit, pentru că moartea durează foarte mult.

— Da, eu am fost, recunosc. Îmi plac rochiile. *Ai vreo problemă cu asta?*

Manfred mă lasă pe panta de acces *a celei mai grozave case din Ormberg.* Înainte să deschid uşa, îmi pune mâna pe umăr.

— Bun, Jake, spune el. *Bun!*

Numai asta, apoi tace.

Deschid portiera şi sar din maşina lui enormă. Îmi arunc rucsacul pe umăr, îmi mijesc ochii în lumina puternică a dimineţii şi pornesc spre casă. Zăpada scârţâie sub paşii mei. Uşa se întredeschide în acelaşi timp în care Manfred porneşte la drum.

Tata e înăuntru.

Face un pas afară în zăpadă şi apoi încă unul pe treapta de jos, deşi nu e încălţat. Apoi începe să alerge spre mine, mă cuprinde cu braţele şi mă îmbrăţişează mai puternic decât îmi amintesc s-o fi făcut vreodată.

— Jake, *ce naiba!* M-ai băgat în sperieţi!

— Iartă-mă, spun.

Rămânem aşa un moment. Respiraţia tatei e caldă şi miroase a bere.

— Nu, nu putem sta aici, spune el până la urmă. Îmi îngheaţă fundul. Şi degetele. Hai să intrăm!

Acasă totul arată ca de obicei. Nu ştiu la ce m-am aşteptat, dar simt că ceva ar fi trebuit să se schimbe cumva. De îndată ce intru pe hol, mă îngrijorez pentru ce-mi va spune Melinda când mă va zări. Mi-am reprimat gândul la ea în ultimele ore, dar acum revine, vâjâind ca un avion cu reacţie în capul meu.

— Melinda? mă interesez.

— La Markus, răspunde tata. Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mulţumesc. Am mâncat crenvurşti pe drum, când ne-am întors din Katrineholm.

Tata dă din cap şi mă priveşte. Îşi duce mâna spre compresa de pe obrazul meu, dar se opreşte înainte să mă atingă.

— *La naiba!* Nu pot pricepe. I-ai salvat deci viaţa femeii aceleia din Stockholm.

— Da.

— Ca să fiu sincer, nu te-aş fi crezut în stare.

— În stare *de ce?*

Tata clatină din cap.

— Ei, lasă. Dar vreau să aud totul mai târziu. Poate acum vrei să te odihneşti? Că n-ai dormit toată noaptea.

Dau din cap şi urc scările.

Camera mea arată şi ea ca de obicei: mocheta groasă e moale şi mă gâdilă la picioare, posterele lipite de pereţi s-au desprins pe ici, pe colo şi flutură uşor în curentul de la fereastra neizolată. Ba chiar şi patul nefăcut, şi mormanul de ciorapi şi lenjerie murdară de pe jos au rămas la fel.

Mă aşez pe saltea şi simt cum mă cuprinde oboseala.

Îmi bubuie capul şi îmi zvâcneşte obrazul, picioarele îmi sunt amorţite şi mă cuprinde senzaţia de greaţă.

Îmi las uşor corpul să se cufunde în saltea. Trag pătura peste mine fără să-mi schimb hainele şi închid ochii.

Sunt aşa de obosit! Cred că aş putea dormi mai multe zile la rând.

Când mă întorc pe-o parte, simt ceva tare la gât, cam ca o piesă mică de lego. Mă ridic pe-un cot şi remarc obiectul. Aprind lampa de pe noptieră şi îl ţin în lumină.

E un pacheţel, nu mai mare decât o cutie de chibrituri, învelit într-o hârtie aurie. „Pentru Jake, de la Melinda”. Şi Melinda a desenat şi o inimioară lângă. Probabil că pixul nu scria bine, pentru că linia e pe alocuri lipsită de culoare şi completată cu altă culoare.

Îndepărtez hârtia şi o arunc pe podea.
În interior e o cutiuţă.
O deschid şi văd o sticluţă cu dop roz. O scot şi o ţin în dreptul luminii.
E un lac de unghii, cu sclipici auriu. Scutur sticluţa, iar fulgii planează în lichid. Îmi aminteşte de globurile acelea de sticlă, cu peisaje miniaturale de iarnă, cu zăpada de plastic ce se învolburează când le întorci cu susul în jos.

Malin

Când mă întorc în dimineaţa următoare, o găsesc pe mama la masa din bucătărie. Are ochii înroşiţi şi în faţa ei, pe muşama, un ghemotoc mototolit de hârtie de bucătărie. Când mă vede, se ridică şi îşi netezeşte bluza strânsă pe pieptul larg.

Merg spre ea şi o îmbrăţişez, dar nu reacţionează. În schimb, mă bate uşor pe umăr, ca şi cum aş fi un jucător de fotbal care tocmai a dat gol. De-abia îmi ajunge la umeri şi brusc mă cuprinde un val de afecţiune pentru ea.

— Malin, spune ea dându-mi la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. *Copil iubit.*

Mă aşez pe scaunul de alături, întrebându-mă cât i-au povestit colegii mei din ceea ce s-a întâmplat.

Dar presupun că ştie în mare parte, pentru că Manfred a trimis aici două persoane să o interogheze, de îndată ce a sosit la Ättestupan.

Când a fost clar că mătuşa şi vărul meu au devenit suspecţi pentru aceste crime, am fost înlăturată din anchetă. Peter şi Hanne trebuie să se fi aflat pe urmele lor. De aceea nu ne-au spus nouă, celorlalţi, pentru că era implicată familia mea.

Nu ştiu ce se va întâmpla acum, dar Manfred mi-a spus să merg acasă, să mă odihnesc. Cu toate astea, am stat un timp îndelungat în pădure, am făcut de mai multe ori înconjurul movilei şi apoi am mers la vechea uzină. Restul nopţii mi l-am petrecut la birou, încercând să studiez cu atenţie rapoartele investigaţiei preliminare.

Am încercat să înţeleg.

Nu ştiu dacă m-am luminat în vreo privinţă. Margareta şi Magnus s-au făcut vinovaţi de nişte crime îngrozitoare, iar eu mi-am trăit viaţa aici, cot la cot cu ei în toţi aceşti ani, fără să-mi dau seama de nimic.

Ce spune asta despre mine?

Nu numai ca poliţist, ci şi ca om. Trebuie să fi existat piste, breşe care să-mi fi arătat că ceva nu era în regulă. Pentru că oamenii nu ar putea fi monştri fără ca asta să se vadă, nu? Nici n-ar fi posibil ca membrii propriei familii, cei în care ai încredere şi în jurul cărora îţi construieşti existenţa, să te înşele atât de tare, nu?

Ce mă doare mai mult e implicarea lui Magnus. Am avut mereu faţă de el pornirea de a-l proteja, în ciuda problemelor lui evidente sau tocmai din cauza lor. Toată viaţa l-am apărat de puşlamalele din sat – verbal şi fizic – ori de câte ori a fost nevoie.

Şi tot timpul am crezut că el era victima.

Mama desface şervetul de hârtie şi îşi suflă iar nasul.

— Mergem? întreb.

Margareta e la terapie intensivă, iar medicul a fost foarte ferm când ne-a spus că trebuie să venim imediat.

A spus că e numai o chestiune de timp.

Mama suspină şi apoi se joacă distrată cu ghemotocul de hârtie. O panglică subţire de hârtie se desprinde şi cade pe muşama, ca o petală ofilită.

— Trebuie să vorbim mai întâi, spune cu privirea fixată pe ghemotocul de hârtie.

— Medicul a spus să ne grăbim…

— Ştiu, mă întrerupe mama. Dar trebuie să vorbim. Acum.

— Sigur?

Mă uit la ceas şi apoi la mama. Mi-e greu să înţeleg care e treaba şi de ce nu putem discuta în maşină, în drum spre spital.

— Despre ce? întreb eu.

Mama clipeşte de mai multe ori, apoi îşi şterge o lacrimă de pe obraz.

— E atât de greu! spune.

— Poate supravieţuieşte.

Mama clatină din cap şi râde. E un râset scurt şi sec, care îmi provocă o neplăcere maximă, pentru

că e atât de deplasat: nu există absolut niciun motiv de râs.

— Nu, draga mea. Nu vorbesc despre Margareta. Trebuie să vorbim despre noi.

— Despre *noi?*

Simt cum se insinuează un dezgust a cărui pricină nu mi-e deloc clară.

Ca şi cum aş presimţi că ceea ce urmează nu-i a bună.

Nici pe departe.

În fereastră stă steaua de Crăciun, din fetru roşu, pe care am cusut-o în gimnaziu. Decoraţiunile cu sclipici şi paiete s-au slăbit şi atârnă de firele de lipici uscat.

— Ştii că pe tine te iubesc cel mai mult pe lume? Că tu însemni cel mai mult pentru mine?

— Da, spun întrebându-mă unde vrea să ajungă.

Minutele trec şi Margareta e pe moarte la terapie intensivă. Chiar dacă e un monstru, ea şi Magnus sunt singurele noastre rude.

Sunt sigură că mama ar vrea să o vadă pentru ultima dată.

— Ne-a fost atât de greu să avem copii, spune mama. Încercaserăm de atâţia ani, tatăl tău şi cu mine. Nu ştiu câte avorturi spontane am avut. A fost teribil, ne-a mâncat pe dinăuntru, ca un cancer. Şi să ştii că n-am ştiut niciodată ce s-a petrecut. Că o ţinea prizonieră acolo în pivniţă. Cum ar putea cineva să facă aşa ceva? Magnus, care e aşa de blând. Şi Margareta, e de neconceput că îl proteja tot timpul. Deşi e fiul ei, totuşi nu pot pricepe.

— Aşteaptă un pic. Nu înţeleg ce vrei să spui.

Mama suspină acum necontrolat. Lacrimile îi curg pe obraji. Desface ghemotocul de hârtie şi îşi suflă nasul din nou. Apoi inspiră adânc şi continuă:

— Am vrut numai să ajutăm. Am crezut că am făcut un lucru bun.

— Despre ce vorbeşti? Cum adică, *am făcut un lucru bun?*

Mama suspină din nou, cuvintele i se înăbuşă.

— Femeia aceea, refugiata de care s-a ocupat Magnus. În orice caz, aşa ne explicase Margareta. Era însărcinată. Dar nici nu putea, nici nu voia să aibă grijă de copil.

— Nu înţeleg…

— Iar eu şi tatăl tău ne doream atât de mult unul. Şi doar aveam o casă frumoasă, puteam să primim un copil.

În mine se răspândeşte ceva rece şi cleios când realizez ce încearcă să spună.

— Nu. Doar nu vrei să spui…

Vocea mi se stinge. Se mai aud numai suspinele mamei şi frigiderul vechi care zbârnâie într-un colţ. O vrabie aterizează pe pervaz şi ciuguleşte din bulgărele de grăsime pe care mama l-a agăţat afară.

— Am crezut că am ajutat-o, şopteşte ea. Iar Margareta s-a ocupat de lucrurile practice. Participase la o mulţime de naşteri până atunci, iar ca moaşă acreditată putea să emită un document din acela… *un certificat* de naştere, care trebuia trimis la Agenţia suedeză de taxe. Ei bine, s-a ocupat de tot. Şi, Malin, te-am iubit din prima clipă. Te-am iubit ca pe propriul nostru copil. Doar ai fost copilul nostru. Copilul nostru iubit.

— *Nu! Încetează!*

Mă ridic atât de brusc, că scaunul se răstoarnă şi cade pe duşumea. Dar mama, care stă ghemuită în faţa mea, nu reacţionează. Nici măcar nu se clinteşte. Tot ce face e să tragă mici fâşii din ghemotocul de hârtie udă.

Şi dintr-odată înţeleg.

Piesele de puzzle se aşază inevitabil la locul lor, una după alta. Îmi amintesc cum Margareta mi-a bâiguit „iartă-mă” când zăcea în zăpadă, la baza râpei, cu osul piciorului ieşind din pantaloni. Apoi mă gândesc la Magnus, care nu m-a putut niciodată privi în ochi. Care mereu se uita în pământ când ne întâlneam, ca şi cum i-ar fi fost teamă de mine s-au i-ar fi fost ruşine de ceva.

Şi în cele din urmă, convorbirea cu Manfred. Cum a sunat şi m-a întrebat dacă am atins părul din medalionul Azrei. *„L-ai atins? Părul, adică… Am avut o convorbire cu legiştii…”*

Camera se învârte.

Nu vreau să-mi duc gândul până la capăt, dar mă forţez totuşi să o fac: Azra avea o şuviţă de păr în medalion. Manfred m-a întrebat probabil dacă am atins părul pentru că legiştii mi-au găsit în el ADN-ul – îmi luaseră o probă când am găsit corpul Azrei, ar ADN-ul meu a fost adăugat în registrul de eliminare, cel folosit de ei pentru a se asigura că investigatorii nu au contaminat probele.

Trebuie să fi obţinut datele mele.

Şi motivul pentru care şuviţa de păr conţinea ADN-ul meu nu a fost pentru că am atins-o sau pentru că s-a petrecut vreo „încurcătură” cu testul, cum s-a exprimat Manfred, ci pentru că părul era al meu.

Camera se învârteşte mai rapid acum şi inima îmi zvâcneşte. Deschid şi închid gura de mai multe ori, fără să pot scoate un cuvânt.

Mama se uită spre mine.

Chipul ei arată o disperare atât de profundă, că mi se face frică. O disperare la fel de mare ca aceea din ziua în care tata a murit în drum spre hambar, cu maşina de spălat în braţe.

Biata mama.

Atât de diferită de mine: scundă, pe când eu sunt înaltă. Blondă, pe când eu sunt brunetă. Calmă, pe când eu sunt impulsivă şi sensibilă.

Suntem aşa de diferite, că s-ar putea crede că te-am luat din pădure, de la trolli.

Este şi grasă – şi e foarte posibil ca tot satul să fi crezut că era însărcinată.

Sunt nevoită să mă ţin de masă ca să nu mă prăbuşesc.

— *Aţi furat un copil?* şoptesc eu.

— Da, strigă mama. Da! Şi nu am regretat niciodată. *Niciodată!*

Îşi îngroapă capul în mâini şi suspină. Apoi încremeneşte, îşi ridică un pic capul şi îmi întâlneşte privirea.

Are o expresie rugătoare.

— Malin, adaugă ea cu voce slabă. Nimeni nu trebuie să afle despre asta acum. Nimeni. Iar Magnus nu va spune, a avut grijă Margareta. Tu hotărăşti.

Mă întorc şi merg poticnit pe hol, deschid uşa şi las să intre aerul rece şi muşcător. Îmi mijesc ochii spre soarele care încă se odihneşte deasupra vârfurilor brazilor, de parcă lumea nu s-ar fi năruit cu totul.

De parcă eu nu aş fi fiica unei femei musulmane bosniace, ucisă şi fără chip. De parcă scheletul de copil pe care l-am găsit la movilă nu ar fi al surorii mele. De parcă Esma cu mâinile bolnave şi cu o familie care există numai în nişte fotografii decolorate de polaroid nu ar fi mătuşa mea.

Poate Sump-Ivar chiar a avut dreptate şi a văzut cu adevărat un sugar gol la movilă – m-a văzut pe mine.

Şi părul.

Greaţa vine în valuri când mă gândesc la asta: cum părul moale şi fin din medalion îmi gâdila vârfurile degetelor. Poate că Azra a tăiat o şuviţă din părul fiicei căreia tocmai îi dăduse naştere şi l-a pus în medalion, înainte ca Margareta să o fure.

Înainte să fure copilul care eram chiar eu.

Cad şi iar cad, şi nu se mai termină.

Cad în pământ şi în iad şi continui să cad, pentru că nu mai există nimeni care să mă prindă.

Lacrimile îmi curg pe obraji şi mai departe pe buze. Îmi umplu gura cu gustul sărat al trecutului meu mincinos.

<u>Malin</u>

O săptămână mai târziu

— Te rog, spun. Trebuie să ştiu. Altfel nu fac faţă. *Eu*…

Cuvintele se sting, îmi rămân blocate în gât, deşi fac tot ce pot ca să nu trădez durerea şi disperarea care mă apasă.

Afară ninge. Fulgii grei şi umezi cad repede pe pământ şi se topesc imediat pe asfaltul negru.

Am fost ca înlemnită de când a murit Margareta, nu m-am putut gândi decât la ceea ce mi-a spus mama, că sunt fiica Azrei Malkoc.

Am fost obligată să reconsider tot ceea ce am crezut că ştiu despre mine însămi şi despre familia mea, şi nu ştiu unde se va sfârşi acest proces. Dar de un lucru sunt sigură: trebuie să aflu ce s-a întâmplat în acea iarnă, în care mama mea biologică şi sora mea au dispărut de la adăpostul pentru refugiaţi.

Trebuie să înţeleg.

Şi să mă hotărăsc: să îi spun lui Manfred ce am aflat de la mama? Să distrug mica familie pe care totuşi o mai am şi să-i fac dreptate Azrei şi Nerminei sau să las îngrozitorul secret îngropat pentru totdeauna?

Mă gândesc la mama – nici măcar nu am vorbit cu ea de când a murit Margareta. Deşi m-a sunat în fiecare zi.

Am încercat să o sun înapoi, dar nu am putut.

M-am străduit să mă conving că ea e femeia care a avut grijă de mine, care m-a crescut ca pe propria ei fiică şi m-a iubit în fiecare secundă, deşi eram un copil furat.

M-am străduit să cred că Margareta i-a convins pe mama şi pe tata să aibă grijă de mine. Că habar nu avea că Magnus o ţinea, de fapt, pe mama mea biologică închisă în pivniţă.

Că voia numai să ajute.

Am încercat într-adevăr.

Dar mi-e imposibil.

Tot ce simt e disperare şi o ură atât de neagră şi de adâncă, încât mă sperie. De fiecare dată când mă gândesc la mama, îmi amintesc de corpul însângerat şi lipsit de chip zăcând în zăpadă lângă movilă – femeia căreia i-au fost furate viaţa şi ambii copii.

Îmi doresc să existe cineva cu care să pot vorbi despre toate astea, dar nu există.

Toţi cei în care aveam încredere sunt fie departe, fie molipsiţi de răul incredibil care şi-a întins tentaculele în Ormberg.

Pe Max nu-l mai vreau deloc înapoi, iar la relaţia mea cu Andreas nici măcar nu vreau să mă gândesc.

— *Te rog!* repet.

Manfred îşi freacă mâinile voluminoase de tâmple şi clatină alene din cap.

— Nu pot. Datele sunt confidenţiale, iar tu eşti exclusă din anchetă. Îmi pare rău, nici măcar nu-mi pot închipui cum te face asta să te simţi, dar pur şi simplu nu se poate.

Manfred tace. Îşi drege glasul şi continuă pe un ton mai blând.

— Ascultă, Malin. Ştiu că nu-i aşa uşor să lucrezi cu mine. Sunt nemulţumit din te-miri-ce, nu împart laude. Şi aşa mai departe. Dacă te consolează asta cu ceva, vreau să ştii că eşti o poliţistă al naibii de pricepută. Mi-ar plăcea să lucrez din nou cu tine.

Mă aplec spre el.

— *Trebuie* să ştiu, spun.

Manfred oftează şi îşi dă ochii peste cap.

Pe duşumea, lângă perete, se află un geamantan negru şi o servietă. Presupun că are de gând să se întoarcă la Stockholm: la soţie şi la fetiţa care nu mai are otită tot timpul. La viaţa care continuă ca

de obicei şi nu are nimic de-a face cu întunericul din Ormberg.

— *Te rog!*

Vocea îmi e o şoaptă care aproape se pierde în zumzetul aerului condiţionat de la secţia de poliţie.

Manfred îşi plesneşte mâinile de genunchi.

— *La dracu'!*

După un moment:

— Ştii cu cât rahat o să mă aleg dacă cineva află de asta?

Nu răspund.

Îşi deschide laptopul, îl întoarce spre mine şi mă priveşte fix. Apoi clatină din cap şi îl împinge în faţa mea.

— Trebuie să plec să rezolv nişte lucruri. Îmi ia o jumătate de oră. Înţelegi ce spun? *O jumătate de oră.*

Dau din cap fără să spun nimic.

Se ridică, îşi îndreaptă costumul perfect croit şi îşi trece mâna prin părul blond-roşcat. Apoi iese din încăpere fără să se uite la mine.

Cu mâinile tremurânde, trag laptopul mai aproape. Pe ecran îl zăresc pe Magnus. În faţa lui stă Svante cu mâinile încrucişate la piept şi cu capul atât de aplecat în faţă, încât barba i se reazemă de piept. Deasupra mesei, de un cablu prins în tavan, atârnă un microfon.

Înregistrarea trebuie să fi fost făcută în camera de interogatoriu.

Apăs pe „play", iar Svate şi Magnus prind viaţă.

— Unde le-ai întâlnit prima dată pe Azra şi pe Nermina Malkoc? întreabă Svante.

Magnus se leagănă încoace şi-ncolo pe scaun.

— La adăpostul de refugiaţi. Am fost cu mama.

— Şi ce-aţi făcut acolo?

Ochii lui Magnus contemplă tavanul.

— Mama trebuia să vorbească cu şefa de acolo despre deszăpezire. Voia ca şefa să semneze o listă. Şi atunci am întâlnit-o pe Assa şi am început să vorbim.

— Vrei să spui Azra?
— Eu i-am spus Assa.
— Dar avea un nume. Iar acesta era Azra, nu Assa.
Magnus tace, se uită fix la masă, apoi ridică din umeri.
— Ce s-a întâmplat apoi? întreabă Svante.
Magnus se întinde un pic.
— Am… am întâlnit-o pe Assa de mai multe ori. A povestit despre ea şi despre Nermina. Nu aveau voie să rămână în Suedia, aşa a zis. Eu am zis că puteau să locuiască la mine în pivniţă.
— Şi atunci ce a spus mama ta?
Magnus îşi împinge buza inferioară într-un gest sfidător. Totul – corpul, gesturile, felul în care vorbeşte – te face să te gândeşti la un copil uriaş.
— Mama *s-a supărat foarte rău.*
— De ce?
— *De-aia.* A spus că ne ajungeau problemele pe care le aveam noi. Că nu puteam ţine imigranţi în pivniţă. Nu putem avea imigranţi în pivniţă numai pentru că avem o pivniţă. Aşa a zis.
— Şi atunci tu ce ai făcut?
Magnus îşi suge buza inferioară, apoi şi-o muşcă de-a dreptul.
— Am zis că o să mă mut. La Katrineholm. Ca *Lill-Leffe.*
Svante aprobă scurt din cap, notează ceva şi îl priveşte apoi în ochi pe Magnus.
— Ce a spus mama ta când ai spus că te muţi?
Magnus se uită într-o parte, la perete. Unul din tendoanele gâtului său pare încordat, i-au apărut pete roşii pe obraji.
— A zis că nu am voie. A zis mereu că nu am voie când voiam să mă mut. S-a supărat *foarte, foarte rău.*
Svante scrie ceva în carnet, apoi îl fixează cu privirea pe Magnus.
— Şi atunci tu ce ai zis?
Magnus se agită un pic.

— Că de data asta mă gândeam să mă mut. De-adevăratelea.

Se face linişte pentru o clipă.

— Şi? întreabă Svante. Atunci ce s-a întâmplat?

Magnus se leagănă încet pe scaun.

— S-a răzgândit. A zis că ar putea locui acolo pentru o vreme. Până când ar putea pleca la Stockholm. Aşa. S-au mutat. Dar, deşi am făcut tot ce am putut să se simtă bine, nu voiau decât să plece de acolo. Deşi mama a cumpărat îngheţată şi chipsuri… Nu au fost deloc recunoscătoare. Voiau numai să plece, deşi tocmai se mutaseră, într-o seară, Nermina a dispărut. Am uitat să încui uşa şi a dispărut pur şi simplu.

— A evadat?

— *Evadat?*

Magnus pare uimit, ca şi cum nici nu i-ar fi trecut prin cap că le-a ţinut prizoniere. Până la urmă dă totuşi din cap, confirmând că recunoaşte versiunea lui Svante.

— Şi ce-ai făcut atunci?

Magnus arată confuz. Privirea îi oscilează, se linge pe buze.

— Am mers după ea. În pădure.

O scurtă pauză.

— Ai găsit-o? întreabă calm Svante.

Magnus aprobă din cap.

— La movilă. Stătea acolo, în luminiş. Şi nu voiam să-i fac rău. Pentru că nu voiam.

— Ce s-a întâmplat?

Magnus mormăie ceva şi, deşi ştiu că este un monstru, tot îmi pare rău pentru el. E în multe privinţe un copil. De fapt, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare că Margareta e cea care poartă toată responsabilitatea pentru ceea ce s-a întâmplat.

M-am gândit mult la motivele pentru care a făcut asta. De ce i-a permis lui Magnus să le ţină pe Azra şi pe Nermina încuiate în pivniţă.

Ştiu că Margareta a avut o viaţă grea. Primul ei copil a murit la vârsta de un an şi a fost părăsită de Lill-Leffe când îl aştepta pe Magnus. Cred că de aceea îl proteja, pentru că nu avea pe nimeni altcineva şi îi era îngrozitor de frică să nu se mute şi să o lase singură.

Bănuiesc că lui Magnus îi va fi testat gradul de sănătate mintală, pentru a se vedea dacă nu suferă de vreo tulburare psihică gravă. În acest caz, va fi condamnat la internare obligatorie în spitalul de psihiatrie.

— *Ce s-a întâmplat?* întreabă din nou Svante.

— Am încercat numai să o prind, dar ea s-a zbătut foarte tare şi a căzut pe spate şi s-a lovit la cap de o piatră. Şi eu cumva… *am căzut deasupra. Şi* când m-am ridicat, nu mai respira.

Magnus se uită în jos, spre burta lui mare.

— Nu am vrut, continuă el. Sunt aşa de mare şi de neîndemânatic. Nu am vrut să-i fac rău. Cu Assa a fost diferit. Nu am ajuns-o din urmă. Am fost *obligat* s-o împuşc. Dar pe Nermina voiam numai s-o prind. Nu puteam să o las să spună, pentru că atunci…

— *Ce?* întreabă Svante.

Magnus îşi coboară privirea spre masă şi ridică un pic din umeri.

— Atunci toată lumea ar fi crezut că le-am răpit, gen.

— Şi nu aşa aţi făcut?

— Cum adică, *ce* vrei să spui?

— Nu le-aţi *răpit?*

— Nu. A fost numai… ca să le ajutăm.

— Dar de ce nu le-aţi dat drumul? Dacă nu aţi vrut decât să le ajutaţi?

Magnus se foieşte din nou. Îşi freacă mâinile una de alta şi îşi încruntă sprâncenele.

— *Dar…* spune el.

Şi după câteva secunde:

— Îmi *plăcea* de ea.

— De Azra?

Magnus îşi coboară privirea spre masă. Începe să-şi mişte capul mare în sus şi-n jos. Chelia îi străluceşte în lumina neonului.

— Da, spune el şi suspină sonor. Iar mama a zis că nimeni nu va observa că lipsesc vreo două iugoslave. A spus că nu conta. Nu în ansamblu. A zis că pot s-o păstrez atât timp cât rămâneam să locuiesc acasă. Dar apoi… După ce Nermina a… *a dispărut,* Assa *s*-a schimbat. Nu a mai vorbit şi nu a mai vrut să fugă din pivniţă. A stat numai acolo în pat. Aşa. Totul era bine. În orice caz, până când poliţistul şi doamna aia bătrână din Stockholm au venit şi-au speriat-o. El, poliţistul, era foarte furios. Mi s-a făcut *foarte frică.* A fost groaznic, dar am fost obligat. Să mă apăr, adică. Şi să o opresc pe Assa. Dar doamna aia a dispărut. Cea din Stockholm.

Se face linişte.

Îmi pot închipui şocul lui Svante, deşi imaginea e proastă şi sunetul hârâit, pot simţi şocul, ca pe o vibraţie în corp.

Stă cu gura căscată, ca şi cum n-ar fi în stare să priceapă ce spune Magnus.

— Ai fost îndrăgostit de Azra? întreabă Svante într-un târziu.

Capul lui Magnus se zguduie mai puternic şi suspină din nou.

— *Îndrăgostit?*

— Da. Ai fost îndrăgostit? Ai vrut să fii aproape de ea? Ai fost atras de ea? De aceea ai ţinut-o?

— Da, spune el şi suspină din nou. A fost mai mult ca un animal domestic.

Îmi vine rău din cauza şocului şi apăs pe pauză. Mi-e greu să respir.

A vorbit despre ea ca de un animal de companie.

Mama mea, animalul lui Magnus.

Îmi simt lacrimile curgându-mi pe obraji şi mă gândesc la toate acele dăţi când, mică fiind, am fost la ei.

Îmi amintesc cum obişnuiam să alerg prin casa lui Magnus şi să mă ascund sub masa din bucătărie când ne jucam de-a v-aţi ascunselea. Stăteam acolo pe burtă cu obrazul lipit de linoleumul rece al duşumelei. Inspiram mirosul de mâncare şi de fum de ţigară, înăbuşindu-mi chicotelile şi aşteptând să fiu găsită.

Ea era acolo, sub mine.

Picioarele mele goale de copil alergau deasupra capului ei.

Aveam urechea lipită de duşumeaua care era acoperişul ei.

Cu toate astea, nu observam nimic.

Cuvintele Esmei îmi revin în minte, proverbul acela bosniac pe care îl menţionase la vizita noastră.

Cine sădeşte vânt culege furtună.

Iată că a sosit vremea rea. Seminţele răutăţii sădite de Margareta încă din acea seară când le-a găzduit pe Azra şi pe Nermina s-au transformat într-o furtună devastatoare.

Se aude zgomot de afară. Se deschide uşa şi intră Manfred.

Se aşază la masă în faţa mea, îmi întâlneşte privirea şi dă uşor din cap, ca şi cum ar confirma că episodul sinistru pe care tocmai îl vizionasem era, de fapt, adevărat.

Îmi vine în minte ce a spus Andreas, când ne certaserăm în privinţa refugiaţilor în faţa lui Manfred, iar eu încercam să explic de ce locuitorii din Ormberg aveau aversiunea asta pentru ei. Îmi amintesc cum mi-am dat toată silinţa să motivez de ce noi, cei de aici, meritam mai mult ajutor şi sprijin decât refugiaţii. Ca şi cum originea mea ar fi fost o valută puternică, putând fi schimbată contra simpatie şi privilegii.

Nu voi uita niciodată cuvintele lui, îmi sunt înscrise în memorie pentru totdeauna.

Malin, ai fi putut fi chiar tu… Ai fi putut la fel de bine să fii tu cea care fuge de război şi de foamete.

Iar eu… eu i-am răspuns că sub nicio formă n-aş fi putut fi eu.

Doar eram din Ormberg, nu eram vreun nenorocit de musulman care traversase Mediterana într-o barcă de cauciuc cârpăcită, ca să profite de avantajele sistemului social suedez.

Însă exact asta eram.

În acest moment ştiu ce am de făcut, ce le datorez Azrei, Nerminei şi Esmei, dar şi mie însămi.

— Manfred, trebuie să-ţi spun ceva.

Jake

Patru luni mai târziu

Berit pune pe masă ceai şi rulouri cu scorţişoară.

Mă uit pe fereastră.

Soarele a topit zăpada, lăsând şanţuri mari şi întunecate pe câmpul de afară. Lângă mormanul de pietre din dreptul grădinii creşte o anemonă curajoasă.

Prăjiturile lui Berit miros foarte bine.

Nu-mi mai amintesc când am mâncat ultima oară rulouri proaspăt coapte. Trebuie să fi fost înainte de moartea mamei – obişnuia să facă prăjituri. De obicei chec, fiindcă e atât de uşor de făcut, dar se întâmpla să mai coacă şi rulouri cu scorţişoară şi cu perle crocante de zahăr pe deasupra.

Tata nu poate să gătească nici mâncare, nici prăjituri, dar asta nu contează prea mult când ai cuptor cu microunde.

Hanne se uită la Berit şi îşi încruntă sprâncenele.

— Te rog, Berit. Pot pune eu masa.

— Nu, stai acolo, spune Berit. Mă ocup eu. Şi vă las singuri să vorbiţi un pic. Joppe are nevoie de o tură pe afară.

— Atunci strâng eu.

— Nu, nu trebuie.

— Dar e clar că aşa voi face, insistă Hanne.

— Nici să nu te gândeşti, îi spune Berit.

Vorbesc de parcă sunt căsătorite.

Tata şi mama vorbeau aşa, se ciondăneau din pricina unor lucruri neînsemnate, cum ar fi cine să ducă gunoiul sau ce program TV să urmărească în serile de vineri.

Poate asta înseamnă că Berit şi Hanne se plac una pe alta, cum se plăceau mama şi tata. Chiar dacă nu sunt îndrăgostite una de alta.

Tata spune că e „scandalos” ca serviciile sociale să-i permită lui Hanne să rămână să locuiască la

Berit. Spune că ar fi mai ieftin şi mai sigur să o ducă la un azil, dar eu nu sunt de acord. Nu mi-o pot imagina pe Hanne printre o mulţime de oameni confuzi şi bătrâni, închişi într-un azil.

Berit merge şchiopătând pe hol, iar Joppe o urmează agale şi aruncă o ultimă privire de căţel lacom spre rulouri, înainte să iasă.

Uşa de la intrare se închide cu un bufnet şi rămânem la masă, faţă în faţă.

Hanne zâmbeşte un pic.

Nu e la fel de slabă cum mi-o amintesc şi are mai multă culoare în obraji. Are părul des şi strălucitor, revărsându-se în valuri moi peste umeri.

— Presupun că îţi datorez un mulţumesc, spune Hanne. Mi-ai salvat viaţa.

Obrajii mi se aprind şi îmi cobor privirea.

Îmi întinde farfuria, iar eu înhaţ ruloul cel mai mare. Gust din el şi îi întâlnesc din nou privirea.

Cu toate că e aşa de în vârstă, mi se pare că mă priveşte cu ochi de copil.

— Trebuie să recunosc că nu îmi amintesc ce s-a întâmplat. Dar mi s-a povestit. De mai multe ori, de fapt.

Râde un pic când spune ultimele cuvinte.

— E greu să nu îţi mai aminteşti nimic? întreb.

Hanne încuviinţează din cap. Ia şi ea o prăjitură. O lasă în palmă şi o observă de parcă s-ar întreba cât cântăreşte sau poate din ce e făcută.

— Da. Uneori e foarte dificil. Deşi cred că acum e mai bine. Mi s-a dat un nou medicament. Iar viaţa mea nu mai e atât de *dramatică.*

Când spune „dramatică” ridică din sprâncene şi zâmbeşte.

— Îmi amintesc mai mult acum, continuă ea. Încă nu-mi aduc aminte tot ce s-a întâmplat atunci când eu şi Peter am dispărut în pădure, dar ştiu că este…

Clipeşte de mai multe ori…

— Mort? adaug.

Hanne aprobă din cap, dar nu spune nimic. Priveşte în zare pe fereastră.

— Ţi-ai dori să-ţi aminteşti tot ce s-a întâmplat aici în Ormberg? întreb.

Hanne pune ruloul pe masă, îşi îndreaptă spatele şi se uită la mine.

— Nu sunt prea sigură de asta, de fapt. Depinde. Câteodată neştiinţa e o binecuvântare.

După un moment:

— Şi, îmi spui ceva despre tine? E greu să fii aşa de curajos cum eşti tu?

Sunt din nou încurcat, la început nu ştiu ce să răspund.

— Nţţ. Sau poate un pic.

— În ce fel este greu? întreabă şi muşcă din rulou.

Mă gândesc înainte să răspund.

— Partea grea e să găseşti curajul pe care îl ai în tine. Cred că toţi pot fi curajoşi, trebuie doar să-şi găsească curajul.

Hanne dă din cap.

— Nu eşti numai curajos, eşti şi inteligent. Şi tu cum ţi-ai găsit curajul?

Mă uit din nou pe fereastră. Berit dispare printre brazi, iar Joppe aleargă în jurul ei. Se aude cum zăpada topită de pe acoperiş picură pe pervaz.

— Am fost nevoit să îndur multă spaimă la început, spun.

— *Hmm.*

Hanne aprobă din cap ca şi cum ar şti exact despre ce vorbesc, ca şi cum curajul ar fi specialitatea ei.

De fapt, e foarte ciudat că mă aflu aici şi îi spun toate astea. Pentru că nu am vorbit niciodată cu vreun adult despre aceste lucruri. Dar cu Hanne trebuie să fiu cinstit, ştiu asta. Când i-am citit jurnalul, am aflat aşa de multe despre ea – e cât se poate de drept să afle şi ea câte puţin despre mine.

E vorba de echilibru.

— Există o penurie de curaj de la o vreme, spune Hanne şi se uită pe fereastră, în direcţia bisericii.

Poate se gândeşte la ce e dincolo de biserică, la centrul de refugiaţi.

Povestea despre cum Magnus le-a ţinut captive pe femeia refugiată şi pe fetele ei a apărut neîncetat în ziare şi la televizor, de când Margareta a căzut în râpa Ättestupan şi a murit. Iar când s-a aflat că Malin aceea a fost copilul femeii refugiate, au venit aici ziarişti din toată lumea.

Lui Magnus îi spun „călăul din Ormberg”, iar pivniţei „anticamera morţii”.

Se pare că cineva va scrie o carte, în care va fi vorba despre *ceea ce s-a întâmplat.*

Magnus-Pungă a numit-o pe Azra „animal domestic” când a fost interogat de poliţie.

Saga a spus că a fost lucrul cel mai tâmpit pe care l-a auzit vreodată. Şi doamna ne-a vorbit despre asta la ştiinţe sociale, a spus că pesemne Magnus şi Margareta nu credeau că Azra şi Nermina aveau aceeaşi *valoare umană* ca noi ceilalţi, din cauza condiţiei lor sociale.

Pe tata l-au sunat şi ziarişti străini, dispuşi să plătească pentru a mă intervieva pe mine.

Le-a spus tuturor să se ducă la naiba.

Nu poţi avea încredere în ziarişti. Mai ales dacă vin din Stockholm, Berlin, Londra şi Paris.

Mai vorbim încă un moment, apoi Berit se întoarce cu câinele şi începe să strângă masa.

— Dar Berit, spune Hanne. Mă ocup eu mai încolo.

— Nu, nu trebuie.

— Te ajut, spune Hanne pe punctul de a se ridica.

— Stai, stai acolo, spune Berit. Şchiopătează în jurul mesei şi o împinge pe Hanne înapoi pe scaun.

Mă simt bine când plec de la Hanne şi de la Berit.

Înainte de a porni motoreta, iau mobilul şi trimit un mesaj:

Sunt acolo în cinci minute.

Apoi îmi pun casca şi merg spre vechea şosea. Conduc cu viziera ridicată, simt vântul călduţ care-mi bate în faţă. Pe margine, de-a lungul drumului, au rămas mici mormane de zăpadă murdară, iar gropile drumului pietruit, pline de apă topită, par nişte oglinzi.

Virez la dreapta, după muntele Ormberg, şi continui înainte vreo două sute de metri. Apoi mă opresc şi parchez motoreta.

Pretutindeni în jur pădurea începe să se trezească la viaţă, după iarna lungă şi rece. Frunze mici de ferigă se desfac în iarba veştejită de anul trecut, păsările ciripesc.

Soarele trimite raze calde şi în aer se simte o mireasmă puternică de pământ umed şi de brad.

Saga e deja acolo.

Stă în mijlocul drumului cu mâinile băgate adânc în buzunarele de la blugi. Vântul se joacă în părul ei albastru.

O îmbrăţişez rapid şi mă îmbrăţişează şi ea. După aceea scot jurnalul şi îl răsfoiesc un pic.

Mă opresc la o pagină de la sfârşit, cea cu amprenta însângerată a lui Hanne.

Îmi pun mâna pe amprentă. Se potriveşte bine.

Saga face la fel.

Mă gândesc încă o dată la cât de recunoscător îi sunt pentru că m-a iertat fiindcă am ţinut jurnalul secret. Şi ce noroc e că mama ei a încheiat relaţia cu tâmpitul ăla de Björn, aşa nu va fi lovită mortal în saună.

Dau înapoi câteva pagini. Citesc scrisul lăbărţat şi familiar.

Voi da foc jurnalului când totul se va sfârşi. Voi şterge ultimele două săptămâni din viaţa mea. Voi uita de Ormberg şi de tot ceea ce s-a întâmplat

aici, pentru că înainte să venim aici viaţa era perfectă, în pofida bolii.

Doamne, îţi cer doar o mică favoare: ajută-mă să uit!

— Mă laşi pe mine? întreabă Saga.

Dau din cap şi mă gândesc la ce a spus Hanne.

Câteodată neştiinţa e o binecuvântare.

Saga scormoneşte prin buzunar şi scoate bricheta, răsuceşte rotiţa cu degetul mare şi îndreaptă flăcăruia spre jurnal.

Se aude un pârâit când focul cuprinde paginile sfărâmicioase. Flăcările ling hârtia şi pentru o clipă textul pluteşte parcă în aer, capătă o nouă viaţă şi se eliberează de hârtia rugoasă.

Ca şi cum povestea lui Hanne nu mai are nevoie de jurnal ca să existe.

Pun jurnalul cuprins de flăcări jos, pe drumul pietruit, şi mă uit cum focul devorează pagină după pagină, pentru ca, în cele din urmă, să înghită şi coperta.

Hârtia se înnegreşte şi fulgii subţiri şi întunecaţi de funingine zboară în bătaia vântului.

Saga îşi strecoară mâna într-a mea, mi-o strânge puternic.

— Plecăm? întreabă ea.

Despre *Jurnalul dispariţiei mele*

Trăim vremuri întunecate. Cei care caută refugiu sunt mai mulţi ca niciodată în istorie. Iar în urma valurilor de refugiaţi, cresc şi xenofobia, şi conflictele, şi frica.

Ormberg al meu este fictiv, dar există totuşi – peste tot în jurul nostru. Poate locuieşti în Ormberg fără să ştii asta sau treci prin el în drum spre muncă sau spre casa bătrânei tale mame. Ormberg e mai degrabă o stare decât un loc geografic – o stare de care devenim conştienţi în urma unor schimbări majore, cum ar fi un incendiu în pădure, spre exemplu. Ormberg e ceea ce creşte din cenuşă, din pământul pârjolit. E ceea ce se hrăneşte şi creşte din descurajare, din nemulţumire sau poate numai din tristeţe.

„Ai fi putut fi chiar tu cea care fuge de război şi foamete”, îi spunea Andreas lui Malin.

Şi acest mesaj, simplu, dar important, vreau să îl transmit în *Jurnalul dispariţiei mele.*

Mulţumiri

Doresc să le mulţumesc din inimă tuturor celor care şi-au adus contribuţia la acest roman, mai ales redactoarei mele, Katarina Ehnmark Lundquist, editoarei mele, Sara Nyström de la Wahlström & Widstrand, precum şi agentelor mele Christine Edhäll şi Astri von Arbin Ahlander de la Ahlander Agency.

De asemenea, sunt pentru totdeauna recunoscătoare Åsei Torlöf, care a citit manuscrisul şi a contribuit cu observaţii în chestiunile poliţieneşti, Martinei Nilsson, care şi-a împărtăşit generos cunoştinţele despre testele ADN, ca şi Lejlei Hastor care m-a ajutat să-mi clarific chestiuni legate de Bosnia.

În cele din urmă, vreau să mulţumesc familiei mele şi prietenilor mei pentru înţelegere şi pentru încurajările cu care m-au susţinut în timpul scrierii acestui roman.

Fără dragostea şi răbdarea voastră, nu ar fi existat nicio carte!

Camilla Grebe

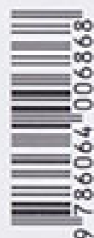
CAMILLA GREBE

CRIME

Din adâncurile înghețate ale unei păduri din Ormberg iese clătinându-se o femeie amnezică, desculță, cu brațele pline de zgârieturi. Poliția locală o identifică imediat: psihologul și profilerul Hanne Lagerlind-Schön care, împreună cu partenerul ei, investighează asasinarea unei tinere. Hanne nu reușește să-și amintească unde e colegul ei, nici ce au descoperit, iar polițiștii au o singură pistă: o fată zărită în apropierea locului unde a dispărut Hanne.

Însă fata este de fapt Jake Olsson, un adolescent machiat și costumat într-o rochie a mamei lui. Îngrozit că secretul i-ar putea fi descoperit, Jake s-a ascuns în pădure și a văzut-o pe Hanne scăpând un carnet pe jos și urcând într-o mașină. Carnetul se dovedește a fi jurnalul ei. Citindu-i însemnările, Jake își dă seama că sunt esențiale pentru cazul investigat de Hanne. Iar când apare o nouă victimă, înțelege că și Hanne este în pericol. Și că trebuie s-o salveze. Cât mai repede!

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0686-8

CUPRINS

Table of Contents